

Khắc Thủ Tiên Quy

Contents

Khắc Thủ Tiên Quy	2
1. Chương 1: Một Khi Xuyên Việt	2
2. Chương 2: Diệp Vu Thời	7
3. Chương 3: Chặng Qua Là Thế	9
4. Chương 4: Thận Hành Nhai	12
5. Chương 5: Áo Trần Trong Nước	14
6. Chương 6: Mượn Kiếm Giết Người	17
7. Chương 7: Tinh Anh Đệ Tử	19
8. Chương 8: Giết Người Trong Rừng	22
9. Chương 9: Cửu Châu Tam Phái	25
10. Chương 10: Bí Cảnh Côn Luân 1	27
11. Chương 11: Bí Cảnh Côn Luân 2	29
12. Chương 12: Bí Cảnh Côn Luân 3	32
13. Chương 13: Chấp Mê	34
14. Chương 14: Thừa Lễ	37
15. Chương 15: Di Phủ Đột Hiện	40
16. Chương 16: Thái Hành Tả Khâu	42
17. Chương 17: Thái A Kiếm – Thượng	45
18. Chương 18: Thái A Kiếm – Trung	48
19. Chương 19: Thái A Kiếm – Hạ	51
20. Chương 20: Vũ Hồ	54
21. Chương 21: Kinh Thiên Nhất Kiếm	56
22. Chương 22: Đại Lục Thanh Hoa	60
23. Chương 23: Yêu Phủ Bạch Cập	63
24. Chương 24: Huyết Mạch Tinh Hải 1	66
25. Chương 25: Tộc Đông Thanh 1	69
26. Chương 26: Tộc Đông Thanh 2	72
27. Chương 27: Tộc Đông Thanh 3	75
28. Chương 28: Dấu Ấn Kiếm Ý	78
29. Chương 29: Thức Hải Phong Ba 1	81
30. Chương 30: Thức Hải Phong Ba 2	84
31. Chương 31: Dương Danh 1	88
32. Chương 32: Dương Danh 2	90
33. Chương 33: Dương Danh 3	93
34. Chương 34: Dương Danh 4	96
35. Chương 35: Huyết Mạch Tinh Hải 2	99
36. Chương 36: Huyết Mạch Tinh Hải 3	101
37. Chương 37: Kiếm Quyết	104
38. Chương 38: Năm Mươi Tộc	107
39. Chương 39: Bạch Cập Thiên 1	110
40. Chương 40: Dực Ngưu Giác	112

41. Chương 41: Sự Thay Đổi Của Ti Lan	115
42. Chương 42: Âm Triều Côn Luân	118
43. Chương 43: Thông Huyền Kinh 1	121
44. Chương 44: Thông Huyền Kinh 2	124
45. Chương 45: Bại Lộ Thân Phận 1	127
46. Chương 46: Bại Lộ Thân Phận 2	130
47. Chương 47: Hậu Kỳ Trúc Cơ	133
48. Chương 48: Cốc Lương Thương	136
49. Chương 49: Hiếu Kỳ	139
50. Chương 50: Giàu Trong Một Ngày	142
51. Chương 51: Trận Truyền Tống	145
52. Chương 52: Trở Về Côn Luân 1	148
53. Chương 53: Trở Về Côn Luân 2	151
54. Chương 54: Vô Danh Kiếm Quyết	155
55. Chương 55: Thăm Dò	158
56. Chương 56: Trù Tính 1	161
57. Chương 57: Trù Tính 2	163
58. Chương 58: Thái A Kiếm Ý	167
59. Chương 59: Nhiệm Vụ Cao Cấp	170
60. Chương 60: La Thanh	173
61. Chương 61: Tranh Cuộn 1	176
62. Chương 62: Âm Gia 1	179
63. Chương 63: Âm Gia 2	181
64. Chương 64: Kiếm Bát Trận	184
65. Chương 65: La Tất	187

Khác Thủ Tiên Quy

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, tiên hiệp tu chân, xuyên việt thời không, tình hữu độc chung, cổ đại, cường cường, chậm nhiệt, 1x1,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khac-thu-tien-quy>

1. Chương 1: Một Khi Xuyên Việt

Dãy núi Côn Luân quanh năm phủ kín mây mù, tràn đầy linh khí. Nếu có phàm nhân đến đây, đại khái sẽ cảm thán một câu tiên giới. Nơi này cho dù là tu tiên giả cũng phải tán thưởng.

Nếu nhìn từ trên không xuống, vậy thì bạn sẽ phát hiện dãy núi Côn Luân rõ ràng được chia làm mấy tầng. Tầng đầu tiên là một mảng kiến trúc rộng lớn nhất dãy núi, nằm ở ngay phía đông của dãy núi Côn Luân, cũng là chỗ “cửa” của phái Côn Luân, xếp hàng chính tề đối xứng, giống như hai cái tứ hợp viện vô cùng to lớn. Con đường lớn giữa hai cái tứ hợp viện thông đến đỉnh núi, đỉnh núi chính là chỗ của đại điện phái Côn Luân.

Đi tiếp ra sau là năm đỉnh núi to lớn, trên mỗi đỉnh núi đều có một tòa kiến trúc đặc sắc, vô cùng khéo léo. Giữa năm ngọn núi có một chỗ bình nguyên tựa như nhân tạo, kiến trúc trên bình nguyên này giống như một thành phố, có trật tự đàng hoàng.

Mà bên trong lại có năm tòa kiến trúc, Thụ Vô, Thụ Pháp, Thụ Phù, Thụ Đan, Thụ Luyện. Tên như ý nghĩa, đương nhiên năm tòa kiến trúc này tương ứng là phong chủ của năm tòa phong, Vô Kỹ phong, Vạn Pháp phong, Phù Lục phong, Thiên Đan phong, Luyện Khí phong.

Ngoại vi thành này là nơi ở và linh điện của đệ tử nội môn. Nơi ở của đệ tử nội môn đều là kiến trúc hai tầng chiếu theo sở thích cá nhân, chỉ hạn định độ cao và diện tích của từng tầng, còn có một cái vườn nhỏ. Cái khác thì tùy theo sở thích riêng.

Ngay trong mảng kiến trúc này, một tiểu lâu bình đạm bình thường với tường trắng ngói xám. Một thiếu niên đứng gần ngõ, nhìn tướng mạo không quá mười bảy mười tám. Làn da tái trắng, vừa nhìn đã biết quanh năm không thấy ánh mặt trời, mày mục tuần tú, thân hình hơi đơn bạc. Lúc này vẻ mặt có hơi hốt hoảng, mái tóc dài rối loạn không chịu nổi, làm thiếu niên thêm phần nhếch nhác.

Chậm rãi, khoe môi thiếu niên mấp máy, miễn cưỡng nặn ra một độ cong có thể gọi là nụ cười khổ.

“... Cái này không khoa học, chỉ là xem một bộ đam mỹ thôi mà lại xuyên qua, cho nên hiện tại có thể xem hiện trường trực tiếp sao?” Nếu bảo là bất đắc dĩ không bằng nói rằng cam chịu chấp nhận hiện thực. Từ năm ngày trước, Phương Khác đã phát hiện được một nơi khó tả, trong đầu không hiểu sao có thêm vài thứ, chẳng hạn thiếu niên này không những có tướng mạo giống hệt lúc y 17 tuổi mà cũng tên là Phương Khác giống y.

Ban đầu chẳng qua cho rằng đã xuất hiện ảo giác hay gì đó, dù sao xuyên việt gì đấy, thật sự quá không khoa học, cũng không nên xuất hiện ở thế giới ngoài tiểu thuyết. Nhưng, y đã năm ngày chưa ăn bất cứ thứ gì, bao gồm nước, mà hiện tại y vẫn không cảm thấy đói chút xíu nào. Được rồi, xuyên việt cũng thôi đi, nhưng càng khó hiểu hơn là, thiết lập của thế giới này – phái Côn Luân, đệ tử nội ngoại môn... và chương môn phái Côn Luân là lão tổ kỳ hợp thể, hiệu Côn Lăng đạo nhân. Danh hiệu Côn Lăng đạo nhân này là danh hiệu truyền thừa của chương môn các đời.

Không ngờ giống hệt như bộ truyện y đã xem. Phương Khác lặng lẽ cầm nín, nhớ lại buổi tối cuối cùng y sống tại thế kỷ 21.

Hôm đó, Phương Khác ngồi trước máy tính, khó hiểu nhướng mày. Y vất vả theo dõi xong một bộ tiểu thuyết, bộ tiểu thuyết dị giới ma pháp đại lục. Vừa mới thở ra một cái, vui vẻ để bình luận khen ngợi, lại phát hiện phần bình luận dưới bộ truyện đã đủ để xây thành tòa nhà chọc trời.

Tác giả là vị đại thần, y cũng đã theo bộ truyện của tác giả này rất lâu. Nhưng, nick phụ của đại thần bị lộ rồi? Hơn nữa còn sang Tấn Giang viết một bộ truyện tu tiên? Lâu chủ đưa ra N chứng cứ chứng minh vị tác giả chưa từng nghe qua đó và đại thần là cùng một người? Những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là đại thần dùng nick phụ viết truyện ở Tấn Giang? Hơn nữa còn là đam mỹ?

[Tuyệt đối không thể, Đại Đại làm sao có thể sang Tấn Giang viết truyện chứ?]

[Đánh chết cũng không tin...]

[Thế giới huyền ảo rồi sao?]

[Đại Đại, tôi chỉ biết ngài từ ngựa đực chuyển sang thỉnh thoảng bán hủ, nhưng không biết ngài đã có thể viết đam mỹ rồi...] Lầu này lập tức được xây thành tòa nhà chọc trời. Dưới lầu thậm chí có vài người đã bám lên. Cho đến... Phương Khác kéo xuống dưới. (Mỗi lượt comment sẽ được gọi là một lầu, comment nhiều tức là nhiều lầu, nhiều lầu sẽ thành tòa nhà cao tầng, đây là ngôn ngữ mạng TQ)

Tác giả trả lời: Ái chà chà nick phụ bị lộ trần rồi hoan nghênh nhảy hố nha

Tức thì lầu dưới an tĩnh hoàn toàn. Tác giả à ngữ khí của ngài có dám phơi phới thêm tí nữa không... đây là thừa nhận à?

Lúc đó Phương Khác trực tiếp nghĩ muốn chọt vào hai mắt. Y thấy gì đây? Thật ra viết truyện ở Tấn Giang cũng không có gì, vấn đề là... giới tính của tác giả là nam, tác phẩm lúc trước thuộc thể loại YY ngựa đực hậu cung bàn tay vàng mở rộng, sau thì văn phong cuối cùng cũng thành thực, vai chính chuyển sang loại chuyên tình, tiếc rằng mức độ hoan nghênh của nữ chính còn không bằng tùy tiện kéo một huynh đệ nào đó ra. Nhưng cũng từ đó dùng tình tiết nổi tiếng, cuối cùng phong thần. Cho nên... bây giờ tác giả sang Tấn Giang dùng nick phụ viết truyện? Phương Khác tỏ vẻ không thể tiếp nhận nổi, thật ra nếu là ngôn tình thì y còn chấp nhận được... nhưng, xem thử tính chất của truyện này đi.

Nguyên sang – đam mỹ – lịch sử giả không – tiên hiệp. Tay Phương Khác run lên, đam mỹ... đương nhiên y biết đam mỹ là gì. Cho nên nói đại thần ngài muốn làm gì đây?

Thật lâu thật lâu sau, Phương Khác đăng nhập Tấn Giang, nhập tên truyện vào, tìm kiếm. Nhìn xem phần sưu tầm, quả nhiên lợi hại. Có phải y nên nói đại thần không hổ là đại thần, ở đâu cũng có thể phát sáng không?

Xem văn án thử, quả nhiên là đơn giản đến không thể hơn. Đam mỹ, tu tiên văn.

Mở chương mở đầu. Động tác này đại khái là chuyện mà y hồi hận nhất vào lúc nào đó.

Phương Khác đưa tay xoa đôi mắt mỗi một, liếc nhìn thời gian, đã hơn ba giờ sáng. Mà y lại xem hết một lều, cuối cùng cái tay đáng khinh còn gửi một dòng bình luận hồi thúc phơi phơi ở chương cuối cùng là chương hai trăm bốn mươi lăm, hơn nữa tính ra y lại nhảy hố lần nữa. Đã thế còn là hố đam mỹ văn. Có trời biết, y là một người chính trực cỡ nào.

Chẳng qua đã hai trăm bốn mươi lăm chương rồi, cái nhân vật công cư nhiên còn chưa có dấu hiệu xuất hiện. Lẽ nào công này cũng là kẻ qua đường giống như nữ chính trong các truyện khác của tác giả? Nếu vậy thì có thể xem thử. Đối với một thẳng nam mà nói, nếu thật sự xuất hiện tình tiết nào đó y cảm thấy có lẽ y không có năng lực thích ứng quá tốt.

Phương Khác nhấn nút sưu tầm, sau đó tắt trang mạng, máy tính. Đơn giản tắm rửa rồi nằm lên chiếc giường lớn thoải mái, nhắm mắt lại. Vai chính này thật không dễ dàng, chẳng qua, Phương Khác nhớ đến hình dung của tác giả với vai chính.

Bình tĩnh, ẩn nhẫn, chờ thời cơ, trước mặt người khác lại cực kỳ ôn hòa. Giết người đoạt bảo gì đấy làm vô cùng thường xuyên, tiến vào bí cảnh, giết người như cắt dưa hấu, vai chính thị huyết như thế, thật sự có thể sao? Nếu đây là một bộ truyện theo hướng bình thường, y cảm thấy không có vấn đề, vấn đề ở chỗ truyện này là đam mỹ, y không hiểu lắm, xem từ đầu đến giờ, y cảm thấy nó chẳng có gì khác biệt lắm với truyện theo khuynh hướng bình thường của tác giả, chỉ là hơi ít em gái một chút, còn có rốt cuộc công là ai?

Mà nói ra thì, thụ khủng bố như thế, thật sự được sao? Phương Khác lặng lẽ tưởng tượng nếu bạn gái của y là cuồng sát thủ lãnh tinh vô cùng đó... y muốn chia tay. Sau đó nói không chừng ngày hôm sau y sẽ mất tích một cách bí ẩn, sau đó bạn gái sẽ luôn mỉm cười, hề nhắc tới y thì chỉ cười không nói.

Phương Khác bật cười, rốt cuộc thì y đang nghĩ cái gì đây chứ? Đừng nói hiện tại y vẫn còn độc thân, huống chi tu tiên vốn đã rất tàn khốc. Y vẫn rất tán thưởng vai chính này, quả đoán, lãnh tinh, không có quá nhiều tình cảm dư thừa, có nguyên tắc của mình. Dạng dã man như vậy, sao lại là thụ chứ?

Đây là lần đầu tiên Phương Khác xem tác phẩm đam mỹ đã xoắn xýt chuyện vai chính là thụ. Người như Phương Khác, đối với đam mỹ chỉ là một khái niệm đơn giản, chỉ biết phân chia công thụ, nhưng không biết có một loại cp gọi là cường cường, có một loại đam mỹ thể loại chủ công. Tên như ý nghĩa chính là vai chính là công.

Hồi tưởng lại thì không có chuyện gì kỳ quái phát sinh, chẳng qua là xem một bộ đam mỹ mà thôi, trừ tính chất đam mỹ này ra, thì nó là bộ truyện khá hợp khẩu vị y. Huống chi, y xem một mạch đến tận chương hai trăm bốn mươi lăm mới nhất của tác giả, cũng chưa thấy cái nhân vật được gọi là công xuất hiện, cũng không nhìn ra được vai chính đối với nhân vật đó ôm tình cảm bất thường. Một bộ truyện rất bình thường.

Sao y lại chui vào trong một bộ tiểu thuyết chứ? Phương Khác, đứa trẻ mồ côi của một phân gia thuộc Phương gia Tàn Linh của năm đại thế gia tu tiên, gia gia là huynh đệ với gia gia của tông gia Phương thị. Xếp hàng thứ ba, nhỏ nhất. Chi thứ này đã chết hết trong một vụ họa kiếp mười năm trước. Ma tu và quỷ tu liên hợp với nhau, khai chiến với tam đại huyền môn chính tông. Mà chi thứ như Phương thị rất bất hạnh bị ma tu nhin trúng, thế là chỉ có Phương Khác được một nhánh của họ liều chết đưa đi.

Bị đưa vào chủ gia Phương gia, sau đó cùng đám bà con xa đường huynh trực hệ đời này của Phương gia như Phương Hiền Thanh được đưa vào phái Côn Luân. Nhờ danh sách tiền cử của Phương gia mà dùng tư chất bình thường tam linh căn trở thành đệ tử nội môn.

Hiện tại tu tiên mười năm cũng chỉ là tu vi trung kỳ trúc cơ. Trong tất cả đệ tử nội môn thuộc dạng đệm lót. Đây còn là kết quả đã nỗ lực của Phương Khác. Mà hiện nay, Phương Khác bắt đầu dĩ thử dài, sắp tới

y phải đến cuộc so tài nội môn, mà phần thưởng của cuộc so tài nội môn lần này là một linh khí thượng phẩm, một thanh kiếm thuộc tính thủy. Theo ký ức trong đầu Phương Khác, thanh kiếm này vốn là của phụ thân Phương Khác. Vì thế y không để ý mình không có tu vi vững chắc mà cố chấp dùng một loại đan được nâng cao tu vi, Dịch Hồn đan. Kết quả Phương Khác trở thành Phương Khác của thế kỷ 21.

Tu vi, Phương Khác lặng lẽ chiếu theo phương pháp không khoa học cảm thụ tu vi của mình. Sơ kỳ trúc cơ, hơn nữa vô cùng bất ổn.

Thật là, Phương Khác thật sự không biết nên nói gì. Dùng Dịch Hồn đan, cho dù tu vi có nâng lên cũng chỉ là hậu kỳ trúc cơ mà thôi, hướng chỉ tu vi sau đó còn mang tới hậu di chứng rất nghiêm trọng. Vả lại trong chủ tuyến của quyển sách này, Phương Khác chẳng qua là một vai phụ ngay cả tên cũng chưa từng xuất hiện qua. Lần này so tài nội môn, chính là lúc vai chính và một đám vai phụ phát quang rực rỡ, chẳng có chút quan hệ nào với Phương Khác.

Cuối cùng thanh kiếm kia cũng rơi vào tay vai chính, cho dù thuộc tính linh căn của vai chính không phù hợp với thanh kiếm. Mà thanh kiếm này chẳng qua là thanh kiếm vai chính dùng để quá độ mà thôi, theo y biết, thanh kiếm không lâu sau sẽ gãy trong một lần đối chiến, sau đó vai chính nhận được một linh khí khác.

Năm ngày này, lần đầu tiên Phương Khác tỷ mỷ xem qua tiểu lâu. Xem ra cuộc sống của tu tiên giả quả thật có thể gọi là lãnh tĩnh.

Ít nhất, chỗ khiến y không thoải mái nhất chính là giường. Nó chỉ là một khung gỗ đơn giản, chăn nệm màu lam nhạt sạch sẽ chỉnh tề, cùng một cái gối ngọc. Sau đó chính là đệm cói màu đen cực kỳ bắt mắt trên giường, dùng để đỡ tọa. Sau đó là một cái bàn gỗ, đây chính là phòng ngủ.

Sau đó trong một tòa lâu chỉ có mỗi một bộ bàn ghế, một bình trà màu trắng xanh, bốn cái ly úp ngược. Có thể nói là vô cùng nghèo khó.

Trong viện trồng một vài linh dược và linh mẽ, đây đều là những thứ khá thường gặp. Trong số đệ tử nội môn, Phương Khác cũng coi như thanh bần. Tất cả ăn mặc dùng đều là tiêu phí của đệ tử nội môn, thỉnh thoảng đi làm một vài nhiệm vụ để nhận tích phân, sau đó dùng tích phân đổi đan dược và những vật dụng khác, Phương Khác này, dường như sống chính là để tu hành. Trong ký ức y không ngừng tu hành tu hành rồi tu hành, nếu không với tư chất tam linh căn, linh căn chính còn là thuộc tính thủy, vào năm mười lăm tuổi đã lên trúc cơ, mười bảy tuổi thì lên trung kỳ trúc cơ, cũng xem như tài ba. Phải biết đệ tử nội môn phần lớn đều là đơn linh căn hoặc nhị linh căn, tam linh căn đều là những hộ có chút quan hệ. Mà nếu đệ tử nội môn trong mười năm không thành công lên trúc cơ, thì sẽ bị trục xuất khỏi nội môn.

Nghĩ lại cuộc đời của Phương Khác, thuần túy là đơn giản đáng buồn. Nếu không có thanh kiếm đó, dựa vào cá tính của y nói không chừng có thể đi rất xa trên con đường truy cầu đại đạo. Hiện tại y phải làm sao đây? Tuy đã hiểu sơ lược đại thể về thế giới này, thậm chí y cũng nắm rõ mọi chuyện sắp phát sinh trong tương lai, nhưng, y thật sự phải tu tiên sao?

Là một người hiện đại, chuyện tu tiên quả thật không nằm trong nguyên tắc nhân sinh của y. Tu tiên rốt cuộc là chuyện gì chứ? Cho dù y có một phần ký ức về tu tiên giới của Phương Khác, cũng thật sự không hiểu rõ. Cái này đã vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của y, nó không khoa học.

Phương Khác sờ túi trữ đồ trên eo, thử động ý niệm. Một thẻ ngọc xuất hiện trong tay, dán lên trán, dùng ý niệm thăm dò. Thực sự không khoa học. Thẻ ngọc gì đó tại sao không thể cho y một quyển sách?

Rất lâu, Phương Khác đổ đầy mồ hôi đặt thẻ ngọc xuống, tim đập gia tốc. Đầu choáng mắt hoa, cảm giác này quá mức khó chịu.

Lý trí như dây đàn, căng thì có đứt... lại như thiết kiếm, cứng nhiều thì gãy, thiết nhiều thì xoắn. Được cương thiết, thì có kiếm. Người điều luyện, có hai phương pháp, đều kỳ diệu.

Đáng chết, quả thật giống như kinh văn cứ nện đùng đùng vào đầu. Phương Khác thử chậm rãi điều tức. Trong người quả nhiên có khí lưu, thậm chí có thể cảm giác được linh khí quanh người. Đặc biệt là linh khí thuộc tính thủy màu lam.

Coi như y đã hiểu, tu tiên chính là dựa vào những thứ không khoa học kết hợp với nhau. Thực là một chuyện khảo nghiệm trí tưởng tượng. Chuyện đầu tiên y nên học chính là tổng hợp tất cả những bộ tu tiên từng đọc, đặc biệt là bộ tu tiên đam mỹ này.

Mà tại trái đất, nơi có thể gọi là hành tinh kỳ tích trong thái dương hệ, tại một nơi duy nhất phát hiện cơ thể sống cho tới nay. Trong đô thị hiện đại, ở một căn phòng được thiết kế theo phong cách xưa, hai thanh niên tuần tú, ngồi khoanh chân trước bàn thấp, trên người là cổ phục màu đen có hơi dở ương đối với người hiện đại, tương tự như phong cách Hán phục, áo trên vạt dưới, rộng rãi còn thắt dây lưng, phía sau là một hình ngũ hành bát quái to lớn, chỗ duy nhất không mấy hài hòa đại khái là chiếc máy vi tính kiểu mới nhất chuyên thiết kế cho người làm công việc văn tự nằm trên bàn của thanh niên có một nốt ruồi đỏ nhạt ở khoe môi.

Ngón tay thanh niên đặt trên bàn phím, nhanh chóng múa may, tốc độ đạt đến mức làm người ta lóa mắt. Tiếp theo, sau khi nhấn hai chữ cập nhật, nam tử khẽ chắc lưỡi: “Ái chà, trước giờ tôi chưa từng đào hố, cuối cùng có thể đào một lần rồi.”

Nam tử còn lại vẻ mặt như khúc gỗ, mái tóc ngắn dựng lên từng cọng vì chất tóc cứng, ánh mắt nhìn người kia đầy bất đắc dĩ. “A Hứa, nếu bị vị dó của phái Côn Luân thấy được bộ truyện của cậu, cậu nên chuẩn bị chạy trốn đi. Theo tin tức thiếu hụt trên thẻ ngọc, vị Diệp tiên bối này là đại năng giả vạn năm trước của phái Côn Luân đó.”

“Ôi, lão Mộc, không phải anh không biết, hiện tại sống nhàm chán quá thể, một ít sở thích duy nhất của tôi chính là viết gì đó. Năm năm trước chúng ta phát hiện thẻ ngọc còn sót lại của thượng giới, mới biết hóa ra tu sĩ ngàn vạn năm trước cường đại thế nào, phi thăng, hóa thân, ngay cả nguyên anh cũng không phải là mơ tưởng, mà bây giờ, đệ tử đời này của phái Thái Hành chúng ta chỉ có mấy chục người, ngay cả Côn Luân cũng chỉ còn lại không đến hai mươi người, tu vi cao nhất trong tu sĩ là Tấn sư thúc có tu vi hậu kỳ trúc cơ, truyền thừa gần như đã cắt đứt, ngay cả một bộ công pháp hoàn chỉnh chúng ta cũng không có, nếu không phải nửa năm trước phát hiện thẻ ngọc kia, tôi vẫn không biết ngàn vạn năm trước có nhiều tiên bối kinh tài tuyệt diệu như thế. Vốn tôi không ôm bao nhiêu hy vọng với trúc cơ, hiện nay, ngại gì thử xem?” Ánh mắt thanh niên kiên định, ngữ khí chém đinh chặt sắt mang theo một cỗ kiên nghị.

Thanh niên được gọi là lão Mộc chấn động, chẳng qua một lát sau đã liếc A Hứa một cái, “Vậy cậu còn đem tin tức thiếu hụt trên thẻ ngọc chỉnh lý xong lại cho Diệp tiên bối làm vai chính, nói vậy một đồng, dùng hình thức tiểu thuyết gửi lên mạng, hơn nữa còn là đam mỹ Tấn Giang, cậu sẽ bị phái Côn Luân truy sát.”

“Này này này, cái gì mà bảo là nói vậy, dù sao tôi cũng có căn cứ thật mà, cái này gọi là dùng cơ sở sự thật để phát huy và tưởng tượng ở mức độ hợp lý. Tiếc rằng thẻ ngọc trải qua vạn năm không được bảo tồn kỹ lưỡng, tin tức trên đó không còn hoàn chỉnh lắm, chúng ta chỉ có thể thông qua tin tức hữu hạn trên đó để miêu tả sự thần kỳ kia, một tu tiên giới hưng thịnh nhất. Ít nhất nhân vật trong tiểu thuyết của tôi đều từng xuất hiện trong thẻ ngọc, chuyện này cơ bản là phù hợp được chưa? Còn về cái khác... tác phẩm văn học, ai quản được nhiều như thế. Ôi, nếu thẻ ngọc không bị thiếu hụt thì tốt biết bao... tiểu thuyết của tôi không đến mức bị sụp đổ, mới viết đến Diệp tiên bối kim đan mà thôi.” A Hứa một tay chống cằm, một tay nhẹ gõ lên bàn phím, ẩn một hàng chữ dưới chương cuối cùng [Truyện đã bỏ hố, tác giả vô lương chạy mất, xin đừng hối thúc, mau bỏ hố đi] Ngữ khí vô cùng phơi phới.

A Mộc xanh mặt, “Nếu thẻ ngọc không bị tổn hại, điều chúng ta nên quan tâm là, vạn năm trước rốt cuộc đã phát sinh hai chuyện gì, tại sao tu tiên giới lại biến mất? Nhiều tu sĩ như vậy, tại sao gần như không lưu lại bất cứ tin tức nào. Phạm giới thật sự vĩnh viễn không cách nào câu thông với tu tiên giới sao?”

A Hứa thì xem lại bộ truyện hơn hai trăm chương kia một lần, có hơi mất mát: “Tôi vẫn luôn cho rằng lời văn của mình không tồi, nhưng không thể miêu tả được một phần ngàn sự đặc sắc của thế giới trên thẻ ngọc. Chỉ có thể chọn ra một phần trong đó mà thôi. Bộ truyện này cũng sắp bị xóa bỏ rồi, phái Côn Luân chắc chắn sẽ có hành động... ôi, thôi bỏ đi, ha ha, đợi họ thấy được thể loại đam mỹ này, sắc mặt nhất định vô cùng dễ coi.” A Hứa nhe răng cười, đặc biệt đắc ý.

Nếu Phương Khác biết chỉ sợ sẽ sợ hãi biến sắc, hóa ra không phải y chỉ xuyên vào một bộ tiểu thuyết. Đây là một thế giới chân thật. Một thế giới thật ra không giống với tiểu thuyết miêu tả. Những thứ mà y cho rằng đã biết trước, Diệp Vu Thời mà y tưởng...

2. Chương 2: Diệp Vu Thời

“Trần sư huynh, người đó là đệ tử Phương gia sao?” Một tiểu thiếu niên trông không quá mười bốn mười lăm, mặc một thân bào trắng tay rộng đại biểu cho đệ tử nội môn, mang nghi hoặc nói.

Trần Chữ bị hỏi thuận theo đó nhìn sang, lập tức hiểu rõ. Đệ tử Phương thị kia đứng tại chỗ phát đồ dùng, mà vị sư huynh này lại hết sức lạnh nhạt, hoàn toàn không có sự nhiệt tình khi gặp đệ tử ngũ đại thể gia tu tiên.

“Người này là cô nhi của phân gia Phương gia.” Trần Chữ chỉ nhàn nhạt nói một câu rồi không nói thêm nữa, dẫn theo sư đệ đến chỗ lĩnh nhiệm vụ. Vị thiếu niên đó sau khi nghe xong cũng lập tức hiểu ra, chuyện phân chi của Phương gia năm đó, nhóc cũng từng nghe qua. Phụ bối nhắc đến chuyện này không ai không mang vẻ nghiêm túc. Tuy là chi thứ, nhưng một gia tộc to lớn như thế lại biến mất chỉ trong một đêm. Trên mặt tiểu thiếu niên lóe qua chút thương hại.

Trần Chữ thấy rồi chỉ cười nhạt, không cho là đúng. Vốn dĩ thái độ của những người này đối với Phương Khác cũng không đến mức lạnh nhạt như thế, chỉ là sau đó phát hiện Phương Khác cùng mấy đệ tử Phương gia qua lại không mật thiết như họ tưởng tượng, thậm chí còn xa cách hơn giữa các tu sĩ khác, bọn họ mới biến thành thế này. Không có thể lực gia tộc, tư chất bản thân cũng tầm thường, tu vi lại thấp như thế, có gì cần phải kết giao? Những người đó nghĩ thế, đương nhiên thái độ cũng trở nên lạnh nhạt.

“Đây là đồ dùng một năm của ngươi, cầm cho tốt.” Vị sư huynh phát đồ dùng là tu vi hậu kỳ Trúc Cơ, ánh mắt hần nhìn y cũng cao nhạo và khinh thường.

Phát đồ dùng chẳng qua là một nhiệm vụ có thể nhận trong ngày thường, nguyên nhân rất nhiều người nguyện ý làm công việc thu hoạch không lớn này chẳng qua là vì những nhiệm vụ này do tu sĩ kim đan kỳ chưởng quản, nếu nhận được nhiệm vụ, thì có thể tiếp xúc với tu sĩ kim đan kỳ, nói không chừng có thể đạt được cơ duyên gì đó. Còn lại thì chính là cảm thấy nhiệm vụ này đủ nhàn nhã, hơn nữa đủ để đổi được tích phân môn phái khá cao mà thôi.

“Đa tạ sư huynh.” Phương Khác cảm tạ xong thì bỏ đan dược linh thạch vào trong túi trữ đồ. Số đan dược này còn xa mới đủ, xem ra phải nghĩ biện pháp tìm nguồn cung cấp khác mới được.

Chẳng qua, hiện tại quan trọng nhất chính là so tài nội môn, Phương Khác hơi hoảng thần. So tài nội môn sẽ diễn ra vào mừng một tháng sau, vốn so tài nội môn chỉ là cuộc so tài nhỏ trong môn phái thôi, nhưng đại môn phái có trên vạn đệ tử như phái Côn Luân, độ cạnh tranh kịch liệt là có thể tưởng tượng.

Đệ tử tạp dịch nhiều không đếm xuể, mỗi mười năm sẽ lại có thêm một tốp đệ tử ngoại môn gần ngàn người, và khoảng năm mươi đệ tử nội môn. Đương nhiên mỗi năm cũng có rất nhiều tu sĩ bị rút lại, chết trong miệng linh thú là số ít, phần nhiều là chết trong cuộc đấu giữa tu sĩ. Trong môn phái còn tốt, trong môn phái gần cấm đồng môn tương tàn. Nhưng một khi ra khỏi môn phái, đồng môn tương tàn đâu chỉ là số ít?

Chế độ trong môn phái, đương nhiên cũng là cường giả vi tôn, dùng thực lực nói chuyện. So tài ngoại môn mười năm một lần, hơn vạn đệ tử ngoại môn chưa đạt đến kỳ trúc cơ sẽ tiến hành đấu pháp vì một viên Trúc Cơ đan, một trăm người đứng đầu mới có thể nhận được một viên Trúc Cơ đan, hơn nữa đệ tử ngoại môn đạt đến trúc cơ kỳ sẽ tiến vào nội môn, có thể tham gia so tài nội môn. Mười người đứng đầu trong cuộc so tài nội môn có thể được tu sĩ nguyên anh trong môn phái xem trúng thu làm đệ tử nhập môn, còn đạt được linh khí thượng phẩm và Kết Kim đan có thể nâng cao tỷ lệ thành công lúc xung kích kim đan.

Quan trọng hơn là, Phương Khác đã báo danh so tài nội môn, y cũng chỉ đành gồng mình chống đỡ, cho dù hiện tại y chỉ có tu vi sơ kỳ trúc cơ. Vấn đề là ký ức thì y có, tu vi y cũng có, thuật pháp, võ kỹ, vũ khí, đan dược, phù chú y đều có. Nhưng làm sao vận dụng lại là một vấn đề lớn. Chẳng hạn hiện tại y cũng không dám dấn lên phi kiếm hạ phẩm được môn phái phát cho để ngự kiếm phi hành.

Dù sao không phải là thứ mình học được, không phải là thứ mình từng chút từng chút mài mò ra, bất luận thế nào, vẫn không thuộc về mình.

Một tháng nay, mỗi ngày Phương Khác đều dả tọa trong thạch viên để làm quen với linh lực bên trong kinh mạch, còn luyện tập thể tay và võ kỹ của thuật pháp, hiệu quả cũng không tồi. Y không thử xem thể ngọc cao hơn một cấp, dù sao tu vi đã thụt lùi lại đi xem thể ngọc cao hơn tu vi của mình, đồng nghĩa với tự chịu tội. Rảnh rỗi thì đến năm đường Thụ Vô, Thụ Pháp, Thụ Phù, Thụ Đan, Thụ Luyện nghe tu sĩ kỳ kim đan giảng bài. Đó toàn là những thứ khá cơ bản, nhưng đúng lúc là y lại thiếu chính những thứ cơ bản và thường thức về tu tiên này.

Nếu đã đến tu tiên giới, đương nhiên phải cố tiếp tục sống sót trong thế giới tu tiên với hiện thực vô cùng tàn khốc. Theo một chút ký ức còn sót lại của Phương Khác, Phương Khác mới có 17 tuổi, trên tay đã dính không chỉ một mạng người. Mà tính cách Phương Khác vẫn coi như thuộc dạng ôn hòa.

Lúc xem tiểu thuyết mỗi khi vai chính do dự không quyết, không đủ sát phạt quyết đoán, y luôn buột miệng chửi. Cảm thấy vai chính quá mức lương thiện, nhưng lúc phải đối diện với sự chọn lựa thì cũng không cách nào không do dự. Đặc biệt là khi sinh sống trong một xã hội hòa bình, giết người, chính là phá nát giá trị quan, nhân sinh quan, đạo đức quan... của mình.

Phương Khác nhớ đến giáo dục mấy hôm nay, trong đầu ảo tưởng vô số cảnh tượng không thể không giết người, chẳng hạn bị tu sĩ khác đánh cướp, chẳng hạn lúc đấu pháp với tu sĩ khác.

Vừa hay lúc này Tiêu Dịch lấy hai thể ngọc bước ra. Năm nay đệ tử ngoại môn thông qua khảo hạch vào nội môn cư nhiên có hai người. Tiêu Dịch vừa đưa mắt đã thấy Phương Khác đứng góc giữa đại thánh.

“Người đó, qua đây chút.”

Phương Khác trừng mắt nhìn thể ngọc trên tay, sắc mặt xoắn xuýt. Đây là thể ngọc màu trắng đại biểu cho thân phận đệ tử nội môn, dài không quá năm cm, rộng không quá hai cm. Không có chỗ nào khác với thể ngọc được khắc hai chữ Phương Khác treo ở eo y.

Phương Khác đứng ở sườn núi tròng thể ngọc nửa ngày, chẳng qua là vì phía trên khắc cái tên đó, Diệp Vu Thời.

Rất không khéo, toàn Côn Luân này người tên Diệp Vu Thời chỉ có một, đại khái trên toàn đại lục Cửu Châu người tên Diệp Vu Thời cũng chỉ có một. Đó chính là vai chính của bộ truyện này, vai chính của quyển sách này.

Chẳng qua là đứng ngơ tại nơi linh vật dụng và nhiệm vụ một lát mà thôi, sao lại để tu sĩ kỳ kim đan nhìn thấy, còn phải cho nhiệm vụ thể này chứ?

Ra ngoài cửa hướng dẫn cho đệ tử mới nhập nội môn.

Lúc Phương Khác ra ngoài cửa, hai đệ tử ngoại môn mặc thanh sam đã đợi ở ngay huyền môn thông từ ngoại môn đến nội môn. Cánh cửa này có thiết cấm chế, không có thể ngọc của bốn môn phái thì không thể vào, đương nhiên, nếu tu vi đủ, cũng có thể thử xem.

Phương Khác dừng bước, hai thiếu niên cỡ khoảng mười bảy mười tám mười chín tuổi. Một người tay ôm cây kiếm màu đen, vẻ mặt lạnh nhạt, khí thể toàn thân đã không thu liễm được, sát khí bốn bề, tựa như một thanh bảo kiếm vừa ra khỏi vỏ, ánh mắt nhìn Phương Khác hơi lóe chút thất vọng. Đại khái là đang tiếc nuối Phương Khác không cùng hắn chiến một trận. Đây là vai phụ Hộ Lạc đóng vai trò quan trọng bên cạnh vai chính trong truyện. Mà người còn lại thì mang nụ cười nhạt trên mặt. Phương Khác đưa thể ngọc và túi trữ đồ của Hộ Lạc qua, ánh mắt chuyển đổi.

Tầm mắt Phương Khác rơi lên người thiếu niên đứng yên bên cạnh. Trong tu tiên giới, vốn không phân xấu đẹp. Nhưng khí chất một người thì rất quan trọng. Người này mặc thanh bào rộng rãi bình thường nhất của đệ tử ngoại môn vậy mà lại tỏa ra khí thể khi ẩn khi hiện. Con mắt hồ ly không lớn nhưng rất dài, môi mỏng, đáng vẻ cười nhạt vô cùng tuấn mỹ. Mang theo chút hương vị ôn nhuận như ngọc.

“Diệp Vu Thời?” Phương Khác nhẹ nhúm mày, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng nội tâm xoắn xuýt vạn phần. Mẹ ơi, đứng trước mặt Diệp Vu Thời, y còn lùn hơn mấy phần, có thụ cao như thế sao? Còn cả đáng vẻ ôn hòa này nữa, người cho rằng ta không biết bộ mặt thật của người sao? Phương Khác lặng lẽ dựng ngón giữa trong lòng.

“Đúng thế, không biết phải xưng hô vị đạo hữu này thế nào.” Diệp Vu Thời mỉm cười, vô cớ khiến người sinh hảo cảm.

Phương Khác giao thẻ ngọc cho Diệp Vu Thời: “Phương Khác.” Đừng cho rằng ta không nhìn ra, vốn dĩ xưng hô trong môn phái phân cao thấp theo tu vi, nhưng, vì hắn vừa nhập vào nội môn, lại không ngờ gặp phải người có tu vi không bằng hắn là Phương Khác, gọi sư huynh không đúng, gọi sư đệ cũng không đúng. Y chỉ có thể nói, quả nhiên là vai chính sao?

[Trên đại lục Cửu Châu, có tiên nhân [tu tiên giả] cũng có phạm nhân. Mà vì bảo hộ phạm nhân, không biết ngàn vạn năm trước đại năng giả nào phân tách tu tiên giới và phạm giới ra. Mà giữa tu tiên giới và phạm giới có một thông đạo mỗi mười năm mở một lần, mỗi lần kéo dài hai mươi ngày hơn nữa chỉ có trận pháp đặc biệt mới có thể qua đó. Mà trận pháp này chỉ có mấy đại môn phái mới có. Phạm giới cũng có người của những môn phái này đóng giữ, chọn ra hài tử có linh căn đưa đến tu tiên giới để chọn lựa. Người không được chọn đương nhiên lại có người đưa về phạm giới.

Diệp Vu Thời này, vốn là hoàng tử của phạm giới nguyên danh Đông Phương Vu Thời, mẫu thân là quý phi trong cung. Tiếc rằng lúc hắn ba tuổi quý phi thất bại thảm hại trong cuộc chiến không có thuốc súng giữa những nữ nhân, ba thước bạch lăng chính là kết cục cuối cùng của nàng. Nhưng hoàng hậu lại không tha cho hắn, lúc đến hoàng miếu tế bái phái người hành thích, hắn trốn thoát, sau đó đổi tên thành Diệp Vu Thời. Trốn đông trốn tây suốt hai năm cùng những tử sĩ theo bên người, cuối cùng tìm được nơi đóng trú của tu tiên giới tại phạm giới, tiến vào tu tiên giới. Hoàng hậu vốn là nữ nhi ruột thịt của Âm gia thuộc ngũ đại thế gia tu tiên, kết quả lúc ra đời bị thương, đoạt tuyệt đường tu tiên, thế là bị đưa về phạm giới, trở thành mẫu nghi một nước.

Diệp Vu Thời với bằng linh căn biến dị khó tìm trong ngàn vạn tu tiên giả, vì không muốn dẫn đến sự chú ý của Âm gia nhà mẹ đẻ của hoàng hậu cũng đang ở tu tiên giới, đã lợi dụng một kiện linh khí, lúc kiểm tra linh căn, giả thành tam linh căn tu chất bình thường, vào phái Côn Luân, trở thành một đệ tử ngoại môn.]

Trong đầu lóe qua vài phiên đoạn, tu vi hiện tại của Diệp Vu Thời ngoài mặt là trung kỳ trúc cơ. Nhưng trên thực tế Diệp Vu Thời đã là hậu kỳ trúc cơ. Đồng thời y giao thẻ ngọc cho Diệp Vu Thời.

“Đi theo ta.” Phương Khác xoay đi, mang hai người vào nội môn. Đối với vai chính, y nên dùng thái độ gì đây?

3. Chương 3: Chẳng Qua Là Thế

Phương Khác không nhanh không chậm đi bên tay trái Diệp Vu Thời, dẫn đầu khoảng nửa bước, trên đường đi qua năm đại đường Thụ Vô, Thụ Pháp, Thụ Phù, Thụ Đan, Thụ Luyện. Còn có Sở Tư Vụ của nội môn, nơi linh vật dụng và giao tiếp nhiệm vụ trong môn phái, còn cả khu buôn bán của nội môn. Phương Khác nói chuyện không nhanh không chậm, cứ như không có một chút xúu dao động cảm xúc nào.

Trên mặt Diệp Vu Thời mang theo nụ cười khiêm nhường, mỗi khi Phương Khác nói đến một điều phải chú ý, thì hắn sẽ khẽ gật đầu. Thái độ thế này không nghi ngờ là sẽ khiến người nói chuyện sinh ra cảm giác đối phương đang nghiêm túc lắng nghe, tiếc rằng Phương Khác chỉ lo nói, chưa từng quay đầu lại nhìn một lần, hệt như đang tự lảm bảm.

Diệp Vu Thời khẽ cong môi, không chút dấu tích đánh giá Phương Khác. Lúc này nếu Phương Khác quay đầu một lát sẽ phát hiện trong đôi mắt hơi cong của Diệp Vu Thời là nghi hoặc và một chút không vui. Thế giới này nếu nói người hiểu rõ những động tác đặc thù hoặc biểu tình nhỏ bé nào đó của Diệp Vu Thời, chỉ sợ chính là Phương Khác. Có lẽ đến ngay cả bản thân Diệp Vu Thời cũng không biết cảm xúc mà những động tác đặc thù này đại biểu.

Chẳng hạn lúc cười lên, con mắt khẽ cong. Đây chính là đại biểu Diệp Vu Thời có chút không vui.

Bạch sam đơn giản đại biểu cho đệ tử nội môn, mặc không gọn gàng lắm, trên thắt lưng màu nhạt chỉ treo một túi chứa đồ mà thôi, không còn gì khác, thậm chí tóc cũng buộc lỏng lẻo, tướng mạo bình thường chẳng

có gì đặc biệt. Nhưng khi nhìn vào hắn, loại ánh mắt không mang ác ý thậm chí có thể nói là hảo hữu kia, không hiểu sao khiến hắn cảm thấy không thoải mái. Cái này giống như hắn không có chỗ nào nấu thân trước mặt người này.

Còn cả lúc Phương Khác đang giới thiệu, vô thức chú trọng Võ Kỹ phong với Vạn Pháp phong. Và cả Vạn Đạo phong ngoài năm phong, đối với Phù Lục phong, Thiên Đan phong, Luyện Khí phong lại chỉ nhắc tới vài câu rồi thôi.

Nếu nói giới thiệu Võ Kỹ phong là vì vừa nhìn đã biết Hộ Lạc là người dùng kiếm nhập đạo, nhưng tại sao phải chú trọng Vạn Pháp phong chứ? Phải biết hắn biểu hiện ra là tam hệ linh căn thủy, hỏa, mộc, chủ hỏa. Càng hướng chi, người ôm bảo kiếm trên tay như Hộ Lạc, trên người hắn có một vị đạo chỉ có người thường xuyên ở trong phòng luyện khí tinh luyện thạch mới có, đều là những đặc điểm rõ ràng.

Nếu nói chỗ y chú trọng là nơi mà hai người nhất định sẽ đi, vậy thì cũng nên là Võ Kỹ phong và Luyện Khí phong mới đúng. Nhưng y lại nói về Võ Kỹ phong và Vạn Pháp phong. Nếu nói y chỉ là tùy ý giới thiệu, vậy cũng nên giới thiệu nơi mà y khá quen thuộc, nhưng từ thân hình khá đơn bạc của Phương Khác, đáng lý ra y không quen thuộc Võ Kỹ phong đến thế, quen thuộc cứ như y là khách quen của Võ Kỹ phong, vậy mà y lại biết. Phải biết muốn lên năm phong để đọc điển tịch trên năm phong thì cần phải thông qua cửa gác.

Phương Khác là một tu sĩ sơ kỳ trúc cơ, hơn nữa không phải là võ tu, làm sao lại quen thuộc với Võ Kỹ phong được?

“Chính là như vậy, Diệp đạo hữu, Hộ đạo hữu. Từ biệt tại đây thôi, đạo hữu có thể đến Sở Tư Vụ nhận thẻ ngọc thân phận chọn một trạch viện, tại hạ đi trước đây.” Phương Khác dừng bước, mặt không biểu cảm nói.

“Vậy đa tạ Phương đạo hữu đã chỉ dẫn, chúng ta từ biệt tại đây. Có thời gian nhất định sẽ đến trạch viện của đạo hữu bái phỏng.” Diệp Vu Thời mỉm cười, thần thái tự nhiên, không có chút giả tạo nào.

Phương Khác tạm biệt hai người Diệp Hộ, bất giác thở phào một hơi. Vừa rồi không ngờ lại thất thần, cái tên Diệp Vu Thời này đúng là có tính mê hoặc quá mạnh, nếu không phải biết trước, có lẽ y cũng cho rằng Diệp Vu Thời thật sự là một nhân vật như quân tử tựa ngọc mà hắn biểu hiện ra ngoài.

Vai chính gì đó, vẫn là quên đi, có rất nhiều tin tức có thể lợi dụng nhưng lại không thể xem những người đó như nhân vật trong sách, nếu họ thật sự vẫn là người trong sách, vậy Phương Khác y tính là gì chứ?

“Ồ, đây không phải là đường đệ Phương Khác cả ngày giống như con chuột trốn trong phòng không thấy mặt trời của chúng ta sao?” Một câu trào phúng truyền tới.

Phương Khác dừng bước, nhìn theo âm thanh. Năm ba đệ tử nội môn từ trong cửa tiệm đối diện bước ra, trên eo một người trong đó có treo một thanh trường kiếm màu bạc, trên gương mặt có thể gọi là anh tuấn mang theo nụ cười châm biếm, hiển nhiên gã chính là người nói chuyện. Người này... Phương Khác hơi suy nghĩ, đúng rồi, người này là Phương Hiền Hoa, con cháu trực hệ Phương gia.

“Sao mấy tháng không gặp đã không nhận ra ta rồi? Thật là làm cho đường ca ta thương tâm muốn chết.” Phương Hiền Hoa hơi trợn mắt nói, biểu cảm rất khoa trương. Dẫn đến mấy người còn lại cũng cười hì hì theo.

“Ái chà!” Phương Hiền Hoa đột nhiên phát ra tiếng kinh thán bước nhanh đến trước mặt Phương Khác, Phương Khác hơi nghiêng người tránh khỏi cánh tay Phương Hiền Hoa thò qua, lùi ra sau một bước. Thái độ Phương Khác đối diện với đường ca này luôn là như thế, tùy ý Phương Hiền Hoa trêu chọc, sỉ nhục bằng ngôn ngữ, y chỉ đạm nhạt tránh đi mà thôi. Nhưng không biết làm vậy càng dễ kích động cơn giận của Phương Hiền Hoa.

Phương Khác giật mình, hóa ra Phương Khác này có tính nhẫn nại vô cùng tốt. Thậm chí trong ký ức, đối với những trực hệ Phương gia cũng đều tránh né không kịp. Đến mức ký ức với những người này không nhiều. Nhưng y lại biết, thiên chi kiêu tử nổi bật nhất hiện nay của Phương gia, nhân vật đứng đầu đám trẻ tuổi trực hệ Phương gia Phương Hiền Thanh cuối cùng lại rơi vào kết cục có thể nói là thảm thiết.

Mà vị trước mắt này, tên công tử bột Phương Hiền Hoa, cuối cùng lại được xưng là kinh tài tuyệt đỉnh. Lấy kiếm nhập đạo, có thể đấu với Hộ Lạc. Hơn nữa cuối cùng còn sáng tạo ra kiếm ý thuộc về gã.

“Thật là, ngu xuẩn.” Phương Hiền Hoa hí mắt lại, nhãn thần thoáng cái lạnh xuống. Nếu nói vừa rồi chỉ đơn thuần là trêu chọc, vậy bây giờ chính là thật sự tức giận.

Phương Khác thật không biết phải làm sao. Cho nên đối diện với thái độ này, y phải làm gì đây? Tức giận? Nhưng rõ ràng y cảm thấy Phương Hiền Hoa không có ác ý với mình. Không biểu thị gì hết? Nếu vậy bị châm biếm ngay trên đường, chẳng dao động gì thì quá là yếu nhược.

“Ngốc không đỡ nổi, ôi, các người xem, không ngờ biểu đệ như con chuột của ta còn bị tụt tu vi nữa chứ, sơ kỳ trúc cơ đó. Ha ha, các người đoán xem làm sao mà tu vi của nó bị tụt lùi?” Phương Hiền Hoa quay đầu nói với những đồng bạn khác.

“Thật nhỉ, vốn đã không ra sao, bây giờ còn tụt lùi, ê, con chuột Phương, người làm gì vậy hả.” Một thiếu niên trong đó chê cười.

“Ai cho người gọi nó con chuột Phương, tiểu gia ta họ gì? Hả?” Phương Hiền Hoa lạnh mắt đảo qua, thiếu niên kia vội cười làm lành.

“Hừ, con chuột ngu xuẩn này. Chắc không phải là ăn thứ gì không nên ăn chứ. Như Địch Hồn đan đó, cũng chỉ có người ngu xuẩn hết thuốc chữa mới dùng thôi.” Phương Hiền Hoa cười lạnh một tiếng, lạnh lùng đảo mắt nhìn Phương Khác, phất tay bỏ đi.

Phương Khác vô thức lùi một bước, lại dẫn tới một trận cười nhạo. Bạch sam trên người lại bị rạch một đường, thắm ra một đường máu. Đây là kiếm khí của Phương Hiền Hoa. Y không bị thương gì, gã chỉ đơn thuần là muốn khiến y nhếch nhách mà thôi.

“Rào” một tiếng, tiếng cười nhạo chợt dừng lại. Phương Hiền Hoa đứng ngậy tại chỗ, nước từ đỉnh đầu nhỏ tí tách xuống đất, toàn thân ướt nước, đặc biệt thê thảm.

“Phương sư huynh, nếu người đã rảnh như thế, không bằng đi thay đồ đi?” Phương Khác cười nói.

Phương Hiền Hoa hiển nhiên không ngờ Phương Khác lại dám trả đòn, bị Phương Khác dùng thuật pháp màn nước đánh trúng, thậm chí còn uống một ngụm nước. Ai bảo lúc trước Phương Khác biểu hiện quá “ôn thuận”, “ôn thuận” đến mức đã làm tê dại Phương Hiền Hoa.

Phương Hiền Hoa lạnh mặt nhìn chằm chằm Phương Khác, tay vận một pháp quyết, toàn thân tỏa ra hơi nước, thoáng chốc, lại hồi phục khô ráo. Nhưng gã không có hành động tiếp theo, thậm chí ngăn cản những đồng bạn kinh ngạc muốn xuất thủ, cười lạnh nhìn Phương Khác.

“Con chuột cư nhiên cũng biết phản kích? Đúng là đáng chúc mừng. Đường đệ Phương Khác, trong cuộc so tài nội môn, ta mong chờ biểu hiện của người.” Phương Hiền Hoa chế nhạo, ánh mắt khinh thị tràn đầy ác ý.

Duy Pháp đệ tử thân mặc bạch bào tay rộng, thắt lưng lại là màu vàng của Giới Luật đường bên kia chậm rãi bước qua bên này. Nếu đấu đá trong môn phái sẽ bị Duy Pháp đệ tử dẫn đến Thận Hành Nhai phản tỉnh, thời gian dài ngắn phải xem tính nghiêm trọng của vấn đề.

Phương Hiền Hoa thò tay vuốt đạo bào của mình, mang theo những đồng bạn kia đi tới chỗ người duy pháp, nhưng chỉ xem như không thấy mà đi lướt qua.

Phương Khác thì lại nhìn tay mình, nhú chặt mày. Lúc Phương Hiền Hoa xuất thủ, y căn bản không kịp làm gì, thực là khó coi đến cực điểm. Sau đó lúc xuất thủ... ừm, y lại vô thức chọn thuật pháp tính phòng ngự không có một chút lực sát thương nào.

Y thế này, nếu ở tại tu chân giới thì làm sao mà sinh tồn chứ.

Giết, hoặc bị giết, đây là một vấn đề.

Ôi, dường như là một vấn đề khá cao thâm. Phương Khác khẽ nhún vai. À ha, hơn hai mươi năm giáo dục, y phải chuyển biến như thế nào? Thật là đau đầu, hay tìm nơi nào đó để “thay hồn đổi xác” một phen? Trở

thành một tu tiên giả chân chính. Chắc, Phương Khác, không ngờ may cũng có ngày hôm nay, cái nghề tu tiên này... đúng là nguy hiểm cao.

Tu tiên tu tiên, trừ có thể trường sinh ra, rốt cuộc còn vì cái gì nữa chứ?

Đầu đường bên kia, Diệp Vu Thời tận mắt chứng kiến tất cả. Không biết là có chút thất vọng hay chế nhạo rũ mắt xuống. Nhân nhật phun ra bốn chữ “chẳng qua là thế”.

4. Chương 4: Thận Hành Nhai

Thận Hành Nhai, độc lập ngoài năm phong, lại không thuộc ngọn núi nào chứa động phủ của tu sĩ kỳ nguyên anh hoặc kỳ kim đan. Nhưng nó lại đặc biệt bắt mắt trong dãy núi Côn Luân.

Cao nhập làn mây, vách đá hiểm trở, núi đá xung quanh đều thể hiện độ dốc gần như là chín mươi độ. Vì tính đặc biệt của nó, cho dù tu tiên giả đứng dưới chân núi cũng chỉ có thể thấy sườn núi mà thôi, so với các ngọn núi khác tỏ rõ sự thần bí. Nhưng trong dãy núi Côn Luân, cây cối đa số rậm rạp xanh tươi, nhiều cảnh lá rậm, mà tại ngọn núi này, lại chỉ có thể thấy vách đá màu nâu và vài nhúm cỏ tạp thỉnh thoảng mọc lên giữa đá núi.

Ngay phía đông ngọn núi, đứng dưới chân núi chỉ có thể thấy một chữ Nhai phía trên, ngay lúc ngẩng đầu đã đập vào mắt, làm người ta sợ hãi, chữ này giống như mang theo uy áp đè thẳng xuống. Thế bút mạnh mẽ, tiêu sái tự tại.

Giờ này Phương Khác đang đứng dưới vách núi này. Một trước một sau chia ra có một vị Duy Pháp đệ tử thất lung màu vàng, hai đệ tử suốt đường hàn huyền với Phương Khác, sau đó biểu đạt chút đồng tình với Phương Khác. Phải biết tại phái Côn Luân, Thận Hành Nhai đối với tất cả đệ tử mà nói là một cơn ác mộng. Đặc biệt là người từng phải đến Thận Hành Nhai. Phương Khác hít mắt lại, cảm thấy toàn thân không thoải mái, dường như hô hấp cũng không thông thuận lắm.

Thận Hành Nhai là “dị” sơn duy nhất đã biết tại tu tiên giới, vì so với phạm giới linh khí mỏng yếu nó còn không bằng, núi Thận Hành và xung quanh nó hoàn toàn không có một chút xú linh khí nào, đó là một chuyện rất đáng sợ đối với tu tiên giả. Tu sĩ dưới kỳ nguyên anh, muốn vận chuyển linh lực đều phải nhờ vào linh khí ngoại giới, chỉ có lên đến kỳ nguyên anh, trong người mới tự động sinh ra linh lực. Cho dù là thế, nếu tu sĩ kỳ nguyên anh ở một nơi không có linh khí thì tu vi cũng không thể tiến lên chút nào nữa. Tu sĩ dưới kỳ kim đan ở chỗ này thậm chí sẽ bị thụ lùi tu vi.

Tại đây, người tu vi không xong ngay cả ngự kiếm cũng không cách nào làm được, linh lực trong kinh mạch sẽ hồi phục rất chậm.

Duy Pháp đệ tử đưa tay kéo một cơ quan, tiếng xiềng xích ma sát lẫn nhau truyền đến. Rất lâu mới thấy, một cái ***g vuông đơn giản bằng thép hạ xuống, đáy cũng là gỗ lim cứng chắc nhất tu tiên giới, phía trên còn khắc vài trận pháp phức tạp.

Phương Khác nhắc chân bước lên, đứng chính giữa ***g vuông, ánh mắt nhìn phần đáy, gần đây xem qua một vài thư tịch liên quan đến linh dược và bách khoa tu tiên giới, vừa nhìn đã nhìn ra dưới chân là chất liệu gì. Gỗ lim tại tu tiên giới tuy không tính là trân quý nhưng cũng là vật liệu khó cầu, hiện tại lại chỉ được sử dụng để làm đáy ***g, thực là... có cảm giác dùng gạo vàng múc nước bùn.

“Đừng xem thường cái ***g này, vị trí người đứng, sau khi đứng lên, cho dù là tu sĩ kỳ nguyên anh cũng không thể nào chạy thoát, không chỉ dưới chân người là gỗ lim, mà ngay cả xiềng xích cũng là pháp bảo mà lão tổ trong phái đặc biệt luyện chế.” Một Duy Pháp đệ tử khá cao trong đó cười nói, trong ngôn từ còn mang theo sự đắc ý vẻ vang. Đây là sự kiêu ngạo của đệ tử một môn phái như phái Côn Luân.

Từ từ dâng lên, khi thấy được hàng chữ, thì ngừng lại. Cái ***g chạm đúng một đài phẳng nhô ra, trên đài là một sơn động, trong sơn động tối thui không thấy gì.

“Phương sư đệ, bùa này là Tiêu sư thúc của Duy Pháp Đường phân phó đưa cho ngươi, nhớ phải mang theo bên người, sư thúc nói niệm tình ngươi không phải vì vi phạm môn quy mà vào Thận Hành Nhai, huống chi tu vi của ngươi đã thụt lùi đến sơ kỳ trúc cơ, ở Thận Hành Nhai chỉ sợ sẽ khiến ngươi thụt lùi đến kỳ luyện khí, đặc biệt cho ngươi một bùa chú có thể duy trì linh lực.” Đệ tử hơi cao mồm ra một lá bùa xếp thành hình thoi, dùng dây đỏ khâu lại.

“Ý tốt của Tiêu sư thúc, đệ tử ghi tạc trong lòng. Cũng cảm tạ hai vị sư huynh.” Phương Khác nhận bùa, chấp tay cảm tạ.

“Phương sư đệ không cần phải đa lễ như thế, hiện tại sư đệ có thể vào rồi, bốn mươi chín ngày sau cấm chế sẽ mở ra, đến khi đó sư đệ có thể tự xuống núi. Mời.” Vị Duy Pháp đệ tử đó làm tư thế mời.

Phương Khác bước vào sơn động, dẫm lên một tầng nước nông, nước này lạnh thấu xương, Phương Khác bất giác run rẩy. Sau đó cửa động lóe hồng quang, cấm chế đã mở. Hai vị Duy Pháp đệ tử lại đứng lên ***g vuông chậm rãi hạ xuống, cho đến khi không còn thấy nữa.

Phương Khác khá đặc ý nhếch khóe môi, tất cả đều nằm trong dự liệu.

Hôm nay, y tự đến Duy Pháp Đường cầu kiến Duy Pháp trưởng lão, nói y vì nôn nóng cầu thành mà đã dùng Dịch Hồn đan, lại khiến cho tu vi thụt lùi. Vì thế muốn rời khỏi cuộc so tài nội môn, cho nên nguyện ý tiếp nhận hình phạt, đến Thận Hành Nhai ở bốn mươi chín ngày.

Thật là nên cảm tạ tác giả đã viết rõ về Thận Hành Nhai, cảm thấy hình như tác giả đã chôn một đồng gọi mở trong Thận Hành Nhai, có liên quan đến chương môn khai sơn của phái Côn Luân. Tiếc rằng lúc y xem quyển sách này còn lâu mới hoàn. Nhưng, lúc Diệp Vu Thời lên kỳ trúc cơ vì giết đệ tử nội môn của trưởng lão kỳ nguyên anh mà bị phạt phải đến Thận Hành Nhai tự sám hối mười năm, Diệp Vu Thời lại thành công kết đan ở đây.

Mà bí mật này đương nhiên nằm trên Thận Hành Nhai. Ai ai cũng biết Thận Hành Nhai tương đương với ngực thất của phái Côn Luân. Trong phái Côn Luân, ai cũng biết phái Côn Luân là do năm phong hình thành một đại trận ngũ hành thiên nhiên, ngay cả tu sĩ kỳ hợp thể cũng không cách nào phá vỡ đại trận hộ phái này, đây cũng là chỗ dựa giúp phái Côn Luân trở thành một trong tam đại môn phái tu tiên giới. Trên thực tế, đại trận ngũ hành này lại không phải do thiên nhiên hình thành, mà do con người, tu tiên giả, đến một tu vi nhất định, dời núi lấp biển cũng chỉ cần nhấc tay.

Mà mắt trận của trận này lại nằm ngay ngọn dị sơn này – Thận Hành Nhai. Thận Hành Nhai không đơn giản là mắt trận, mà nó còn là ‘mắt’ của linh mạch trong dãy núi Côn Luân, nếu bị tổn hại, chỉ sợ môn phái này cũng bị ảnh hưởng. Không biết chương môn khai sơn năm đó vì sao đưa ra quyết định này, hẳn cứ xác định không ai sẽ phát hiện ra chuyện này sao?

Phương Khác lấy dạ minh châu dùng chiếu sáng trong túi chứa đồ ra, lớn bằng lòng bàn tay, cầm trong tay còn khá là nặng. Tại phạm giới chỉ sợ là giá trị liên thành, nhưng ở tu tiên giới chỉ là tục vật dùng chiếu sáng mà thôi. Chắc y đã có hơi hiểu tại sao ai ai cũng muốn thành tiên rồi.

Trên Thận Hành Nhai có trên ngàn ngục thất, mỗi đệ tử bị phạt đều sẽ đơn độc ở trong một ngục thất, từ sườn núi càng đi lên trên, hình phạt trong ngục thất càng nghiêm khắc, của Phương Khác chỉ là ngục thất cảnh cáo bình thường, lên trên vài tầng, còn có hàn băng động và liệt hỏa động. Mà... trong những ngục thất này thậm chí còn liên quan đến tu sĩ kỳ nguyên anh, hoặc có thể là tu sĩ tu vi cao hơn nữa. Không ai dám đi dò xét, trừ chương môn cũng không ai có thể mở cấm chế của những ngục thất này.

Nhưng lại không ai biết, ngục thất tại sườn núi càng đi vào trong, nước càng sâu, càng khó thể chịu đựng, nhưng dưới nơi sâu nhất lại có một chỗ, có thể cảm nhận được linh khí tràn ra trong linh mạch, linh khí tinh thuần. Nhưng đệ tử bị nhốt trong ngục thất ở sườn núi phần lớn không muốn đến điểm này, càng sẽ không tự tìm khổ mà đến chỗ sâu nhất trong sơn động tra xét. Diệp Vu Thời chính là một ngoại lệ trong số đệ tử, cũng nhờ vào cổ linh khí đó mà trùng kích thành công kết đan.

Phương Khác cẩn rằng, bước chân bắt đầu nhỏ đi, nước đã sâu đến eo, loại hàn lạnh này, thực là khó thể chịu đựng, đau đến thấu xương.

... Y đang là một người của thế kỷ 21 tốt lành, có thu nhập ổn định, nghề nghiệp có tương lai tốt đẹp, chẳng phải là cuộc sống bình đạm, gia đình hòa thuận sao, tại sao phải đến thế giới này chịu tội chứ?

Là một bác sĩ tâm lý ưu tú, một bác sĩ tâm lý thích nghiêm cứu biểu cảm trên mặt và ngôn ngữ cơ thể ngẫu nhiên, một chuyên gia tâm lý có thể thông qua phân tích biểu cảm trên mặt mà đọc được tình cảm, phần nộ, khinh thường, ghen tị thậm chí là nụ cười giả dối được che giấu trong nội tâm người khác. Năm đó làm sao mà y lại phát hiện quyển sách liên quan đến phương diện này trong thư viện trường chứ? Sau đó lại cắm đầu vào nghiên cứu biểu cảm trên mặt người và ngôn ngữ cơ thể ngẫu nhiên, tiếp theo thì gặp được chuyên gia về phương diện này, thầy hướng dẫn của y.

Cuối cùng lại vào một ngày đột nhiên phát hiện, cuộc sống của mình tràn đầy lời nói dối. Từ một cái nhún vai của bạn y, từ một cái bĩu môi của bạn cùng phòng, từ một ánh mắt của mẹ, y đã biết họ đang dối trá với mình. Cảm giác sống dưới lời nói dối đó, cảm thấy người bên cạnh luôn lừa gạt mình, mỗi lần đối diện với lời nói dối của người bên cạnh, y đều không có gì để nói. Vạch trần? Cho dù chỉ là một lời nói dối hôm nay không ăn cơm, vạch trần nhiều rồi, có lẽ y sẽ mất đi người này. Không ai thích bị người khác nhìn thấu. Không vạch trần?... Ha ha.

Cho dù tự y cũng biết, người bình thường cứ mỗi mười phút đối thoại sẽ nói dối ba câu, đây là bình thường. Những lời nói dối đó căn bản không tổn hại gì lớn, nhưng khi chưa phát hiện là một chuyện, phát hiện rồi lại không thể chịu nổi. Thầy hướng dẫn của y, bạn bè y đều phải đối mặt với phiền não này. Mà trong phương diện này y còn mẫn cảm hơn, cuối cùng rời khỏi hạng mục nghiên cứu đó. Nhưng những thứ y học được, đã không thể quên đi.

Đã quen rồi, lúc vô thức, hoặc tiềm thức. Phân tích những biểu cảm xuất hiện trong mắt y, còn cả ngôn ngữ cơ thể, hay là biến hóa của ngữ điệu nói chuyện. Ngay cả khi đối diện tivi, đều có thể phát hiện... chính khách nào lại đang nói dối, minh tinh nào đối diện với fan tươi cười ngọt ngào, nhưng lại vô thức làm ra thế tay không kiên nhẫn, nhà từ thiện nào làm từ thiện ngân sách, rồi lúc chụp ảnh chung với những cô nhi được giúp đỡ, giữa chân mày lóe qua sự chán ghét.

Cuộc sống như thế, quả thật là một tai họa.

Phương Khác nhếch môi, có lẽ xuyên đến đây, là ông trời chiếu cố y không chừng. Tu tiên tức tu chân, tu chân tu chân, chẳng qua là xóa giả giữ thật. Tu tiên giả đến một tu vi nhất định, chẳng hạn kỳ nguyên anh, sẽ chú trọng thuận theo tâm tính, thuận theo đường của mình, chính là muốn gì làm nấy. Loại chuyện như nói dối, không phải không làm, mà là rất ít người làm, vì nói dối sẽ ảnh hưởng đến nhân quả của hắn.

Hướng chi, qua lại giữa tu tiên giả và tu tiên giả không mật thiết như trong cuộc sống hiện thực, một lần bế quan chính là mười năm trăm năm. Y cũng không cần thời thời khắc khắc đối diện với lời nói dối của người khác.

Nước đã lên đến cổ, sơn động cũng đã vào tận cùng, Phương Khác hít sâu một cái, trầm người xuống, may mà bây giờ y đã là trúc cơ, thời gian bế khí đạt đến mức nghịch thiên hai canh giờ. Dạ minh châu cũng tỏa ra ánh sáng dịu hòa trong nước...

5. Chương 5: Ảo Trộn Trong Nước

Dạ minh châu vẫn tỏa ra ánh sáng dịu hòa trong nước, nhưng vì chất nước đặc thù, nên nó trở thành lãnh quang u lam.

Phương Khác khẽ híp mắt, tỉ mỉ đánh giá đáy nước, còn phóng linh thức để cảm thụ linh khí. Mỗi động huyệt trong ngực thất đều khác nhau, nhưng đều theo dạng u ám kéo dài. Rõ ràng nước đã rất sâu, nhưng vẫn chưa cảm giác được một phần linh khí nào, vận khởi linh lực vận chuyển trong người để chống hàn khí, linh lực đang tiêu hao lại vì nguyên nhân hoàn cảnh mà không có được sự bổ sung. Theo lý mà nói, lúc này nên cảm giác được linh khí mới đúng, nhưng.

Phương Khác hơi nhú mảy, lặn xuống tiếp. Tay cầm dạ minh châu bất giác dụng lực, nước rất trong, gần như có thể thấy đáy, chỉ là vì trong ngực thất không có ánh sáng nên không thể nào từ mặt nước nhìn đến tận dưới đáy. Con người Phương Khác phóng đại, dạ minh châu trong tay suýt rớt xuống.

Ngay phía Phương Khác đang di động tới, xuất hiện một người, một vị nữ tử. Giống như đứng dưới đáy nước, đầu ngửa lên, Phương Khác đang trầm xuống vừa đúng lúc đối mắt với nữ tử, một đôi mắt phủ đầy tơ máu.

Mái tóc đen kịt của nữ tử nhẹ lay động theo sóng nước do Phương Khác di động tạo ra, một đôi mắt tròn to nhìn chăm chăm vào Phương Khác, sắc mặt hiện màu xanh tím đáng sợ. Nàng đã chết rồi. Đây là một thi thể. Một thi thể không biết đã chết bao lâu.

Phương Khác trở người muốn trời lên, vốn nước không sâu, nhưng dường như không có điểm cuối. Đáng chết, sơ suất rồi, y không ngờ nơi này lại còn có nguy hiểm. Phương Khác quay đầu nhìn nữ thi đã không thấy kia nữa, mà nhiệt độ của nước dường như càng lúc càng lạnh, linh lực trong nội thể vận chuyển cũng càng lúc càng trì trệ.

Phương Khác ngừng lại không nổi lên nữa, y có thể khẳng định nước này tuyệt đối không sâu như thế, mà nếu vận chuyển linh lực thì không thể cảm giác được càng lúc càng lạnh. Cho nên cảm tri của y đã xảy ra vấn đề. Mà trước giờ thứ sẽ khiến cảm tri của người ta xảy ra vấn đề, Phương Khác mím môi, trong tu tiên văn, đó chính là trận pháp, loại như mê ảo trận.

Phương Khác khẽ nhú mảy, tình trạng này giống như ảo giác mang tính chính xác trên mặt tâm lý học. Chắc, y đang nghĩ gì vậy chứ, không nghĩ làm sao phá trận, lại nghĩ dùng khoa học để giải thích tu tiên. Khóe môi Phương Khác giật giật, bắt đầu từ ngày xuyên việt, xuyên vào bộ truyện đam mỹ tu tiên, đáng lý ra y nên xóa hai chữ khoa học này ra khỏi đầu rồi.

Phương Khác cắn răng bắt đầu run rẩy, cảm giác như cả người đều ngâm trong băng, thật là sắp lạnh chết rồi.

Phương Khác nhắm mắt lại, tĩnh tâm, ngưng thần. Sau đó mở mắt ra, nhìn chỗ mà đường sáng cong cong do dạ minh châu chiếu ra trong nước rõ ràng bị gấp khúc, tay phải vận một pháp quyết. Thủy lưu thoáng chốc trở nên xiết hơn, hình thành một vòng xoáy, cuối cùng oanh một tiếng nổ ra.

“Khụ, khụ khụ.” Phương Khác mãnh liệt thò đầu ra khỏi nước, sắc mặt tái nhợt ho sù sụ. Tay phải túm chặt hạt châu tròn mịn phiếm ánh sáng óng ánh bạc lớn cỡ một đốt ngón tay. Đây chính là linh châu bố trí tiểu mê ảo trận này. Linh châu, linh thạch, đều là tiền tệ của tu tiên giới, cũng là mắt trận cần để bố trí trận pháp.

Mê ảo trận này bố trí cực kỳ đơn giản, chẳng qua là dùng mấy viên linh châu mà thôi, nếu không phải thế, tính ra hôm nay y không nhất định có thể trôi lên, có lẽ sẽ giống như nữ tu sĩ kia táng thân tại đây.

Tính ra ngay lúc y thấy nữ thi kia là do bị dọa sợ, không giữ được tâm thần nên dù chưa vào phạm vi kích phát mê ảo trận đã bị rơi vào trận. Mà vị nữ tu sĩ kia chắc là do mò tìm đến mê ảo trận mới bị vây khốn trong trận, đã thế còn vì vấn đề nhiệt độ mà vẫn luôn giữ dáng vẻ trước khi chết không hề thối rữa.

Phương Khác vận chuyển linh lực một chút, khóe môi giật giật, vậy mà chỉ còn lại không đến một phần hai. Quả nhiên tốc độ tiêu hao linh lực ở đây rất đáng sợ.

Phương Khác híp mắt nhìn viên linh châu trong tay, tùy tiện bỏ linh châu vào túi chứa đồ. Bố trí mê ảo trận ở chỗ thế này, y có thể nói nhân tâm quả nhiên là phức tạp nhất sao? Phát hiện linh khí dưới đáy nước, bèn dùng linh châu bố trí mê ảo trận tại nơi linh khí tập trung. Như vậy sau này người phát hiện linh khí dưới đáy nước như hẳn nhất định sẽ kích phát mê ảo trận. Ai có thể ngờ được một nơi có vẻ chẳng có nửa phần linh khí lại sẽ có trận pháp chứ?

Tiếp theo, Phương Khác chậm rãi quay đầu, vẻ mặt xoắn xuýt nhìn một điểm trên mặt nước. Lặng yên cảm nín bầm một pháp quyết, hơn nữa còn ném một hạt giống ra. Trên mặt nước từ từ mọc ra một phiến dây mây, quây lấy mấy thi thể lồi ra. Đúng, là mấy thi thể.

Cái này thật là tu tiên văn chứ không phải kinh dị văn sao? Nghĩ đến nữ thi mặt mũi dữ tợn đột nhiên xuất hiện trong mắt y, còn có mái tóc bập bênh theo nước lộ ra bầu không khí quái dị đó. Sau đó thì bị thuật

thủy bạo của y làm cho nỏ thành từng mảnh thi. Còn gì có thể càng khiến y thêm lạnh người nữa không?

A di đà phật. Phương Khác cười khỏ, tu tiên giới có phật sao? Đúng rồi, có phật tu.

Thò tay móc một lá bùa chú hệ hỏa ném đi, thi thể thoảng chốc cả tro cũng không còn. Một túi chứa đồ và trâm cài rơi vào tay. Phương Khác lập tức hiểu ra, vai chính gì đó đều là giết người xong đoạt bảo, kẻ ngoại lai như y, chính là hủy thi diệt tích để cướp tài? Hành vi này đúng là nghe chẳng có vẻ vinh quang gì.

Tiện tay ném trâm cài vào nước, treo túi chứa đồ ở eo. Phương Khác vô thức hít sâu một cái, rồi tiếp tục lặn xuống. Đến chỗ phát hiện linh khí, chậm rãi ngồi khoanh gối, vận chuyển công pháp. Do Phương Khác có tư chất tam hệ linh căn thủy, thổ, mộc, hơn nữa còn là chủ thủy, cho nên hiện tại chỉ tu hành Huyền Thủy quyết bình thường nhất mà thôi.

Nước – H₂O, là vật vô cơ do hai nguyên tố Hydro và Oxy tạo nên, trong nhiệt độ bình thường áp lực bình thường là dịch thể trong suốt không màu không vị. Phương Khác lặng lẽ mở mắt, đối với những thứ tự động xuất hiện trong đầu lúc y đang muốn vận hành công pháp, y thật sự là vô lực chữa rửa. Cho nên nói, phải xóa sạch cái thứ khoa học này đi thôi.

Nhắm mắt lần nữa, nhờ vào linh thức, trong nước chậm rãi tụ lại một phiến linh quang màu lam cùng một phần nhỏ linh khí màu lục đại biểu cho mộc linh khí và thổ linh khí màu vàng, từ từ, dần dần dung nhập vào người Phương Khác, linh khí vô cùng tinh thuần, cư nhiên còn gấp mấy chục lần linh khí lúc ở môn phái. Từng lần từng lần vận chuyển trong kinh mạch Phương Khác, hơn nữa do mộc linh lực trời sinh có năng lực liệu thương, nên cũng dần tưới nhuần cho kinh mạch bị tổn thương do Phương Khác dùng Dịch Hồn đan.

Bốn mươi chín ngày sau.

Phương Khác quay đầu nhìn Thận Hành Nhai một cái, cảm thụ linh lực đã tinh thuần hơn không ít và tu vi sơ kỳ trúc cơ đã ổn định. Thận Hành Nhai quả nhiên là một chỗ tốt, nhưng cũng không nên quá mức ý lại vào linh khí tinh thuần trên Thận Hành Nhai, tu vi dễ dàng đạt được như thế chỉ khiến nền tảng tu vi bất ổn, không phải là chọn lựa hàng đầu.

Cách Thận Hành Nhai không xa, trong khu rừng nhỏ, Phương Khác ngồi xổm dưới đất, bỏ trang sức và thẻ ngọc đã nứt của nữ thi gia vào cái lỗ vừa đào, sau đó lấp đất lại, dẫm cho chặt.

Yên nghỉ đi. Phương Khác đưa tay che ánh mặt trời chói mắt, dù đối với tu sĩ mà nói động tác này là dư thừa. Đột nhiên Phương Khác nhú mày, phi thân lên cảnh đại thụ, liếm khí.

Hai bóng người vụt qua, Phương Khác bắt giác hí mắt. Diệp Vu Thời.

“Giao túi chứa đồ của ngươi ra đây, ngoan ngoãn đi, ta còn có thể tha mạng nhỏ cho ngươi, nếu không...”

Một vị nội môn đệ tử rõ ràng là pháo hôi rất khoa trương theo sát Diệp Vu Thời, tay cầm một linh khí hình hoa sen, hiển nhiên gã chính là nhờ vào linh khí trong tay mới dám ra tay với Diệp Vu Thời đã thể hiện ra tu vi hậu kỳ trúc cơ trong cuộc so tài nội môn. Tình tiết này đại khái là một tên pháo hôi không có mắt nào đó. Ôi, hình như là một pháo hôi của Âm gia trong ngũ đại tu tiên gia tộc, pháo hôi tự cho mình là thợ săn.

Hơn nữa lời nói dối trình độ này, thực sự là không có một chút hàm lượng kỹ thuật nào.

Cuối cùng đương nhiên là bị Diệp Vu Thời giả vờ vô hại dẫn đến chỗ không người dễ dàng tiêu diệt, sau đó hủy thi diệt tích. Có vẻ như nơi này rất phù hợp với điều kiện “chỗ không người”.

Phương Khác đảo mắt nhìn Diệp Vu Thời, khề thổ dài. Xem ra đã bị phát hiện rồi, người bị Diệp Vu Thời phát hiện vào lúc này, kết cục trừ diệt khẩu ra còn gì nữa?

Không ngoài dự liệu, một lát sau, tình hình hoàn toàn nghịch chuyển.

Tên đệ tử nội môn của Âm gia đó, bị Diệp Vu Thời đánh bay đi vừa hay đụng lên thân cây mà Phương Khác đang nấu thân, ầm một tiếng, thân cây thô to cũng run lên.

Đệ tử nội môn Âm gia miệng trào máu, che ngực, hơi ngẩng đầu kinh hoảng nhìn Diệp Vu Thời nói: “Diệp Vu Thời, ngươi, ngươi không thể giết ta. Giữa đồng môn cấm tàn sát nhau, nếu bị phát hiện thì sẽ bị xử phạt môn quy cao nhất, phế trừ tu vi linh căn. Hơn nữa ta còn là người Âm gia... a!”

Nói được một nửa đã biến thành một tiếng thét, ngón tay Phương Khác run lên. Diệp Vu Thời mỉm cười, vẻ mặt có thể nói là ôn nhu, một thân bạch y rõ ràng càng thích hợp với hắn hơn thanh sam.

Một hỏa cầu ném lên chân đệ tử nội môn Âm gia, cháy thành một đồng than đen.

“Vậy sao? Thì ra còn có môn quy như thế à, sư đệ ta chưa từng biết đó.” Diệp Vu Thời mỉm cười nói như khổ não.

Người đã ngoi ngóp sắp chết, ôm chân run rẩy nói: “Đúng, đúng là có, tha cho ta đi.... Diệp sư đệ...”

“Vậy sao lúc sư huynh ra tay với ta không nghĩ đến môn quy hả? Khi sư huynh ra tay với đệ tử khác trong phái sao không nghĩ đến môn quy đi?” Diệp Vu Thời ngừng cười, cả người trở nên lạnh lẽo.

Phương Khác bừng tỉnh, y nhớ ra đệ tử Âm gia này là ai rồi. Trong truyện, chính người này hung tàn gian xảo, thường xuyên làm ra chuyện giết người đoạt bảo, hơn nữa trước khi giết chết đối phương còn phải trêu đùa một phen.

“Xuống đây.” Giọng nói lạnh lẽo.

Phương Khác cười khổ bất đắc dĩ, nhảy xuống dưới. “Diệp sư huynh, đã lâu không gặp.” Luận tu vi luận hoàn cảnh, hiện tại y đều nên gọi Diệp Vu Thời một tiếng sư huynh mới đúng. Kể thúc thời mới là trang tuần kiệt.

Diệp Vu Thời nhìn thấy là Phương Khác bất giác hơi ngây ra, sau đó mỉm cười, ôn nhu mà vô hại.

Nhưng Phương Khác lại chỉ muốn che trán, vẻ mặt này, lẽ nào vào lúc y không biết y đã khiến cho Diệp Vu Thời này không thích rồi sao? Nếu không khi Diệp Vu Thời nhìn y sao lại có vẻ mặt đó, độ cong của ánh mắt đó.

“Không biết Phương sư đệ có biện pháp gì tốt cho tình trạng này không?”

6. Chương 6: Mượn Kiếm Giết Người

“Không bằng... Phương sư đệ ra tay giết gã. Cũng coi như vì dân trừ hại.” Diệp Vu Thời vẫn cười nhàn nhạt, nhưng trong con mắt hẹp dài lại đầy lạnh lẽo. Ngữ điệu cực bình thản.

Phương Khác sửng sốt, sau đó hiểu ra. Nhìn vẻ mặt Diệp Vu Thời, biểu cảm rất bình tĩnh, ý tứ rất đơn giản.

Một là y ra tay giết đệ tử Âm gia này, hai là y bị Diệp Vu Thời diệt khẩu. Phương Khác nhìn đệ tử họ Âm đã ngoi ngóp sắp chết, chọn lựa này so với bị Diệp Vu Thời diệt khẩu thì tốt hơn nhiều lắm. Đối với những người khác trong thế giới này, đây là một yêu cầu rất hợp lý thậm chí còn tỏ rõ sự nhân từ. Nhưng đối với y mà nói, quả nhiên sợ cái gì đến cái đó sao?

“Trên người sư đệ không có vũ khí tiện tay, không bằng mượn thanh kiếm trong tay Diệp sư huynh dùng một chút?” Phương Khác cười cười, khẽ nhún vai nói. Nhưng trong lòng thì bất giác rửa thầm, Phương Khác à Phương Khác, hôm nay không ngờ mày cũng làm động tác kinh điển là nhún vai, lời nói dối này bản thân mày cũng không tin mà.

Diệp Vu Thời nhíu mày, trực tiếp ném thanh kiếm trong tay cho Phương Khác. Phương Khác nhận kiếm, linh khí thượng phẩm, thuộc tính thủy, là nguyên do tạo nên cái chết của Phương Khác ở thế giới này.

Phương Khác xoay người, đối mặt với biểu cảm kinh hoàng của đệ tử Âm gia. Diệp Vu Thời ra tay chuẩn xác, người này hoàn toàn mất năng lực hành động. Một người vốn khoa trương vô cùng thoáng cái rơi vào kết cục này, quả là khôi hài buồn cười. Vốn y nghĩ, nếu bị phát hiện, chắc sẽ bị diệt khẩu, tên Diệp Vu Thời này, trước nay luôn diệt cỏ tận gốc, rất hiển nhiên, Diệp Vu Thời nghĩ ra một cách khác tốt hơn cả diệt cỏ tận gốc.

Đệ tử họ Âm hơi ngẩng đầu nhìn Phương Khác, thân thể cố sức lùi ra sau, kéo một vết máu dài dưới đất. Biểu cảm có thể gọi là sợ hãi, khẩu cầu “đừng giết ta, ta... ta là con cháu Âm gia, nếu Âm gia mà biết, các người sẽ chết...”

Mặt Phương Khác tê như gỗ, không có một chút do dự xẹt kiếm lên cổ người đó, nhưng tay lại run lên, chệch nửa phân, máu phọt ra, bắn đầy người.

Diệp Vu Thời nhìn động tác có thể coi là vụng về của Phương Khác, rõ ràng chỉ rạch nhẹ một cái là có thể kết thúc mọi chuyện, nhưng lại do tay chân vụng về, làm văng một đồng máu. Ngoại bào bạch sắc sạch sẽ bị nhuộm thành một màu đỏ máu. Nhìn Phương Khác dùng tay áo lau sạch thân kiếm, sao đó tùy tiện ném kiếm về, cứ như trên người mình dính cái gì đó đáng sợ lắm, khẩn thiết cởi ngoại bào dơ bẩn ném lên cái xác, móc ra bùa chú hệ hỏa, hủy thi diệt tích. Sau đó vận một pháp quyết, màn nước xuất hiện, đưa tay, không nhanh không chậm rửa sạch, nếu bỏ qua sắc mặt tái nhợt và ngón tay run rẩy.

Phương Khác quay người, mặt không biểu cảm lấy một cái ngoại bào sạch sẽ ra khỏi túi chứa đồ, chậm rãi mặc vào trước mặt Diệp Vu Thời.

Đáy mắt Diệp Vu Thời xẹt qua một chút không vui. Loại hành vi này bất luận thế nào cũng là cực kỳ thất lễ, nhưng Phương Khác lại làm như không cảm thấy, thất lại dây lưng.

“Tin rằng Phương sư đệ là một người thông minh, người thông minh bình thường đều sống lâu một chút.” Diệp Vu Thời cảm kiếm, vẻ mặt tự nhiên, hoàn toàn nhìn không ra người này vừa mới băng quơ yêu cầu một người khác giết người. Đương nhiên cũng có lẽ là do trong nguyên tắc sinh tồn của thế giới này, mạng người không hề quan trọng.

“Diệp sư huynh yên tâm, hiện tại chúng ta đã là châu chấu trên cùng sợi thừng, sư đệ ta đương nhiên sẽ kín miệng như bưng. Hôm nay đương nhiên là chưa từng có chuyện gì xảy ra.” Phương Khác nhíu mày, cười khổ bất đắc dĩ, nhưng trong lòng thì nghiêng răng nghiêng lợi, cái đồ thụ này... trước mặt ta còn giả vờ ra vẻ cao thâm khó dò, đừng cho rằng ta không nhìn ra lúc ta mượn kiếm của người, người lóe qua sát khí. Ta đợi đến ngày người bị áp. Mà phải rồi, nam nhân và nam nhân làm sao... mà làm?

“Hiểu là tốt, tin rằng Phương sư đệ cũng hiểu ta làm thế chỉ là bất đắc dĩ.” Diệp Vu Thời nhẹ cong môi, mang theo khí chất có sẵn.

Sau đó hai người không nói một lời, một trước một sau ngự kiếm rời khỏi chỗ đó. Dù sao nơi này không tiện ở lâu, mỗi thẻ ngọc của đệ tử nội môn và lệnh bài bản mệnh đặt trong môn phái có tương liên với tính mạng của chủ nhân. Lập tức sẽ có người phát hiện thẻ ngọc của đệ tử nội môn lại vỡ một tấm, sau đó Duy Pháp đệ tử sẽ thông qua địa điểm chết của chủ nhân trên thẻ ngọc mà tìm đến đây. Trừ khi người đó chết tại nơi không có linh khí, chẳng hạn Thận Hành Nhai, mới không bị phát hiện.

Phương Khác quay đầu nhìn chỗ mà đệ tử họ Âm kia chết, hiện tại không có lưu một chút vết máu nào. Quả nhiên bùa chú hỏa hệ là vật cần thiết để hủy thi diệt tích.

Bắt đầu từ hôm nay, ngày mai, và sau này, y sẽ gặp phải rất nhiều lúc không thể không giết người. Mà hôm nay chỉ là một sự mở đầu, thật ra nên cảm tạ Diệp Vu Thời đúng không? Nếu bảo y phải chuẩn bị tốt tâm lý, có thể y vĩnh viễn cũng không chuẩn bị tốt được.

Tính ngày, cuộc đấu nội môn đã qua mấy ngày. Đại sự sau đó chính là... bí cảnh Côn Luân. Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời phía trước, hẳn ta... suýt chết trong bí cảnh đó đấy. Diệp Vu Thời đứng trên phi kiếm ngọc chất màu lục, thân hình thẳng tắp hai tay buông rũ tự nhiên, bạch bào tung bay, tóc dài màu mực cũng tung theo gió, nhìn thế này quả thật có mấy phần ý cảnh. Mà y lại tận lực tránh đứng trên phi kiếm nhìn xuống dưới, quả thiếu cảm giác an toàn. Sau này y nhất định phải đổi một pháp khí phi hành, chẳng hạn thuyền bay cỡ nhỏ gì đó.

“Phương sư đệ vì sao bị phạt vào Thận Hành Nhai?” Diệp Vu Thời nghiêng đầu, đột nhiên hỏi.

“Phạm sai lầm thì vào đó thôi.” Phương Khác nhất thời thất thần, ngữ khí nhàn nhạt.

Diệp Vu Thời quay mặt lại, không lên tiếng nữa, chân mày nhíu chặt.

Phương Khác lại chớp chớp mắt, bất giác cười khổ, lần này tốt rồi, trước không nói sao lại chọc cho hắn không thích, xem ra qua hôm nay cảm nhận của Diệp Vu Thời dành cho y càng thêm không tốt. Vừa rồi y còn nóng đầu cổ ý cởi áo thoát thất lưng trước mặt Diệp Vu Thời, nhưng mới này y quả thật là chưa kịp phản ứng lại đã dùng giọng điệu phô diễn. Bỏ đi, cũng không hy vọng có thể tạo quan hệ tốt sao đó với Diệp Vu Thời, chỉ cần không trở thành kẻ địch của Diệp Vu Thời là được.

Trở thành kẻ địch của người như Diệp Vu Thời, đó là một chuyện vô cùng bi thảm.

Vốn lúc xem sách, chỉ cảm thấy vai chính thế này làm người xem sôi trào nhiệt huyết, tính toán, bố cục yêu nghiệt như thế, đối diện với nguy hiểm thì bình tĩnh ung dung, còn luôn giả trang trước mặt mọi người. Mà khi chân chính đối mặt với loại người này, lại không thể không kiêng kỵ, đặc biệt là khi người này biểu hiện ra sự chán ghét đối với mình.

Mà y... Phương Khác không khỏi thở dài, cứ hiểu rõ mỗi động tác biểu cảm nhỏ nhất của Diệp Vu Thời mới chết. Nếu Diệp Vu Thời không phải là vai chính trong tiểu thuyết y từng xem, có thể y sẽ chán ghét Diệp Vu Thời. Vì trước mặt người khác, Diệp Vu Thời luôn mang vẻ ngoài giả tạo, còn Phương Khác y, ghét nhất chính là giả tạo. Nhưng Diệp Vu Thời lại là vai chính mà y từng xem, một vai chính khá được tán thưởng, tuy đây là một bộ truyện đam mỹ, tuy y tính hướng họ khác nhau.

7. Chương 7: Tinh Anh Đệ Tử

Trong khu rừng rậm rạp này, dưới chân là tầng lá rụng mềm mại tỏa ra mùi mực nát.

Phương Khác nhanh nhẹn lột da rút gân một con linh hổ, lóc khúc xương hữu dụng nhất ra.

Y đã bắt được năm con linh hổ ở đây, còn thiếu năm con. Khúc xương đó của linh hổ là dược liệu để chế tạo một loại đan dược, mà xương của mười con linh hổ là nhiệm vụ y nhận được lần này. Lúc ban đầu thì tay chân vụng về, làm giống như hiện trường phanh thây, đến bây giờ đã không tồi. Trên người linh hổ thứ đáng giá nhất chính là khúc xương đó còn có bộ da lông trắng tuyết.

Nói ra thì tại một vài phương diện tu tiên giả và phạm nhân quả thật không có gì khác biệt quá lớn, chẳng hạn nữ tu sĩ cũng vẫn yêu mến cái đẹp. Y vật của tu tiên giả trừ bình thường do môn phái phát cho, đương nhiên còn có phục sức hoa mỹ. Chỗ cần dùng đến da lông linh thú sáng đẹp nhiều lắm. Hơn nữa số y vật này vốn là pháp khí luyện chế, đương nhiên xinh đẹp cũng là một loại phù văn.

Cho nên trừ xương linh hổ có thể dùng để giao nhiệm vụ, da lông y cũng có thể bán được một giá không tồi ở khu buôn bán. Tu sĩ kỳ trúc cơ tuy nhiều, nhưng đệ tử kỳ luyện khí còn nhiều hơn, đối với linh hổ mà tu sĩ trúc cơ không xem trọng, tu sĩ kỳ luyện khí thì có thể tránh sẽ tránh.

Phương Khác thu dọn đồ đạc xong, bèn một mình trực tiếp nằm xuống bãi cỏ, y đã một mình ở trong khu rừng này hơn nửa tháng rồi, đối với y mà nói, đây là chuyện vô cùng thiết yếu, vì bí cảnh Côn Luân không giống như so tài nội môn chỉ cần nhận hình phạt thì có thể không đi.

Ngay cả vết thương vừa rồi bị răng nanh của linh hổ cắn phải đang chảy máu trên tay Phương Khác cũng chỉ tùy tiện dùng đan dược mài thành phấn bôi lên. Chiêu này là học được từ một đệ tử ngoại môn, tuy lên đến kỳ trúc cơ những vết thương này không cần phải dùng đan dược hoặc bôi dược đều có thể tự lành lại, nhưng vết thương do một số linh thú tạo nên, phía trên có mang theo linh lực hoặc độc dịch của linh thú thì rất khó lành, có thể tạo ra các hậu quả như tê liệt thần kinh mạch, tạm thời nghẽn mạch gì đó. Mà được bổ đan chuyên dùng để trị những tình huống này, sau khi dùng có thể tiêu trừ ứ huyết và kinh mạch tắc nghẽn trong người, là được trị thương cực tốt.

Nhưng một bình dược bổ đan lại phải tốn cả hai mươi khối linh thạch tiêu chuẩn, đối với Phương Khác mà nói, chi tiêu của đệ tử nội môn, một năm chỉ có hai trăm linh thạch mà thôi. Một bình dược bổ đan mười hai viên đã bay mất một phần mười tài sản của y.

Nhưng nếu mài được bồ đoàn thành phần thì khác, được bồ đoàn mài thành phần có thể dùng năm đến mười lần, hiệu quả lại giống như uống.

Phương Khác nhắm mắt nhìn như tùy ý thực chất đang cảnh giác dùng linh thức thời khắc chú ý động tĩnh xung quanh. Mấy ngày này, trong môn phái rất náo nhiệt, rất nhiều đệ tử bế môn không ra hay các đệ tử ra ngoài lịch luyện khắp nơi cũng đều trở về, toàn là để chuẩn bị cho bí cảnh Côn Luân mười năm mở một lần sắp tới.

Mà với người hiện tại có thể nói là xếp nhất đếm ngược trong nội môn như Phương Khác, cộng thêm y cũng hiểu rõ tu vi của mình hiện tại yếu đến cỡ nào, vì thế tiếp nhận nhiệm vụ cũng không hợp tác với những đệ tử nội môn khác, mà thật ra lúc đến nhìn lại cũng không có ai có tu vi tương tự y để hợp tác cả.

Y cần linh thạch, cũng cần kinh nghiệm thực chiến. Không chỉ là cần chuẩn bị đan dược, phù chú, pháp bảo để tiến vào bí cảnh Côn Luân. Tu tiên vốn chính là một chuyện cần lượng lớn linh thạch, hai trăm linh thạch đối với lượng linh thạch cần dùng của tu sĩ kỳ trúc cơ căn bản là muối bỏ biển. Chỉ riêng đường khí đan kỳ trúc cơ cần dùng mỗi tháng đã là một con số không nhỏ.

Sao lại cảm thấy mình thảm thế này nhỉ? Phương Khác ngồi dậy, nhìn y vật chỗ này rách một miếng chỗ kia rách một miếng lại còn có nhiều chỗ lổm đổm máu của mình, đã thế còn thanh huyền thiết kiếm có chỗ hỏng mà môn phái thống nhất phát cho.

Phương Khác đột nhiên đứng lên, tay phải cầm kiếm, tay trái vận một thuật pháp hệ mộc, lòng bàn tay còn có hai hạt mầm dây mây. Bày tư thế phòng bị tiêu chuẩn đã luyện ra mấy hôm nay.

“Ra đây.” Một giọng nói thanh thúy dễ nghe, rõ ràng xem như ôn hòa, nhưng lại khiến Phương Khác không tự chủ bước ra một bước.

Phương Khác nhú chặt mày, sau đó thả lỏng. Tuy y biết khí chất của người có tu vi cao có ảnh hưởng rất lớn với người tu vi thấp, nhưng y chưa từng có cảm giác bất đắc dĩ như khi chính thân mình cảm nhận được.

Rõ ràng là y đang quang minh chính đại nghỉ ngơi ở đây, lại bị người ta quát đi ra. Thực sự là...

Phương Khác ngáp ngừng một chút, đi về phía tỏa ra uy thế kia. Không lâu, tại một chỗ rộng rãi, gặp một đội tu sĩ.

Tổng cộng bảy người nhìn ra được đều là đệ tử nội môn phái Côn Luân, Phương Khác thầm thở phào, có năm người đứng khá gần, nam tu sĩ tay cầm quạt đứng giữa rõ ràng là dẫn đầu. Hai người còn lại thì đứng tùy ý, không đứng chung với năm người kia, nhưng vẫn bảo trì khoảng cách không gần không xa.

Trong đó, có một nữ đệ tử mặc y phục đệ tử ngoại môn, dung nhan diễm lệ, tuy nhìn thì ôn nhuận dịu dàng nhưng giữa chân mày lại lộ mấy phần kiên nghị, tu vi khoảng sơ kỳ trúc cơ. Những người khác thì y không nhìn ra được ai. Phương Khác khẽ nhú mày, chú ý đến đường vân trên tờ vàng ở cổ áo và ống tay áo ba người trong đó, là tinh anh đệ tử.

Trong đó một nữ tu sĩ tùy ý đứng trên lưng đeo một thanh cự kiếm, toàn thân tỏa ra khí tức băng lạnh, gương mặt đẹp nhưng cũng lạnh, người lạ chó gần.

Người tùy ý đứng còn lại thì đang thu liễm khí tức, nếu không phải y đã thấy hần, y thật không biết còn có người thế này. Còn về vị nam tu sĩ đứng giữa năm người mang dáng vẻ phong lưu trời sinh, tay cầm cây quạt có vẽ hình non nước.

Phương Khác mím môi, thật là... trùng thượng lớn, thế trận này, ba người kia vô cùng dễ nhận ra. Nữ tu sĩ là Tiêu Xương Thu một trong tam tú của Côn Luân. Khí tức nội liễm là Chu Thúc Vũ. Mà người trời sinh mang vẻ phong lưu là Âm Trầm Ngự.

Trên đại lục Cửu Châu có ngũ đại tu tiên thế gia, Nam Linh Tiêu gia, Võ Di Thượng Quan gia, Tàn Linh Phương gia, Âm Sơn Âm gia, Trường Bạch Sơn Hách Liên gia. Mà bảy người xuất hiện trước mặt y hiện tại y nhận ra ba người, trong đó hai người là thành viên ngũ đại tu tiên thế gia. Mà tương đồng, ba người này đều là tinh anh đệ tử. Tinh anh đệ tử, đương nhiên là nhân vật ngự trị trên nội môn đệ tử.

Ngoại môn đệ tử, nội môn đệ tử, tinh anh đệ tử, đây là ba cấp bậc rõ ràng. Tinh anh đệ tử là mười người đứng đầu trong số đệ tử nội môn mới được danh hiệu đó. Trong số tinh anh đệ tử người có tu vi cao nhất đã lên đến trung kỳ kim đan, mới mười bảy mười tám mười chín đã trung kỳ kim đan, đây là tu vi kinh người cỡ nào? Bình thường mà nói tinh anh đệ tử phần lớn đều là đệ tử nhập môn của các lão tổ nguyên anh, tỷ lệ gặp được trong môn phái không lớn. Bọn họ cũng không tham gia cuộc so tài nội môn. Nhưng có một hoạt động họ sẽ tham gia, chính là bí cảnh Côn Luân.

Ngay lúc Phương Khác nhìn thấy bảy người, trong đầu đã suy nghĩ một đồng.

“Sư huynh sư tỷ.” Phương Khác chấp tay hành lễ.

Trong bốn người vây quanh Âm Trầm Ngư, một vị nữ tử dung mạo tú lệ, đảo mắt nhìn Phương Khác, thấy y sam rách nát còn lốm đốm máu của Phương Khác, chỉ là một kẻ tu vi trung kỳ trúc cơ, nàng nhún mày, quay đầu nhẹ giọng nỉ non với Âm Trầm Ngư “Âm ca ca, người ta còn cho rằng trốn ở đó là nhân vật gì kìa...”. Nghe âm thanh, nàng chính là cái người đã mở miệng bảo ‘ra đây’. “Chẳng qua chỉ là một con chuột dơ bẩn mà thôi, trốn trốn tránh tránh. Thật là!”

“Người ở chỗ đó làm gì?” Nữ tử kia lại hỏi.

“Ta đang săn linh hổ.” Ngoài mặt Phương Khác không biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại có mấy phần buồn cười. Chỗ này trừ săn linh hổ hoặc hái linh dược ra còn có thể làm gì? Lẽ nào một mình y đến chỗ này để thiết lập cạm bẫy gì đó sao chứ?

“Ồ.” Nữ tử đó che miệng, đổi sang vẻ mặt tức giận: “Đối với linh hổ mà người cũng ra tay được, đúng là quá tàn nhẫn.” Nói xong phát tay áo, một đạo kinh lực áp tới. Phương Khác xoay chân trái, tránh đi, nhưng vẫn bị quét tới, ***g ngực nghẹn lại, miệng đã có vị máu tanh.

“Bình Thục.” Âm Trầm Ngư đưa tay ngăn cản động tác tiếp theo của nữ tử. Không còn mang dáng vẻ xem trò vui. Linh hổ quả thật rất đáng yêu, một cục tuyết trắng, cũng là linh sủng rất nhiều nữ tu sĩ yêu thích. Vì lý do này đã thương người không phải không thể nhưng nếu người bị đã thương là đệ tử nội môn bản phái thì có điểm hơi quá.

“Thượng Quan sư tỷ, da lông ở cổ áo của người không phải chính là da lông linh hổ sao?” Vị nữ tử mặc phục sức đệ tử ngoại môn, ngữ khí nhàn nhạt, che đi vẻ kinh ngạc trên mặt khi Thượng Quan Bình Thục ra tay, đổi sang vẻ thản nhiên nhưng trong ngữ khí vẫn nghe ra được sự chế giễu.

“Hừ...” Thượng Quan Bình Thục lạnh lùng đảo mắt nhìn nữ tử đó. Còn muốn nói thêm, nhưng lại bị Âm Trầm Ngư nâng tay phải ngăn cản.

“Vị sư đệ này, nếu đã là đồng môn sư đệ, cũng không còn chuyện gì khác, người rời khỏi chỗ này đi.” Âm Trầm Ngư cười, mặt như hoa đào. Phương Khác cảm nín, không ngờ y lại dùng từ này để hình dung một nam nhân. Không thể trách y, thật đó, vì cái từ này là tác giả hình dung Âm Trầm Ngư, do đó y đặc biệt ấn tượng rất sâu.

Một trong hai vị đệ tử nội môn vẫn luôn không có cảm giác tồn tại còn lại, dưới ánh mắt ra hiệu của Âm Trầm Ngư, ném ra một bình đan dược.

Phương Khác đón lấy, xem thử.

Ha, hồi khí đan thượng phẩm. Đúng là... Phương Khác vận một pháp quyết, chuẩn bị ngự kiếm.

“Đi bằng chân.” Chu Thúc Vũ luôn ra vẻ chuyện không liên quan mình nói.

Phương Khác nhìn Chu Thúc Vũ một cái, khẽ gật đầu. Sau khi bị thương, ngự kiếm phi hành quả thật không tốt cho thương thế.

Trên gương mặt lạnh như băng xương của Tiêu Xương Thu xuất hiện nghi hoặc nhàn nhạt. Ánh mắt luôn đặt trên người Phương Khác. Cư nhiên ngay cả một chút biểu hiện nhục nhã cũng không có...

Sau khi rời khỏi đội người đó một khoảng nhất định, Phương Khác lấy phi kiếm ra, ngự kiếm về một sơn mạch khác.

Xác định chỗ này không có người xong, Phương Khác nhảy khỏi phi kiếm. Trong miệng tanh ngọt, vị rỉ sét nồng nặc trào lên, Phương Khác nuốt máu xuống, đáy mắt lóe qua chút âm u.

Bị người ta dùng ánh mắt như nhìn con kiến đối đãi, bị dả thương không hiểu ra sao, làm sao có thể hoàn toàn thờ ơ. Y có kiêu ngạo của mình, sau khi đến thế giới này lại nhiều lần phải bắt đấm cúi đầu với người ta. Cảm giác đó làm sao mà dễ chịu cho được?

Mạng người, tại thế giới này chẳng qua là rơm rác. Kiêu ngạo, khi không có thực lực cũng chỉ là trò cười. Chắc, thế giới rất hiện thực rất tàn nhẫn.

Mắt Phương Khác xoay chuyển, nhìn hồi khí đan thượng phẩm trên tay mình, tùy tiện ném vào túi chứa đồ. Sau đó lấy hồi khí đan hạ phẩm của mình ra, trút một viên ném vào miệng.

Lúc này chắc Âm Trầm Ngư sắp đột phá kỳ kim đan rồi đi.

Bí cảnh Côn Luân à, cơ duyên và nguy cơ cùng tồn tại.

8. Chương 8: Giết Người Trong Rừng

Có thể nhìn ra, bảy người Âm Trầm Ngư đến chỗ này nhất định có nguyên nhân, nguyên nhân gì có thể khiến ba đệ tử tinh anh tụ lại chứ? Phương Khác đột nhiên bật cười. Đúng là phải chúc mừng bọn họ xới hồng bông không một lần rồi.

Y đã biết tình tiết phát triển đến chỗ nào rồi. Hóa ra là đến [Bí bảo trong rừng]. Trong truyện cũng thế, đội người này đến đây vì nhận được một tin, dưới gốc cây nào đó trong rừng, có một đóa Ánh Tuyết thảo đã thành thực. Nhưng bên cạnh linh thảo thông thường đều có linh thú đi kèm. Vì thế mới có đội ngũ bảy người đó. Ánh Tuyết thảo là đồ tốt, ngàn năm mới thành thực, là dược liệu để luyện chế Thanh Hồn đan, Thanh Hồn đan có hiệu quả cực tốt với tâm ma.

Nhưng trong truyện, Diệp Vu Thời đã dành được Ánh Tuyết thảo trước một bước. Sau đó gặp bảy người nhận được tin tìm đến, đương nhiên không có phát sinh chuyện giết người đoạt bảo gì, những tinh anh đệ tử này phần lớn kiêu ngạo lại tự phụ. Huống chi, đó là hạ thủ với đồng môn sư đệ đấy, trừ khi hấn cho rằng nên “dạy bảo”.

Nếu không phải gặp bảy người đó, y cũng không biết tình tiết đã phát triển đến đây. Lúc tác giả viết đến linh thảo này cũng chỉ đơn giản nói là mọc dưới gốc đại thụ cần mấy người ôm trong rừng. Hoàn cảnh đó rất thường gặp, làm sao y biết ở chỗ nào, đương nhiên cũng không có chủ ý chiếm linh thảo kia.

Chuyện y cần phải suy nghĩ, là sau khi vào bí cảnh Côn Luân phải làm sao giành được nhẫn Nạp

Hư trước Diệp Vu Thời, đó là thứ tốt, bên trong có một đồng ngọc giản về trận pháp, bùa chú, quan trọng nhất là bên trong có một thứ vũ khí – Phá Thiên nổ. Còn có linh thạch y cần.

Phương Khác nhìn hoàn cảnh xung quanh, bố trí một cạm bẫy đơn giản dưới đất, lấy miếng thịt của Phi Thiên thử trong túi trữ đồ ra. Đây là thức ăn mà linh hổ thích nhất, y còn nắm con linh hổ phải bắt.

Phương Khác chau mày, động tác trên tay chợt khựng lại, nhưng lại tiếp tục như không có chuyện gì. Tuy linh thú không phát hiện cái gì bất thường. Nhưng, có một cảm giác nguy cơ không tên.

Đại thụ với rễ mọc đan xen, lùm cỏ rạp rạp, dưới một cái cây to phải mấy người ôm, một người một rắn đối kháng.

Linh thú sống cạnh Ánh Tuyết thảo, Ngân Hoa mãng, vì toàn thân là màu trắng, có đốm màu bạc hình đám mây nên được đặt tên như thế. Hiện tại đang thè cái lưỡi rắn đỏ tanh với Diệp Vu Thời, con mắt rắn màu vàng sậm vì bị thương mà trở nên nóng nảy. Ở phần bụng, tràn ra máu đỏ tươi, phần vảy xinh đẹp cũng bị cọ rớt một đồng lớn. Ngân Hoa mãng hiển nhiên đã bị máu của mình nhuộm thành huyết hoa mãng.

Diệp Vu Thời hít mắt lại, tay cầm một thanh chủy thủ ngắn, cái cây sau lưng rõ ràng là bị tông quất mà gãy đoạn. Nhưng nhìn ra được, Diệp Vu Thời vẫn rất điều luyện.

“Xì, xì” Ngân Hoa măng nóng nảy tấn công, Diệp Vu Thời lại không nhanh không chậm hóa giải, dùng khinh thân thuật, tránh khỏi cái đuôi rắn mang theo sức mạnh to lớn của nó, thỉnh thoảng tăng thêm vết thương mới trên người rắn. Ngay từ đầu, lúc Diệp Vu Thời chấp nhận nguy hiểm bị cái đuôi rắn quấn lấy ném đi để cắt túi độc của Ngân Hoa măng xong, con Ngân Hoa măng này không còn đáng sợ nữa.

Trong không khí chậm rãi ngưng tụ lại băng sương, Ngân Hoa măng cuối cùng muốn từ bỏ Ánh Tuyết thảo. Tiếc rằng, đã không còn kịp nữa, vô số lưỡi dao sắc bén do băng ngưng kết thành đã đâm vào thân nó.

Diệp Vu Thời rút Thủy Linh kiếm ngọc chất ra, sau mấy lần, dưới đất chỉ còn lại mấy khúc thịt rắn mà thôi, xương rắn, mắt rắn hữu dụng được thu vào túi chứa đồ. Diệp Vu Thời khom người xuống, lấy một hộp ngọc cẩn thận đặt đóa Ánh Tuyết với những cánh hoa trắng tinh tỏa ra từng cỗ hương thơm vào đó.

“Ra đây.” Diệp Vu Thời đứng lên, một tay cầm kiếm, lạnh lùng nói.

Sau tảng lá rậm rạp bước ra mấy người.

Trên mặt Diệp Vu Thời xuất hiện một chút kinh ngạc, “Hóa ra là sư huynh và sư tỷ. Còn có... Thượng Quan sư muội.”

Thì ra nữ đệ tử ngoại môn thanh sam cũng là người của Thượng Quan gia. Cùng xuất từ một môn với Thượng Quan Bình Thực. Nếu Phương Khác nhìn thấy vẻ mặt Diệp Vu Thời lúc này đại khái lại sẽ rửa thắm, Diệp Vu Thời thật giỏi giả vờ.

Thượng Quan Bình Dao vội chấp tay bái lễ, mặt mang nụ cười dịu dàng.

Âm Trầm Ngư mở cây quạt ra, ánh mắt đảo qua từng khúc thịt của Ngân Hoa măng và bạch sam dính vết máu của Diệp Vu Thời: “Là người, xem ra chúng ta đến đây vô ích rồi.” Ánh mắt Âm Trầm Ngư đánh giá Diệp Vu Thời vẫn mang theo mấy phần ngạo mạn, nếu đây là ở trong bí cảnh hoặc bên ngoài môn phái, có lẽ sẽ là kết quả khác. Đối với chuyện có phải là sư huynh đệ gì đó không, trước nay hẳn chẳng mấy bận tâm.

“Hộ Lạc đang ở đâu?” Khiến người ta bất ngờ là, Tiêu Xương Thu mang thanh cự kiếm sau lưng nhìn quanh một vòng rồi hỏi.

“Hộ Lạc không có ở đây.” Diệp Vu Thời đáp, hẳn đương nhiên biết Tiêu Xương Thu tại sao hỏi tới Hộ Lạc. Kiếm tu gần như đều có một đặc chất tương đồng, hiểu chiến. Đặc biệt là khi cùng kiếm tu đấu với nhau, tu vi của họ sẽ tăng lên trong mỗi trận chiến, thông qua vung kiếm mà ngộ đạo.

Quả nhiên xác định Hộ Lạc không ở đây, mà hiện tại Ánh Tuyết thảo đã có chủ, Tiêu Xương Thu rất tự nhiên trực tiếp vận pháp quyết, ngự kiếm bỏ đi. Tốc độ nhanh đến mức tất cả những người tại đó đều không kịp nói một tiếng tạm biệt, chỉ thấy một đạo lưu quang vụt qua.

Thượng Quan Bình Thực chán ghét nhìn xác rắn dưới đất, lại nhìn sang Diệp Vu Thời, liền thu lại vẻ chán ghét trên mặt, thậm chí mang theo sùng kính tế nhị. Ai cũng biết hiện tại trừ đệ tử tinh anh ra Diệp Vu Thời là người đứng đầu đệ tử nội môn. Mà bây giờ nàng cũng chỉ là một đệ tử nội môn mà thôi.

Đối diện với Phương Khác và Diệp Vu Thời lại có thái độ bất đồng đến vậy, đây chính là thể giới tu tiên mà thực lực quyết định địa vị.

“Diệp sư đệ muốn Ánh Tuyết thảo là vì Thanh Hồn đan sao? Diệp sư đệ đã thu thập được những linh dược khác chưa?” Âm Trầm Ngư đột nhiên gấp quạt lại, mỉm cười.

Diệp Vu Thời nhú mày: “Đương nhiên chưa thu thập được toàn bộ.” Dứt lời, hai người nhìn nhau cười. Luyện Thanh Hồn đan nếu giao cho luyện đan sư tốt để luyện chế, thì tỷ lệ luyện chế thành và phẩm cấp tự nhiên sẽ tốt hơn rất nhiều, mà Chu Thúc Vũ chính là luyện đan sư nổi tiếng trong phái Côn Luân, người không có bất cứ bối cảnh nào như hẳn cũng nhờ vào thiên phú luyện đan mới được vào nội môn, sau lại được phong chủ Thiên Đan phong thu làm đệ tử, sau đó tiến vào hàng ngũ tinh anh đệ tử.

Lúc này, Phương Khác lại cầm trong tay thanh kiếm có chỗ hỏng, bị ba tu sĩ mặc đạo bào bình thường nhìn không ra môn phái bao vây.

Hai người tăng mười luyện khí, có vẻ chưa quá hai mươi tuổi, một người sơ kỳ trúc cơ nhưng đã là lão đạo hơn bốn mươi tuổi. Hai tên tăng mười luyện khí rõ ràng kiêng kỵ không dám lại quá gần, cũng chỉ dám nhân lúc Phương Khác và lão đạo sơ kỳ trúc cơ đối đầu mới phóng ra vài thuật pháp. Phải biết kỳ trúc cơ và kỳ luyện khí là cách biệt trời đất.

“Hê hê, đệ tử nội môn phái Côn Luân cũng chỉ là thế mà thôi. Chậc chậc, nhìn kiếm của nó đi, có chỗ hỏng kìa. Rốt cuộc trên người có thứ gì tốt không đây?” Một người tăng mười luyện khí tay cầm một thứ giống như sừng trâu màu đen hình thù kỳ quái, ánh mắt âm trầm nhìn Phương Khác, chuẩn bị bất cứ lúc nào thấy Phương Khác sơ hở sẽ nhào lên.

Chiếm được ưu thế khiến gã có phần đắc ý, bọn họ còn không bị thương tích gì, mà Phương Khác thì toàn thân là vết thương, chỉ miễn cưỡng không phân trên dưới với lão đạo mà thôi.

Phải biết rằng trước đó, vốn cho là thiết lập cạm bẫy thì có thể đơn giản giải quyết cừu mập, tại một chỗ thế này mà lại xuất hiện một con cừu xem ra không mang theo linh khí gì trên người, kết quả con cừu đó lại đi vòng qua cạm bẫy của họ. Sau đó biến thành tình trạng ba đánh một bây giờ. Lúc mới đầu họ còn thấy hơi sợ, dù sao đây là một tu sĩ kỳ trúc cơ, phải biết trước kia bọn họ cũng chỉ dám đánh chủ ý với tu sĩ kỳ luyện khí. Hôm nay mạo hiểm như vậy cũng là vì cho rằng tu sĩ này không thể tránh được cạm bẫy, huống chi lão đạo mấy hôm trước đã đột phá. Chẳng qua, xem tình hình hiện tại, y cũng đã chạy không thoát, ha, tu sĩ trúc cơ cũng chỉ thế mà thôi.

Phương Khác đỡ lấy đại đao mà tên sơ kỳ trúc cơ chém tới, keng một tiếng, thanh kiếm có chỗ hỏng vinh quang biến thành kiếm gãy. Mắt gã kỳ luyện khí sáng lên, lập tức vận pháp quyết, nhưng trước khi hỏa cầu của gã thành hình, đã trợn to mắt không dám tin, chậm rãi cúi đầu xuống. Gai đất trực tiếp mọc ra từ dưới chân, đâm xuyên thân thể gã thậm chí nâng thân gã lên cách mặt đất một chút.

“Tiểu đệ!” Tên tu sĩ kỳ luyện khí cầm thứ như sừng trâu màu đen trợn muốn nứt mắt, lúc này Phương Khác mới biết hóa ra hai đệ tử kỳ luyện khí còn là huynh đệ.

“Ồ khôn, lão tử liều với người!” Tên đệ tử luyện khí xoay mũi nhọn của sừng trâu nhắm vào ngực mình, đâm thật mạnh vào. Xem ra muốn phát động chiêu số gì đó.

“Vương Đại! Dưới chân.” Lão đạo tránh qua bùa chú hỏa mà Phương Khác âm thầm vận trong tay xong thấy cảnh đó, kêu lớn.

Tiếc rằng, đã muộn rồi.

Trước khi Vương Đại đâm sừng trâu vào ngực, dây mây dưới đất đã quấn lên, Vương Đại kỳ luyện khí không có linh khí trúc cơ hộ thể dễ dàng bị dây mây đâm rách da thịt, siết chặt lấy, không còn hơi thở nữa.

Phương Khác miễn cưỡng dùng kiếm gãy cản lại đại đao chém xuống, do lực đạo, phần kiếm gãy trực tiếp đâm vào vai trái. Y vận pháp quyết, hạt giống nảy mầm, quấn lên lão đạo.

Lão đạo nhanh chóng thụt lùi, nhưng chợt dẫm phải gai nhọn, ông ta vội quay người, một trụ nước trực tiếp cố định ông ta lại, dây mây mang gai nhọn lập tức quấn lên.

Vội vã ném một thuật hỏa cầu muốn thiêu cháy dây mây, nhưng linh lực còn chưa đến hai thành. Lúc này bọn họ đã hao phí gần ba bốn canh giờ, cứ tưởng mình là thợ săn, tiểu tử kia là con mồi giẫy chết, không ngờ...

“Tiểu tử, xem thường người rồi.” Lão đạo thi triển khinh thân thuật đổi điểm đặt chân. Vốn thấy Phương Khác có tu vi không phân trên dưới với mình, huống chi tên này còn là đệ tử của môn phái lớn, so với những tân tu chuyên đầu pháp như họ thì không tính là gì.

Ai ngờ, tiểu tử này biết bố trí nhiều đường lui như vậy, lập tức giải quyết hai người bên họ. Lão đạo chuyển mắt nhìn sừng trâu màu đen rơi dưới đất, ngay cả chiêu thức đồng vu quy tận cũng chưa kịp dùng. Rõ ràng là sơ kỳ trúc cơ, nhưng sao linh lực của tiểu tử này lại sung mãn như vậy. Lão đạo hồ nghi, ban đầu xác định rất yếu, chẳng lẽ là cố ý giả vờ? Linh lực trình độ này, ít nhất cũng phải là trung kỳ trúc cơ.

Lão đạo nhìn Phương Khác, Phương Khác lạnh lùng nhìn lại, lật tay lại là mấy lá bùa chú trung phẩm. Lão đạo vung tay túm lấy cái thứ như sừng trâu màu đen kia, quay người, cười một thứ kỳ quái tựa khúc gở

chạy mất.

Phương Khác vận pháp quyết, cột nước lao lên thật cao, đánh lên lưng lão đạo. Lão đạo đứng không vững, nhưng vẫn túm chặt sừng trâu màu đen trong tay. Chỉ qua mấy hơi thở đã biến mất tăm.

Phương Khác vừa thở ra nhẹ nhõm, chân liền lão đảo, vội nuốt mấy viên đan dược, cuối cùng nhìn sang hai thi thể do mình tạo ra.

9. Chương 9: Cửu Châu Tam Phái

Tại tu tiên giới này, người người đều tu tiên, ngay từ lúc sinh ra bọn họ đã biết giết người là không thể tránh khỏi. Không ai cho rằng giết người là không đúng là tội ác, tại tu tiên giới không phải người giết người thì chính là bị người giết. Giết người, ở tu tiên giới tựa hồ đã trở thành một chuyện vô cùng vô cùng bình thường.

Mà y, thì khác. Xã hội của y, giết người là tội ác. Tại xã hội đó, nếu giết một người, thì sẽ có một cặp cha mẹ mất con, hoặc một đứa trẻ mất mẹ, hoặc một người chồng mất vợ.

Phương Khác nhìn thi thể khô héo lộ ra trong dây mây khô cằn, sắc mặt tái nhợt. Phương Khác cắn răng ngăn mình quay đầu nhìn hai thi thể đó. Hiện tại cần phải rời khỏi đây, nếu lão đạo đó hiểu ra y chỉ là kẻ ngoài mặt trong khô thì chết. Phương Khác cảm ứng một chút, do y sử dụng linh lực không tiết chế gì, đặc biệt là dùng để thúc đẩy hạt giống và gai đất, bây giờ chỉ còn lại một thành. Hơn nữa cái này còn là vì y từng lên Thận Hành Nhai, có được linh lực sung mãn mơ hồ có dấu hiệu đột phá trung kỳ trúc cơ, Phương Khác vốn đã là trung kỳ trúc cơ, hồi phục tu vi đó đương nhiên dễ hơn một chút.

Phương Khác lấy thanh trường kiếm bằng sắt ra khỏi túi chứa đồ, đây là thanh trường kiếm một năm trước y đã đổi lấy, chẳng thể coi là pháp khí, nhưng bây giờ y còn có chỗ để đòi hỏi sao? Phương Khác bước tới tháo túi chứa đồ của hai thi thể xuống, lần này ngay cả suy nghĩ hủy diệt tích cũng không có, ngự phi kiếm, chậm chậm bay theo đường gấp khúc quanh quẩn trở về tiểu ốc.

Đại lục Cửu Châu, nói đến môn phái tu tiên. Đầu tiên đương nhiên phải nghĩ đến tam đại môn phái. Dây núi Côn Luân, phái Côn Luân. Dây núi Thái Hành, phái Thái Hành. Và dây núi Thiên Sơn ở vùng cực hàn, phái Thiên Sơn.

Luyện thực lực, giữa ba phái khó phân trên dưới, phái nào cũng có ưu thế riêng, mấy năm nay, thế lực ba chân hiện tại vẫn không bị phá vỡ. Mười năm trước vì cùng đấu với ma tu mà kết thành đồng minh. Có vẻ, ba phái quả thật có quan hệ không tồi, dù sao bề ngoài, đệ tử ba phái gặp nhau vẫn xưng một tiếng sư huynh sư đệ, còn trong âm thầm, mọi người đều tự biết.

Bí cảnh Côn Luân mười năm một lần, vốn dĩ chỉ có đệ tử phái Côn Luân mới có thể vào, mà bây giờ dưới hiệp nghị của tam đại môn phái, đệ tử của ba môn phái đều có thể vào.

Thế là hôm bí cảnh Côn Luân mở ra, phái Côn Luân náo nhiệt cỡ nào có thể tưởng tượng được.

Phía trên năm đỉnh núi, lơ lửng một đạo trường có hình nón ngược. Đúng, là đạo trường, nó giống như một đỉnh núi bị lật ngược lại, trên hình nón ngược có phần đáy hướng lên là đạo trường rộng rãi bằng phẳng trải bằng hán bạch ngọc. Hơn năm trăm đệ tử nội môn phái Côn Luân xếp hàng chỉnh tề thành một trận hình vuông, trận hình vuông này còn chưa lớn bằng một phần mười đạo trường.

Phương Khác đứng trong trận, cũng giống như những đệ tử khác, hai tay buông thõng trong ống tay áo rộng rãi, vẻ mặt rất đạm nhạt. Trời biết, sáng nay đã tọa xong nghe tiếng chuông, lại thấy bên ngoài chẳng có một chút ánh sáng nào mà trời sáng nên có. Sau đó được thông báo phải ngự phi kiếm lên đạo trường, ngẩng đầu lên... che kín cả mặt trời, đen thui một vùng, Phương Khác lặng lẽ dựng ngón giữa, dừng giỡn người ta vậy chứ. Y biết đạo trường này là một kiện linh bảo của chương môn Côn Lăng đạo nhân, đồng thời cũng là ấn chương chương môn của phái Côn Luân.

[Côn Luân ẩn, là vật của chưởng môn phái Côn Luân, ẩn này nhỏ thì xinh xắn, lớn che cả trời. Nếu dùng để đấu pháp, có thể khắc địch, một kích toàn lực, dưới đại thừa sẽ thần hồn câu diệt. Nên, cần dùng thận trọng.] Nếu thứ này trực tiếp áp xuống... Phương Khác không khỏi nghĩ, sợ là phái Côn Luân sẽ tử thương vô số. Ít nhất y nhất định chạy không thoát.

Mấy đạo uy áp đột nhiên truyền tới, Phương Khác giật mình, cùng các đệ tử khác ngẩng đầu lên nhìn. Trên đài quan sát của đạo trường, ở vị trí vốn trống không đã có năm vị ngồi đó. Đây là đại biểu do phong chủ năm phong phái ra, đều có tu vi kỳ nguyên anh. Dưới đài quan sát là mười mấy tu sĩ kết đan rũ tay mà đứng.

Một lão tổ nguyên anh trong đó chậm rãi đảo mắt nhìn một vòng, tất cả mọi người đều không kìm được cúi đầu.

Phương Khác chỉ nhìn năm vị đó một cái đã có cảm giác như mình đang ngâm dưới đáy nước, không thể thông khí. Mà diện mạo của năm vị lão tổ nguyên anh ra sao thì y chẳng biết chút gì. Cái này còn là uy áp đã thu liễm vô cùng ôn hòa của tu sĩ nguyên anh đối với môn phái của mình, nếu là uy áp ác ý thì sẽ ra sao đây?

“Các ngươi là đệ tử phái Côn Luân, cần phải ghi nhớ lời này. Chúng ta ở đây đợi các ngươi trở lại.” Âm thanh như từ chân trời truyền tới, lan khắp toàn trường, Phương Khác mím môi, chỉ hai câu đó mà y lại cảm thấy được cảm giác tự hào và cả lòng tin dâng lên trong nội tâm.

Dư quang khóe mắt đảo qua người khác, quả nhiên sĩ khí đại tăng.

Một lát sau, năm vị lão tổ nguyên anh cũng đứng lên, chấp tay sau lưng. Trên năm phong, chia ra truyền đến năm đường sáng, nhất tề đánh lên giữa “cửa” của phái Côn Luân. Ánh mắt Phương Khác khê động, đây chính là năm đạo pháp quyết mà năm phong khống chế, nhờ vào pháp quyết này mới mở được cấm chế đối ngoại của phái Côn Luân.

Không khí dường như uốn khúc một trận, sau đó lại như chưa có gì xảy ra. Tiếp theo một con thuyền lớn mà đen chậm rãi bay tới, phía trên là một hình ngũ hành bát quái thật lớn, đây là phi thuyền của phái Thái Hành.

Ngay sau đó là phi thuyền hình hoa sen lớn bằng chiếc thuyền mà đen. Nó có màu trắng giống như ngọc, trừ phái Thiên Sơn ra còn có thể là ai?

Phi thuyền đáp xuống đạo trường, tiếp theo, trên đạo trường xuất hiện ba trận hình vuông. Bạch sam với tay áo có đường vân đám mây là đệ tử phái Côn Luân, huyền y tơ bạc đen thui một mảng, trên y sam có hình ngũ hành bát quái là phái Thái Hành và phái Thiên Sơn có số nữ đệ tử nhiều nhất trong ba phái, cũng là bạch sam nhưng so với khí thế của phái Côn Luân thì có thêm mấy phần phiêu dật.

Nhìn nhân số, đệ tử nội môn của ba phái cũng không phân trên dưới. Đương nhiên không phải tất cả đệ tử nội môn đều ở đây, có người ra ngoài lịch luyện chưa về, còn có người thì vì đã kết đan không thể vào bí cảnh Côn Luân. Nếu có đệ tử kết đan vào đây, vậy sự cân bằng sẽ bị phá vỡ.

Bí cảnh Côn Luân không chỉ là nơi để cá nhân tu sĩ lịch luyện mà còn là chỗ so bì chính diện của ba phái. Đệ tử đời này sớm muộn cũng phải trưởng thành để làm trụ chống cho ba phái, bây giờ chính là lúc xem đệ tử phái nào có thể giành được hạng đầu, đệ tử phái nào có thể sinh tồn nhiều hơn.

Chính là không biết, đệ tử trên đạo trường này, đến lúc đó có thể sống sót trở về được bao nhiêu. Mà nghe nói có một lần, số người trở về chỉ còn một phần ba lúc đi. Sau khi phát sinh chuyện này, chưởng môn ba phái từng đàm luận một lần, nếu cứ để thế, ba phái suy vong sẽ thành tất nhiên. Đương nhiên chuyện đó cũng rất khó phát sinh lần nữa, trừ khi là hai phái nào đó đã bất mãn với thế vạc ba chân hiện tại.

Tiếp theo, Côn Luân ẩn chậm rãi di chuyển đến hậu sơn phái Côn Luân, nơi đó chính là dãy núi Côn Luân nhìn không thấy biên giới.

Sau khi chờ đợi một thời gian, phía trên dãy núi Côn Luân xuất hiện một lốc xoáy đen rất lớn, như một con cự thú há cái miệng thật to. Cây cối xung quanh lay động sần sật, cả dãy núi Côn Luân cũng đều nổi gió. Lốc xoáy đen kia càng lúc càng lớn, mà gió lại chậm rãi bình lặng. Cuối cùng chỉ thấy một hắc động còn lớn hơn đại môn của phái Côn Luân mấy lần.

Từng tốp đệ tử chỉnh tề ngự kiếm bay vào hắc động.

10. Chương 10: Bí Cảnh Côn Luân 1

Tu tiên giới, có cách nói Tam Thiên thế giới và Tiểu Thiên thế giới, Tam Thiên thế giới chính là tu tiên giới và phàm giới. Mà cái gọi là Tiểu Thiên thế giới, chính là một không gian độc lập, đặc biệt do hư không phá động tạo nên. Những không gian này có lớn có bé, bên trong có các loại cơ duyên và thiên tài địa bảo, linh thú, linh mạch, chỉ không có người. Những Tiểu Thiên thế giới này, có cái xuất hiện theo quy luật, có cái chẳng có quy luật gì, có cái địa điểm cố định, có cái lại hành tung bí mật, đến nay Tiểu Thiên thế giới được phát hiện đã ít càng thêm ít, Côn Luân bí cảnh chính là Tiểu Thiên thế giới địa điểm cố định đã được nắm rõ quy luật.

Là một bí cảnh bị môn phái nắm giữ, hơn nữa bí cảnh mười năm mở một lần, nếu không phải bí cảnh Côn Luân đủ lớn, sớm đã bị từng đợt tu sĩ vắt khô.

Điểm truyền tống của mọi người đều tùy cơ, lúc này Phương Khác xuất hiện trong một khu rừng, ngay lúc vừa đến, đã ngửi được mùi lá mục và mùi vị mục nát của mấy thứ lung tung gì đó. Dưới chân là đồng lá cây mềm rũ ẩm ướt, ngẩng đầu là cành cây rậm rạp che kín mặt trời.

Ấm nóng, ẩm ướt. Đây chính là cảm giác do khu rừng này tạo nên. Mà là tu tiên giả, chỉ cần hoàn cảnh ngoại giới không phải cực hàn hoặc cực nóng thì sẽ không có ảnh hưởng gì lớn.

Phương Khác hít sâu mấy cái, cảm thấy toàn thân thoải mái. Tại chỗ thế này y cảm thấy được linh khí thủy mộc sung túc hơn những nơi khác nhiều.

Sờ sờ túi chứa đồ, bên trong là tất cả những gì thu hoạch được gần đây. Nói ra, mấy hôm nay đến khu buôn bán đảo được không ít thứ thú vị. Phương Khác lắc lắc cái chuông màu hoàng kim treo ở eo, nhưng không có âm thanh gì. Cái chuông này phát hiện được trong túi chứa đồ của hai tu sĩ luyện khí kia, có thể hoàn toàn che giấu khí tức tu sĩ. Hôm đó y dùng linh thức vậy mà không phát hiện hai tu sĩ luyện khí chính là vì tác dụng của các chuông này. Y đặc biệt thử nghiệm một chút, tu sĩ kỳ trúc cơ bình thường đều không thể phát hiện, mà tu sĩ kỳ kim đan sẽ có thể phát giác.

Y nhớ Diệp Vu Thời cũng bị truyền tống vào rừng, mà nhãn Nạp Hư được phát hiện trên thi cốt của một vị tu sĩ tại hang động phía bắc bí cảnh Côn Luân. Nhưng khi ở trong bí cảnh Côn Luân căn bản không thể phân biệt được phương hướng, ban ngày mặt trời luôn ở ngay chính giữa, mà một khi đêm đến, ánh trăng của bí cảnh Côn Luân là mọc ở phía bắc lặn ở phía nam. Chỉ khi đêm xuống mới có thể phân biệt phương hướng để tìm được chỗ đó, trong sách viết ở một ngọn núi nhỏ phía bắc bí cảnh Côn Luân, ngay sườn núi có một hang động.

Trước khi Diệp Vu Thời đến đó, phải tìm được nó.

Phương Khác bước cạn bước sâu chậm rãi tìm kiếm, theo như y biết, trong hoàn cảnh này sinh trưởng không ít linh dược và những hạt giống có lực sát thương y cần. Là một tu sĩ có linh căn hệ thủy làm chủ, thuật pháp có lực sát thương lớn nhất của y lại là thuật pháp hệ thổ và hệ mộc, nói ra thật không biết làm sao. Tu sĩ có linh căn hệ thủy làm chủ thiếu đi mấy phần lực công kích, tại nơi đấu pháp thường xuyên như cơm bữa thế này, thực sự là không chiếm được chút tiện nghi nào. Đương nhiên cũng có thể là do y quá yếu... điểm này y không muốn thừa nhận mấy.

Có thu hoạch rồi, Phương Khác vui vẻ cười.

Trên thân của một cái cây ngã đổ dưới đất đã mục rữa, mọc mấy lùm cỏ bình thường như cỏ dại. Nhưng phiến lá màu đen đã tiết lộ thân phận thật của chúng, Mao La thảo. Có vẻ đã được mấy chục năm, đại khái có thể bán được năm mươi linh thạch. Phương Khác cẩn thận bỏ linh thảo vào hộp ngọc. Đây chính là lý do tại sao ai ai cũng muốn vào bí cảnh. Linh thảo khó tìm ở tu tiên giới lại không hề quý hiếm trong bí cảnh.

Tiêu Xương Thu vẫn dáng vẻ lạnh lùng, vào lúc gần như tất cả mọi người đều vô thức che giấu chính mình, nàng lại ngự kiếm nhanh chóng lao vút trên không bí cảnh Côn Luân. Người sáng mắt đều nhìn ra được, mục đích của nàng rất rõ ràng. Hồ nước không mấy bắt mắt ở giữa bí cảnh Côn Luân.

Tiêu Xương Thu lạnh mắt đảo nhìn tu sĩ đã đến trước mình, dừng một chút trên người ba đệ tử phái Thái Hành.

Chu Thúc Vũ khẽ gật đầu với Tiêu Xương Thu, Tiêu Xương Thu cũng nhẹ gật đầu, nhất thiết phải bảo đảm Ưu Đàm Tử không lọt vào tay hai môn phái khác, tất cả tu sĩ tại đây đều giữ một khoảng cách an toàn, cũng lặng lẽ nhìn hồ nước kia.

Tu sĩ tại đây rõ ràng phân làm mấy phái, mà trong mấy phái này, trừ phái Côn Luân, đệ tử hai phái khác lại tự chia thành mấy phái, bầu không khí khá là ngưng trệ.

Trong lùm cây không xa, Phương Khác liếc nhìn bên này. Trò hay sắp mở màn rồi. Vốn đuổi theo một con linh thú hiếm gặp, ai biết lại xông vào trung tâm đấu đá của bí cảnh Côn Luân lần này chứ?

Vào thời khắc ngày đêm giao nhau, hoa Ưu Đàm trong hồ sẽ nở, sau khi nở sẽ khô héo ngay kết ra Ưu Đàm Tử. Hoa Ưu Đàm sinh trưởng ngàn năm, trăm năm ngậm nụ, chỉ nở một thoáng. Ưu Đàm Tử, không cần luyện chế, sau khi dùng có thể tinh luyện linh căn, đột phá một cảnh giới. Nhưng quan trọng nhất, nó là dược liệu không thể thay thế để luyện Kết Anh đan.

Còn có mấy thế lực đang hừng hực muốn bùng nổ ở những chỗ linh thảo khác. Hoa Ưu Đàm, tất cả mọi người đều biết nó nở trong mười ngày này, nhưng không thể xác định thời gian cụ thể, chỉ có thể canh ngay tại đây. Đối với mấy loại linh thảo quý giá nhất trong bí cảnh, trong ba phái đã không còn là bí mật gì nữa.

Tại đây có năm đội ngũ, mà Ưu Đàm Tử chỉ có một hạt. Một trận ác chiến là khó thể tránh khỏi. Phương Khác tập trung tinh thần nhìn tình huống phát triển, rõ ràng y biết hết quá trình và kết quả, tại sao còn cảm thấy hưng phấn?

Lúc này Diệp Vu Thời cũng trốn ở chỗ nào đó, cũng đang chú tâm xem tình huống phát triển, nhưng mục đích của Diệp Vu Thời không phải là Ưu Đàm Tử. Chỉ cần là kẻ hơi có não cũng biết, Ưu Đàm Tử không thể thuộc về một ai đó, cuối cùng vẫn sẽ thuộc về sở hữu của môn phái. Kết Anh đan, một lò đan được nhiều lắm có thể cho ra sáu viên Kết Anh đan, một môn phái nếu có thêm mấy tu sĩ nguyên anh, vậy thực lực đương nhiên không thể so sánh nổi.

Cho nên ba môn phái đều cực kỳ xem trọng Ưu Đàm Tử.

Phương Khác ngẫm nghĩ, ánh mắt rơi lên mặt trời ở giữa không, tiếp tục ở đây xem cuộc chiến, hay chờ thời khắc màn đêm kéo xuống, đi tìm hang động đó?

“Phương sư đệ.”

Bên tai đột nhiên vang lên một âm thanh, Phương Khác suýt nhảy bật lên, nhưng bị cánh tay nhìn thì như nhẹ nhàng đặt trên vai đè chặt lại.

Phương Khác nhìn chằm chằm Diệp Vu Thời không biết từ lúc nào đã cùng ngồi xổm trong bụi cây giống y, hơn nữa thần không biết quỷ không hay xuất hiện sau lưng y.

Phương Khác cắn răng, có cần phải hù dọa người ta vậy không? Hù người có khi gây chết người đó.

“Trong phái Thái Hành có tu sĩ kỳ kết đan.” Diệp Vu Thời ấn một tay lên vai Phương Khác, ánh mắt đảo qua cái chuồng ở eo Phương Khác, “Ta luôn ở trên tán cây.”

Phương Khác lập tức trốn to mắt, tiếp theo thở ra nhẹ nhõm. Nếu có tu sĩ kỳ kim đan, vậy y có khả năng sẽ bị phát hiện. Hàm ý khi Diệp Vu Thời nhìn cái chuồng y đương nhiên hiểu, cho nên hần nhảy từ tán cây xuống là để không bị y liên lụy? Ánh mắt vừa rồi là bất mãn trần trụi đúng không? Đúng không? Chẳng qua, hiện tại... phải biết rằng, tác dụng của kiện linh khí trên người Diệp Vu Thời chính là nguy trang, đương nhiên có thể bảo đảm họ sẽ không bị ai phát hiện.

Quả nhiên cho dù đây là quyển sách y từng xem qua, y cũng không nên quá mức sơ ý. Trong sách không miêu tả tất cả những chi tiết nhỏ, tuy y biết phái Thái Hành làm trái lời hứa, cho tu sĩ kỳ kim đan trà trộn

vào, nhưng không biết tu sĩ kỳ kim đan đó đang ở đây. Loại sai lầm này, Phương Khác à Phương Khác, chỉ lần này thôi là đủ rồi.

Dáng vẻ thờ phào của Phương Khác lọt vào mắt Diệp Vu Thời, tay ấn vai bèn đổi sang nắm tay phải Phương Khác, và kiểm trong tay Phương Khác.

Quả nhiên y biết gì sao? Nếu không sao lại thờ phào khi thấy hấn xuất hiện? Với tu vi hậu kỳ trúc cơ của hấn, theo lý mà nói cũng không cách nào che thân trước linh thức cường đại của tu sĩ kỳ kim đan mới đứng chứ? Huống chi, hiện tại còn là hai người.

11. Chương 11: Bí Cảnh Côn Luân 2

Vừa đến giờ Dậu, chính là thời khắc chuyển giao ngày đêm.

Mặt hồ vốn bình lặng như gương, giờ đang chậm rãi gợn sóng, ánh mắt người bên hồ đều nhìn chăm chăm giữa hồ. Lê nào, hôm nay chính là ngày hoa Ưu Đàm nở? Tuy đều biết hoa Ưu Đàm tất nở trong mười ngày này, nhưng nếu ngày đầu tiên hoa Ưu Đàm đã nở, tình huống sẽ càng trở nên phiền phức, cho nên tất cả mọi người đều hy vọng hoa Ưu Đàm nở càng trễ càng tốt, tốt nhất là để ngày cuối cùng hãy nở.

Nếu hôm nay hoa Ưu Đàm đã nở, vậy cuộc cạnh tranh của ba phái sẽ càng thêm kịch liệt. Phải ở trong bí cảnh Côn Luân cả mười ngày, trong mười ngày này bất kể hoa Ưu Đàm ở trong tay ai đều phải đối diện với sự tranh đoạt của hai phái khác. Vậy cuộc đấu người tranh ta đoạt trong mười ngày nhất định sẽ rất thảm liệt.

Cảm thấy nhiệt độ của một người khác trên tay, Phương Khác đảo mắt nhìn Diệp Vu Thời, do đặc thù linh căn nên nhiệt độ cơ thể của Diệp Vu Thời thấp hơn những tu sĩ có linh căn khác. Phương Khác quay đầu đi tiếp tục nhìn bầu không khí càng lúc càng căng thẳng bên kia, phảng phất như không có chuyện gì.

Trong lòng bàn tay trái của Phương Khác là một hạt giống màu đỏ rực, con người trong tiềm thức đều có cự ly an toàn về mặt tâm lý, Phương Khác siết chặt tay, hiện tại Diệp Vu Thời đã tiến vào cự ly an toàn tâm lý của y.

Nhưng may mà ngoại trừ lúc y thấy Diệp Vu Thời giết tên đệ tử họ Âm đã cảm thấy có thể Diệp Vu Thời sẽ giết người diệt khẩu ra, những lúc khác tâm lý phòng bị của y đối với Diệp Vu Thời luôn rất thấp. Phương Khác nhú mày, cứ như bây giờ vậy, hoàn toàn dựa lưng cho Diệp Vu Thời.

Vì, trong sách tuy Diệp Vu Thời giết người không ít, nhưng không lạm sát vô tội. Cho nên y đã tự quy mình vào loại vô tội. Nhưng, đây là y tự phân chia, còn Diệp Vu Thời sẽ phân thế nào? Phương Khác nhếch môi cười, bị những gì xem trong sách giới hạn mất rồi, cho nên đối diện với tất cả mọi người tại đây, y luôn vô thức mang theo cảm giác ưu việt trong tâm thái, vì thế lần đầu tiên gặp Diệp Vu Thời đã có ý thể hiện mình chẳng quan tâm, làm lơ quá đáng, chẳng phải đó cũng là một loại để ý sao?

Tuy lúc đối diện với những nhân vật không theo tình tiết khác, y có thể giữ thái độ chính xác, cũng cố gắng thích ứng với tu tiên giới này, nhưng hầu như sẽ vô thức có một cảm giác vượt trội, cứ nhìn là biết, y gần như biết trước tất cả những gì sắp xảy ra, thậm chí ai sẽ nói câu gì tiếp theo. Rốt cuộc y đã nghĩ gì khi ôm thái độ xem kịch trốn trong lùm cây thế này?

Phương Khác bắt đầu dĩ nghĩ muốn phải tay, rốt cuộc y đang làm gì? Chuyện đến nước này, y thờ dài, chỉ có thể hy vọng Diệp Vu Thời cho rằng y vô hại.

Không lâu sau.

Giữa mặt hồ chậm rãi nở ra một đóa hoa trắng tinh lớn đến mức phải cần tay của hai người hợp lại mới có thể ôm kín, sau đó là dây mây màu lục, gần như phủ kín phân nửa mặt hồ.

Lập tức tất cả tu sĩ đều cảm lấy pháp khí của mình, sẵn sàng chiến đấu.

Tu sĩ phái Thiên Sơn hành động đầu tiên, vị nữ tu đứng đầu trong đó dẫm lên pháp khí tinh xảo như một phiến lá xanh, thân ảnh đình trệ giữa chừng. Hóa ra là một nam tu sĩ vô cùng âm trầm của phái Thái Hành tay cầm bàn bát quái cản trước mặt nàng.

Thoáng chốc, một vị tu sĩ của phái Thiên Sơn phát quạt lông trong tay, một thuật phong buộc vây lấy nam tu sĩ kia, ngay lúc này, nữ tu phái Thiên Sơn nhảy vọt lên phóng về phía nụ hoa đang chậm rãi nở giữa hồ.

Hầu như cùng lúc, tất cả tu sĩ đều phóng ra pháp khí trong tay, từng bóng người bay về cùng một mục tiêu. Duy chỉ có hai người chưa động, Chu Thúc Vũ và Tiêu Xương Thu chỉ đứng nhìn chúng tu sĩ đấu đá nhau trên mặt hồ.

Đương nhiên cũng có mấy tu sĩ chú ý đến thái độ kỳ dị của họ. Một trong số đó là tu sĩ kỳ kim đan của phái Thái Hành, trong lòng hắn có chút khinh thường. Chỉ là hai tu sĩ kỳ trúc cơ mà thôi, có thể gây ra bao nhiêu sóng gió chứ? Ưu Đàm Tử hôm nay nhất định thuộc về hắn.

Nếu lấy được Ưu Đàm Tử, dựa vào địa vị của hắn tại phái Thái Hành, Kết Anh đan chắc chắn phải có một viên cho hắn chứ? Không còn bận tâm che giấu tu vi, tu sĩ kỳ kim đan trực tiếp bỏ qua cuội vật phi hành, mà chọn ngự không chỉ có tu sĩ kỳ kim đan mới làm được. Trực tiếp túm tay một nữ tu của phái Thiên Sơn, ném ra sau, nữ tu rớt vào hồ.

Chu Thúc Vũ khẽ nhíu mày, quả nhiên có tu sĩ kỳ kim đan trà trộn vào. Hắn bắt giác quay nhìn Tiêu Xương Thu, lại thấy Tiêu Xương Thu vẫn mặt trầm như nước, không thấy nửa phần động dung.

Màn đêm đã phủ hơn phân nửa bí cảnh Côn Luân, bí cảnh Côn Luân lúc này, một nửa là ban ngày, một nửa là đêm tối, mà chỗ giao giới giữa ngày và đêm chính là giữa mặt hồ. Thoáng cái, một mùi hương thanh mát lan ra, hoa Ưu Đàm đã nở.

Hoa Ưu Đàm trắng tinh gần như long lanh nở đến cực hạn, ánh mặt trời chậm rãi đảo qua cánh hoa, bên phía bóng đêm, cánh hoa bắt đầu rụng, ngay lúc màn đêm kéo xuống, hoa Ưu Đàm tàn úa, chính giữa nó là Ưu Đàm Tử đỏ rực lớn cỡ nắm tay.

Chính lúc này tay của tu sĩ kim đan đã sắp chạm đến Ưu Đàm Tử.

Tất cả đều phát sinh chỉ trong một khoảng khắc ngắn ngủi, có vài động tác Phương Khác thậm chí không thấy rõ.

Mãi đến lúc Tiêu Xương Thu chém ra một kiếm, tốc độ nhanh đến mức chỉ có thể thấy được tàn ảnh lúc nàng rút kiếm, mà kiếm của nàng đã vung ra, thẳng tiến không lùi. Mặt hồ lõm xuống một đường, cứ như bị kiếm khí rạch ra, kéo dài thẳng đến giữa ngón tay tu sĩ kim đan và Ưu Đàm Tử. Trên mặt hồ xuất hiện hai trận pháp, ngăn cách hoàn toàn những người khác ở phía ngoài Ưu Đàm Tử. Chu Thúc Vũ đầy căng thẳng, trên tay là một bàn trận pháp.

Tiếp theo, Phương Khác trợn to mắt, cũng ngay lúc Tiêu Xương Thu vung kiếm, y bị Diệp Vu Thời kéo, từ lùm cây bên hồ vọt thẳng vào trong hồ. Y biết Diệp Vu Thời muốn vào hồ, nhưng kéo y theo làm gì? Đây là hàn đàm đó, hàn đàm mà ngay cả linh thú cũng không chịu nổi, y xuống đó sẽ chết đấy. Y không có biến dị linh căn hệ băng như Diệp Vu Thời đâu.

Phương Khác giãy dụa muốn hất tay Diệp Vu Thời ra, lại bị kéo chặt, trầm xuống giữa hồ. Phương Khác cắn răng miễn cưỡng dựng một màn chắn đủ dung một người. Không quan tâm liệu có bị người phát hiện hay không, chỉ cần đừng bị nước hàn đàm đông chết là mừng rồi.

“Người muốn làm gì?” Cuối cùng Phương Khác có thể mở miệng.

Mái tóc đen như mực của Diệp Vu Thời trôi nổi trong nước, tia sáng quá tối, không thể nhìn rõ vẻ mặt hắn: “...”

Do hoàn cảnh Phương Khác chỉ mơ hồ nghe được hai chữ, nhưng lại không rõ ràng lắm.

Y biết Diệp Vu Thời lặn xuống nước vào lúc này, là vì lấy một loại kết tinh giống như quả đông ở rễ của hoa Ưu Đàm. Lúc hoa Ưu Đàm nở, do cần một lượng băng linh lực lớn, cho nên rễ của nó cần cung cấp băng linh lực cho hoa, mà băng linh lực ở rễ do tập trung quá nhiều mà biến thành kết tinh băng. Hoàn

cảnh trong hồ còn có kết tinh băng đối với người có biến dị linh căn như Diệp Vu Thời mà nói có ích lợi rất lớn, huống chi kết tinh băng là thể kết hợp linh lực còn thuần túy hơn cả linh thạch.

Bên tai tựa hồ truyền đến tiếng cười, Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời, Diệp Vu Thời buông tay ra, vận một phát quyết, một màn linh lực đủ để che phủ hai người xuất hiện. Lập tức Phương Khác cứng người, đúng rồi, y biết Diệp Vu Thời là băng linh căn cho nên chỉ dùng màn linh lực trùm cho mình, nhưng Diệp Vu Thời lại luôn che giấu linh căn thật sự của hắn, vì thế theo lý mà nói y nên cho rằng Diệp Vu Thời sẽ giống mình không thể tiếp xúc với nước hàn đàm quá lâu.

Bỏ đi, cứ xem như để Diệp Vu Thời cho rằng y ghét hắn vậy, cho nên chỉ tạo màn linh lực trùm cho bản thân, dù sao tu tiên giới không phải đều vậy à, nhân tình lãnh đạm.

“Phương sư đệ, ngươi biết kết tinh băng không?” Diệp Vu Thời hỏi.

“Biết. Hóa ra Diệp sư huynh đến vì kết tinh băng.” Phương Khác và Diệp Vu Thời cùng lặn xuống giữa hồ.

Diệp Vu Thời đưa tay túm lấy rễ của hoa Ưu Đàm: “Lẽ nào Phương sư đệ không phải vì kết tinh băng sao? Trốn trong lùm cây chuẩn bị làm gì?”

“Ta chỉ là đi ngang qua đây sau đó phát hiện... nên trốn trong lùm cây.” Phương Khác vẫn nắm hạt giống trong tay, thỉnh thoảng ngẩng đầu muốn xem tình trạng trên mặt hồ. Vì không dám dùng linh thức sợ bị phát hiện, chỉ có thể nỗ lực dùng thị lực tốt của tu tiên giả hy vọng có thể nhìn rõ tình huống ở mặt hồ tối đen.

Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác một cái nói: “Lòng hiếu kỳ rất không cần thiết.”

Diệp Vu Thời lấy hộp ngọc ra, dùng thủy linh kiếm trong tay cắt kết tinh băng mềm mại như quả đông xuống. Động tác nhanh chóng dứt khoát mà ưu nhã, so ra thì Phương Khác lại đầy vụng về và cố sức, dùng thấy kết tinh băng mềm mại vậy chứ thực chất rất khó cắt.

Mặt khác, Phương Khác lại phân phần lớn tâm trí chú ý mặt hồ.

Lúc Phương Khác lại theo thói quen ngẩng đầu lên, mũi tên màu đen mang uy thế to lớn lao tới, Phương Khác gần như không có không gian để tránh né.

Diệp Vu Thời vẫn cầm kiếm, nghênh đón. Kiếm đối đầu với mũi tên từ mặt hồ lao xuống, sau đó chém ra. Quả nhiên đến rồi, Phương Khác xoay người trốn sang bên kia phần rễ của hoa Ưu Đàm, nhờ lá cây che giấu, chậm rãi nổi lên mặt nước.

Diệp Vu Thời bị một tu sĩ của phái Thái Hành trên mặt hồ phát hiện, cho nên xuất hiện cảnh này. Trong sách cũng viết thế, chẳng qua, hiện tại dưới nước có thêm y. Phương Khác nhanh chóng đảo mắt nhìn quanh, Tiêu Xương Thu và Chu Thúc Vũ đã lấy được Ưu Đàm Tử, sau đó nhân lúc trận pháp còn chưa bị phá cùng trốn đi, những tu sĩ khác cũng đuổi theo, chỉ còn lại hai tu sĩ phái Thái Hành, thế là phát hiện ra họ.

Một là phong linh căn dùng tiền, một là hỏa linh căn.

Vốn dĩ là hai người giúp công Diệp Vu Thời, nhưng giờ lại phát hiện ra y đang trốn, một mũi tên lập tức bắn tới. Phương Khác nhanh chóng vận pháp quyết, một màn chắn nước cao hai mét xuất hiện, nhưng mũi tên lại xuyên qua màn chắn, vẫn mang uy thế không nhỏ. Trên mặt đối phương xuất hiện vẻ khinh thường, nói: “Hóa ra chỉ là con chuột nước sơ kỳ trúc cơ.”

Phương Khác không biết làm sao, tại sao luôn thích dùng chuột để hình dung y chứ? Phương Hiền Hoa đã thế, tu sĩ này cũng thế. Lẽ nào tất cả những người có tu vi thấp hơn họ đều là chuột sao? Hay là vì cái từ “chuột nhát gan” đó? Mắt thấy mũi tên sắp bắn trúng Phương Khác, hai màn chắn nước lập tức xuất hiện, mũi tên rút xuống. Phương Khác đã ngự kiếm bay lên trên mặt hồ, đưa lưng về phía Diệp Vu Thời, lúc này Diệp Vu Thời đang giằng co với tu sĩ hỏa linh căn kia, Diệp Vu Thời chỉ nhú mào với hành vi của Phương Khác.

12. Chương 12: Bí Cảnh Côn Luân 3

Phương Khác nhìn mặt đối phương, thần kinh tự động căng chặt. Tu vi của đối phương ít nhất là trên trung kỳ trúc cơ.

Tên tu sĩ đó chậm rãi nhếch khóe môi, nhìn Phương Khác với vẻ khinh thường như con mèo đang vờn chuột. Chậm rãi lấp tên vào, chiếc nhẫn màu lục trên ngón cái lưu chuyển ánh sáng màu lục.

Phương Khác bị linh khí của đối phương khóa chặt, cảm giác nguy cơ mãnh liệt khiến y dựng tóc gáy, cảm giác này như bị kiếm phong gác trên cổ họng, y vận khởi pháp quyết.

“Vụt.” Dường như nghe được tiếng mũi tên rạch không, mũi tên màu đen, đầu tên đen thui, lao nhanh đi. Con người Phương Khác thu hẹp lại, mũi tên trong mắt dường như thả chậm lại, từng chút một ép gần, mỗi khi gần thêm một phân, cảm giác nguy cơ càng thêm mãnh liệt, pháp quyết trên tay Phương Khác cũng càng lúc càng nhanh, càng lúc càng phiền phức, đầu ngón tay lóe lên lam quang.

Nhanh thêm chút nữa, nhanh thêm chút nữa, nếu không... sẽ chết!

Trong đầu luôn có một âm thanh như thế, động tác trên tay Phương Khác đã nhanh đến mức không thể thấy rõ, linh quang màu lam cũng tụ càng lúc càng nhiều.

Về quái dị vụt qua trên mặt tu sĩ phái Thái Hành, tay tiếp tục gác tên lên cung, không biết tại sao, hẳn có cảm giác một kích tất sát của mình sẽ thất thủ. Làm sao có thể? Chẳng qua là một con chuột sơ kỳ trúc cơ mà thôi.

Mũi tên càng gần, lúc chỉ còn cách một cánh tay, sát cơ dâng lên mãnh liệt. Mà khóe môi Phương Khác đã chậm rãi tràn ra tơ máu, pháp quyết này vốn không đủ thành thực, linh lực toàn thân đều rối loạn, “Đi”. Phương Khác kêu lên.

Linh khí trong không trung lập tức bị hút đi, trên mặt hồ vụt qua một đạo lục quang, xuất hiện một cái khiên cao cỡ một người do nước và dây mây hình thành, mũi tên và khiên va nhau, phát ra tiếng vang như ngọc đá va chạm, mũi tên có vẻ muốn đâm vào trong khiên.

Cái khiên nhìn có vẻ như sắp nứt ra, nhưng lại chậm rãi ngưng kết càng thêm chắc chắn.

Linh thức của Phương Khác vẫn còn liên hệ với khiên, linh lực không ngừng truyền ra, trong kinh mạch phản phát như có ngàn vạn lưỡi dao đang rạch. Do lúc Phương Khác thôi động pháp quyết tốc độ quá nhanh, kinh mạch rõ ràng không chịu nổi.

Mũi tên dừng lại, sau đó cứ như bị thứ gì cản gậy một nửa, biến thành mấy đoạn rớt vào hồ.

Về mặt tu sĩ quái dị không thôi, phải biết mũi tên của hắn bao hàm ý mà hắn ngộ ra đối với tiên pháp, ngay cả tu sĩ trung kỳ trúc cơ cũng không dám chính diện đối cứng, mà tên tu sĩ sơ kỳ trúc cơ này có thể cản được, đã thế còn là chính diện. Tuy tình trạng y bây giờ vô cùng không tốt.

Tu sĩ nhú mày, tay nhanh chóng kéo cung, mũi tên đen thui bị kéo cong như trăng tròn.

Nhưng ngay lúc sắp bắn ra, lại thôi.

Phương Khác lộn đầu từ trên phi kiếm xuống. Rớt vào trong hồ phủ đầy lá của hoa Ưu Đàm, hắn phóng linh thức ra, nhưng không cảm giác được sự tồn tại của Phương Khác. Tên đệ tử phái Côn Luân này, lúc trước không bị phát hiện, vậy nhất định trên người có pháp bảo che giấu khí tức, tuy muốn tìm ra y trong hồ không khó, nhưng bị trọng thương như thế, còn mất ý thức rớt xuống, nước hàn đàm cũng không cho y dễ chịu.

Hiện tại, mục tiêu là... tu sĩ nhắm tên vào Diệp Vu Thời. Sư đệ cùng môn phái rớt xuống rồi, vị sư huynh này dường như chẳng bị ảnh hưởng chút nào, tu sĩ bắn mũi tên ra.

Diệp Vu Thời lật tay lại, ngón trỏ và ngón giữa hợp vào nhau, nhẹ điểm, một mũi tên bằng nhúm thẳng vào mũi tên kia.

Đau quá.

Trong thân thể giống như có một đồng lưỡi dao đang rạch, kinh mạch như đã bị đứt đoạn. Quả nhiên, dùng chiêu này vẫn quá miễn cưỡng, chỉ là hình như tốc độ vận pháp quyết của y nhanh quá sức tưởng tượng, bình thường rõ ràng phải mất hơn nửa ngày, hôm nay chỉ trong thời gian ngắn như thế đã thành công rồi.

Phương Khác vô thức muốn co người lại, ngay lúc rơi vào hồ, hàn lạnh khắc cốt khiến thân thể vốn đã đau đớn khó nhin phải gánh chịu thêm thống khổ càng lớn. Sau đó cảm thấy như rơi xuống mãi không biên giới, còn có cảm giác nghẹt thở.

Đại não vốn mơ hồ thoáng cái trở nên trống rỗng, đây là sắp chết sao? Cứ thế mà chết?

Thân thể chịu thống khổ thế này, nhưng tinh thần lại siêu thoát như đã tê liệt.

Không thể, không được, không được! Ta, vẫn chưa muốn chết... dục vọng cầu sinh chưa từng cường liệt như thế này. Đột nhiên trong đầu xuất hiện một đoạn kinh văn...

Lý tính như chính dây đàn,... ngũ khí tụ ở trung cung, tam nguyên tụ về đỉnh. Thanh long phun sương đỏ, bạch hổ nhả khói đen. Vạn thần dần ra, tâm mạch lưu chuyển, đan sa sáng chói, chòm ngân ngưng tụ. Thân tạm ký tại nhân gian, thần đã du lên trời.

Vào lúc tuyệt cảnh thế này, Phương Khác lại mơ hồ ngộ ra gì đó, từ từ, linh lực đã gần như khô cạn trong kinh mạch lại một lần nữa bắt đầu vận chuyển, đặc biệt là màu lục đại biểu linh lực hệ mộc, mang theo từng điểm sinh cơ, chậm rãi vận chuyển.

Hôm sau.

Diệp Vu Thời đứng trên mặt hồ, máu đỏ tươi tràn ra từ vai trái, nhỏ vào trong hồ. Khóe môi mang theo một nụ cười. Mặt hồ bỗng xuất hiện gai băng sắc bén, đâm xuyên tu sĩ phái Thái Hành đã bị trọng thương, một lượng máu lớn trào ra, phối với gai băng long lanh, màu sắc diễm lệ mà chói mắt.

Tu sĩ tay cầm cung tiễn, che tay trái bị thương, không dám tin nhìn sư huynh đã chết, sau đó nhìn sang Diệp Vu Thời đứng trên mặt hồ cầm khối kết tinh băng nhanh chóng hấp thụ, hần lấy pháp bảo ra, muốn chạy trốn. Diệp Vu Thời phun ra một họng máu, phất tay áo, phi kiếm lao thẳng tới, tu sĩ phái Thái Hành bị phi kiếm đâm xuyên ngực, tu sĩ trợn to mắt quay đầu, sau đó rút khỏi pháp bảo. Trước khi chết tu sĩ vẫn chưa từng nghĩ đến mình sẽ chết ở nơi này. Rõ ràng đều là tu sĩ hậu kỳ trúc cơ, tại sao hần lại mạnh như thế...

Diệp Vu Thời liên tục phun máu tươi, trước đó bị pháp bảo của tu sĩ đánh ngay bụng, tổn thương nội tạng, vốn có thể tránh khỏi, nhưng không thể bỏ mặc bùa chú trên tay. Diệp Vu Thời lấy bình đan dược ra, không bận tâm máu tươi trong miệng trực tiếp nuốt vào rồi đảo mắt nhìn mặt hồ, đã sáng rồi, ánh mặt trời rơi xuống mặt nước, khúc xạ ánh sáng chói mắt, hy vọng y còn sống.

Phương Khác chậm rãi mở mắt, thoáng một chút ngẩn ngơ, đảo mắt nhìn.

Người ngồi khoanh gối đối diện không phải là Diệp Vu Thời đang đã tọa sao? Phương Khác ngồi dậy, nhờ dạ minh châu được đặt dưới đất mà đánh giá xung quanh. Đây là một hang động rất rộng rãi, nói chuẩn xác chút là một hang động nhân tạo rất rộng rãi. Giá sách, bàn đá, còn mơ hồ thấy dấu vết từng được bài trí trận pháp. Hiển nhiên đã lâu năm rồi, nguyên hang động phủ đầy bụi, tàn tạ không chịu nổi, ở không xa có bày một giá nến, phía trước có một cái đệm cói màu đen.

Rõ ràng hang động này từng là động phủ của tu sĩ nào đó. Cảnh trí quen thuộc thế này, Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời, vậy nhân Nạp Hư đó hần đã tìm được rồi, y mưu tính lâu như thế, kết quả chỉ xôi hỏng bỏng không, Phương Khác không khỏi khổ não.

“Người tỉnh rồi.” Diệp Vu Thời nói: “Người hôn mê đã hai ngày, ta liền mang người tới đây.”

“Đa tạ Diệp sư huynh.” Phương Khác cười nói, sau đó y mới nhớ ra mình từng bị trọng thương, thử vận chuyển linh lực, kinh ngạc phát hiện, kinh mạch vốn bị thương đã hoàn toàn hồi phục, mà linh lực của y mơ hồ có dấu hiệu tăng trưởng.

“Chỉ giúp đỡ chút ít mà thôi, người và ta vốn là đồng môn, đây là chuyện nên làm. Huống chi, Phương sư đệ, vết thương của người ta cũng không có biện pháp gì, là nhờ linh dược trên người Phương sư đệ, hiệu quả rất tốt.” Diệp Vu Thời nhàn nhạt nói: “Sáng trưa tối, một lần hai viên, quả nhiên hiệu lực phi phàm.”

Phương Khác dùng linh thức dò trong túi chứa đồ, quả nhiên bình đan được Âm Trầm Ngư đưa đã trống rỗng, hồi khí đan thượng phẩm đó. Kết quả ban đầu y kiên trì không dùng bình đan được này, hoàn toàn là lòng tự trọng không cần thiết sao? Nhưng, y cần dùng sạch cả bình sao? Sáng trưa tối, một lần hai viên người cho rằng đây là bị cảm à? Cái này là một đồng linh thạch đó!

Nhưng thôi vậy, so với linh thạch mạng nhỏ vẫn quý giá hơn.

Có điều, thứ làm Phương Khác bất ngờ là, chuyển đi bí cảnh Côn Luân mà y cho rằng sẽ oanh oanh liệt liệt cứ hạ màn như thế. Diệp Vu Thời vẫn lấy được nhẫn Nạp Hư, nhưng xuất phát từ tình đồng môn không ném bỏ lại kẻ đã hôn mê bất tỉnh này, còn giữ trong hang động. Vì thế không giống như trong tiểu thuyết đã viết, sau khi Diệp Vu Thời ra khỏi động gặp phải mọi người đang tranh đấu nên bị cuốn vào vòng đấu rồi trọng thương.

Nhờ vào những gì Phương Khác đã biết trước, hai người tránh được khỏi trung tâm loạn đấu, đào được không ít linh thảo. Đối với việc này, Diệp Vu Thời chỉ cười cười nhìn Phương Khác.

Kết quả cuối cùng, Ưu Đàm Tử vẫn nằm trong tay phái Côn Luân. Vị tu sĩ kỳ kim đan của phái Thái Hành đã chết trong bí cảnh Côn Luân. Chỉ có thể nói lần này phái Thái Hành trộm gà không thành còn mất nắm gạo. Đệ tử tổn thất trong bí cảnh cũng bị bỏ mặc vì trước đó họ đã đuối lý khi cho đệ tử kỳ kim đan trà trộn vào.

Tiêu Xương Thu là tam tú của phái Côn Luân, sau trận chiến này, nổi danh tu tiên giới. Đánh giá của ngoại giới đối với vị nữ tu mỹ lệ này lại tăng thêm một cấp độ.

13. Chương 13: Chấp Mê

Light: Chắc mọi người sẽ thắc mắc tại sao chương này ko kết nối với chương trước. Lúc làm mình cũng thấy khó hiểu nên có lên trang gốc xem. Tác giả đã nói là do lúc sáng tác ý tưởng cứ nhảy nên tác giả cũng nhảy theo. Do đó nội dung sẽ hơi bị ngắt quãng, cộng với tình tiết lộn xộn. Nhưng tác giả đã hứa đây là lần ngắt quãng rõ rệt duy nhất.

(Tâm sự nhỏ: Lần đầu tiên gặp tác giả viết loạn đến mức chuyên môn quên dấu chấm phẩy. Quả là hại não, nếu ko phải mê tu chân chắc bỏ luôn quá. Hức. T~T Do đó có nhiều chỗ mình đã tự động chỉnh sửa lại bản gốc để nó xuôi hơn, đương nhiên là tôn trọng nội dung, ko xuyên tạc. Do đó nếu có ai đi xét bản raw thấy khang khác thì đừng trách mình làm chi nha.)

=====

“Sư, sư thúc, không biết có pháp quyết thuộc tính thủy nào có lực công kích cường đại không?” Phương Khác thấp thỏm đứng trước bàn sách. Vị sư thúc này tuổi tác không nhỏ nữa, tóc hoa râm, dung mạo đoan chính, đầy vẻ hiền từ. Phải biết tu tiên giả không có tuổi, dựa vào ngoại hình hoàn toàn không nhìn ra tuổi tác thật của một người, vị sư thúc này tính ra là người có ngoại hình già nhất mà y thấy từ trước tới nay.

“Không có.” Vị sư thúc chẳng thèm ngẩng đầu, tay còn cầm một tờ giấy cói, chỉnh tề không hề có tua mép, giống như muốn nhìn một tờ giấy trống không đến khi nở hoa luôn.

“Vậy thuộc tính mộc thì sao?” Phương Khác nhú mày, sau khi ra khỏi bí cảnh Côn Luân tu vi của y bắt đầu đình trệ không tiến, rõ ràng cảm thấy sắp đột phá trung kỳ trúc cơ nhưng lại cứ bị mắc kẹt ở đó, sau khi đổi mấy thứ ở bí cảnh thành tích phân môn phái, nhờ vào tích phân được đến lần ba Tàng Pháp các ở Vạn Pháp phong, rõ ràng phải có chứ? Lẽ nào mấy thuộc tính linh căn của y không có cái nào có thể tấn công sao? Không thể nào. Nghe nói lần ba còn một nữ sư thúc kỳ kim đan, họ Cát, không biết tại sao hiện tại y chỉ gặp vị này.

“Không có.” Vị sư thúc này khẩu khí đã không còn kiên nhẫn, dường như chán ghét Phương Khác đã làm phiền mình.

Phương Khác chần chừ một lúc, ngó ngó các loại thẻ ngọc lơ lửng ở tầng lầu này, nếu y xem thử từng cái từng cái, cần không ít thời gian. “Sư thúc, thuộc tính thổ thì sao? Cũng không có sao?”

Cuối cùng vị sư thúc này cũng đặt tờ giấy coi trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Phương Khác: “Người cần pháp quyết công kích cường đại của những thuộc tính này làm gì?”

Phương Khác ghen hòng, cái này không phải đã rất rõ rồi sao? Pháp quyết không phải lực tấn công càng mạnh càng tốt sao? Trên mặt Phương Khác đã hiện ra hàm ý này.

Lão đạo nhú mày lại, sau đó nói đầy cao thâm khó dò: “Người chấp mê.”

Phương Khác trợn mắt, chấp tay hành lễ mơ hồ nói: “Chấp mê? Xin sư thúc chỉ điểm cho.”

Lão đạo đậm nhạt sờ chút râu hoa râm dưới cằm, cuối cùng nói: “Cái gọi là tu tiên, chung quy nằm ở một chữ ngộ. Tu đạo không tu pháp, tu tâm vi thượng, pháp quyết vi hạ. Nếu vô ý, linh kiếm thượng phẩm cũng chỉ là phẩm bình, nếu hữu ý, linh khí cũng giết được người ngoài ngàn dặm. Pháp quyết cũng thế, Vân Vũ pháp là pháp quyết phổ biến nhất tu tiên giới, nhưng tầng thứ nhất ngay cả dùng để tưới linh điền cũng chỉ có thể tưới được nhất phẩm linh điền bình thường cấp thấp nhất. Mà người có Vân Vũ quyết đại thành, sau khi thi pháp không còn thấy vệt sóng.”

Phương Khác trợn to mắt không tin nổi, phải biết Vân Vũ quyết là pháp quyết thuộc tính mộc, ý ngay ở tên, tưới nhuần, sinh cơ, làm sao có thể trở thành pháp quyết tấn công?

Lão đạo nhìn ra nghi hoặc của Phương Khác, chân mày càng nhíu chặt, những tri thức này gần như không hề cao thâm chút nào, sao tên đệ tử này lại hoàn toàn không biết? Vị sư thúc đánh giá Phương Khác một phen, tu vi sơ kỳ trúc cơ vững chắc, tư chất bình thường, vân vân.

Lão đạo túm tay Phương Khác, Phương Khác giật mình, còn chưa kịp phản ứng đã bị bóp tay, một đạo linh thức đi vào.

“Tiểu tử! Linh khí ngũ hành trong kinh mạch người sao lại không cân bằng như thế? Kim linh lực và hỏa linh lực gần như không có.” Lão đạo kinh dị nói.

“Ta... ta là tam linh căn, kim thuộc tính và hỏa thuộc tính...” Phương Khác chưa nói xong, đã thấy biểu tình lão đạo càng phần nộ.

“Ai nói vậy với người! Ai nói vậy vậy hử, tam linh căn thì chỉ có ba thuộc tính linh lực sao?” Rõ ràng lão đạo đã tức giận không nhẹ, túm cổ áo Phương Khác, với chiều cao của Phương Khác, vậy mà lại bị ông nhắc lên chỉ còn mũi chân chạm đất.

“Sư, sư thúc, sao vậy? Xin, xin người giận.” Phương Khác sưng sốt, chuyện gì vậy chứ? Mấy đệ tử nội môn kỳ trúc cơ gần đó xôn xao tụ lại, rõ ràng là bị tiếng quát của lão đạo thu hút.

“Người giận? Bớt giả vờ biết hết trước mặt trưởng giả lão tử. Người có biết, linh lực ngũ hành không thể thiếu một, thiếu đến một lúc nào đó người sẽ bị đứt đoạn kinh mạch, từ đó đường tu tiên cũng hủy sạch không! Còn muốn pháp quyết lực công kích cường đại! Thế này mà người còn là trúc cơ? Quả thật là trò cười! Người đi lâu một cho lão tử, bắt đầu xem từ những điều cần biết khi nhập môn tu tiên cơ bản nhất! Tiểu nhi vô tri, tiểu nhi vô tri, quả thật hồ nháo!” Lão đạo xách Phương Khác lên ném xuống cầu thang.

“Cần biết khi nhập môn tu tiên... Tầng Pháp các có sao?” Một đệ tử cạnh đó nhỏ giọng lầm bầm, bị lão đạo trừng một cái, lập tức không dám nói nữa, chỉ buồn cười nhìn Phương Khác bị ném xuống dưới đầy nhếch nhác, còn lăn lông lốc xuống tận lầu một.

“Đệ tử phái Côn Luân ta lẽ nào hiện tại đều như thế sao? Thật là hoang đường, đời sau không bằng đời trước. Hừ, giao đệ tử nội môn cho tên hói chết tiệt kia quản giáo, liên quản giáo thành thế này? Một đám tiểu nhi vô tri, tiểu nhi vô tri!” Lão đạo hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

Để lại một đồng đệ tử nội môn nghe được câu đó mà kinh ngạc không thôi. Câu này... lẽ nào lão hói mà ông nói, là quản sự nội môn... lão tổ nguyên anh, Trí Ngu đạo nhân, phải biết tọa kỵ của vị lão tổ này chính là một con kền kền hỏa diệm.

Vị sư thúc đó? Không... vị sư thúc tổ đó có lai lịch gì? Các đệ tử quay mặt nhìn nhau.

Phương Khác nghe rằng lần một đường xuống dưới, căn bản không dừng lại được, cuối cùng mông đáp lên lầu một, dẫn đến một đồng người chú mục. Phương Khác thăm chảy nước mắt trong lòng, cuối cùng y đã hiểu tại sao lại có động tác lấy tay áo che mặt rồi, hiện tại y rất muốn làm thế...

“Phương sư đệ... làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Một đệ tử nội môn đi tới, hỏi thăm. Phương Khác thoáng kinh ngạc, mình quen biết hắn sao?

Phương Khác vỗ y phục đứng lên, lúng túng cười: “Ta, ta cũng không hiểu lắm...” Dứt lời vội vàng đi về phía đại môn Tàng Pháp các.

“Ấy?...” Người đó đưa tay nhưng không kịp túm Phương Khác lại.

“Lâm Thanh ta nói này, nói nhiều với Phương Khác vậy làm gì, con người y xuất quỷ nhập thần, trừ tu luyện ra không nghĩ gì nữa, vô cùng vô vị. Ta nghĩ chắc y gặp Phương Hiền Hoa bị ném xuống thôi.” Một đệ tử khác vỗ vai Lâm Thanh nói.

Phương Khác ngự kiếm trở về trạch viện của mình, càng nghĩ càng sợ. Kinh mạch đứt đoạn? Còn có đan độc trong kinh mạch là gì? Cần biết khi nhập môn tu tiên? Phương Khác nhớ hình như có một quyển như thế trong một đồng thư tịch bằng giấy cũ kỹ.

Vội vã tìm kiếm, vô bực đứng trước tủ sách lật xem.

[Con đường tu hành, nằm ở trong tim, nằm ở trong tính. Kiếm tu, nằm ở kiếm ý. Tu sĩ ngũ hành tức là nội tu. Song, trăm sông về một biển, chẳng qua là bản tâm, kiếm tu lấy kiếm nhập đạo, tu kiếm tức tu thân, ngũ hành điền vạn vật nhập đạo, tu tâm tức tu thân...]

Trời có ngũ hành, thủy hỏa kim mộc thổ, chăm sóc cùng lúc, để thành vạn vật. Linh căn của tu sĩ cũng phân làm ngũ hành linh căn. Ngũ hành, một là thủy, hai là hỏa, ba là mộc, bốn là kim, năm là thổ. Thủy là nhuận hạ, hỏa là viêm thượng, mộc là khúc trực, kim là tông cách, thổ là giá sắc. Nhuận hạ tác hàm (mặn), viêm thượng tác khổ (đắng), khúc trực tác toan (chua), tông cách tác tân (cay), giá sắc tác cam (ngọt). Kể sinh ra có linh căn, phải dựa vào ngũ hành chi linh căn, thuận thiên hành khí. Linh căn phân mạnh yếu... song ngũ hành giả, tu sĩ không thể thiếu một.]

Phương Khác hoàn toàn chờ người, theo như quyển sách này nói, tu sĩ là dựa vào linh căn để hấp thu linh lực trong thiên địa, mà cái gọi là thuộc tính linh căn của tu sĩ, chỉ đại biểu hắn có tư chất tinh luyện linh căn càng mạnh, nếu hắn là thuộc tính hỏa, vậy đối với hỏa linh khí hắn càng dễ hấp thu hơn, hơn nữa đối với pháp quyết thuộc tính hỏa càng dễ vận dụng hơn. Mà pháp quyết những thuộc tính khác không phải không thể dùng chỉ là hơi khó khăn. Mà tu sĩ cần có thiên địa linh khí, cũng không phải đơn giản là hấp thụ linh khí một thuộc tính nào đó mà là cần hấp thu hết. Chẳng qua một ít một nhiều, một chính một phụ mà thôi.

Biến dị linh căn lại là biến số, biến dị linh căn thay vì nói biến dị không bằng nói là linh căn ngũ hành. Trời sinh tốc độ hấp thu linh lực ngũ hành đều cực nhanh, cho nên băng, lôi, phong, đều là do ngũ hành linh căn hóa ra. Vì thế tu sĩ có biến dị linh căn, tốc độ tu hành gấp bội linh căn đơn hệ. Còn tạp linh căn lại là linh căn làm chủ hệ càng nhiều, tốc độ càng chậm.

Linh căn chẳng qua là đại biểu cho tư chất mà thôi. Phương Khác cảm thấy chỉ thoáng cái toàn bộ nhận thức của y đối với thế giới này đều vỡ nát. Thứ mà y tự cho là hiểu biết, chỉ là tiếp thu không chọn lọc. Một quyển tiểu thuyết, không thể hoàn toàn miêu tả kỹ lưỡng mọi chi tiết của một thế giới, y đang ở trong một thế giới tu tiên, chứ không phải chỉ là một quyển tiểu thuyết. Y bỏ những tri thức trong thư tịch tu tiên mà y tự nhận định đã biết tại đây, kết quả đương nhiên là bị kích.

Mà ký ức của Phương Khác nguyên bản có ảnh hưởng nhất định đến y, dù không nhiều, nhưng vẫn sẽ ảnh hưởng đến nhận thức về thế giới này, ấn tượng ban đầu dành cho thế giới này ngoại trừ ấn tượng trong truyện chính là lạnh nhạt, cô độc, không ngừng tu hành. Về đại thể tu hành có ký ức kỹ càng, nhưng chi tiết thì không lưu lại gì, y tự động cho rằng nếu là tam hệ linh căn đương nhiên chỉ có thể hấp thu linh lực ba hệ, vì thế tạo nên hậu quả này.

Quả nhiên là tiểu nhi vô tri.

Vì tính cách Phương Khác thật sự hơi bị âm trầm, cứ thế không thể hòa hợp với tu sĩ khác là nhất định. Cho nên bị người khác đối đãi lạnh nhạt cũng là có nguyên nhân, nhưng y trực tiếp cho rằng tất cả tu sĩ ở thế giới này đều lạnh nhạt. Môn xã hội học vốn rất uyên thâm, lẽ nào thế kỷ hai mươi mốt mà y từng sống không có những đoàn thể nhỏ sao? Không, nơi đó cũng có đoàn thể nhỏ, nếu không tìm được phương pháp dung nhập, đương nhiên sẽ bị bài xích. Ngay cả bản thân y, nói không nguyện ý giao thiệp với người khác, không thích thấy dấu vết của bất cứ lời nói dối nào, nhưng cuối cùng không phải vẫn chẳng thể thoát ly khỏi đám đông sao?

Cho nên, muốn nhận thức rõ về thế giới này, y cần phải tự mình đi tìm hiểu từng chút, chứ không phải dựa vào một mớ ký ức không khách quan trong đầu.

Nói quá xa rồi, tóm lại thế giới tu tiên này, không chỉ đơn giản là một đoạn văn tự hư cấu trên mạng, y phải thật sự sống trong thế giới này.

“Quả đúng là chấp mê.” Từ khi xuyên việt tới nay, lần đầu tiên Phương Khác mỉm cười nhẹ nhõm, phải cảm tạ vị sư thúc đó mới đúng.

14. Chương 14: Thừa Lễ

Phương Khác ngồi trên đệm cỏ, tịnh tâm, bài trừ tất cả tạp niệm, chậm rãi cảm thụ tất cả linh lực, linh lực năm màu lưu chuyển quanh người, từng điểm huỳnh quang vô cùng đẹp, sau đó chậm rãi hút vào người, trộn lẫn vào nhau. Không còn xuất hiện tình huống linh lực ba màu không thể dung chứa, mà cuối cùng đã dung hợp với nhau, biến thành khí óng ánh bạch. Nhưng Phương Khác lại có thể cảm giác được rõ ràng, linh lực ngũ hành đều có sự tồn tại đặc biệt, trong đó thủy, mộc, thổ ba loại linh lực là thịnh vượng nhất. Ngũ hành thành vạn vật thì ra là thế. Cũng giống như thành phần hóa học, công thức tổ hợp khác nhau, sẽ tạo thành vật chất khác nhau.

Bách hội, phong trì, thiên dung, thiên trụ, lương môn, dũng tuyến, tuần hoàn liên tục, chảy qua thượng đan điền cuối cùng hình thành khí hải ở hạ đan điền. Cảm giác này rất thoải mái, hoàn toàn bất đồng với sự ngưng trệ lúc trước, tế bào toàn thân đều như giãn ra. Cảm giác mệnh môn trước nay chưa từng có.

Ánh sáng ngũ sắc càng lúc càng hoạt bát, biến hóa ngàn vạn, toàn thân Phương Khác như không còn trọng lượng, mờ mắt ra, trước mắt là một vùng rộng lớn, nhìn xuống một chút là một tiểu lâu mái ngói màu xám, đơn giản và quen thuộc. Đúng, đây là tiểu viện của y, sau đó tầm nhìn càng lúc càng rộng, các viện lạc bắt đầu, có trang nhã, có thô tục, có xa xỉ, có kỳ dị... người tay cầm linh trà, có hai ba người tụ lại, người thì lặng lẽ đã tọa, có người cầm trường kiếm, không ngừng lặp lại động tác đâm chém giống nhau, còn có người đang ngồi lặng trước bàn cờ.

Nơi xa hơn, trên năm phong, các tu sĩ khác nhau đang mài giũa, từng tiếng giảng đạo, xa hơn nữa, là linh điền như thủy triều ở ngoại môn, các tu sĩ bận rộn thì các pháp quyết ở linh điền, [Vân Vũ quyết], [Thốn Mộc quyết], vân vân.

Mắt Trí Ngu đạo nhân khẽ mở ra lóe qua một tia sáng, như có cảm giác, một đạo thần niệm đảo qua phái Côn Luân, không biết là vị đạo hữu nào đi ngang qua phái Côn Luân, thế mà ngay cả chào hỏi một tiếng cũng không có. Một con hạc giấy nhỏ tinh xảo màu vàng bay qua, Trí Ngu đạo nhân động thần niệm, hạc giấy dừng lại giữa không trung.

Đột nhiên, hạc giấy bỗng truyền ra tiếng một nữ tử, ngữ khí dịu hòa lại mang theo một cổ lãnh ý.

“Sư đệ, đạo thần niệm vừa rồi vô cùng xa lạ, nhưng không có ác ý với lại cực yếu, không biết là tu sĩ phái nào. Nhưng, sư đệ có nghe nói Trí Tiêu sư đệ hôm qua tìm tới người gây phiền phức chưa? Nói là sư đệ người bồi dưỡng ra một đồng đệ tử ngu xuẩn vô cùng...” Giọng nữ tử về sau đã mang theo chút ý cười.

Mà Phương Khác lại hoàn toàn không biết, hiện tại ngay cả thần niệm là gì y cũng không biết, tu sĩ dưới nguyên anh gọi là linh thức, mà tu sĩ trên nguyên anh lại gọi là thần thức. Dưới nguyên anh tuy có thể thả

ra ngoài nhưng không thể thoát ly bản thể, hơn nữa phạm vi có hạn, mà đến thần thức rồi đương nhiên linh thức càng cường đại hơn, và càng nhiều hơn, thần thức có thể phóng ra ngoài, hoàn toàn thoát ly bản thể, nếu thần thức của người đủ cường đại thậm chí có thể thoát ly nhục thể, dùng thần thức đi bất cứ đâu, đương nhiên bình thường mà nói tu sĩ kỳ nguyên anh thần hồn ly thể chẳng qua chỉ trong một hơi thở, hơn nữa còn cực kỳ nguy hiểm.

Mà Phương Khác có thể làm đến điểm này, chẳng qua là vì tính đặc thù của y, thân thể mỗi người đều là độc nhất vô nhị, linh hồn cũng thế, cho nên bình thường nếu có người bị đoạt xác chỉ cần tu vi cao hơn hẳn thì có thể phát hiện, vì thân thể và linh hồn không nhất trí, trừ khi người đoạt xác tu vi đã lên đến kỳ nguyên anh, có thể tạo lại phách thể. Mà đặc thù của Phương Khác nằm ở chỗ linh hồn y trong lúc y không biết nguyên nhân đã từng thoát thể hơn nữa hiện tại hoàn toàn không phù hợp với thân thể này. Y thần hồn ly thể sẽ càng dễ dàng hơn người khác.

Rất lâu, cảm giác thần kỳ này biết mất, Phương Khác mở mắt ra, lần này thật sự là mở mắt, cảnh tượng vẫn là tiểu lâu của y, thở ra nhẹ nhõm, cảm giác toàn thân thoải mái, Phương Khác duỗi lưng, đột phá trung kỳ trúc cơ rồi.

Đột nhiên, phái Côn Luân vang lên tiếng chuông trầm đục, vang liên ba tiếng. Phương Khác nghi hoặc một lúc, đột nhiên nhớ ra hôm nay là Thừa lễ. Là Thừa lễ truyền thừa mỗi đời của phái Côn Luân, chỉ có đệ tử phái Côn Luân từng thừa lễ mới coi như chân chính là đệ tử Côn Luân. Cứ trăm năm là một đời đệ tử, hiện tại Côn Luân đã truyền thừa ba mươi lăm đời, đời này của Phương Khác là đời ba mươi sáu. Đệ tử đời trước là cấp chữ Hoài, chỉ không biết đời đệ tử này của họ sẽ là cấp chữ gì.

Phương Khác ra khỏi tiểu lâu, cũng như rất nhiều tu sĩ khác, ngự kiếm đến sân thao luyện lớn, sau khi đứng vững, từng đội đệ tử ngoại môn thanh sam cũng đứng sau đệ tử nội môn. Phương Khác thoáng bình tĩnh, cả sân thao luyện tập trung không dưới mười vạn người! Chỉ riêng đệ tử nội môn đã gần vạn người, đây là khái niệm thế nào? Tuy lễ truyền thừa đại khái môn phái không tổ chức lớn, nhưng lại là yêu cầu cưỡng chế, mỗi đệ tử đều nhất định phải đến. Hơn nữa vị trí đứng khá phức tạp, men theo đại trận hình tròn được vẽ bằng cát vàng trên sân thao luyện, giữa trận là bia Côn Luân.

Sau một chuỗi trình tự phiền phức, Trí Ngu đạo nhân khắc một chữ “Nguyên” lớn trên tấm bia Côn Luân cao hơn mười trượng ngay chính giữa sân thao luyện, sau cấp chữ Hoài, đệ tử cấp chữ “Nguyên” chính thức trở thành đời tiếp theo của phái Côn Luân.

Bắt đầu từ hôm nay, các đệ tử tu vi cao đều sẽ được phân đến các phường đường hoặc linh mạch chưởng sự do phái Côn Luân chưởng quản. Đệ tử tu vi thấp thì lưu lại trong phái, về sau phạm là đệ tử đời này xưng hô với nhau đều là sư huynh đệ, chứ không còn luận tu vi để xưng hô như trước nữa.

Phương Khác đứng từ xa nhìn bia Côn Luân, không biết nên nói gì. Đệ tử bên cạnh không chỉ có đợt nhập môn cùng với y, hơn phân nửa là đệ tử có kinh nghiệm sâu, tu vi cũng thâm cận khác nhau, cũng có những gương mặt già nua có tu vi đình trệ không tiến, không phải tất cả mọi người đều có thể ngưng kết kim đan. Nhưng phái nào không có mấy tên biến thái? Có câu mười năm trúc cơ, trăm năm kết đan, chẳng qua là chỉ những người có tư chất, tâm trí đều thượng thừa. Mà nhân vật chân chính kinh tài tuyệt đỉnh đương nhiên không thể dùng thường quy để yêu cầu. Danh khí lớn nhất là Mạc Quá Vu, Hách Liên Thập Cửu, tuổi chỉ hai mươi, tu vi đã đạt đến hậu kỳ kim đan, mà những người khác trừ có vài người tuổi từ 50 trở lên là hậu kỳ kim đan, còn lại toàn dưới trung kỳ kim đan.

“Đệ tử đời chữ Nguyên nghe lệnh.” Trên không đột nhiên xuất hiện một âm thanh hồn hậu phẳng phát như mang theo âm kim thạch vang vọng toàn Côn Luân. Là Trí Ngu đạo nhân, người chưởng quản đệ tử nội môn đời này. Đồng thời cũng là “sư” chung của ba mươi sáu đời đệ tử bọn họ. Không biết khi nào ông đã lặng lẽ đứng giữa hư không.

“Vâng!”

Một tiếng chỉnh tề thống nhất vang vọng đất trời, phái Côn Luân cũng muốn chấn động.

“Phái Côn Luân hiện tại giao cho đời các người.”

“Vâng!”

Hồi đáp càng thêm vang vọng, tràn đầy lòng tin lại còn bá khí, thiên hạ của họ đã bắt đầu rồi.

“Đối với đệ tử đời chữ ‘Hoài’ ta, chữ là ‘Hoài’, chưởng môn nói, hư hoài nhược cốt (hết mực khiêm tốn), là đệ tử phái Côn Luân không thể xa hoa *** dật, không thể kiêu ngạo tự đại, không thể làm hại danh tiếng phái Côn Luân. Đời chữ Hoài, sư thúc sư phụ sư bá của các người, cũng xem như không làm nhục mệnh. Nhưng mười năm trước, tu sĩ kỳ nguyên anh giảm hơn nửa số. Đệ tử đời chữ ‘Nguyên’ các người cũng tử thương vô số.” Trí Ngu đạo nhân chậm rãi đảo mắt nhìn.

“Tu tiên giới sắp loạn rồi.” Trí Ngu đạo nhân nhàn nhạt nói.

Tất cả mọi người đều nghiêm sắc. Trong đầu Phương Khác hiện lên một đoạn ký ức, đó là giết chóc gần như điên cuồng.

“Cho nên, chưởng môn nói, đời các người chính là chữ ‘Nguyên’, Nguyên giả, là bản chất vạn vật. Các người, cũng là bản chất phái Côn Luân ta. Về sau hành tẩu ở tu tiên giới, cũng không thể làm giảm danh tiếng phái Côn Luân ta. Tam Thiên đại đạo này, các người cần ngộ ra con đường của mình, và phải tiếp tục đi.”

“Vâng!”

Thừa lễ xong.

Trí Ngu đạo nhân thấy các đệ tử nội môn lại hồi phục hành động ngày trước, bất giác lặng lẽ thở ra, đại loạn sắp tới rồi, toán ma tu và quỷ tu điên cuồng mười năm trước, còn có yêu tu mơ hồ xuất hiện sau lưng, chẳng qua là một cuộc thăm dò. Đại lục Hoang Mạc và đại lục Thanh Hoa dùng gần năm vạn tu sĩ làm vật hy sinh thăm dò, quả là điên cuồng. Không quá trăm năm, tu tiên giới tất đại loạn. Nếu không phải hàng trăm tu sĩ nguyên anh xá thân, hạ đại trận sinh tử giữa ba đại lục, cũng sẽ không có được bình yên gần trăm năm, hy vọng trong trăm năm, đại lục Cửu Châu có thể có đủ sức mạnh để đối kháng với hai đại lục kia.

Đại đạo, phi thăng là chuyện xa vời khó với, qua trăm năm nếu chưởng môn còn chưa đột phá, nguyên thọ sẽ tận.

Phái Côn Luân cũng đã an dật quá lâu, quá lâu quá lâu không có kinh nghiệm trải qua chiến đấu cỡ lớn, mới tổn thất thảm trọng như thế vào mười năm trước.

“Lão hói, dựa vào cái gì do người trao chữ!” Một bóng người xuất hiện đứng cạnh Trí Ngu đạo nhân, nhìn tướng mạo rõ ràng là lão đạo đã ném Phương Khác xuống lầu hôm đó.

“Trí Tiêu sư đệ.” Trí Ngu đạo nhân liếc nhìn Trí Tiêu, lúc chạm đến vẻ ngoài già nua của Trí Tiêu, mắt hiện đau đớn.

“Nói chẳng có chút kích tình nào, mắc mớ gì phải nói văn nhã như thế chứ, nam nhân thì nên bá khí! Còn nữa, trong số đời đệ tử này của người ta cho người hay cái tên tiểu nhi vô tri đó người thấy không? Thật là tức chết ta, ngu không thể tả, ngốc có cảnh giới!” Trí Tiêu đạo nhân hung tợn nói: “Vừa nghĩ đến vấn đề của y ta liền muốn... đập cho một cái.”

“Người tính toán với hậu bối làm gì?” Trí Ngu đạo nhân nhàn nhạt nói.

Trí Tiêu đạo nhân rõ ràng hơi khựng lại, “Sao ta lại tính toán với hậu bối, đây là sự quan tâm của sư thúc tổ ta đây, à, hiện tại là sư thúc rồi, là sự quan tâm của sư thúc, nếu không phải ta, tiểu tử đó hiện tại chắc chắn đã bị trọng thương rồi.”

“Y đột phá rồi, hiện tại là trung kỳ trúc cơ.”

“Nhìn đi, nhìn đi, nếu không nhờ tiểu gia ta...” Trí Tiêu đạo nhân đắc ý nói, đột nhiên nhớ lại dung mạo của mình hiện tại: “Hừ, nếu không nhờ gia gia ta, y có thể đột phá sao?”

15. Chương 15: Di Phủ Đột Hiện

(Di phủ: Phủ của một người đã khuất)

Một hàng năm người, ngồi trên một chiếc thuyền bay cỡ nhỏ, trên thân chiếc thuyền bay không chút đặc sắc này lại có một ký hiệu tấm gương hoa sen trắng.

Họ là đệ tử phái Thiên Sơn, có thuyền bay, nói rõ địa vị không thấp. Trong đó có một thanh niên thân hình khô ngô mang đầy vẻ thất vọng trong ngôn từ: “Lần này đến bí cảnh Côn Luân, yên tĩnh hơn mười năm trước nhiều. Thừa lễ của phái Côn Luân vẫn tràn đầy thanh thế như xưa, tiếc là không thể đi xem.”

“Bí cảnh Côn Luân, ha, trải qua chuyến đến bí cảnh Côn Luân thăm liệt mười năm trước, mới khiến những yêu ma đó có thời cơ tổn thương nguyên khí phái ta. Lần này cấp cao đã đạt được hiệp nghị chỉ đi lướt qua mà thôi. Vậy mà phái Thái Hành lại xuất ám chiêu, phái tu sĩ kỳ kim đan tới, không ngờ lại chịu thiệt lớn tổn thất năm đệ tử hậu kỳ trúc cơ trong một bí cảnh nho nhỏ.”

“Nhưng cái thiệt này, phái Thái Hành cũng chỉ có thể gắng gượng nuốt xuống. Điển hình trộm gà không được còn mất nắm gạo. Côn Luân không hổ là Côn Luân, có một Tiêu Xương Thu đã ẩn ẩn có kiếm ý.” Một nam tử gương mặt âm nhu tay nhẹ nhàng vuốt thân kiếm nói, kiếm của hắn dài mảnh nhưng cứng chắc, trên thân kiếm còn có một đường rãnh dài, dường như có thể thấy được vết máu.

“Sư phụ của Tiêu Xương Thu là Thiên Quân Kiếm hung danh hiển hách mười năm trước, xuất một kiếm, là Cửu Châu chấn động. Định luật tu sĩ nguyên anh chỉ có tu sĩ nguyên anh mới đối kháng được đã bị hắn phá, chỉ với tu vi kỳ kim đan mà dùng kiếm trăm ba ma tu kỳ nguyên anh, năm năm trước bế tử quan.” Nữ tu duy nhất trong năm người, đứng nghênh gió trên thuyền bay, mái tóc dài phất theo gió, đầm lụa trắng trên người lại không chút động đậy, cứ như không có một miếng gió nào.

Trừ người thần bí đội cái mũ trùm bằng rơm lớn, mặc áo khoác trắng đứng bên cạnh nàng ra, ba người khác đều lộ vẻ kinh ngạc vô cùng.

Không chỉ là vì năng lực Thiên Quân Kiếm có thể giết nguyên anh, mà còn vì tử quan. Tử quan, không đột phá không bước ra, không đột phá tức chết.

Nữ tu quay đầu đảo mắt nhìn ba người, nói tiếp: “Kiếm mà Tiêu Xương Thu nắm giữ, còn là linh kiếm tứ phẩm, Công Bố. Công Bố là kiếm bá đạo, chuôi kiếm dài năm tấc, thân kiếm ba thước, nặng hơn ngàn cân, dài là cực dài, nặng cũng cực nặng, vì vậy tên là Công Bố. Tiêu Xương Thu với thân thể mềm mại của nữ tử mà tu luyện trọng kiếm như thế, cũng nắm được buông được như Thiên Quân Kiếm, tư chất không thể không cao.”

Ba người bừng tỉnh đại ngộ, Tiêu Xương Thu quả thật gánh được linh kiếm tứ phẩm. Linh kiếm bình thường chỉ phân trên dưới hai phẩm. Linh kiếm nhất phẩm là hạ phẩm, linh kiếm nhị phẩm có thể gọi là thượng phẩm. Mà trên nhị phẩm, tổng cộng có thập phẩm là linh khí đứng đầu, trên linh khí chính là linh bảo. Đệ tử bình thường đều dùng pháp khí.

Bọn họ là đệ tử tinh anh của phái Thiên Sơn, đương nhiên nhân giới vô cùng cao.

“Thương sư tỷ, trong mười đệ tử tinh anh của phái Côn Luân đó, chuyến này chỉ xuất hiện Tiêu Xương Thu và Chu Thúc Vũ, không biết tám đệ khác như thế nào?”

“Chỉ cao không thấp. Hách Liên Thập Cửu, Phương Hiền Thanh, Âm Trầm Ngư đều không phải dạng dễ đối phó, năm người còn lại ta cũng chưa từng gặp, nhưng danh chấn không bắt hư truyền, tự nhiên bất phàm. Chỉ là...” Thương Nhược Tuyết lạnh lùng đảo mắt qua ba người: “Ánh mắt ta không hạn chế trong những chuyện này, trên kim đan, nguyên anh, hóa thân, hợp thể, phân thân, độ kiếp, đại thừa, sau đó chính là... phi thăng. Tiếc rằng tu tiên giới đã gần năm ngàn năm không có tu sĩ phi thăng, cảnh giới cao nhất hiện nay cũng chỉ là tu sĩ kỳ hợp thể.”

Thời gian dai dẳng như thế, phi thăng đã trở thành một giấc mộng xa không thể với, thật sự có người tu luyện được đến phi thăng sao?

Phương Khác nằm ngửa trên nóc nhà, nhét từng trái thanh quả vào miệng, sau đó phun hột ra. Nếu đánh giá Phương Khác một chút, sẽ phát hiện từ đầu đến chân y đều đã đổi mới, tuy vẫn là trang phục môn phái,

nhưng bộ trang phục này không chỉ là tơ linh tầm bình thường như trước, mà ít nhất là linh tơ do linh tầm trên năm mươi năm nhả ra.

Phải biết linh tầm là một loại linh trùng vô cùng yếu ớt, thọ mạng nhiều lắm chỉ trên dưới mười năm. Hơn nữa trên y sam cứ như có lưu quang lóe qua, có thể nhìn ra được không chỉ là vẽ linh văn không.

Hiện tại toàn thân Phương Khác từ búi tóc xanh bích trên đầu đến thủy linh kiếm nhất phẩm thuộc tính thủy trên tay đều là trang bị tiêu chuẩn của môn phái bây giờ. Quả thật có thể nói là từ sủng hơi đổi sang đại bác. Chuyện là sau thừa lễ, đãi ngộ của đệ tử khác biệt rất nhiều. Nội tình của một đại phái chỉ lộ ra một góc nhỏ nhỏ ở phương diện này mà thôi.

Phương Khác trông thì vô cùng nhàn nhã thực chất rất tập trung tinh thần, ngưng tụ linh khí thời gian dài cường độ cao, gò trán đã chảy mồ hôi. Chỉ pháp ở tay phải nhanh chóng biến ảo, hột thanh quả nhanh chóng mọc mầm, nhưng sau khi mọc mầm thì lại nhanh chóng héo úa.

Lại thất bại rồi. Bây giờ Phương Khác vẫn còn nhớ rõ, vị sư huynh giảng bài ở ngoại đường cũng dùng thuật [Thốn Mộc quyết] nhưng lại khiến hột thanh quả mọc thành một cây thanh mộc cao bằng một người. Mà Phương Khác đã luyện đến mức tay sắp rút gân, thành tích tốt nhất chỉ là khiến hột thanh quả trở thành một mầm cây nhỏ cỡ bàn bay.

Một con hạc giấy bay tới, Phương Khác đưa tay ra, hạc giấy đậu lên tay y.

“Đệ tử nội môn Phương Khác, tức khắc đến đại điện Côn Luân.”

Đội Phương Khác chạy đến sân thao luyện lớn trước đại điện, thấy Hộ Lạc cùng Trần Chử còn có hai vị tu sĩ mà y không quen biết đã đứng ở đó, xem tình hình rõ ràng là đang đợi y.

Đợi y?

Đợi y? Ngẫm lại, không nghĩ ra có chuyện gì xảy ra, Trần Chử chính là vị sư huynh giảng bài ở ngoại đường, [Thốn Mộc quyết] luyện đến tầng thứ sáu, vô cùng tài ba. Làm người rất tốt, đối xử với đệ tử ngoại môn cũng là dụng tâm truyền thụ, có danh tiếng cực cao tại ngoại môn.

“Trần sư huynh, các vị sư huynh.” Phương Khác cười, lưu loát chấp tay.

Trần Chử khẽ gật đầu nói: “Nếu đã đến đủ rồi, chúng ta đi thôi.” Nói xong, lật tay, ở lòng bàn tay là một chiếc thuyền buồm tinh xảo lớn cỡ hạt đào, nghênh gió phồng lên.

Xuất hiện trước mặt họ chính là một chiếc thuyền buồm vô cùng tinh xảo, trên thân thuyền đầy văn văn. Phương Khác lộ vẻ kinh ngạc, dẫn đến ánh mắt khinh bỉ của Viên Kim, chỉ một chiếc thuyền bay cần kinh ngạc thế sao? Còn là người của ngũ đại tu tiên thế gia nữa chứ, thật mất mặt, không biết tại sao nhiệm vụ này phải cộng tác với người như thế. Bình thường Viên Kim đã cảm thấy con người Phương Khác thật sự rất khó ưa. Cho dù gần đây Phương Khác không còn mang theo cảm giác âm trầm như trước, nhưng hắn cảm thấy hắn chính là không thể thích được Phương Khác. Quy gốc quy rễ là vì, Phương Khác tạo cảm giác quá vô dụng.

Khi vừa vào phái Côn Luân, hắn và Phương Khác được phân vào cùng một đội. Lúc đó Phương Khác rất trầm mặc nhưng vô cùng khắc khổ, dáng vẻ học tập pháp quyết quả thật có thể nói là liều mạng. Vì thế mọi người đều rất thích y, người khắc khổ lại thành khẩn nghiêm túc luôn dễ dàng động người khác.

Sau, không biết bắt đầu từ lúc nào, Phương Khác chọc đến cậu ấm Phương Hiền Hoa. Ngày ngày bị một đám đệ tử ức hiếp, những tu sĩ ở chung với y như họ đương nhiên tức giận muốn ra mặt thay y.

Kết quả thì sao? Kết quả thì sao? Phương Khác nói bỏ đi! Y chỉ nói bỏ đi! Đánh không trả đòn, mắng không đáp lời. Nhục phư!

Mọi người cũng dần xa cách y, yếu đuối đến mức đó, không có một chút huyết tính. Còn có thể gọi là nam nhân sao? Cái tên con chuột Phương cũng truyền ra trong nội môn.

Nhưng gần đây không biết tại sao, đệ tử nội môn đã bắt đầu thân cận với con chuột Phương, nói Phương Khác đã thay đổi không ít, chẳng hạn Trần Chử sư huynh. Viên Kim khinh thường biu môi, hắn mới không tin. Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, con chuột Phương chính là con chuột Phương.

Phương Khác lên thuyền rồi mới phát hiện, không gian trong thuyền lớn đến mức y không thể tưởng tượng nổi, bên trong có hai mươi gian phòng. Bản lĩnh của tu sĩ là thần kỳ nhất. Đã xem qua bao nhiêu thể ngọc cơ bản, Phương Khác biết cái này có nguyên lý giống túi chứa đồ, dựa vào linh văn còn có phù trận khắc trên thân thuyền.

Lần này là đến dò đường cho đệ tử môn phái. Ở một tiểu thành gần phái Thái Hành và Âm Sơn, phát hiện một tòa di tích. Nghe đồn đây là di phủ của một tu sĩ, vì có người thấy ở đó thiết lập phù trận cấm chế cực kỳ cao cấp.

Tin tức từ đệ tử phái Côn Luân ở đó truyền về cũng chứng minh cách nói đó là đúng, quả thật là một di phủ. Hơn nữa còn là một tòa di phủ cỡ nhỏ vừa. Di phủ như thế mà xuất hiện, đương nhiên có bảo bối.

Hiện tại chỗ đó đã bị phái Thái Hành phái người canh chừng. Phái Côn Luân và Thiên Sơn tự nhiên cũng phái người đi phân một chén canh. Trừ tam đại môn phái đương nhiên còn có những môn phái khác đang đổ về. Vì di tích không chỉ có nghĩa là thiên tài địa bảo, còn có nghĩa là truyền thừa. Còn có một vài tân tu không thể đối kháng với môn phái, trừ khi họ liên hợp với nhau.

Thế là năm người Phương Khác chính là tốp tu sĩ đầu tiên chạy đến, để thăm dò. Sau đó môn phái sẽ phái tiếp người khác qua. Vừa hoàn thành thừa lễ chưa đến một tháng, tinh anh trong phái đều bận rộn tiếp giao sự vụ, nhất thời không thoát thân được. Mà tại nội môn Trần Chử cũng là nhân vật số một, đương nhiên sẽ do hắn dẫn đội. Hiện tại Tiêu Xương Thu tiếp quản Thí Kiếm đường, Diệp Vu Thời cũng vì biểu hiện tư chất vượt bậc trong luyện khí mà được thu nạp vào Luyện Khí đường.

Luyện Khí đường? Phương Khác bĩu môi, người này đúng là giả trang từ đầu đến chân, giả đến tận nhà. Thứ Diệp Vu Thời tinh thông nhất là phù chú và linh văn. Nhưng Diệp Vu Thời không chọn kiếm quyết thật khiến người ta kinh ngạc, tu tiên giới, hiện tại kiếm tu có khí thế lớn hơn.

Vì kiếm tu cường đại nhất.

Tay Phương Khác vô thức tụ linh khí lại, hình thành một phiến sương mù. Tu tiên quả nhiên là một chuyện vô cùng tốn linh thạch, tu vi càng cao số linh thạch cần dùng cũng càng nhiều. Gần đây y sử dụng linh thạch môn phái cấp cho để tu hành, không ngừng tiêu hao sạch linh lực, sau đó lại dùng linh lực trong linh thạch bổ sung, lặp lại nhiều lần như thế rõ ràng linh lực đã tinh thuần hơn rất nhiều. Đương nhiên tốt hơn hết là phải tìm được linh mạch, nhưng chỗ tốt như thế sớm đã bị người khác chiếm giữ.

Linh thạch vẫn là vốn để tu hành, Phương Khác kiên định với suy nghĩ này, linh thạch là gì? Linh thạch chính là đan dược, bùa chú, phù chú, linh khí. Không có linh thạch còn tu tiên gì nữa?

Cũng như luyện khí và luyện đan đều là nghề nghiệp có thể kiếm linh thạch tốt nhất. Nếu có linh thạch, y sẽ không đến mức là một đệ tử nội môn còn toàn thân là chờ môn phái cấp cho. Nhớ đến đan dược đã dùng sạch trong bí cảnh Côn Luân, y liền đau lòng. Y đã nghe ngóng rõ ràng, loại đan dược đó là cực phẩm, thương thế của y chỉ cần dùng một viên là được. Một ngày ba lần, còn một lần hai viên, quả nhiên là Diệp Vu Thời thấy y ngứa mắt.

Nếu đã ngứa mắt, còn cứu y làm gì? Phương Khác cười cười.

16. Chương 16: Thái Hành Tả Khâu

“Trên thuyền là đạo hữu của phái Côn Luân sao? Đệ tử Thái Hành phụng lệnh đến đây nghênh tiếp, ta là Tả Khâu phái Thái Hành.”

Dừng thuyền bay ở cửa thành, có ngay một đội đệ tử phái Thái Hành ra đón.

Đệ tử dẫn đầu mặc phục trang phái Thái Hành, tướng mạo trung tính, một dạng tuần mỹ hơi mang âm nhu, tóc đen kịt che phủ mắt trái, mắt phải trong vắt mà sáng tỏ mang theo độ cong dịu hòa. Đôi môi mỏng mím lại thành đường cong nhẹ, toàn thân lộ ra một loại cảm giác không phù hợp khó hiểu.

Nếu nói Diệp Vu Thời là phiêu nhiên như tiên, ôn nhuận như ngọc, vị trước mắt là cổ quái lộ ra yêu khí.

Một đệ tử Thái Hành khác lúc nhìn thấy Phương Khác rõ ràng trong mắt mang theo kinh ngạc. Đệ tử đó hơi nghiêng người, nói gì đó với tu sĩ dẫn đầu. Thái độ của gã đối với Tả Khâu vô cùng cung kính, mắt Phương Khác không tự chủ đặt lên người gã. Ánh mắt gã nhìn Tả Khâu thậm chí có thể nói là cuồng nhiệt. Mà ngôn ngữ cơ thể cũng biểu đạt ra sự thần phục và khiêm nhường tuyệt đối.

Thấy Tả Khâu sau khi nghe lời đệ tử kia cũng chuyển mắt nhìn Phương Khác, Trần Chử không khỏi bất mãn hơi chần trặc mắt Phương Khác. Đệ tử Thái Hành hành sự như thế, khó tránh khỏi quá mức tùy tiện.

“Xin lỗi, đệ tử trong môn thấy Phương đạo hữu cũng có trong chuyến đi lần này, biểu hiện quá thất lễ.” Tả Khâu cười nhạt, âm thanh nhu hòa, sau đó mỉm cười xin lỗi: “Phải biết, lúc ở bí cảnh Côn Luân vị sư đệ này suýt chết dưới tay Phương đạo hữu và Diệp đạo hữu. Cho nên có thể lượng thứ mà, phải không?”

Phương Khác giật mình, nếu là thế, vậy chỉ có thể là hôm đó. Nhưng lẽ nào hôm đó còn có người tại hiện trường mà không bị phát hiện hay sao?

“Nào dám, cạnh tranh tại bí cảnh Côn Luân vốn là như thế. Mạnh sống yếu chết, cường giả được, nhược giả mất. Không phải vô cùng bình thường sao? Phương sư đệ của ta cũng chỉ là vì tự bảo vệ mới buộc phải đả thương các sư huynh của phái Thái Hành.” Trần Chử thần nhiên tiếp lời.

Phương Khác thấy thế, cũng bước lên một bước, chấp tay hành lễ với đệ tử dẫn đầu: “Vị sư huynh này, hôm đó sư đệ cũng thật sự là bất đắc dĩ. Xin đừng đặt trong lòng, tránh tổn thương hòa khí sư huynh đệ của ba phái ta.”

Phương Khác nói nghiêm trang đường hoàng, đệ tử Thái Hành cũng đành chấp tay đáp lễ, ứng đối thỏa đáng. Ai cũng hiểu, hiện tại chưa phải lúc trở mặt, bề ngoài vẫn phải giữ hòa bình, nhưng... đệ tử Thái Hành đó thầm cười lạnh một tiếng.

Viên Kim ngẩn ra nhìn Phương Khác, hẳn vẫn cho rằng con chuột Phương sẽ giữ trầm mặc chứ. Lúc trước khi gặp mấy chuyện này thói quen nhất quán của Phương Khác là không phản kháng, không phản bác, không đáp lý, chính sách ba không nghiêm khắc.

Tả Khâu nhếch môi cười, nhìn Phương Khác: “Nếu đã thế, không bằng để ta tận tình làm chủ, dẫn các đạo hữu đi dạo các nơi? Cẩm chế của di phủ chỉ sợ phải đến ngày mai mới có thể mở được.”

Tả Khâu mỉm cười, nhưng không hiểu sao lại làm người ta cảm thấy lạnh ý. Phương Khác hơi cúi đầu, lùi ra sau lưng Trần Chử. Tả Khâu này khi cười lên thực làm người ta khó ưa, ánh mắt quá có tính xâm lược, nụ cười quá giả.

Trần Chử giật mình, ngày mai đã mở cẩm chế, nhưng đệ tử tới sau của phái Côn Luân sớm nhất phải hôm kia mới đến được, phái Thái Hành gỡ thủ đoạn thật lợi hại, sợ là đã phát hiện di phủ từ sớm, nhưng phái Thái Hành phong tỏa tin tức thật kín. Trần Chử nhìn đệ tử phái Thái Hành canh giữ sâm nghiêm ở cửa thành, nội tâm không khỏi lo lắng, trận thế này thật sự chỉ là một di phủ cỡ nhỏ vừa sao? Nếu đệ tử trong phái không thể đến trước khi mở cẩm chế, sợ là không giành được chút gì trong di phủ.

Tuy trong lòng lo lắng, nhưng ngoài mặt Trần Chử vẫn vô cùng thần nhiên. “Vậy làm phiền Tả đạo hữu.”

Tả Khâu nghe thế làm tư thế mời, một hàng người tiến vào [Thành Thái An], [Thành Thái An] nằm ở phần cuối dãy núi Thái Hành, một thành thị cỡ nhỏ, không thuộc bất cứ phái nào, năm trăm năm trước do một nhóm tảo tu giành lấy địa lợi xây nên, muốn an lạc thái bình. Năm năm trước tu sĩ nguyên anh kia mất, phái Thái Hành có ý tiếp quản.

Thành chủ tiếp nhiệm dồn lực đối kháng nhân vật to lớn là phái Thái Hành. Giằng co mười ngày mười đêm trong thành, ngày mười một, thành chủ tiếp nhiệm đột nhiên đầu hàng phái Thái Hành, từ đó [Thành Thái An] quy thuộc Thái Hành.

Trên đường, Phương Khác phát hiện trừ tu sĩ mặc đạo bào còn không ít tu sĩ mặc quần áo ngắn thuận tiện gọn nhẹ. Người thì lực lưỡng, người thì vai u thịt bắp, chắc chắn, toàn hán tử.

Trong tu tiên giới không phải chỉ có ba phái độc đại, trừ tam đại môn phái còn có tứ đại tông môn nổi danh với phật tu, môn phái vừa và nhỏ thì không biết bao nhiêu. Tuy dãy núi Thái Hành thuộc phái Thái Hành, nhưng toàn bộ dãy núi Thái Hành lại có rất nhiều môn phái vừa và nhỏ, trên danh nghĩa chịu phái Thái Hành quản lý, nhưng lại không phải là đệ tử Thái Hành.

Trần Chữ dám đoán chắc, lúc này trong [Thành Thái An] đại khái có không dưới năm mươi thế lực các nơi, nhìn trang phục cách ăn mặc, phần lớn là thế lực xung quanh. Trần Chữ nhíu chặt mày, nếu là thế phái Côn Luân là nơi nhận được tin muộn nhất. Trần Chữ lại nhìn sang mấy vị sư đệ.

Hộ Lạc sư đệ có thiên phú ở kiếm đạo là chuyện rõ như ban ngày, Viên sư đệ cũng có năng lực bảo mạng, Vương Nhất Lạc sư đệ cũng là hậu kỳ trúc cơ. Trần Chữ chuyển tầm mắt lên người Phương Khác, chỉ có mình Phương sư đệ là làm người lo lắng. Vốn dĩ hắn cũng không có giao tình gì với Phương Khác, nhưng không biết tại sao gần đây luôn bị Phương Khác quấy rối, không ngừng thỉnh giáo pháp quyết. Đường nhiên thái độ của hắn cũng thay đổi, nếu nói trước kia là lạnh nhạt, vậy hiện tại quả thật xem y là sư đệ. Thái độ nghiêm túc của Phương Khác khiến hắn thay đổi cách nhìn. Những pháp quyết cơ bản đó, Phương sư đệ có thể luyện tập liên tục không biết mệt mỏi, đã thế chỗ không hiểu cho dù là một vài điều đơn giản đến mức hắn cũng cảm thấy khó mở miệng, nhưng Phương sư đệ vẫn thành khẩn nói mình không hiểu. Điều này rất tốt, không biết thì nói không biết, không giả vờ biết tất. Hơn nữa từ ngôn từ cử chỉ cũng thấy không giống như lời đồn, quả nhiên là lời đồn nói riết thành thật.

Thôi vậy, hắn sẽ chiều cổ nhiều hơn.

Chỉ là Trần Chữ không biết, bản thân Phương Khác cũng chẳng rõ những vấn đề mình hỏi là thường thức đơn giản, vì đối với Phương Khác tất cả những gì trong tu tiên giới bây giờ đều khó hiểu.

Ban đêm.

“Tả Khâu đại nhân, năm người phái Côn Luân đã nằm trong vòng khống chế.” Hàn Không tất cung tất kính hành lễ với Tả Khâu. Nếu những sư đệ khác thấy nhất định sẽ kinh ngạc, đại sư huynh nội môn như Hàn Không vậy mà lại cung kính với Sát Thần Tả Khâu của nội môn như thế. Hàn Không cười lạnh, bọn họ thì biết cái gì, Tả Khâu đại nhân là Khảm trong Bát Quái của Thái Hành!

Năm đó mấy lão tặc của [Thành Thái An] không đặt phái Thái Hành vào mắt, Tả Khâu đại nhân dẫn mười hai người trong Khảm giết chết năm kim đan, lão tặc đó mới ngoan ngoãn đầu hàng. Đúng ra ngài nên giết sạch mới phải, nhưng Tả Khâu đại nhân quyết định vậy ắt có suy nghĩ của mình.

“Phương Khác đó là đứa bé còn sót của Phương gia năm đó. Giữ y lại, mấy đạo hữu khác của phái Côn Luân bất hạnh gặp tấn tu ác danh lét lút bên ngoài, đó là sơ suất của Thái Hành ta.” Tả Khâu cười nhạt, kẻ sống sót duy nhất của chi thứ Phương gia, năm đó khí thế ma tu hung mãnh như vậy, lại chỉ tiêu diệt một nhánh Phương gia, mục tiêu của những yêu tu khác trông có vẻ là đại lục Cửu Châu, ngạc nhiên to nhưng mưa nhỏ.

Nhất định tên Phương gia đó có gì mà bọn họ bắt buộc phải đạt được.

Nhưng gần như gã đã đào ba tấc đất cả Phương gia, chẳng phát hiện cái gì, chỉ còn một người sống duy nhất, Phương Khác.

Tả Khâu hí hóp mắt, từ miệng yêu tu kia chẳng moi được câu gì, không sao, ta tự nhiên có biện pháp khác để biết mục đích của các ngươi.

Gã có dự cảm. Phương Khác, là đầu mối.

“Đại nhân!” Hàn Không giật mình, nếu bị phái Côn Luân biết, sợ là không dễ xử lý.

“Tối nay, ta muốn thấy Phương Khác xuất hiện trước mặt ta. Chuyện này giao cho ngươi, đừng làm ta thất vọng.” Tả Khâu đảo mắt nhìn Hàn Không, Hàn Không lập tức cúi đầu.

“Vâng.”

“Bỏ đi, Phương Khác đó trông thật vô vị, trực tiếp dẫn đến huyết trì.” Tả Khâu nghĩ nghĩ, lại nói.

Hàn Không càng giật mình, Phương Khác này không biết đã làm đại nhân chứng mắt ở đâu, chỉ sợ cũng khó sống sót. Đó là huyết trì đầy, là nơi giam giữ yêu ma bị bắt mười năm trước. Hàn Không nghĩ đến thủ đoạn của môn phái bắt giết rừng mình, phong ấn tu vi của những yêu ma đó, dùng hàn thiết đã ngâm qua mực thủy xuyên qua xương bả vai, hàn thiết đó là vật cực hàn. Môn phái lợi dụng những yêu ma đó chế tạo huyết trì, huyết trì dùng một loại phương pháp đặc biệt để luyện chế, những yêu ma ở trong đó thời gian dài sẽ dần mất đi thần trí, trở thành con rối tốt nhất. Mà trong huyết trì, yêu ma mất thần trí sẽ tự tàn sát nhau, cắn nuốt nhau.

Nếu Phương Khác bị ném vào đó, chỉ sợ sẽ bị phân thành thức ăn. Tuy Hàn Không đã giết không ít mạng người, nhưng vẫn cảm thấy không rét mà run với thủ đoạn của Tả Khâu.

17. Chương 17: Thái A Kiếm – Thượng

Khu buôn bán ở thành Thái An vào ban đêm vẫn sáng như ban ngày, dạ minh châu trên bảo ở phạm giới bị xem như công cụ chiếu sáng bình thường. Ánh sáng trong vắt rọi lên con đường lát đá. Trên không là các pháp khí phi hành lóe linh quang của tu sĩ, tiếng kêu của các loại linh thú, lúc trầm lúc bổng. Tu sĩ ra ra vào vào các cửa hàng, chủ sạp lưu động bên đường thì nhiệt tình rao hàng.

“Bùa chú hệ hỏa, một khối linh thạch tiêu chuẩn, mười hai lá.”

“Linh kiếm hạ phẩm, năm mươi linh thạch tiêu chuẩn.”

Tiếng rao tương tự vang lên không ngớt, bùa chú, pháp khí, thẻ ngọc, các loại linh thú, linh dược, tất cả đều có.

“Phương sư đệ.” Trần Chử nhìn Phương Khác mang về hiệu kỳ ngó nghía xung quanh cảm thấy giở khóc giở cười. Nếu nói đến khu buôn bán, khu Cửu Tinh của Côn Luân là khu lớn nổi tiếng tại tu tiên giới, mà đáng về Phương sư đệ bây giờ lại giống như phạm nhân chưa từng thấy qua.

Đối với người ngoài, Phương Khác và bọn họ chỉ là đi dạo ở khu buôn bán, không có chỗ lạ kỳ. Nhưng Trần Chử lại thấy rõ ánh mắt sáng rực của Phương Khác, ánh mắt này giống hệt lúc Phương Khác thỉnh giáo hấn về pháp quyết.

Trần Chử làm sao biết, Phương Khác chỉ mới đến tu tiên giới có mấy tháng mà thôi, ban đầu do sự tiêu cực trong vô thức và suy nghĩ của Phương Khác nguyên bản ảnh hưởng, nên tránh né đám đông, nhìn như đã tiếp nhận chuyện xuyên qua, thật ra trong nội tâm vẫn rất kháng cự, sau lại một mình lên Thận Hành Nhai bốn mươi chín ngày.

Nơi đó không giống như người ở thế kỷ hai mươi một trạch trong nhà, mấy chục ngày không ra ngoài cũng không sao. Không có máy tính, không có điện thoại, không có tivi, không có người để giao lưu, một sơn động tối thui, thủy đàm lạnh khắc cốt, hưởng chỉ còn một cái xác nữ bất ngờ, tuy nói đã bị thiêu thành tro, nhưng, cảm giác rợn tóc gáy trong lòng làm sao có thể không để ý đến?

Lúc xem truyện một năm chỉ cần mấy câu là qua, nhưng khi chân chính thể nghiệm, thời gian nó trôi từng phút từng giây rất thống khổ. Thận Hành Nhai, tác dụng của nó là trừng phạt chứ không phải để hưởng thụ. Nhưng Phương Khác không thấy hối hận, tránh khỏi cuộc so tài nội môn là vì tự biết rõ mình. Mà lúc đó Thận Hành Nhai cũng là chọn lựa tốt nhất duy nhất cho mình. Định Hồn đan đã tổn thương kinh mạch trong người Phương Khác, tạo nên hậu quả không hay đã không cách nào bù vào. Làm sao nâng cao thực lực mới là chuyện khẩn thiết. Tuy rằng như vậy lại ử thành đại họa đối với nhận thức về thế giới này.

Cho đến khi bị Trí Tiêu đạo nhân ném đi, từ lúc đó Phương Khác mới chân chính tìm hiểu về tu tiên giới này. Sau đó cuộc sống của y là vùi đầu trong biển sách và thẻ ngọc, bận rộn tu luyện bận rộn học tập để dung nhập với đám đông. Có đi qua khu buôn bán bao giờ? Các loại linh thú kỳ lạ cổ quái hoặc mỹ lệ hoặc hung hãn hoặc dữ tợn mới là thứ hút tầm mắt Phương Khác, đại khái là sức hút của tiểu thuyết tu chân

huyền huyền thời hiện đại cũng nằm ở đây. Những tiểu thuyết đó đã thể hiện một thế giới đầy màu sắc, hoàn toàn bất đồng.

“Trần sư huynh có chuyện gì sao?” Phương Khác chuyển tầm mắt từ Lam Linh hỏa điều lên người Trần Chữ. Về mặt Phương Khác tươi cười, rõ ràng tâm trạng không tồi. Y lặng lẽ đối chiếu Lam Linh hỏa điều với hình ảnh trong [Linh thú đại toàn].

“... Không có gì.” Trần Chữ trầm mặc hồi lâu, nhìn linh thú mà Phương Khác đang nghía, đảo mắt qua tin tức và giá tiền trên biển ghi chú. “Sư đệ thích con Lam Linh hỏa điều này sao? Loại hỏa điều này có lực công kích không tồi, tốc độ cũng không tệ. Nhưng tính cách khá nóng nảy, sợ là không dễ thuần phục. Nhưng nếu sư đệ thích, mua một con cũng được.” Trần Chữ cười ôn hòa, khí chất vốn vẫn nhã cười lên càng có một phong độ khác.

“Đệ chỉ cảm thấy hứng thú với ba sợi lông vũ màu xanh ở đuôi của nó, nếu chế thành linh vũ tiễn sẽ không tồi, hỏa linh vũ tiễn uy lực rất cao.” Phương Khác sờ cằm. “Ngốc điều, người nói xem phải không?”

Con Lam Linh hỏa điều uy phong lẫm liệt vốn đang tự chỉnh lý lông vũ mỹ lệ của mình, trong con mắt to như hạt đậu tràn đầy tự đắc, nghe được câu này, lập tức cứng người, nhảy thụt lùi vào sâu trong ***g. Làm gì có tính cách nóng nảy như Trần Chữ nói.

Phương Khác vẫy tay, nhẹ giọng nói với Trần Chữ: “Sư huynh, con này không phải là Lam Linh hỏa điều gì hết, nó là Hỏa Diệm Vũ Tước. Đại khái là thương gia sơ ý sai sót, ghi biến tên của Hỏa Diệm Vũ Tước thành Lam Linh hỏa điều. Sư huynh, huynh mua nó đi, chúng ta sẽ sang tay bán lại, chia phần năm năm thế nào?”

Trần Chữ trầm mặc, lại nhìn đôi mắt sáng rực của Phương Khác một cái. Sao hắn lại cho rằng đây là ánh mắt Phương Khác thỉnh giáo hắn lúc muốn hiểu thêm tri thức chứ? Và tại sao hắn mua nhưng phải chia năm năm với y?

Đột nhiên cảm thấy một đạo khí cơ rõ ràng không mang ý tốt, Trần Chữ khựng lại.

“Sư đệ, chú ý.”

“Không biết bọn Viên sư huynh đi dạo thế nào rồi. Hay chúng ta trở về trước đi, chẳng biết ngày mai lúc đi phủ mở sẽ ra sao nữa, chúng ta phải về chuẩn bị trước.” Phương Khác cười nói, trong mắt Trần Chữ lóe qua một chút tán thưởng, phản ứng không tệ.

Hai người vai sóng vai, làm như không có chuyện gì đi về phía phủ chủ thành có đệ tử phái Thái Hành cảnh giới, là nơi ở tạm của họ.

Vừa vào phủ, Phương Khác đã cảm giác được rõ ràng mấy đạo khí cơ đồng thời khóa chặt y. Là phái Thái Hành, Phương Khác và Trần Chữ nhìn nhau một cái.

Đối phương rõ ràng không che giấu khí tức, nghĩa là họ đã trúng kế rồi. Cứ tưởng là bị người ta âm thầm chú ý thôi, không ngờ đối phương lại cố ý thả khí tức ra, dẫn họ rời khỏi khu buôn bán.

“Phái Thái Hành muốn ngang nhiên bội phản hiệp ước giữa ba phái sao?” Trần Chữ lạnh giọng nói.

Một nam tử mặc đạo bào màu xanh bình thường bước vào cửa phủ chủ thành, đồng thời cửa phủ chủ thành chậm rãi đóng lại. Sau lưng cũng xuất hiện hai tu sĩ một nam một nữ mặc đạo bào bình thường. Mà tu sĩ phái Thái Hành trong phủ lại mang vẻ hoàn toàn chẳng bận tâm, yên tĩnh tiếp tục nhiệm vụ cảnh giới của họ, cứ như trong viện không có một người nào, cứ như bọn Phương Khác không tồn tại.

Sắc mặt Trần Chữ khê biến, hai tay biến ảo, lấy ra một cái đỉnh thanh đồng nhỏ. Gặp gió liền biến lớn, xoay chuyển trên không, phát ra tia sáng đỏ.

“Hử? Khá thú vị đó, không biết cái đỉnh này có thể cản được mấy kiếm của ta.” Tu sĩ bước vào từ cửa phủ chậm rãi rút trường kiếm màu đen trong tay ra, âm thanh ám khàn.

Phương Khác nhìn sang hai tu sĩ xuất hiện phía sau.

Nữ tu dung mạo bình thường, nhưng trong đường nét lại có cảm giác mỉa mai hoặc khó nói rõ, u quang trong mắt cứ như ẩn tình, muốn nói lại thôi.

Phương Khác hơi sững sốt, không biết sao y lại không sinh ra chút suy nghĩ đối kháng nào với nàng ta, chỉ cảm thấy vui vẻ lạ kỳ, ánh mắt cũng không dời được chút nào.

Nữ tu cười nhẹ, tiếng cười trong trẻo khiến Phương Khác mặt đỏ tím đập không hiểu ra sao. Nữ tu bước từng bước lại gần, thân hình lắc lư, từng bước như dẫm lên tim Phương Khác, mỗi một bước đi tới, tim Phương Khác sẽ thắt chặt một phần, toàn thân khô nóng khó hiểu.

Ngón tay trắng nõn của nữ tu nhẹ cọ qua mặt Phương Khác, Phương Khác mờ mờ như mất hồn. Nữ tu cười nhẹ khinh thường, loại hàng này cũng muốn nàng ra tay, thật vô vị. Khắc tiếp theo hai mắt nữ tu muốn lồi ra, không thể tin nổi chậm rãi quay đầu nhìn gương mặt không chút biểu tình của Phương Khác, tay Phương Khác ấn lên bụng nàng, giữa kẽ ngón tay mọc ra một mầm cây xanh lục, hơn nữa dùng tốc độ mắt thường thấy được mà càng lúc càng lớn.

“Ha, ta đây vậy chứ là chính nhân quân tử thấy sắc không dao động đó, cởi sạch ra cũng chưa chắc khiến ta có cảm giác gì, sử dụng mị thuật với ta là sai lầm lớn nhất đời này của ngươi.” Phương Khác cười cười, nhưng cười có chút miễn cưỡng.

Mầm cây trên người nữ tu càng mọc càng lớn, nữ tu như bị hút cạn không còn nhìn ra được dáng vẻ cũ nữa.

Chiêu này, chính là kết quả Phương Khác thực nghiệm ra, Phương Khác dùng [Thốn Mộc quyết] thúc đẩy mầm cây, nhưng linh lực không đủ khổng chế chẳng tới đâu, chỉ mọc được mầm cây nhỏ. Sau đó Phương Khác đột nhiên nảy ra một ý, nếu không dùng linh lực của y mà thay vào đó khi sử dụng [Thốn Mộc quyết] sẽ để hạt giống hút linh lực ngoại giới giống như lúc y sử dụng pháp quyết khác thì sao?

Kết quả là thành thể này, hột thanh quả bình thường dường như có đặc tính hút máu của dây mây. Chỗ tốt là khi phát động không bị dao động linh lực, làm người ta bó tay không kịp.

“Ngọc Thanh!” Nam tu kia kinh hô ra tiếng, vẻ xem trò vui trên mặt lập tức biến mất, tràn đầy sát cơ. Gã vung đao ra, đao phong như điện, thể tới không thể cản, hạt giống Phương Khác rải ra không có cái nào có thể lại gần gã trong vòng mười bước. Thủy mộc song thuận Phương Khác ngưng kết lập tức bị phá, bị đánh bay ra, nhếch nhác té xuống đất.

Lại vung một đao xuống, trong không khí vang lên tiếng nổ, tốc độ xuất đao nhanh không thể thấy, thể đao mãnh liệt như hổ nhào thẳng tới.

Tuy Phương Khác không thấy đao đó vung thể nào hạ thể nào, nhưng vẫn dựng hết lông tơ, lăn lông lốc, vắt vả tránh khỏi thể đao, nhưng phần eo vẫn xuất hiện một vết thương không cạn, có thể tưởng tượng nếu không tránh được đao này, sợ là đã bị chém eo.

“Ngọc Mãn, đại nhân muốn còn sống.” Giọng nói khàn khàn bao hàm cảnh cáo, Phương Khác nâng mắt nhìn, cái đỉnh của Trần sư huynh đã bị chém làm hai nửa, Trần sư huynh cố sức chống kiếm để đứng thẳng, y sam toàn thân gần như thành vải rách, chỉ tạm che được thân thể, trong mắt đầy khuất nhục.

Phương Khác ngồi dậy, Trần sư huynh luôn đối đãi người ôn hòa, có phong độ, vẻ ngoài nhìn như ôn hòa nhưng lòng tự tôn rất mạnh, người đó căn bản là cố ý sỉ nhục Trần sư huynh. Phương Khác siết tay thành quyền, tức giận thầm hận tu vi của mình quá thấp.

“Vậy ta sẽ chém tay chân y, giữ lại một mạng.” Ngọc Mãn cầm đao cười ha ha, lại gần vài bước, vung đao đánh bay kiếm trong tay Phương Khác, rồi bổ xuống thêm một đao nữa, nhưng chợt khựng lại, gương ép đổi góc độ đao, chém lên mặt đất, làm đứt một mầm cây, sau đó lại khoét đi phần thịt bị mầm cây bám chặt trên đùi mình.

“Tài vật thấp kém!” Mặt Ngọc Mãn đầy dữ tợn, tức giận chém thêm một đao.

Giữa kẽ ngón tay Phương Khác lóe linh quang, một đồ án phức tạp, cực nhỏ chậm rãi thành hình. Trên môi Phương Khác là nụ cười sáng lạn, chết thì chết thôi, chẳng qua có chết ta cũng kéo người theo.

Mắt thấy Ngọc Mãn đã chém đao xuống, vai trái của Phương Khác đã chảy máu, Ngọc Mãn chuẩn bị chém đứt tay chân Phương Khác. Ngọc Mãn chẳng chút để ý thuật pháp trên tay Phương Khác, chẳng qua chỉ là giây dụa trước khi chết mà thôi.

Ngọc Mãn cười thỏa mãn, Ngọc Thanh sư muội, ta nhất định khiến tên này sống không bằng chết.

Chợt trước mắt hoa đi, chỉ thấy một đạo bạch ảnh vụt qua, một thiếu niên có đôi mắt dài hẹp tiếp lấy Phương Khác, nhưng gã lại không nghe được âm thanh gì. Chuyện này là sao? Ngọc Mãn kinh sợ há to miệng, nhưng không phát ra được âm thanh nào, đột nhiên gã thấy một cái xác không đầu đang đứng thẳng, máu tươi phun ra từ cổ... đây là thi thể của gã.

Vậy đầu của gã đâu? Đầu đâu?

Sau đó, đã không còn sau đó.

Thoáng chốc thấy Diệp Vu Thời, Phương Khác cho rằng mình xuất hiện ảo giác, linh lực trên tay tản đi, thoát lực ngã xuống. Mơ hồ thấy Hộ Lạc cứu Trần sư huynh ra dưới kiếm người kia. Phương Khác thở ra nhẹ nhõm, chìm vào bóng tối.

18. Chương 18: Thái A Kiếm – Trung

Diệp Vu Thời ôm lấy Phương Khác nhẹ điểm chân, lướt về sau. Ổn định đáp xuống trước mặt đệ tử phái Thái Hành đảm nhiệm việc cảnh giới trong phủ chủ thành. Trong con mắt hẹp dài là từng điểm hàn quang, La Cảnh đối diện hẳn có chút hoảng hốt.

La Cảnh là đệ tử nội môn bình thường của phái Thái Hành, nhiệm vụ của hắn chính là phụ trách cảnh giới phủ chủ thành. Không lâu trước, hai nam một nữ mặc đạo bào bình thường cầm tín vật đại biểu cho Khảm trong Bát Quái của phái, giao cho hắn một nhiệm vụ. Rất đơn giản, cứ làm như không nhìn thấy gì. Bất kể trong viện phát sinh chuyện gì đều xem như không nhìn thấy. Cho dù có bị phát hiện, bọn họ cũng đã thiết lập ảo trận trong viện, đến khi đó cứ thoái thác là bị ảo trận mê hoặc nên không biết gì.

Khi hai đệ tử phái Côn Luân bị vây công, hắn mơ hồ có một dự cảm. Ba phái vốn đã ngửa mặt nhau rất lâu, hắn đương nhiên hiểu hàm ý của môn phái mình. Đến khi Côn Luân truy cứu cứ nói không biết, hoặc hành vi của tấn tu là được. Côn Luân không có chứng cứ cũng không thể làm gì, chuyện này họ đã làm qua không ít rồi. Huống chi, Côn Luân hiện nay, đã không còn là Côn Luân mười năm trước.

Cho đến hiện tại, La Cảnh nuốt nước miếng.

“Vị sư huynh này, chuyện gì thế? Đã xảy ra chuyện gì sao?” La Cảnh lập tức kịp phản ứng, kinh ngạc hỏi, “Vị này sao lại bị...” thương...

Lời La Cảnh đột nhiên ngừng lại, mắt muốn lòi ra, che vết máu trên cổ không cam lòng ngã xuống. Tên này cư nhiên dám giết người trước mặt nhiều đệ tử Thái Hành như thế.

Diệp Vu Thời khẽ nhếch môi, đảo mắt nhìn mấy đệ tử Thái Hành đứng sau La Cảnh.

“Đệ tử phái Côn Luân, bị tập kích tại phủ chủ thành, thân hãm ảo trận. Không biết phái Thái Hành có đệ tử nào biết phá trận không? Xin mời đạo hữu phái Thái Hành ra tay giúp đỡ.” Diệp Vu Thời lớn tiếng nói, tay vẫn cầm đao, thân ảnh như ma như ảo đi xuyên qua, những đệ tử phái Thái Hành kia ngay cả phát chiêu cũng chưa kịp làm đã ngã xuống. Máu chảy xuôi theo lưỡi đao trong tay Diệp Vu Thời, đao này là đao của Ngọc Mãn kia. Diệp Vu Thời nhẹ điểm chân, ném đao trong tay đi, đao bị ném xuống cạnh thi thể của Ngọc Mãn.

Diệp Vu Thời lại ôm Phương Khác đáp xuống viện, tiếp theo, mười mấy thân ảnh hạ xuống.

“Oành” một tiếng vang lớn, “ảo trận” trong viện nổ tung.

Trong mười mấy thân ảnh đó đi đầu chính là Tả Khâu.

Tả Khâu đảo mắt nhìn tình hình, thật đúng lúc. Hộ Lạc vùng kiếm một cái, kiếm khí hùng hực, tuy chỉ là Tam Xích kiếm bình thường, nhưng chiêu kiếm của Hộ Lạc lại hàm chứa kiếm ý. Tuy không bằng Tiêu Xương Thu đã lĩnh ngộ được kiếm ý của mình, nhưng cũng chỉ kém một phần. Hộ Lạc mơ hồ cảm giác được hắn sắp sờ được đến kiếm ý, nhưng chung quy vẫn cách một tầng màn mỏng.

Hàn Không không tìm được trợn to mắt.

Đây là [Vô Hồi kiếm] kiếm quyết Côn Luân, kiếm quyết này uy lực cực lớn, nhưng lại có yêu cầu rất cao đối với tâm tính của người tu luyện. Vô Hồi kiếm, thế kiếm một khi ra là không thể rút về, vung rồi không thể hồi hận. Vì thế người tu luyện trong Côn Luân tuy nhiều, nhưng có thành tựu lại rất ít.

Mà hiện tại, Hộ Lạc chém một kiếm xuống, nhưng trong mắt họ lại là một đạo sóng lớn từ trên trời trút xuống, sôi trào lên, thế không thể cản. Bên tai rõ ràng là tiếng vù vù của sóng lớn cuộn trào, làm người ta nhìn mà e sợ.

Cái này đâu phải sóng lớn, rõ ràng là từng đạo kiếm quang, tầng tầng lớp lớp, tránh cũng không thể tránh.

Đây là chiêu thứ ba của [Vô Hồi kiếm], Nhất Lạc Ngàn Trượng.

Mặt Ngọc Hoa co giật, tay siết chặt kiếm của mình, giờ phút này gã đã quên tại sao mình lại chiến đấu, gã cười ha ha: “Đến rất hay! Chết dưới kiếm pháp thế này, không thiệt!”

Ngọc Hoa trầm khí vào đan điền, đón lấy sóng lớn, một đạo kiếm khí như chớp điện đối kháng sóng lớn. Hai đạo kiếm khí va nhau, tạo một tiếng vang lớn, kiếm khí dạng chớp điện biến mất tăm, còn sóng lớn thì vẫn trút xuống.

“Hảo kiếm pháp.” Tả Khâu chẳng thèm nhìn thi thể của Ngọc Hoa lấy một cái, vỗ tay nói với Hộ Lạc.

“Đã khiến các đạo hữu Côn Luân kinh sợ rồi, là do chúng tôi chiêu đãi không chu toàn.” Tả Khâu nhìn thi thể đệ tử Thái Hành được nâng ra, trên mặt không biểu hiện gì. Trần Chữ khoác y bào của Hộ Lạc, ánh mắt phức tạp vô cùng.

Nếu không phải họ biết nguyên do sự việc, chỉ e cũng sẽ cho rằng Tả Khâu thật sự không biết cái gì. Trần Chữ bất giác nhìn Diệp Vu Thời, những thi thể đó đều là một chiêu mất mạng. Cách làm của Diệp Vu Thời khiến hắn rất sợ hãi nhưng lại có cảm giác thư sướng.

Cảm giác khuất nhục khi bị phái Thái Hành mai phục đã biến mất hơn nửa. Đây là ăn miếng trả miếng, đồn trả lại đồn. Nhưng còn Viên sư đệ và Vương sư đệ chỉ sợ là rủi nhiều may ít.

“Nhờ Tả đạo hữu điều tra cho kỹ, ba người này có lai lịch gì mà dám to gan lớn mật giết chết nhiều đạo hữu Thái Hành còn mai phục đệ tử Côn Luân ta ngay tại phủ chủ thành như thế.” Trần Chữ mỉm cười nói.

“Đương nhiên rồi.” Tả Khâu mím môi, vẻ mặt cực lạnh.

Mọi người tại đây đều ngầm biết rõ, chuyện cũng chỉ có thể như thế, tính kế Côn Luân không thành còn tổn thất nhiều người, tình huống này là lần đầu tiên Tả Khâu gặp phải.

Tả Khâu đảo mắt nhìn Diệp Vu Thời, “Mấy vị đạo hữu nên về sương phòng nghỉ ngơi đi, Phương đạo hữu có vẻ bị thương rất nặng, chuyện này giao cho chúng tôi giải quyết, xin các vị đạo hữu đừng buồn, giờ tuất ngày mai là có thể vào di phủ. Đạo hữu hãy đi nghỉ ngơi chuẩn bị đi.”

Trần Chữ nhìn Phương Khác vẫn đang hôn mê bất tỉnh và Viên Kim còn tỉnh táo nhưng vô cùng nhếch nhác, ngọc bài bị nứt của Vương sư đệ vẫn còn nằm trong tay hắn.

Viên Kim và Vương Nhất Lạc cũng bị tập kích ở khu mua bán, nhưng kẻ đó lại giả vờ địch không lại mà bỏ trốn, dụ hai người đuổi đến chỗ hoang dã, rồi bị mai phục. Viên Kim phát hiện hai người trong đó rõ ràng sử dụng pháp quyết của phái Thái Hành, nghĩ đến khả năng phái Thái Hành âm mưu đối phó Côn Luân, nên hai người Vương Nhất Lạc quyết định dù có chết cũng phải truyền tin về môn phái trước. Vương Nhất Lạc một mình cản lại công kích của hai người, để Viên Kim thả hạc giấy môn phái dùng để cầu cứu ra.

May mắn là, đúng lúc hạc giấy gặp được Chu Thúc Vũ đã gần đến [Thành Thái An], hai người Diệp Vu Thời phát hiện, cứu được Viên Kim, sau đó Chu Thúc Vũ ở lại chăm sóc Viên Kim, Diệp Vu Thời gặp được Hộ Lạc đã thoát thân rồi cùng chạy đến phủ chủ thành.

“Phương sư đệ bị thương khá nặng, ngoại thương tuy không có gì đáng ngại lắm, nhưng thuật pháp cuối cùng Phương sư đệ dùng lại mang ý đồng quy vu tận. Kinh mạch tổn thương nghiêm trọng, linh lực cũng gần như khô cạn.” Chu Thúc Vũ kiểm tra xong nhíu mày nói.

Đồng quy vu tận, Viên Kim sợ hãi muốn kêu lên, con chuột Phương muốn đồng quy vu tận với kẻ địch? Sao có thể. Viên Kim nhìn sắc mặt tái nhợt của Phương Khác, vẻ mặt cực kỳ phức tạp. Con chuột Phương cũng có dũng khí như thế sao? Nghe nói đối phương muốn bắt sống Phương sư đệ, vậy mà Phương sư đệ thà chịu chết.

“Thuật Phương sư đệ dùng ta chưa từng thấy qua.” Trần Chử nói.

Thần sắc mọi người lại biến đổi, trong tất cả mọi người, người giỏi sử dụng thuật pháp ngũ hành nhất đại khái chính là Trần Chử, mà trong môn phái thuật pháp ngũ hành của Trần Chử quả thật cực kỳ xuất sắc. Nếu Trần Chử cũng chưa từng thấy, vậy rốt cuộc là thuật gì?

Mà lúc này Phương Khác lại chìm trong trạng thái kỳ quái.

Một vùng hắc ám vô tận, Phương Khác không biết y đã bị vây trong hắc ám bao lâu, y chỉ nhớ y cứ đi mãi đi mãi, mà hắc ám này dường như không có điểm kết, từ hồ nghi ban đầu đã chuyển sang khủng hoảng.

Y sẽ bị vây ở đây vĩnh viễn sao? Không có ánh sáng, không có âm thanh, không có cảm giác. Cái gì cũng không có, chỉ là một vùng hắc ám.

Hay, y đã chết rồi?

Rốt cuộc còn phải đi bao lâu? Y lớn tiếng kêu lên, nhưng không có âm thanh gì cả. Cái gì cũng chẳng có, cảm giác này sắp bức điên y rồi.

Từ khủng hoảng đến tuyệt vọng. Phương Khác tê liệt bước từng bước.

“Kiếm dài hai mươi một tấc ba phân, chí tôn chí quý, nhân thần đều kính. Nhữ thân hợp với kiếm, kiếm hợp với thân. Sẽ chứng minh thiên địa đại đạo.”

Âm thanh u u vang lên, Phương Khác vui xong liền sợ. Âm thanh này lúc có lúc không, cứ như truyền ra từ bốn phương tám hướng, mang đến áp lực khó tả.

“Dùng thân của nhữ, theo đạo của ngô, dùng thần của nhữ, hướng hành của ngô, dùng tâm của nhữ, chứng đạo của ngô. Hiến tế cho kiếm, lấy đạo Thái A, ban cho nhữ khả năng bất bại. Nhữ có nguyện ý?” (Nhữ: Người – Ngô: Ta)

Mỗi âm rất mạnh, âm sau uy thế lớn hơn âm trước. Từng câu từng từ như gõ vào đầu Phương Khác, mỗi một câu nói, tim Phương Khác liền rung một cái.

“Dùng thân của nhữ, theo đạo của ngô,... lấy đạo Thái A, ban cho nhữ khả năng bất bại. Nhữ có nguyện ý?”

“Nhữ có nguyện ý?”

Phương Khác thả lỏng tâm thần, hai chữ nguyện ý suýt vượt miệng mà ra. Phương Khác cắn rách đầu lưỡi, vị rỉ sét tràn ra trong miệng.

Cái gì là hiến tế cho kiếm? Hiến tế, vừa nghe đã thấy không phải là chuyện gì tốt. Còn cái ngữ khí này, tiết tấu nói chuyện này nữa, đều mang theo tính dẫn dụ. Khiến người ta trong lúc không lưu tâm sẽ đi tin tưởng.

“Ta không nguyện ý!” Phương Khác định thần nói.

Âm thanh lập tức dừng lại, hồi phục một vùng trống rỗng.

Phương Khác chợt cảm thấy hoảng, không lẽ không đồng ý thì vĩnh viễn phải ở lại chỗ đáng chết này sao?

Đột nhiên, cảnh tượng trước mắt thay đổi. Phương Khác trợn to mắt, một biển hoa đỏ máu, tầng tầng lớp lớp cánh hoa nhỏ xếp thành sắc hoa đỏ máu kỳ dị, hình thành một biển máu. Chính giữa biển máu, trôi nổi một thanh trường kiếm màu đỏ máu, trên kiếm là một người ngồi khoanh chân.

Phương Khác không dám xác định lắm, đó thật là người sao?

Tóc dài màu bạc xỏa tung như thác nước, một thân hắc y như ma quỷ. Làn da gần như tái nhợt, môi cực mỏng, sống mũi cao thẳng, còn có một đôi mắt âm đạm không ánh sáng, trên trán có một đường vân màu máu quái dị.

Người đó ngồi khoanh chân trên kiểng, nhàn nhật đảo qua Phương Khác. Không biết sao, Phương Khác đã đứng cách người đó năm bước.

“Tại sao không nguyện ý?”

Tuy là ngữ khí nghi hoặc, nhưng Phương Khác không nghe ra chút tình cảm nào bên trong.

“Không nguyện ý thì chính là không nguyện ý.” Phương Khác nói, y chưa từng tin tưởng chuyện tốt bỗng dưng ập đến, đạt được cái gì thì phải bỏ ra cái giá tương ứng. Huống chi trong lời đó còn nói là khả năng bất bại. Bất bại? Vậy phải trả giá lớn thế nào đây? Ví như linh hồn?

Người đó nhìn chằm chằm Phương Khác một lát, “Tại sao không nguyện ý, có sức mạnh không tốt sao, người rất yếu, sẽ chết.”

“Ta chỉ tin tưởng sức mạnh của mình. Hiến tế, ta không tin.” Phương Khác nhíu mày hỏi: “Người là ai? Đây là đâu?”

“Ngô là Thái A.” Thái A trầm mặc hồi lâu rồi nói.

Đột nhiên tất cả những gì trước mắt trở nên mơ hồ, tất cả cảnh tượng trôi xa, như rơi vào trong lốc xoáy, bị cuốn đi sạch sẽ.

Trong mơ hồ, dường như Phương Khác lại nghe được âm thanh của Thái A.

“Ngô đợi như đến tìm ngô, kẻ có dấu ấn. Kiếm dài hai mươi một tấc ba phân, chí tôn chí quý, nhân thần đều kính. Nhữ thân hợp với kiếm, kiếm hợp với thần. Sẽ chứng minh thiên địa đại đạo. Ngô là Thái A... Thái A.” Giọng nói cứng nhắc không dao động, thậm chí trước mắt Phương Khác xuất hiện đôi con người hắc ám không ánh sáng tràn đầy tử khí đó.

Thái A.

19. Chương 19: Thái A Kiếm – Hạ

Căn phòng tĩnh lặng hầu như không có âm thanh, trên giường là một thiếu niên sắc mặt tái nhợt, trên người đắp chăn mỏng, hô hấp phập phồng rất nhẹ. Nếu lúc này có người dùng linh thức dò xét kinh mạch của y sẽ đột nhiên phát hiện, từ thượng đan điền của y chậm rãi chảy ra tơ mảnh đỏ tươi như máu, những dịch thể dạng tơ máu cực mảnh này chậm rãi trôi trong kinh mạch, kinh mạch vốn tổn thương nghiêm trọng dùng tốc độ mắt thường thấy được dần hồi phục, linh lực oánh bạch chảy ra ở hạ đan điền cũng bắt đầu tăng nhiều, sau đó vận chuyển. Mà những đường tơ như tơ máu kia lại đột ngột biến mất.

Phương Khác trợn mắt, nhìn trần nhà bằng gỗ, chờ cả người. Thái A gì đó biến mất rồi sao? Y ngẩn cả ra, Thái A, y chỉ biết Thái A là một thanh kiếm, một thanh kiếm trong truyền thuyết. Cái tên tội phạm dụ bắt đó nói hẳn là Thái A? Hồi lâu, Phương Khác mới đứng lên, đi tới cạnh Diệp Vu Thời đang ngồi bên bàn tròn.

Diệp Vu Thời ngồi trước bàn, thần tình cực kỳ chuyên chú, tay cầm phù bút.

Phương Khác bước nhẹ hơn, gần như liềm khí nhìn động tác của Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời xắn một bên tay áo, tay kia cầm phù bút phiếm ngân quang. Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện Diệp Vu Thời chỉ cử động cổ tay, mà thân thể thì bất động. Trên giấy phù màu vàng là những phù văn lưu loát phức tạp, lóe ánh sáng màu lục nhạt.

Phương Khác ngẩn người nhìn Diệp Vu Thời, dường như trong mắt hắn chỉ có phù bút trong tay và giấy phù bên dưới, con người hẹp dài tràn đầy chuyên chú, môi nhẹ mím, không như bình thường luôn mang theo nụ cười mỉm nhàn nhạt nữa, chỉ có bình tĩnh.

Chuyên chú và bình tĩnh cực độ. Lúc này toàn thân Diệp Vu Thời tỏa ra một loại khí thể, những đường nét mảnh dài màu lục nhạt dưới ngòi bút kéo dài tạo thành phù văn mỹ lệ mà thần bí không ngừng phủ đầy giấy phù.

Bùa chú mà Phương Khác từng thấy có hạn, nhưng trong [Phù lục tường giải] cũng chưa từng thấy loại phù văn phức tạp thể này, còn cả bút pháp lưu loát này nữa.

Bút lướt như long xà, nhẹ móc một cái ưu nhã, ngòi bút chợt khựng lại. Phong phù, kết bút. Lục quang chợt lóe lên, sau đó ảm đạm, bùa chú đã chế thành.

Phương Khác khựng lại, y đột nhiên phát hiện y không nhìn thấu được người trước mặt, vốn y cho rằng ít nhất hiện tại mình cũng là người hiểu Diệp Vu Thời nhất, nhưng y chưa từng biết Diệp Vu Thời biết chế bùa chú, hơn nữa kỹ thuật tuyệt đối rất cao.

Diệp Vu Thời nhẹ thở ra, buông bút nói: “Hiện tại cảm thấy sao rồi?”

“Ừ, cảm giác tốt lắm.” Phương Khác cảm nhận một chút, giật mình nói, hình như y lại sắp đột phá rồi.

Diệp Vu Thời ấn lên cổ tay Phương Khác, linh thức nhẹ dò rồi rút ra. “Người.” Diệp Vu Thời khẽ híp mắt.

Phương Khác nhìn vẻ mặt Diệp Vu Thời, không biết sao lại cảm thấy căng thẳng.

“Phương sư đệ, giờ tuất hôm nay di phủ sẽ mở.” Diệp Vu Thời bình tĩnh nhìn Phương Khác. Thái độ không mặn không nhạt: “Tuy mơ hồ có cảm giác đột phá, nhưng người vẫn còn quá yếu. Vô cùng yếu, người sẽ chết.”

Liên tục nghe hai người nói y yếu, sẽ chết. Rốt cuộc y yếu đến độ nào. Y có thể nói một câu các người là miệng quạ đen không?

“Hiện tại [Thành Thái An] tập trung rất nhiều tu sĩ, tu sĩ kỳ kim đan chiếm đa số, do Thái Hành cách Côn Luân ta quá xa, những người khác trong môn phái sợ là không đến kịp trong hôm nay.” Diệp Vu Thời khẽ cong mắt, tỉ mỉ đánh giá vẻ mặt Phương Khác.

“Người có hai chọn lựa, một là một mình ở lại ngoài di phủ, phái Thái Hành sẽ có người hạ thủ với người, người địch không lại, sẽ chết. Hai là cùng chúng ta vào di phủ, nhưng tranh đấu giữa các tu sĩ sẽ khác biệt cực lớn với lúc ở bí cảnh Côn Luân, người sống trong nội môn chưa từng tiếp xúc với nguyên tắc tàn khốc chân chính, kẻ mạnh sống kẻ yếu chết, người đi cùng chúng ta, phải đối diện với rất nhiều tu sĩ kim đan, có thể sẽ chết. Người chọn thể nào?” Diệp Vu Thời chậm rãi nói.

“Đi cùng mọi người.” Phương Khác thầm phỉ nhổ, còn gọi là chọn lựa sao? Chết đó chết đó.

“Ta nghĩ thuật người giết chết nữ tu đó là [Thốn Mộc quyết] tăng thêm một [Cấp Linh quyết] đúng không, nhưng chỗ xấu chính là người không thể khống chế nó chỉ lấy linh lực từ ngoại giới mà nó lại lấy linh lực trong người người.” Diệp Vu Thời ậm nhạp nói.

Phương Khác chớp mắt, gật đầu.

Diệp Vu Thời chậm rãi bỏ phù bút trên bàn và mực nước đặc chế vào nhấn Nạp Hư, sau đó giao năm lá bùa đã chế xong cho Phương Khác.

Phương Khác kinh ngạc tròn to mắt.

“Lá bùa này, ta gọi nó là [Mộc Linh phù], mộc linh lực mà nó bao hàm đủ cho người thi triển thuật đó hai lần.”

Phương Khác nhận bùa, vẻ mặt hơi hoảng hốt: “... Cảm ơn.”

“Sư đệ khách khí quá.” Diệp Vu Thời đảo mắt nhìn Phương Khác, máy móc phô diễn một câu khách sáo.

“Ta sẽ không trở thành phiên toái.” Phương Khác mím môi nói.

Diệp Vu Thời nhẹ đánh giá Phương Khác từ đầu đến chân, hồi lâu mới nói: “Tốt nhất là không.”

Phương Khác không nói gì được, nhiều lần được người này cứu, quả thật không có đủ tự tin nói ra câu đó. Y muốn trở nên mạnh mẽ, khi đối diện tu sĩ Thái Hành, lần đầu tiên cảm thấy mình nhỏ yếu, lúc thấy Trần

sư huynh bị sỉ nhục lần đầu tiên cảm thấy thống hận thực lực của mình quá thấp. Một kẻ vô năng như thế, thật đáng thương.

“Diệp sư huynh, không biết huynh có biết Thái A không?” Phương Khác hỏi.

“Thái A? Kiểm vô phẩm, Thái A?” Diệp Vu Thời chậm rãi đặt ly trà trong tay xuống.

Kiểm. Hóa ra Thái A quả nhiên là một thanh kiếm, Phương Khác nhú mày, khó trách nói gì mà hiển tế cho kiếm.

“Thái A có lai lịch gì?” Phương Khác lại hỏi, nhìn Diệp Vu Thời một cái, vội nói tiếp: “Xin Diệp sư huynh vui lòng chỉ bảo.”

Diệp Vu Thời liếc Phương Khác một cái, cong môi cười: “Ta luôn muốn hỏi, rốt cuộc người biết những gì về ta? Ví như [Ảnh Bích]?”

[Ảnh Bích] chính là kiện linh khí trên người hắn, linh khí thất phẩm. Cho dù là tu sĩ kỳ hóa thần cũng không thể phát hiện được ngụy trang của người mang [Ảnh Bích].

Diệp Vu Thời cong mắt, sát cơ chợt lóe.

Người chết vì tài, diều chết vì thực. Nếu Phương Khác truyền tin về kiện linh khí của hắn ra, linh khí thất phẩm, với thực lực của hắn bây giờ căn bản không thể giữ nổi.

“[Ảnh Bích]?” Phương Khác hoang mang lặp lại, y thật sự không biết [Ảnh Bích] là gì, trên quyển sách đó chẳng qua chỉ viết Diệp Vu Thời có một kiện linh khí, nhưng chưa từng nói là linh khí gì.

Phương Khác nghĩ nghĩ, chợt hiểu ra hàm ý Diệp Vu Thời. Sắc mặt liền đông cứng, y biết gì về hắn... y biết nhiều lắm. Ví như... hắn là thụ, hay như sau này hắn càng lợi hại hơn, và hắn là người bề ngoài ôn nhu như ngọc, tươi cười dịu dàng nhưng thực chất lãnh tĩnh lại lang độc, giỏi bố cục.

Đương nhiên, mấy cái này đều được viết trong sách.

Theo sự hiểu biết do chính Phương Khác tiếp xúc, Diệp Vu Thời rất hung, hung với kẻ địch, càng hung với bản thân. Có thể thấy được từ vết thương gần như xuyên thấu do Diệp Vu Thời gây ra và [Thuật Hải Thần] Tả Khâu thi triển sau đó, cùng với tử trạng thảm thiết của hai người kia.

Phương Khác hoàn hồn, phát hiện ánh mắt Diệp Vu Thời nhìn mình khá phức tạp. Sao thế? Phương Khác nghi hoặc, y có nói gì đâu.

Phương Khác không biết, ngay vừa rồi trong mắt y đã lộ ra sự tán thưởng không hề che giấu dành cho Diệp Vu Thời, còn cả thiện cảm.

Sự tán thưởng và thiện cảm này khiến Diệp Vu Thời nghi ngờ. Theo lý mà nói, cho dù Phương Khác không ghét hắn thì cũng không thể tán thưởng.

“Thái A là một thanh kiếm lưu truyền từ thời thượng cổ. Tu chân giới có năm dạng linh khí vô phẩm, gọi là vô phẩm vì chúng đã vượt qua cấp bậc của linh khí. Trong năm loại linh khí vô phẩm này có hai thanh kiếm, một thanh tên là Thái A, một thanh tên là Thuần Quân. Đều là danh kiếm thời kỳ thượng cổ. Thái A, kiếm dài hai mươi một tấc ba phân, chí tôn chí quý, nhân thần đều kính.”

Phương Khác nghiêm túc lắng nghe.

“Cho đến năm ngàn năm trước, cuộc chiến ba châu. Cốc Lương Mâu dẫn tu sĩ nhân tộc hoành hành hai châu yêu ma, dương danh thiên hạ. Kiếm trong tay ông chính là Thái A. Sau đó Thái A được lưu truyền trong tộc Cốc Lương, mãi đến ba ngàn năm trăm năm trước, yêu ma lại liên hợp lần nữa, tộc Cốc Lương bị diệt sạch, năm vạn tộc nhân không còn ai sống sót. Thái A bị gãy, sau đó không còn cái tên Thái A nữa. Đây là điều viết trong điển tịch, mà về sau không còn tin tức gì về Thái A, có người hoài nghi Thái A đã biến mất khỏi dòng chảy lịch sử.”

“Thái A gãy rồi?” Phương Khác kinh ngạc khó hiểu.

“Ừ.” Diệp Vu Thời gật đầu.

Vậy Thái A mà y đã thấy là gì?

“Vậy Thái A có linh kiếm không?” Phương Khác lại hỏi.

“Không thể, Thái A kiếm bị gãy, cho dù có linh kiếm, thì cũng biến mất.” Diệp Vu Thời nói rất khẳng định.

20. Chương 20: Vũ Hồ

Trần Chử và Chu Thức Vũ nhìn nhau một cái, bầu không khí khá trầm trọng. Đội đệ tử phái Tả Khâu mặc phục sắc có hình bát quái màu đen vây chặt cấm chế di phủ như thùng sắt. Nơi ở của phái Thái Hành còn ẩn ẩn truyền đến uy áp của tu sĩ kỳ nguyên anh.

Các tán tu vốn đang ồn ào lập tức trở nên cẩn thận, phái Thái Hành đã hoàn toàn không chế cục diện.

Sắc mặt Trần Chử cực kỳ khó coi, phái Thái Hành triệt để gài bẫy Côn Luân một phen. Trong di phủ, thứ quan trọng nhất chính là truyền thừa, ai có thể tìm được đầu tiên, thì người đó là kẻ thắng lớn nhất. Mà với thực lực phái Côn Luân, trong di phủ này chỉ có thể tự bảo vệ lấy mình. Trần Chử thăm ước lượng thực lực của năm người họ.

Phương Khác thăm than một tiếng, tòa di phủ này chưa từng xuất hiện trong tiểu thuyết. Y hoàn toàn mù mờ, nhưng bây giờ không thể quần quýt lấy tiểu thuyết nữa, lúc này quan trọng là phải sống sót. Bảo không lạnh không nóng thì không bằng nói là bị động, không đủ kiên định cũng không có chí hướng gì lớn, hoặc nên nói y là một người không có “phương hướng”, không biết mình muốn gì, cũng không có mục tiêu gì rõ rệt.

Ở thế kỷ 21 y chính là như vậy, miễn cưỡng coi như nỗ lực thi đậu một đại học không tệ, không lo nghĩ quá nhiều đã chọn một chuyên ngành ít được quan tâm. Chuyện đáng mừng nhất chính là phát hiện mình vô cùng hứng thú với việc nghiên cứu ngôn ngữ cơ thể, biểu cảm trên mặt người khác. Tiếc rằng, cuối cùng vẫn không thể kiên trì, vì không đủ mạnh mẽ. Thầy hướng dẫn của Phương Khác cũng đành bất lực, vất vả lắm mới tìm được một nhân vật thiên tài về mặt này, kết quả lại phát hiện học sinh đó vốn không dám đối diện hiện thực. Sở thích chính là khi rảnh rỗi xem tiểu thuyết tu chân huyền huyền.

Phương Khác liếm đôi môi đã khô, đảo mắt nhìn những tu sĩ khác, trên mặt mỗi người đều viết đầy phòng bị, còn có tính công kích do cơ thể biểu hiện ra. Những nhân vật trong tiểu thuyết thế này là dạng y luôn hướng tới, đủ kiên định, có mục tiêu, không chùn chân, không sợ hãi, dám đối mặt tất cả cản trở.

Y không được như họ, trước giờ y đều tự biết mình, y vừa không thông minh tuyệt đỉnh cũng không phúc hắc yêu nghiệt, không khắc khổ kiên định cũng không lười biếng tản mạn, không khiêm nhường cũng không kiêu ngạo.

Phương Khác, phải sống sót. Phương Khác mím môi, cười lên.

Diệp Vu Thời vô tình thấy nụ cười đó, chợt tỉnh ra. Phương Khác nhất định không biết ánh mắt của mình sáng cỡ nào. Lấp lánh phát quang như thế, như những vì sao mang ánh sáng chói mắt lấp lánh trong màn đêm.

Đây là một ánh mắt kiên định, kiên định đến mức Diệp Vu Thời thông qua ánh mắt đó thấy được bản thân lúc ấu thơ.

Sống sót, sau đó giết chết họ. Không lưu một người.

Gãy yếu, mặc y phục giá rẻ rách nát, mỗi ngày đều không thể yên ổn, cùng đám ngũ thức luân quần bên ranh giới sinh tử. Sau đó A Thạch chết, Mi Di chết, Dạ cũng chết... người bên cạnh đều chết, cuối cùng ngũ thức cũng chết.

Ngũ thức có xưng hiệu là thiên hạ đệ nhất võ giả, vậy mà dưới tay những tu tiên giả đó lại chẳng chịu nổi mười chiêu.

Sống sót, nhất định phải sống sót. Diệp Vu Thời thậm chí không bận tâm chôn cất thi thể ngũ thức, đã bắt đầu đào vong. Sớm muộn gì những người đó cũng bị hấn giết sạch.

Tu tiên giả? Vậy thì thế nào. Một trong ngũ đại thế gia tu tiên giả, vậy thì lại thế nào. Nợ máu phải trả bằng máu, Diệp Vu Thời khô gầy vàng vọt lúc chỉ mới năm tuổi, trong mắt đã đầy kiên định. Từ phạm giới đến tu tiên giới, sau đó bá sư Côn Luân.

Không giống, Diệp Vu Thời nhìn ánh mắt Phương Khác. Họ không giống nhau, Diệp Vu Thời khe cong mắt, nhìn cảm chế di phủ.

Ánh sáng của cảm chế càng lúc càng yếu, đây là một loại cảm chế cổ xưa nhất, vô cùng thịnh hành hơn hai ngàn năm trước. Lực phòng ngự kinh người, hơn nữa thủ pháp bố trí tuy đơn giản nhưng hay thay đổi, khó thể phá giải, sau đó thì không có ai dùng loại cảm chế này nữa. Vì sau này trận pháp sư phát hiện căn bản không cần phải phá giải cảm chế này, chỉ cần tìm được [điểm] của cảm chế, thì có thể dùng [phản cảm chế] không ngừng trùng kích nó, lực phòng ngự mạnh cũng là nguyên nhân khiến nó tiêu hao linh lực rất lớn. Linh lực đến từ linh thạch để bố trận, một khi tiêu sạch, cảm chế này hoàn toàn không còn tác dụng nữa.

So với những cảm chế khác, loại cảm chế này không những tiêu hao nhiều năng lượng mà thời gian duy trì cũng ngắn. Vì thế loại trận pháp đó cũng trở thành gân gà, ăn thì vô vị, nhưng vứt thì tiếc.

Ánh sáng cảm chế tản đi, lập tức mọi người đều ngẩn ra.

Vì di phủ này nằm ở dưới đất, hang động nho nhỏ cũng bị mở rộng thành hố lớn hình tròn mấy chục mét. Hố lớn đào sâu đến mười mấy mét thì chạm vào cảm chế, lúc này cảm chế đã tan, tầng đất mỏng manh lập tức rớt vào trong di phủ.

Thông qua hố lớn hình tròn lại là một khu rừng... một khu rừng rậm rạp. Mọi người đều sửng sốt, chưa từng thấy di phủ thế này. Rừng mọc dưới đất?

Vài bóng người nhanh chóng tiến vào di phủ, những người còn lại lập tức phản ứng, ủa vào như ong vỡ tổ.

Đám người Phương Khác thuộc nhóm đầu tiên vào di phủ.

Phương Khác vừa vào di phủ đã thầm kêu không tốt, sau khi vào rồi lại không phải đang ở trong khu rừng quái dị đã nhìn thấy, mà là một vùng sương mù mông lung. Mưa bụi lất phất như mùa xuân, vô cùng mờ mịn. Nhưng điều làm Phương Khác biến sắc là đám người Diệp Vu Thời không xuất hiện ở đây. Rõ ràng cùng vào, nhưng bây giờ chỉ còn mình y.

Phương Khác lấy ra một tờ giấy súc, đầu ngón tay điểm sáng, nhanh chóng gấp thành hạc giấy.

“Trần sư huynh, các huynh đang ở đâu?” Điểm ngón tay mang ánh sáng lên người hạc giấy, hạc giấy nổi lên... nhưng nửa ngày không có dấu hiệu bay đi.

Bị ngắt liên hệ rồi, y bị vây trong trận pháp này. Đối với hạc giấy, chỉ cần người có ký hiệu của người đó, bất kể bao xa đều có thể để hạc giấy truyền tin. Nếu không thể sử dụng hạc giấy, nói rõ người đang ở trong trận pháp.

Phương Khác nhìn trời mưa mông lung, qua màn mưa dày đặc này tầm nhìn bị giảm mạnh, ngoài năm bước đã là một vùng trắng xóa. Phương Khác ngẩng đầu, rõ ràng đang ở dưới đất, nhưng nơi này lại như đang ở trên mặt đất.

Ảo trận?

Phương Khác nhíu mày, lật ngón tay lên tạo một thủ thế phức tạp. Ánh sáng chớp lóe, đúng như dự liệu không xuất hiện điểm tựa.

Phạm là ảo cảnh, thì thiên biến vạn hóa, mà trong thiên biến vạn hóa này lại có một vài nơi vĩnh viễn không thay đổi, đó chính là điểm tựa, cũng được gọi là sơ hở của ảo trận.

Không phải ảo trận? Hay công lực của y chưa đủ? Phương Khác nghiêng đầu, xác định phương hướng phải đi, trên đỉnh đầu là một màn linh lực trông suốt tròn như miếng bánh. Đi xuyên màn mưa, cảnh tượng trước mắt chẳng hề thay đổi, vẫn là màn mưa liên miên bất tận, mặt đất màu nâu đen, trống rỗng không có vật gì.

Bổng, Phương Khác kinh ngạc, màn mưa liên miên bất tận vốn không có lực sát thương gì chợt biến thành tinh thể như kim mảnh, đâm về hướng y.

21. Chương 21: Kinh Thiên Nhất Kiếm

Khác với Phương Khác, sau khi vào đây Diệp Vu Thời đến một vùng biển mây, biển mây xinh đẹp như mộng như ảo.

Không ngờ lại là [Tam Huyền Thiên], đầu ngón tay Diệp Vu Thời xuất hiện một ngọn lửa trong suốt, tâm lửa là băng lam quái dị. Những đám mây dày đặc đó vừa chạm đến ngọn lửa đã hóa thành sương mưa biển mất tăm.

Quả nhiên là [Tam Huyền Thiên], chỗ này tuyệt đối không phải là di phủ nhân tộc hai ngàn năm trước gì cả. [Tam Huyền Thiên] là bí pháp của yêu tộc.

Tam thiên đại trận chia ra là [Vụ Huyền Thiên], [Vũ Huyền Thiên], [Vân Huyền Thiên], nhưng không phải là ảo trận, mà là một không gian tồn tại chân chính.

Diệp Vu Thời không có biểu cảm gì, nhìn như nhẹ nhõm thực chất là bảo trì cảnh giác cao độ, con mắt hẹp dài tràn đầy lạnh liệt. Đây là bí pháp nổi tiếng yêu tộc được ghi chép trong thẻ ngọc liên quan đến yêu tộc trong nhân Nạp Hư mà hắn lấy được tại bí cảnh Côn Luân.

Nhưng nếu muốn phát động Tam Huyền Thiên thì nhất định cần phải có yêu tộc chủ trì, xem tình huống này, dường như [Tam Huyền Thiên] không có tính công kích.

Đột nhiên truyền đến tiếng binh khí va nhau, Diệp Vu Thời đi về hướng âm thanh truyền tới.

Là Hộ Lạc và Tả Khâu. Qua một kích, hai người đối kháng, bàn bát quái trên tay Tả Khâu xoay chuyển, tập kích không thành mà trên mặt hắn vẫn không có vẻ tiếc nuối gì, dường như sớm đã dự liệu được Hộ Lạc có thể phá được chiêu đó, thậm chí còn mỉm cười nhàn nhạt.

“Diệp huynh, thật trùng hợp. Di phủ lớn như thế, chúng ta lại có thể tương ngộ tại đây, không thể không nói đó là một loại duyên phận.”

Tả Khâu nhìn sang một hướng khác.

Trong mây mù dày đặc, thứ xuất hiện đầu tiên là một đôi giày hình đám mây, sau đó Diệp Vu Thời mới xuất hiện. Bị Tả Khâu phát hiện hắn không cảm thấy kinh ngạc, dù sao hắn không sử dụng [Ảnh Bích].

Mà Hộ Lạc vừa thấy Diệp Vu Thời đã thu liễm sát khí, mũi kiếm chạm đất. Hai người nhìn nhau một cái, trong mắt Hộ Lạc lóe qua ý cười.

Diệp Vu Thời khẽ nhíu mày, chỉ pháp như hoa, năm ngọn lửa màu băng lam lập tức bắn về phía Tả Khâu, sát cơ tất lộ.

Tả Khâu giật mình, hắn căn bản không ngờ Diệp Vu Thời lại trực tiếp xuất thủ không nói tiếng nào như vậy.

Hắn lại không biết, Diệp Vu Thời không giống những đệ tử nội môn Côn Luân mà hắn từng gặp, trước khi ra tay còn phải chào hỏi một tiếng.

Tả Khâu nhìn năm đốm lửa quái dị đó, cảm giác nguy cơ khiến hắn sợ hãi. Hắn không dám xem thường năm đốm lửa đó, vội phóng bàn bát quái ra.

“[Càn Tam Liên]” Tả Khâu chấp tay thành hình chữ thập.

Bàn bát quái nhanh chóng xoay chuyển, hình thành một màn bảo vệ nửa hình tròn úp ngược, che kín Tả Khâu bên trong. Trên nửa hình tròn xuất hiện ba hình bát quái, nên có tên là [Càn Tam Liên].

Đốm lửa đung thăng lên màn bảo hộ, nhưng không bị tắt, mà chảy ra như nước, lặng lẽ cháy trên màn bảo hộ.

Mặt Tả Khâu tái đi, khoe môi rỉ máu. Không ngờ được ngọn lửa này lợi hại như thế, có thể thiêu đốt màn bảo hộ của hắn.

Tả Khâu giao năm ngón tay lại: “[Khôn Lục Đoạn]”

Màn bảo vệ biến mất, vô số bàn bát quái bay ra, từng cái đánh lên năm đốm lửa, Diệp Vu Thời vùng tay, đốm lửa trở về tay hắn, đã nhỏ đi một nửa.

Hộ Lạc vùng kiếm kín không lộ gió, những bàn bát quái kia đều bị kiếm cản lại.

Tả Khâu khê nhếch môi, ngón tay vùng lên, thế công càng lúc càng mãnh liệt, Hộ Lạc liền trở nên cố sức, chỉ có thể bảo vệ bộ phận quan trọng, trên người lập tức xuất hiện không ít vết máu.

Bộ pháp dưới chân Diệp Vu Thời vô cùng quái dị, có thể đi xuyên suốt trận bát quái dày đặt như thế, nhẹ nhàng như đi xuyên hoa hồ điệp, tuy trên người vẫn bị những bàn bát quái kia đá thương, nhưng không trở ngại tốc độ tiến tới của hắn.

Sắc mặt Tả Khâu đại biến, Diệp Vu Thời đã cách hắn không đến năm bước.

Diệp Vu Thời đưa tay ra, chấp hai ngón tay lại, động tác này nhìn thì chậm chạp vô cùng, ưu nhã lại còn lộ ra vị đạo không thêm bận tâm.

Nhưng Tả Khâu lại có thể cảm giác được nguy cơ chưa từng có. Nguy cơ to lớn làm hắn rợn tóc gáy, linh lực trong người nhanh chóng vận chuyển.

“[Chấn Ngưỡng Vu]” Bên môi Tả Khâu tràn ra máu tươi, chiêu này hắn chưa từng sử dụng, [Bát Quái Ly Thiên quyết] của hắn chỉ mới luyện đến tầng thứ hai. Mà vừa rồi hắn đã đột phá. Tầng ba, [Chấn Ngưỡng Vu].

Diệp Vu Thời nhẹ điểm lên ngực Tả Khâu, từng tầng sóng gợn lăn tăn chậm rãi khuếch tán từ điểm đó.

Nếu một phát điểm đó của Diệp Vu Thời là nhẹ nhàng thoải mái, thì một kích của Tả Khâu là khó khăn cố sức.

Nhưng, bàn bát quái của Tả Khâu thoáng cái chặn trước ngực, hơn nữa phát ra sóng khí như bài sơn đảo hải quanh người. Diệp Vu Thời vội điểm mũi chân, nhảy vọt ra sau, nhưng quá trễ, Hộ Lạc vùng kiếm, cũng chỉ có thể khiến sóng khí ngừng lại chưa được một giây. Sóng khí dùng tốc độ mắt thường thấy được trào lên va vào Diệp Vu Thời, Diệp Vu Thời bị đánh bay, chìm vào biển mây.

Tả Khâu cũng chẳng tốt đến đâu, lúc ngàn cân treo sợi tóc được bàn bát quái cản lại, hắn di động không đến một cm, mà lỗ máu vốn nên xuất hiện ngay ngực trái của hắn đã dời xuống dưới sườn trái, hắn cảm thấy nếu không dời đi một cm đó, tim của hắn đã bị đâm một lỗ.

Không ngờ phái Côn Luân còn có cao thủ thế này, lần đó thấy được thân thủ của Diệp Vu Thời trong bí cảnh Côn Luân, hắn đã nắm chắc trong mười chiêu có thể giết chết Diệp Vu Thời, vậy mà hiện tại thân thủ Diệp Vu Thời triển hiện ra lại khiến hắn cảm thấy nguy cơ cực độ.

Lẽ nào lúc đó Diệp Vu Thời vẫn còn thừa sức, thân thủ đó là dùng để mê hoặc người khác? Trong tình huống phải một chọi hai, thân bị trọng thương, mà còn che giấu thực lực của mình. Người này có thể nói là vô cùng đáng sợ, hay là nói trong thời gian ngắn ngủi kia Diệp Vu Thời đã tăng thực lực được nhiều như vậy? Thế thì chính là thiên tài ngàn năm khó gặp.

Bất kể thế nào, Diệp Vu Thời này không thể lưu. Hắn không thể lưu lại một nhân vật nguy hiểm như thế cho phái Thái Hành, huống chi hiện tại người này đã là kẻ địch của Thái Hành. Tả Khâu vội lướt về hướng Diệp Vu Thời đã bay đi, sát khí trong mắt làm người khác không rét mà run. Hôm nay Diệp Vu Thời nhất định phải chết.

“Người muốn đi đâu?” Hộ Lạc chống kiếm cản trước mặt Tả Khâu, mũi kiếm chỉ thẳng vào Tả Khâu.

Tả Khâu lạnh lùng hừ: “Không tự lượng sức, người cho rằng dựa vào người có thể cản ta sao?”

Hiện tại Tả Khâu không còn kiên nhẫn và thời gian, hẳn chỉ một lòng muốn giết chết Diệp Vu Thời.

Mà bên phía Diệp Vu Thời, đúng như dự liệu không có đau đớn khi bị rơi xuống đất, mà trực tiếp xuyên qua tầng mây.

Diệp Vu Thời hoàn hồn lại, phun ra một búng máu, biến đổi tư thế giữa không trung, rút phi kiếm ra, ổn định đáp xuống. Sau đó không thấy tầng mây nữa, trời đất như biến sắc, cuồng phong bạo vũ, sấm giằng chớp giật. Diệp Vu Thời vội đáp xuống đất lần một vòng, tránh khỏi một tia chớp thô như ngón tay. Tia chớp đó bắn xuống đất, tạo một hang động cực sâu lớn cỡ ngón tay, sâu không thấy đáy.

Ngay cả một người tâm chí kiên định như Diệp Vu Thời cũng không khỏi sợ hãi, nếu tia chớp này đánh lên người, chỉ sợ ngay cả tu sĩ kỳ kim đan cũng không thể chống lại.

Xem ra chỗ hẳn rơi xuống có lẽ là điểm tựa của [Vân Huyền Thiên], cho nên xuyên qua [Vân Huyền Thiên] đến [Vũ Huyền Thiên].

Nhưng rõ ràng [Vũ Huyền Thiên] đã phát động tính công kích. Diệp Vu Thời che ngực, kích này khiến hẳn gãy ba cái xương sườn. Diệp Vu Thời nhìn bầu trời qua màn mưa, mắt hơi trừng lên.

Giữa không trung, chớp điện đan nhau thành một cái lưới lớn, có ba tu sĩ đang đấu pháp, thân pháp nhanh như chớp điện, linh quang phát ra từ các loại thuật pháp rọi sáng một vùng trời.

Lúc này Diệp Vu Thời mới phát hiện ba người đó đang tranh đoạt một cái bình nhỏ màu lục.

[Vũ Hồ]! Khó trách [Vũ Huyền Thiên] sẽ phát động, thì ra là có người tìm được linh bảo làm mất trận, [Vũ Hồ].

Hiện tại tình trạng của Phương Khác cũng không tốt lắm, y bị dây mây bao lại, tạo thành hình cầu. Mà mưa kim vẫn không ngừng tấn công y, dây mây ngoài cùng nhanh chóng khô héo, mà dây mây bên trong thì nhờ linh lực của Phương Khác thúc đẩy mới mọc mới.

Năm lá bùa Diệp Vu Thời cho y, trong một canh giờ ngắn ngủi đã dùng một lá.

Chết tiệt, mưa kim gì thế này, sao lại có lực công kích mạnh như thế, phải biết dây mây của y ngay cả tu sĩ kỳ kim đan cũng không thể phá được, nhưng đối diện mưa kim này lại không chịu nổi một kích, hết như giấy. Đầu Phương Khác đổ đầy mồ hôi, nếu dùng sạch linh lực, y có thể tưởng tượng ra kết cục của mình, vạn kim xuyên tim còn tốt. Mưa kim dày đặc thế này, y chỉ sợ mình sẽ biến thành cái sàng.

“Ban cho nhữ khả năng bắt bại. Nhữ có nguyện ý?”

Bên tai vẫn truyền đến thanh âm xa xăm của Thái A, y gắng sức bao lâu, âm thanh này liền quẩn lấy y bấy lâu. Mỗi lần Phương Khác đều cảm thấy mình đang dao động.

Nói không chừng, đợi lát nữa y sẽ đáp ứng Thái A. Hiển tế cho kiểm.

Nhưng y không cam tâm! Phương Khác y đời này hận nhất bị người ép buộc. Mà lúc này dị biến phát sinh, nếu Phương Khác có thể nhìn thấy y sẽ phát hiện màn mưa liên miên trước đó đã biến thành mưa như trút nước, mà trên không trung bắt đầu đan xen chớp điện. Mưa kim mãnh đột nhiên biến thành trường kiếm, trên cả vạn trường kiếm đâm về hướng cầu mây.

Phương Khác cảm nhận được áp lực thoáng chốc tăng lên gấp trăm lần, y vội lấy ra lá bùa thứ hai, nhưng bùa chú cháy sạch với tốc độ nhìn thấy rõ ràng. Y liên tục lấy ra ba lá còn lại, cũng dùng sạch cực nhanh.

Thấy lá cuối cùng cháy chỉ còn một góc. Phương Khác hoảng hốt nghĩ đại khái mình sắp chết rồi.

“Tại sao không đáp ứng? Nhữ sẽ chết. Chết rồi thì cái gì cũng không còn. Mà nếu nhữ sống, tất cả đều có thể. Sống, mới có hy vọng không phải sao?” Thái A nói xa xăm, trong đầu Phương Khác xuất hiện một đôi mắt âm đạm không ánh sáng.

“Trình độ thuyết phục của ngươi tăng lên rồi... nói cũng có chút đạo lý đó.” Phương Khác khổ sở chống đỡ, thậm chí có thể cảm giác được cơn nóng chảy truyền đến trong kinh mạch, cảm giác như bị thiêu đốt đó y không hề xa lạ. Tình trạng linh lực trong kinh mạch bị rút sạch đó y đã trải nghiệm mấy lần rồi.

“Ta không nguyện ý, không nguyện ý, không nguyện ý, không nguyện ý! Mẹ ngươi, nghe rõ chưa! Ta không nguyện ý! Muốn chết thì chết! Ngươi lại nhải làm quái gì, hiển tế hiển tế. Nhân chấy nhà hôi của, ngươi biến đi!” Phương Khác cắn răng, kinh mạch phồng lên muốn nứt, gần như đứt thành từng khúc, đau đớn kịch liệt làm Phương Khác mấy lần suýt hôn mê.

Mà ở nơi Phương Khác không nhìn thấy, mạng điện đan xen ngoài cầu mây, một tia chớp thô như cánh tay nữ tử đang đánh vào cầu mây.

Toàn thân Phương Khác thấm mồ hôi, như mới chui ra từ đáy nước, đau đớn kịch liệt khiến đầu óc y trở nên trắng xóa.

Tại một nơi rất xa xôi, tựa hồ truyền đến tiếng thở dài của Thái A.

“Nhữ quá yếu, sẽ chết. Nhưng nhữ vẫn chưa thể chết. Kẻ có dấu ấn, nhữ quá ngoan cố.”

Diệp Vu Thời liễm khí, phát động [Bích Ảnh]. Nhìn dấu pháp của ba tu sĩ kia, con ngươi co rút lại, kiếm ý thật mạnh.

Chỉ thấy [Vũ Hồ] kia đột nhiên thoát khỏi tay tu sĩ, xoay chuyển nhỏ giọt giữa không, mà kiếm ý ngập trời kia là do [Vũ Hồ] phát ra.

Ba tu sĩ kinh sợ không yên, không dám tùy tiện hành động. Kiếm ý thuần túy mà cường đại thế này, chỉ có kiếm tu chí cường mới có thể phát ra, lẽ nào có kiếm tu nhìn trúng [Vũ Hồ]? Ba người đều nghĩ như thế. Nhưng nếu có kiếm tu lợi hại cỡ này, sao lại vừa mất một Vũ Hồ nho nhỏ. Ba người không hẹn mà cùng lùi ra sau, đồng thời phun ra một ngụm máu.

Cả ba sợ hãi khó hiểu, kiếm ý quá mạnh. Chỉ riêng kiếm ý đã khiến cả ba bị trọng thương, lẽ nào là kiếm tu kỳ nguyên anh? Cả ba nhìn nhau một cái, vốn trước đó là đánh nhau người chết ta sống bây giờ lại cùng ngự pháp bảo chạy về một hướng. Hướng đó là điểm tựa của [Vũ Huyền Thiên], có thể thoát ly [Tam Huyền Thiên] tại đó.

Mà Diệp Vu Thời thì chậm một bước, vốn đã bị trọng thương, bây giờ lại còn bị kiếm ý đả thương.

Chỉ thấy [Vũ Hồ] đột nhiên lặng yên chậm rãi tan ra, nếu là nổ còn đỡ, nhưng đây là tan biến một cách quái dị. Kiếm đó bá đạo cỡ nào, một linh bảo ngũ phẩm như [Vũ Hồ] mà ngay cả mảnh vỡ cũng không còn.

Diệp Vu Thời trợn to mắt, thấy một người cầm kiếm đứng trên không, chém một kiếm xuống. Diệp Vu Thời biết, kiếm đó đã chém xuống từ lâu, mà hiện tại thứ hắn thấy chỉ là hư ảnh mà thôi. Cả [Vũ Huyền giới] này chậm rãi nứt ra từ mũi kiếm, bị chém làm hai nửa.

Cảnh giới cỡ này!

Người đó quay đầu, biểu cảm luôn ung dung của Diệp Vu Thời cũng biến đổi. Phương Khác, thế nhưng lại là Phương Khác.

Lúc này, tất cả tu sĩ đang hăm trong [Tam Huyền Thiên] đều kinh sợ, kiếm khí cường đại chém mở cả [Tam Huyền Thiên]. Kiếm ý bá đạo ngập trời làm người ta cảm thấy ngột thở.

Đám người Tiêu Xương Thu vừa đuổi đến ngoài di phủ, đều kinh ngạc nhìn kiếm ý ngập trời từ trong di phủ phát ra. Tất cả tu sĩ nghe tiếng mà đến muốn vào di phủ chia một chén canh đều bị kinh sợ ngay từ bên ngoài.

Trí Ngu Trí Tiêu cùng đến cũng kinh ngạc không thôi.

“Vô hình, vô tích, bá đạo như thế, đây là Thái A kiếm ý!” Trí Tiêu đạo nhân kinh hãi biến sắc, kinh hô.

Mà lúc này Côn Hầu đạo nhân đang bế quan tại Côn Luân, trên tay cầm một cái mai ô quy lục bích, trên mai phủ đầy đường vân, ba đồng tiền đen kẹt rớt lên mai rùa.

Côn Hầu đạo nhân trầm mặt rất lâu, “Phá rồi lập, mạng số Côn Luân ta, không ngờ lại buộc lên người hai tiểu nhi.”

Mà Phương Khác đang ở trong di phủ không biết y đã tạo nên oanh động lớn cỡ nào.

Diệp Vu Thời thấy kiếm trong tay Phương Khác đột nhiên biến mất, sau đó y như bị người ném qua, rơi thẳng về phía hần.

Diệp Vu Thời trào lên cảm giác bất đắc dĩ, cổ nén đau đớn, phi thân tiếp lấy Phương Khác.

Ngay một giây trước khi hần chạm đất, lại có biến dị. [Vũ Huyền giới] bị chém ra dần khuếch tán từ khe nứt, xuất hiện mấy đường vân sáng. Diệp Vu Thời mím môi, thôi thúc linh lực, ngạc nhiên lại bị vân sáng tỏa ra bao lấy.

Ngay lúc bị bao lấy, Diệp Vu Thời phát hiện, hóa ra đây là một trận truyền tống.

Trận truyền tống này thông đến đâu?

22. Chương 22: Đại Lục Thanh Hoa

Sau khi kiếm khí vô hình do kiếm ý tỏa ra tan đi, bùn đất xung quanh di phủ đột nhiên sụp xuống.

Trí Ngu Trí Tiêu nhìn nhau một cái, lập tức bay vào trong di phủ, những đệ tử Côn Luân khác thì ở lại bên ngoài. Rất nhiều đạo nhân vội vã theo vào trong. Lúc này không phải là tìm bảo trong di phủ, mà để cứu người. Chu Thúc Vũ là phong chủ đời kế được định trong Thiên Đan phong phái Côn Luân.

Thật nhiều tu sĩ bắt đầu phá đất chui ra từ đồng đồ nát xung quanh di phủ. Lúc này trong di phủ đã không còn an toàn, trận pháp ngủ say mấy ngàn năm lũ lượt kích phát dưới uy hiếp của kiếm ý. Tu sĩ bị vây bên trong nhiều đêm không xuể.

Lúc Trí Tiêu đạo nhân xuyên qua [Vân Huyền Thiên] đã sụp đổ cũng phải giật mình, không ngờ đây là di phủ của yêu tộc. Di phủ yêu tộc cỡ lớn thế này chỉ có thể có vào lúc ba đại lục còn chưa tách rời cơ mà? Nếu không chẳng lẽ yêu tộc này lại thống trị một thế lực lớn như thế tại đại lục Cửu Châu của nhân loại sao?

Đột nhiên trong biển mây tản ra truyền đến dao động linh lực của tu sĩ. Trí Tiêu bước liền vài bước, co thành tắc, trong chớp mắt đã xuất hiện tại vị trí linh lực dao động.

Một tiểu bối mặc phục sức phái Côn Luân chông chát vết thương cầm kiếm, miễn cưỡng đứng thẳng nhưng đã hôn mê, Trí Tiêu thâm tán thưởng, nghị lực thật mạnh, rõ ràng đã hôn mê nhưng vẫn đứng thẳng. Là Hộ Lạc, Trí Tiêu nhìn đối diện, rõ ràng còn có đệ tử phái Thái Hành đang muốn phát ra một kích cuối cùng.

Trí Tiêu phất ống tay áo, một đạo kinh khí mạnh mẽ chỉ thẳng vào Tả Khâu. Tả Khâu để lộ ra con mắt phải, sự trong trẻo vốn có đã biến mất, con ngươi đen như mực lóe ra u quang lạnh lẽo, tản ra đầy sát cơ còn cả hung lệ.

“Trí Tiêu, mười năm không gặp, không ngờ phái Côn Luân của ngươi càng lúc càng bị ỏi, ra tay với cả tiểu bối, thực là vô nghĩa.” Kèm với một tiếng hừ lạnh, một gương mặt tuấn mỹ, nhưng vết sẹo dài kéo từ khóe mắt trái tới khóe môi sâu tận xương khiến hần có vẻ càng thêm âm trầm. Trong tay tu sĩ phái Thái Hành này nhẹ quấy phất trần, cản lại đạo kinh khí kia, lạnh lùng nói.

“Phàm là nguy hiểm thì phải tiêu diệt, lẽ nào ta không nên tiêu diệt mầm họa gây nguy hiểm cho Côn Luân ta sao? Thà giết lầm quyết không bỏ sót. Tiêu Vân Dật, đây là ta học theo ngươi.” Trí Tiêu cũng lạnh lùng nhìn tu sĩ tuấn mỹ phái Thái Hành, mái tóc hoa râm bị kinh khí chưa tán thổi tung. Ngón tay khẽ động, một cái lưới lớn màu trắng sữa bao lấy Hộ Lạc. Mũi chân nhẹ điểm, thoáng chốc đã không thấy.

Tiêu Vân Dật thấy cái lưới đó thì ngẩn ra vài giây, sau đó sắc mặt như băng, lạnh lẽo nhìn Tả Khâu sau lưng mình. Lúc này những tu sĩ phái Thái Hành khác cũng đã đuổi đến nơi này.

“Đại nhân!” [Vân Huyền Thiên] sớm đã không còn ổn, nhưng mấy tu sĩ đến sau vẫn tuân thực hành lễ với Tả Khâu, sau đó mới nhìn sang Tiêu Vân Dật, cung kính gọi: “Tiêu trưởng lão.”

“Phế vật.” Tiêu Vân Dật bỏ lại một câu rồi biến mất.

Tả Khâu nhếch nhác vô cùng, nhưng sát khí hắt tỏa ra vẫn khiến các tu sĩ khác không rét mà run. Những đệ tử Thái Hành khác đều Tả Khâu muốn ra khỏi di phủ.

Tả Khâu che con mắt trái đã hơi bị lệnh, nơi đó chỉ còn một hõm mắt sâu hoắm phủ đầy vết thương. Mắt trái của Tả Khâu trông cứ như bị người ta móc ra, chỉ có móc mắt ra mới lưu lại vết thương hoàn chỉnh như vậy, vừa nhìn thấy đã lạnh lẽo toàn thân.

Mắt phải còn hoàn hảo hơi khép lại, mắt khôi phục trong trẻo, khỏe môi mang theo nụ cười cực nhu hòa, phối với con mắt trái đáng sợ, chỉ làm người ta cảm thấy vô cùng quái dị. Trần đầy vị đạo âm trầm.

“Côn Luân, Diệp Vu Thời, Hộ Lạc. Tiêu Vân Dật... Ha.” Tả Khâu lầm bầm, không nhìn con mắt trái đó, tươi cười càng thêm nhu hòa mỹ lệ.

Trí Tiêu đạo nhân ném Hộ Lạc cho đệ tử Côn Luân xong, thấy sau lưng Trí Ngu là Chu Thức Vũ có vẻ không còn hơi thở thì hơi giật mình. Làn da trắng nõn của Chu Thức Vũ hiện nay biến thành màu xanh lục quái dị, rõ ràng bị trúng độc. Xem ra [Vụ Huyền Thiên] còn hung hiểm hơn hai Thiên khác, trên người Chu Thức Vũ có vô số đan dược mà vẫn còn bị vậy. Trần Chử và Viên Kim so ra còn tốt hơn Chu Thức Vũ nhiều.

Di phủ này rất có vấn đề.

Trí Ngu nhẹ than một tiếng, sáu đệ tử nội môn trong phái, bốn bị trọng thương, hai người mất tích. Diệp Vu Thời, đệ tử nội môn đầu tiên, La Thanh La phong chủ Luyện Khí phong đều xem trọng, muốn nhận hẳn làm đệ tử nhập thất thứ ba, hiện tại phải nói năng thế nào đây.

La phong tử mà điên lên thì cũng chẳng kém hơn Trí Tiêu là bao.

Sau khi di phủ sụp đổ các thế lực trên đại lục Cửu Châu đều chú mục vào đây, kiếm ý kinh thiên, di phủ của yêu tộc, còn có trận truyền tống cổ xưa thiếu hụt mà các tu sĩ ra sau đã nói, Côn Luân và Thái Hành chính diện lật mặt chĩa mũi kiếm vào nhau.

Những thứ này tạm thời không liên quan gì với Phương Khác và Diệp Vu Thời.

Phương Khác lơ mơ, tình trạng thân thể rất tốt, nhưng trong đầu thì cứ đau rưng rức, choáng váng thậm chí còn muốn nôn, cứ như thể bị ném trong máy giặt lẫn một thời gian, tuy y không biết đó là cảm giác gì, nhưng đại khái cũng không khác biệt mấy.

Dường như rớt vào một lỗ xoáy cực lớn, cảm giác mất trọng lực, choáng váng còn có áp lực to lớp đè muốn thổ huyết.

Mà hiện tại, Phương Khác đang nằm ngửa trên bãi nước cạn đầy đá, ngay cả động cũng không muốn động.

Có người còn thảm hơn y, Phương Khác chuyển mắt sang một bên, một nửa người Diệp Vu Thời còn đang ngâm trong nước đến nay chưa tỉnh. Phương Khác nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng tinh, cổ rạn một nụ cười có mấy phần dữ tợn.

Đại khái cảm giác này gọi là hả hê? Không, có thể là một tâm lý an ủi thôi, khi mình thảm hại nhìn thấy người còn thảm hại hơn mình.

Phương Khác thở dốc dùng cả tay lẫn chân trèo lên, sau khi cố gắng đứng vững, đi về phía Diệp Vu Thời, vừa định ôm Diệp Vu Thời lên thì phát hiện mình không làm được, đầu óc y hiện tại rất choáng, vì vậy nửa ôm nửa tha hẳn lên chỗ bờ khá ít đá.

Lúc này Phương Khác mới đánh giá Diệp Vu Thời.

Con mắt hẹp dài nhắm lại, sắc mặt đỏ hồng không bình thường, y há miệng, đột nhiên cảm thấy không thoải mái lắm. Tự dưng y lại cảm thấy Diệp Vu Thời rất yếu ớt.

Làm sao có thể, hẳn là Diệp Vu Thời đó.

Diệp Vu Thời mà yếu ớt? Không thể nào. Người này nên vĩnh viễn một thân bạch y phiêu phiêu, mang theo nụ cười ôn hòa, cùng ngôn hành cử chỉ vô cùng ưu nhã, phiêu nhiên như tiên, lại nguy hiểm cực điểm.

Phương Khác sụ mặt, kiểm tra thương thế cho Diệp Vu Thời, chân mày nhíu chặt. Gãy ba cái xương sườn, may mà hình như Diệp Vu Thời đã dùng đan được, nội tạng không bị tổn thương, huyết quản bị nứt cũng đã lành lại.

Phương Khác nhẹ kéo Diệp Vu Thời, để hắn nằm nghiêng, cố định lại phần xương sườn đã gãy. May mà đây là thể giới tu tiên, nhưng thương thế này quá mức nghiêm trọng. Phương Khác lấy đan được ra, thò ngón tay vào miệng Diệp Vu Thời. Mới vừa thở ra một hơi đã thấy đáng về Diệp Vu Thời bị y bằng kín ***g ngực, liền cảm thấy buồn cười.

Sau đó, Phương Khác dời cánh tay vốn đang đặt trên eo Diệp Vu Thời đi.

Tuy đều là nam nhân, nhưng y suýt đã quên mất, Diệp Vu Thời không giống y, Diệp Vu Thời hần, hần, hần, thích nam nhân.

Nỗi lúng túng khó hiểu trào lên trong lòng Phương Khác.

Phương Khác lại nhìn Diệp Vu Thời, vẻ mặt hồi phục bình thường, đánh giá Diệp Vu Thời từ đầu đến chân.

“Chắc, nếu giống như vậy, thì dù là nam nhân có vẻ cũng không sao.” Phương Khác nói, trắng trợn đảo mắt một vòng trên eo Diệp Vu Thời, vòng eo nhìn thì trắng nõn mềm mại, thực tế sờ lên có thể cảm giác được sức mạnh hàm chứa dưới lớp da mỏng. Còn có phần bụng tuy không đầy cơ bắp, nhưng cũng có sức mạnh không thể xem thường.

“Mình đang nghĩ cái gì vậy chứ.” Phương Khác chợt hoàn hồn. “Gia là thẳng nam chân chính, em gái mềm mại mới là truy cầu của gia.”

Khi cúi đầu, lại đối diện một cặp mắt hẹp dài lóe u quang.

Một lát sau, hai người nhếch nhác đã tự dọn dẹp ra một chỗ tạm thời coi như chốn dung thân.

Diệp Vu Thời tùy ý lấy Thủy Linh kiểm ra, tựa lên đồng cỏ.

Hiện tại họ đang ở trong một sơn động, chủ nhân của sơn động này, một con linh báo đã bị họ giải quyết, trở thành vật phẩm trong túi chứa đồ, sau khi thu thập đơn giản, hai người ngồi xuống đất.

Hạc giấy không thể phát ra, xung quanh đều không có hơi người, cả hai ngự kiếm đến một thôn lạc có hơi người kiểm tra một lát, kinh hãi phát hiện, có thể họ đã không còn ở đại lục Cửu Châu nữa rồi.

Vì những “người” họ nhìn thấy, có màu tóc khác biệt rõ ràng. Màu lam, màu tím, màu lửa đỏ, năm màu rực rỡ. Đương nhiên cũng có màu đen, trừ màu tóc, những thứ khác đều không khác biệt gì người bình thường. Phương Khác rõ ràng ngăn ra.

Mà Diệp Vu Thời thì trực tiếp lôi Phương Khác rời xa thôn lạc đó.

“Có biết đại lục Thanh Hoa không?” Diệp Vu Thời vượt Thủy Linh kiểm, nói.

“Không biết.” Phương Khác trả lời rất dứt khoát, tiếp theo nhíu mày, lẽ nào nơi này không chỉ có đại lục Cửu Châu sao?

“Đối với yêu tộc, ngươi hiểu biết bao nhiêu?” Diệp Vu Thời khẽ nhíu mày với vẻ đương nhiên của Phương Khác.

“Hoàn toàn không hiểu.” Phương Khác thành thật đáp, nếu yêu tộc này là yêu tộc phổ biến ở thế kỷ hai mươi mốt thì y còn có thể lý giải, chẳng hạn như mấy loại tu luyện thành tinh quái.

Diệp Vu Thời liếc nhìn Phương Khác, một thẻ ngọc rơi vào tay Phương Khác.

Phương Khác trực tiếp dán thẻ ngọc lên trán.

“Thiên địa sơ phân, người, thú, thảo mộc đều không có linh trí. Nhưng, trải qua năm ngàn bốn trăm tuổi, trời giáng thần quang, mở ra linh trí. Một phần thú, thảo mộc được tắm tinh hoa, đều hóa thành nhân hình, có thiên phú thần thông. Mà nhân tộc bắt đầu đứng thẳng bước đi, sử dụng công cụ lao động, lúc này người mới chân chính trở thành ‘người’. Tam tộc sơ thành, sống chung hài hòa. Những nơi tự lại do địa lợi, trở thành bộ lạc. Nhân tộc được gọi là ‘người’, thú tộc là ‘ma’, thảo mộc hóa hình thì là ‘yêu’.

Nhưng, ma tộc, trời sinh có thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, tôi luyện thân thể đến cực điểm. Yêu tộc, biết dẫn năng lượng thiên địa tu luyện yêu thuật, cũng có đại thần thông. Duy chỉ có nhân tộc, trong vạn người không ai có thể hấp thu tinh hoa, nhưng, tốc độ sinh sôi đứng đầu ba tộc, giữa bộ lạc bắt đầu tranh đấu.

Thần Châu đại loạn, người, yêu, ma dần trở thành thế lực đối địch, chiến tranh nổi lên khắp nơi.

Sau đó lại là năm ngàn bốn trăm tuổi, nhân tộc hưng thịnh, có linh giả, tu tiên giả. Cách nói phi thăng cũng thịnh hành. Quan hệ ba tộc hòa hoãn. Nhân, yêu, ma lại lần nữa sống chung.

Ba tộc không có gì khác mấy, nhưng thân thể nhân tộc yếu ớt, yêu tộc bình thường dung mạo tú lệ mà màu tóc khác nhau. Ma tộc mạnh mẽ nhất, nhưng sinh sôi rất thấp.

Niên đại không thể khảo chứng, có lẽ vạn năm trước, đại lục Thần Châu lại xuất hiện thần quang, Thần Châu phân làm ba, ba tộc mỗi tộc chiếm một nơi.

Của người gọi là ‘Cửu Châu’, của yêu tộc gọi là ‘Thanh Hoa’, của ma tộc gọi là ‘Hoang Mạc’.

Nhưng, nhân tộc sinh sôi nảy nở không chỉ vạn vạn người. Người không có linh căn không biết tận bao nhiêu, nhân tộc đại hưng, dùng thông thiên thần thông, dần vạch ra phạm giới, bảo hộ con dân nhân tộc. Phạm giới và tu tiên giới, đến nay không quấy nhiễu lẫn nhau.

Thanh Lĩnh tản nhân.

Đây là ý kiến cá nhân của lão phu, phải hay không phải, chờ người đời sau khảo chứng.

Theo thiên ý của lão phu, tam tộc vốn cùng nguồn gốc, không quá ngàn năm tu tiên giới của chúng ta tất sẽ nghênh đón thời đại tam tộc chung sống. Nhưng, trước thái bình tất có đại loạn. Đại lục Thần Châu ta, sinh linh sẽ đồ thán.]

23. Chương 23: Yêu Phủ Bạch Cập

Phương Khác mặc y sam bình thường, liên tục vung kiếm trong tay. Cắt, gọt, đâm, ba động tác cơ bản nhất lặp đi lặp lại, không xinh đẹp chút nào. Động tác cơ bản đơn giản nhất, Phương Khác đã đứng ở chỗ này cả ngày, chưa từng dừng lại. Từ nửa tháng trước, y đã bắt đầu luyện kiếm, rốt cuộc vung bao nhiêu kiếm rồi, y cũng quên mất.

Hôm đó rốt cuộc đã phát sinh cái gì, bản thân y cũng có ý thức. Cảm giác toàn thân tràn đầy sức mạnh, cúi nhìn thiên hạ, dường như chỉ cần có thanh kiếm trong tay, thì không có bất cứ thứ gì có thể ngăn cản y. Cảm giác cao cao tại thượng, gần như không chế thiên hạ, dễ dàng làm người ta trầm mê.

Cảm giác đó gọi là, mạnh mẽ.

Phương Khác lại tiếp tục vung kiếm trong tay, y đã lặp lại động tác này không biết bao nhiêu lần, từ cứng nhắc ban đầu đến trôi chảy tự nhiên bây giờ.

Cảm giác đó đúng là dễ làm người si mê, nhưng nếu trầm luân vào nó, sức mạnh vốn không thuộc về mình, cuối cùng chỉ là hoa trong nước, có lẽ y sẽ đánh mất bản thân, hoặc sẽ dao động mà nói với Thái A rằng ta nguyện ý.

Tuy bất luận thế nào, hôm đó là Thái A đã cứu y không sai, còn chém ra một kiếm kinh người kia. Mặc dù y mừng, nhưng nhiều hơn là sợ hãi, sợ hãi sẽ đánh mất bản thân, sợ cuối cùng vẫn bị sức mạnh đó dụ hoặc. Sau đó Thái A không còn xuất hiện nữa, dường như âm thanh từng xuất hiện trong đầu y chỉ là một ảo giác.

Diệp Vu Thời không hỏi nhiều về ngày hôm đó, nhưng ánh mắt lại hết như đang ngẫm nghĩ. Khi tỉnh táo lại họ đã không còn ở đại lục Cửu Châu mà đến đại lục Thanh Hoa, Diệp Vu Thời bèn đề xuất muốn y luyện kiếm.

Thể chất yêu tộc sinh ra đã mạnh hơn người, thể chất của y trong yêu tộc quá bắt mắt, luyện thể lực không cần nghi ngờ là tất yếu.

Xem tình trạng này họ phải ở trên đại lục Thanh Hoa một thời gian không ngắn, nhưng họ cần phải tìm cách trở về đại lục Cửu Châu, ở đại lục Thanh Hoa không phải là kẻ sách lâu dài, thân là nhân tộc, nằm trong lãnh địa yêu tộc không cẩn thận sẽ bị vạn kiếp bất phục, hơn nữa, Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời, Diệp Vu Thời nhất định muốn về đại lục Cửu Châu.

Diệp Vu Thời vẫn mặc y sam bình thường, khoanh chân ngồi không xa Phương Khác. Đả tọa xong, Diệp Vu Thời nâng mắt nhìn Phương Khác, mái tóc ướt mồ hôi dán lên trán, vẻ mặt chuyên chú, nghiêm túc lặp lại động tác vô vị nhàm chán. Diệp Vu Thời có chút kinh ngạc, hẳn vốn cho rằng Phương Khác sẽ có chút bất mãn.

Diệp Vu Thời không dạy cho Phương Khác bất cứ kiếm quyết nào, chỉ bảo Phương Khác lặp lại ba động tác đơn giản nhất này. Từ ngày đầu tiên một mỗi kiệt lực, nhếch nhác không chịu nổi rồi thậm chí cả kiếm cũng cầm không nổi đến sau đó miễn cưỡng có thể kiên trì cả ngày. Mà hiện tại, coi như đã tiêu sái thoải mái.

Làn da vốn trắng bệnh của Phương Khác đã không còn, tuy vẫn trắng nhưng thuộc dạng khỏe mạnh, thân hình yếu ớt cũng thẳng tắp hơn không ít.

“Vào nước luyện.”

“A?” Phương Khác dừng động tác, nhìn Diệp Vu Thời.

“Vào nước, luyện tập vung kiếm.” Diệp Vu Thời nhẹ nhàng nói, thần sắc bất biến, “Đội người có thể vung kiếm thoải mái trong dòng nước siết như khi ở trên bờ, chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, vào thành.”

Phương Khác nhíu mày, quyết định nghe theo kiến nghị của Diệp Vu Thời. Coi như y đã nhìn ra, hiện tại trước mặt y Diệp Vu Thời không thêm giả trang phô diễn nữa, dù sao hiện tại trên đại lục Thanh Hoa bọn họ chỉ có thể tin tưởng lẫn nhau. Khi thực lực của họ tăng lên, tìm biện pháp trở về tính khả thi cũng cao hơn, và an toàn hơn.

Thế là, Phương Khác thử vung kiếm trong dòng nước bình lặng, nhưng trở lực của dòng nước không thể xem thường, mỗi lần vung một kiếm còn khó khăn hơn vung mấy chục kiếm trên bờ.

Phương Khác cắn răng, mỗi khi vung một kiếm, nhớ tới một kiếm Diệp Vu Thời vung hôm đó, y chỉ có thể nói người so với người tức chết người. Kiếm này tuy không có kiếm ý, nhưng vẫn mang khí thế bức người.

Nhưng Diệp Vu Thời chỉ mỉm cười, rất tự nhiên nói: “Sở học của ta phức tạp, nhưng không một cái nào tinh thông.”

Phương Khác lặng lẽ dựng ngón giữa lên, sở học phức tạp, không một cái tinh thông mẹ mi. Luyện khí, thuật pháp, phù lục, kiếm pháp... người còn có gì không biết sao? Có sao!

“Lực độ không đủ, có hình vô thần.”

Giọng nói xa xăm truyền tới, Phương Khác mắc nghẹn.

“Thái A?”

Lặng yên không tiếng động, một lát sau.

“Ngô là Thái A.”

“Rốt cuộc người đang ở đâu? Ở bên trong thân thể ta sao?” Phương Khác hí hửng lại hỏi.

Thái A không trả lời, Phương Khác mím môi, dứt khoát thu kiếm lại, ngồi khoanh gối trong dòng nước.

“Thái A, không bằng chúng ta thương lượng đi? Ta không biết tại sao có thể đối thoại với người, cũng không biết rốt cuộc là gì, mục đích của người ta cũng không biết. Nhưng ta lại biết, ta vẫn còn giá trị với người đúng không? Người cần ta sống.” Phương Khác nói.

“Không phải không là như không được.” Giọng nói xa xăm của Thái A lại vang lên lần nữa.

Phương Khác cười nói: “Nhưng người chọn ta không phải sao? Ta là chọn lựa tốt nhất của người hiện tại. Thái A, ta cũng không nhất định cần hợp tác với người. Ta yếu, nhưng sức mạnh của người khác ta cũng không thêm. Ta sẽ không ký kết khế ước hiến tế gì đó với người, tuyệt đối không thể. Chết cũng không thể.”

Dứt lời, Phương Khác lại đứng lên, nghịch nước chém ra một kiếm. Thái A cũng không lên tiếng nữa.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, Phương Khác mệt mỏi kiệt lực, tiêu sạch chút khí lực cuối cùng, nhưng vẫn chưa dừng lại, Phương Khác lại tiến vào một trạng thái không linh, sóng nước lưu chuyển, mỗi một góc độ kiếm chém ra, rõ ràng cảm giác được độ khó khi vung kiếm càng lúc càng nhỏ, Phương Khác cười lên, lộ ra một hàm răng trắng. Chính là cảm giác này. Y hung tợn chém ra một kiếm, thế kiếm vốn đình trệ vì lực cản của nước đã thoải mái hơn, thủy lưu cường đại vô cùng vào giờ khắc này cũng dừng lại không đến một giây. Tuy chỉ là một thế kiếm trong phạm vi một cổ tay, nhưng đã là thu hoạch lớn nhất của Phương Khác hôm nay.

Chút linh lực cuối cùng cũng bị rút sạch, nhưng Phương Khác lại cười thỏa mãn.

Thoát ra khỏi trạng thái không linh, hôm nay đến đây thôi, vừa hoàn hồn trước mắt Phương Khác đã tối đen. Xong rồi, xong rồi, y thất sách rồi, y không lưu lại một chút sức lực nào mà dùng sạch toàn bộ linh lực và thể lực, lần này thảm rồi. Phương Khác há miệng, ừng ực uống vài ngụm nước, vô lực để dòng nước cuốn xuống hạ lưu.

Lúc này một đôi tay vòng qua sau lưng Phương Khác ôm y kéo lên mặt nước.

“Người...” Diệp Vu Thời xách Phương Khác lên, lôi khỏi nước. Trong nhất thời hắn cũng không biết phải nói gì mới tốt, bực hay cười đều không được. Sao người này lại có thể gây ra chuyện buồn cười thế chứ? Nếu không phải hắn phát hiện, đại khái Phương Khác sẽ trở thành người đầu tiên luyện kiếm trong nước rồi luyện đến mức bị nước cuốn đi luôn?

Diệp Vu Thời ôm Phương Khác đến chỗ nước cạn, đi lên bờ.

“Khụ, khụ...” Phương Khác nhất thời gấp gáp nghẹn mấy họng nước, kéo kéo Diệp Vu Thời.

“Sao rồi?” Diệp Vu Thời cúi đầu quan sát Phương Khác.

Phương Khác vô lực trợn trắng mắt, uể oải nói: “Đổi tư thế, đừng ôm như vậy...”

Diệp Vu Thời khẽ nhíu mày: “Phương sư đệ không cần lo lắng, ta vẫn ôm nổi. Hôm nay Phương sư đệ cực khổ rồi, ngày mai cũng không thể lười biếng đâu.”

“Ai lo lắng người có ôm nổi không, người đổi tư thế sang vác cũng được.” Phương Khác nói.

Diệp Vu Thời làm như không nghe thấy. Tuy không hiểu tại sao Phương Khác lại kháng cự tư thế ôm như vậy, nhưng đối với chuyện Phương Khác khó chịu hắn rất vui vẻ nhọc lòng.

Ti Lan là một tiểu yêu luyện khí tăng tám bình thường, so với yêu tộc khác, dung mạo thiên hướng bình phàm, tóc tết thành hai búi bằng thường thấy nhất. Nếu không phải tóc màu mực, căn bản không khác biệt gì với nữ tu trên đại lục Cửu Châu.

Trên lưng Ti Lan là một cái cung tinh xảo, mặc trang phục ngắn kiểu nữ màu xám dễ hành động lại chịu bắn. Đôi ủng da nai trên chân là do A ma của nàng đã làm cho nàng trước khi đi. A ma chính là nhờ vào kỹ năng chế ủng này mới nuôi nàng đến lớn được. Ủng do A ma làm ra tuy mặt trên chỉ có [Địch Trần văn] [Cấp Tốc Phụ văn] còn có [Tiểu Phong Hành văn] đặc biệt có sẵn trên da nai, nhưng cũng so được với một đôi ủng Tật Phong tam phẩm chế tác tinh xảo, đi đường càng thêm thuận tiện nhẹ nhàng.

Nàng muốn đến [Thành Bạch Cập], yêu phủ Bạch Cập lại bắt đầu thu đệ tử rồi. Vì A ma nàng nhất định phải vào được yêu phủ Bạch Cập, nàng phải cho A ma một cuộc sống tốt đẹp. Không cần cả ngày lẫn đêm chế tạo ủng cho người ta để kiếm tiền lấy đan dược nàng cần.

Ồi, Ti Lan giật mình lão đảo, bị hai con ‘yêu’ đột nhiên xuất hiện trước mặt dọa đến. Sau đó nhanh chóng lấy nỏ ra bày tư thế phòng ngự.

Hai ‘con’ này xuất hiện từ lúc nào?

Một ‘con’ trông khá yếu ớt, thanh thanh tú tú có cảm giác rất sạch sẽ, ‘con’ còn lại, Ti Lan nghiêng đầu, tuy không đẹp như những tu sĩ nàng từng gặp, nhưng lại khiến người ta có cảm giác đặc biệt thoải mái. Giống như, giống như... Ti Lan chỉ muốn gãi đầu, nàng cũng không biết nên hình dung thế nào.

Phương Khác nhìn cây cung tinh xảo đang chờ phát động trong tay Ti Lan, bắt giác nhíu mày, rõ ràng bị ngắc rồi, nhưng y lại không cảm thấy được khí cơ cũng như nửa phần nguy hiểm nào. Tình trạng này không cần nghi ngờ là rất nguy hiểm, thiên phú thần thông của tiểu nữ sinh này đại khái chính là tiền thuật.

Mỗi yêu tộc khi vừa ra đời đã có một loại thiên phú thần thông.

“Chúng tôi không có ác ý, chỉ là chúng tôi muốn đến [Thành Bạch Cập] tham gia cuộc tuyển chọn của yêu phủ Bạch Cập, nhưng không cẩn thận bị lạc đường, cho nên muốn hỏi đường mà thôi.” Phương Khác cười nói.

Thật ra không phải họ không biết đường, trong tiểu trấn khi nghe đến yêu phủ Bạch Cập và thành Bạch Cập họ đã quyết định sẽ đến đây. Nào biết người trong trấn tuy cho họ biết đường đi, nhưng họ lại không rành rẽ đường đi, hoàn toàn không biết cách đi. Ti Lan vẫn giữ tư thế phòng ngự, vẻ mặt bán tín bán nghi, nhưng lại lấy ra một miếng da mỏng.

“Xin lỗi, ta chỉ đề phòng vạn nhất.” Ti Lan cười xin lỗi, một tay vẫn túm lấy cái cung nho nhỏ. “Ta có một tấm bản đồ da, không những có đường đi đến thành Bạch Cập còn có đường đi đến hai thành khác. Nhưng, hai vị, chuẩn bị dùng cái gì để đổi đây?”

“Đổi?” Phương Khác chớp chớp mắt.

“Có cái gì không đúng sao?” Ti Lan nghi hoặc nói: “Trao đổi đồng giá, rất công bằng mà.”

“Không, không có.” Phương Khác ngẫm nghĩ, thò tay sang Diệp Vu Thời, Diệp Vu Thời móc ra một xấp bùa.

Phương Khác giao cho Ti Lan: “Những cái này được không?”

Ti Lan nghiêng đầu, rút ra năm lá trong xấp bùa, sau đó đặt bản đồ da vào tay Phương Khác: “Nhiều đây đủ rồi, xin tạm biệt từ đây.”

Ti Lan biểu đạt rất rõ, hy vọng bọn họ có thể giữ khoảng cách. Tại vùng hoang vu thế này, gặp yêu khác cản đường dường như là chuyện rất bình thường, giữ khoảng cách an toàn là tốt nhất.

Ti Lan lại không biết, về sau hai người này mang đến cho cuộc đời nàng biến động rất lớn.

24. Chương 24: Huyết Mạch Tinh Hải 1

[Thành Bạch Cập] rộn ràng náo nhiệt, do mấy hôm sau yêu phủ sẽ mở, thành phố chứa một trong chín đại yêu phủ trên Thanh Hoa đại lục rầm rộ chưa từng thấy. Tu thất chuyên cho thuê đã cung không đủ cầu, thậm chí có vài tu sĩ đến muộn chỉ có thể đóng quân ngoài thành, thương nhân bản địa kiếm được đầy bát.

Tuy Ti Lan đến khá sớm, nhưng cũng không có bao nhiêu tiền dư để thuê tu thất, bèn trực tiếp dựng lều ngoài thành. Nhìn hai vị tu sĩ vẫn luôn giữ khoảng cách nhưng đi theo cả đường kia bắt giác thở ra một hơi. Thật ra nên cảm tạ hai người này, nếu không phải nhờ hai người họ, tu sĩ gặp trên đường hiểu lầm cả ba đi cùng, nói không chừng với thực lực thấp như nàng sẽ bị người ta nhắm vào.

Trên đường tới đây, tình cảm của hai người đó rất tốt, làm nàng ngưỡng mộ. Cứ đêm xuống, sẽ có một người đỡ tọa một người luyện kiếm. Thỉnh thoảng vị tu sĩ tên Diệp Vu Thời sẽ mở miệng chỉ điểm, hoặc đích thân làm mẫu. Mà vẻ mặt nghiêm túc khi luyện kiếm của Phương Khác luôn khiến nàng bắt giác nhìn về phía họ.

Lúc đó, trong mắt Phương Khác như có những vì sao chiếu sáng. Ti Lan tìm không được nghiêng đầu, những lúc này, nàng luôn nhìn đến ngấn người, sau đó sẽ phát hiện Diệp Vu Thời nhìn nàng đầy vẻ suy ngẫm, làm nàng không biết phải cư xử ra sao.

Ti Lan thu lại tư duy bay xa, hạ mắt, ngồi ôm gối, nhìn đám người náo nhiệt rộn ràng, nàng cũng giống Phương Khác khắc khổ không lười biếng, y nhất định có thể vào yêu phủ đúng không? Tu vi của y cao hơn nàng rất nhiều, nhưng vẫn nỗ lực cẩn thận luyện những động tác cơ bản. Nàng nhất định sẽ vào được yêu phủ, nhất định. Trong mắt Ti Lan tràn đầy kiên định.

Lúc này Phương Khác và Diệp Vu Thời đang ngồi đối diện nhau trong một gian tu thất, mỗi người tỉ mỉ nghiên cứu một cái thẻ ngọc. Mấy cái thẻ ngọc này đều được cất trong nhẫn Nạp Hư Diệp Vu Thời lấy được tại bí cảnh Côn Luân, có vài cái là du ký không biết tên, một vài cái là công pháp, còn có pháp quyết, nói chung khá tạp. Diệp Vu Thời và Phương Khác hiện nay chính là đang tìm thẻ ngọc khi chép của Thanh Linh tảo nhân trong sổ thẻ ngọc này.

Thanh Linh tảo nhân nhất định đã từng đến hai giới yêu ma, mà thời gian ngài tọa hóa (chỉ người ngồi khoanh gối mà chết) tại bí cảnh Côn Luân sớm nhất cũng là một trăm năm trước. Vậy nói không chừng trong thẻ ngọc ghi chép của Thanh Linh tảo nhân sẽ có những ghi chép về thông đạo của ba đại lực.

Mấy hôm nay, họ chỉ mới hiểu được sơ sơ tình huống cơ bản của đại lực Thanh Hoa.

Đúng như những gì được ghi chép trong thẻ ngọc của Thanh Linh tảo nhân, nhân, yêu ma phát triển đến nay trừ trời sinh bất đồng, còn lại ngôn ngữ với hệ thống xã hội đều giống nhau. Chẳng hạn hiện tại đại lực Thanh Hoa cũng phân tu vi tu sĩ là luyện khí đến hóa thần, tiền tệ thông dụng cũng là linh thạch.

Mà đại lực Thanh Hoa không có môn phái, chỉ có tộc và thành. Mỗi thành sẽ tự làm theo ý mình. Chỉ có hai thế lực ngoài mặt vô cùng lớn, một là yêu phủ, còn một thì gọi là [Thanh Minh]. Họ chẳng dò la được bao nhiêu tin tức về [Thanh Minh], sợ sẽ gây chú ý không cần thiết. Mà yêu phủ, vì yêu phủ sắp mở, cho nên họ tìm hiểu được đại khái.

Diệp Vu Thời đột nhiên mở mắt, buông thẻ ngọc dán trên trán xuống.

“Phương sư đệ, chúng ta phải vào yêu phủ.”

Phương Khác mở mắt, thu lại linh thức trong mớ ghi chép vô cùng tạp làm y choáng váng này ra, nhìn sang Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời nhẹ gõ ngón tay trở lên thẻ ngọc, “Trong thẻ ngọc này viết, ngài phát hiện một trận truyền tống cổ xưa trên một vách núi không tên thuộc dãy núi Ba Cách Yên của đại lực Cửu Châu, thế là ngài phí rất nhiều ngày tu sửa trận truyền tống đó, sau đó nó khởi động, ngài đột nhiên xuất hiện trên bầu trời sao bát ngát.”

“Bầu trời sao bát ngát... là yêu phủ.” Phương Khác sáng mắt, theo như tin tức Phương Khác dò la được từ miệng những thương gia của tu thất này, trong yêu phủ có một vùng trời sao bát ngát.

Diệp Vu Thời gật đầu, chân mày khẽ nhíu, Phương Khác lập tức nghĩ đến gì đó, sắc mặt cũng biến đổi, luận tu vi y và Diệp Vu Thời đều tự tin đạt được tư cách vào yêu phủ. Nhưng bọn họ đều là người, căn bản không phù hợp điều kiện tất yếu để vào yêu phủ – huyết mạch yêu tộc.

Yêu phủ là tồn tại vô cùng đặc biệt của đại lực Thanh Hoa, không như môn phái của đại lực Cửu Châu. Yêu phủ giống mảnh đất truyền thừa thời cổ xưa hơn.

Đại lực Thanh Hoa không biết từ lúc nào đã có yêu phủ, chín tòa yêu phủ nằm ở các phương vị trên đại lục Thanh Hoa. Nói là chín tòa yêu phủ không bằng nói là chín lối vào yêu phủ.

Yêu tộc nổi danh với thuật pháp, mỗi yêu tộc đều là tu sĩ ngũ hành trời sinh. Mà ảo trận của yêu tộc còn đạt đến mức trong hư có thực, trong thực có hư. Yêu phủ có thể chính là một ảo trận lớn nhất không thể tin nổi nhất trên đời này. Thông qua lối vào yêu phủ ở những phương vị bất động, là có thể đi qua ảo trận, tiếp thụ thuật pháp truyền thừa cổ xưa.

“Thanh Linh tiền bối là thông qua trận truyền tống đến được tầng một yêu phủ. Cho nên ta nghĩ trong yêu phủ nhất định có trận truyền tống thông đến đại lục Cửu Châu. Tiếc rằng hai ta đều không có huyết

mạch yêu tộc.” Diệp Vu Thời không ngừng gõ lên thẻ ngọc, trong ngữ khí không nghe ra chút cảm xúc nào, nhưng Phương Khác lại nhìn ra được tâm trạng xuống dốc qua bờ môi hơi mím của hắn.

“Tầng một? Yêu phủ còn có rất nhiều tầng sao?” Phương Khác bắt giắc hỏi.

Diệp Vu Thời liếc Phương Khác một cái, ngữ khí khá kinh ngạc, trong con mắt hẹp dài mang theo ý cười nhàn nhạt: “Chẳng lẽ Phương sư đệ nhàn nhã trong thành Bạch Cập hai ngày chỉ biết được tầng thứ nhất của yêu phủ là [Huyết mạch tinh hải] sao?”

Phương Khác không biểu hiện gì nhưng trong lòng đã thầm rửa, người cho rằng ta không thấy ý cười trong mắt người sao? Giả vờ rất kinh ngạc giống lắm đó, muốn cười nhạo thì cười đi.

Phương Khác nghĩ đến hai ngày trước y giả vờ vô tình bắt chuyện với từng thương gia dò la tin tức nhưng chẳng mua một thứ gì, cuối cùng bị thương gia dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cho không chốn dung thân, kệp đuôi bỏ chạy là liền cảm thấy vô cùng bị thúc.

“Yêu phủ, tổng cộng mười một tầng, mỗi tầng đều khác nhau, yêu cầu đối với tu sĩ lại càng lúc càng cao. [Huyết mạch tinh hải] chính là tầng một.” Diệp Vu Thời nói.

“Huynh làm sao dò la được?” Phương Khác hơi tiếp cận hỏi.

“Phương sư đệ muốn biết?” Diệp Vu Thời nhếch môi, ôn nhuận như ngọc.

Phương Khác nhú mày đánh giá Diệp Vu Thời một phen, nhìn thế nào cũng thấy không mang ý tốt: “Xin Diệp sư huynh chỉ giáo.”

“Hỏi.” Diệp Vu Thời híp mắt lại, cười nhạt phun ra một từ.

“Xời.” Hiếm khi, Phương Khác nhin không được chữ ra.

“Tu thân dưỡng tính, Phương sư đệ, vẫn chưa làm đủ.” Diệp Vu Thời vẫn cười nhạt, ngữ khí bình thản.

Phương Khác vô lực rửa thầm, y có thể cầu đừng ra vẻ trưởng giả không?

“Ta nhất định phải trở về đại lục Cửu Châu, chẳng qua có vẻ hy vọng rất mong manh. Nếu người không muốn, ta cũng sẽ không cưỡng cầu.” Diệp Vu Thời bỗng ngừng cười, nhàn nhạt nói.

Phương Khác sững sốt, sau đó ngẫm nghĩ nói: “Ta không muốn ở lại đại lục Thanh Hoa.”

“Yêu phủ ba năm mở một lần, ta và người không có huyết mạch yêu tộc, không thể có được phù văn thông hành vào [Huyết mạch tinh hải], nếu ngày yêu phủ mở vẫn không có biện pháp gì khác, ta sẽ chọn cách cưỡng ngạch xông vào.” Mắt Diệp Vu Thời đầy lạnh lẽo, nhưng môi lại cong lên một nụ cười hoàn mỹ.

Yêu tộc trời sinh đã có thiên phú thần thông, nhưng thiên phú thần thông lại cần phải thông qua thuật pháp truyền thừa để kích phát, vì bảo đảm mỗi yêu tộc được truyền thừa, thế là có yêu phủ, yêu phủ chính là nơi để truyền thừa. Vào trong [Huyết mạch tinh hải], sẽ giống như đang ở trong một vùng sao bát ngát, trong mỗi một vì sao sẽ có một thuật pháp truyền thừa huyết mạch yêu tộc, nếu tu vi của người đủ để vào yêu phủ, vậy trong [Huyết mạch tinh hải], vì sao phù hợp với huyết mạch của người sẽ kêu gọi người, sau đó ban cho người phù văn sau này được tự do tiến vào yêu phủ.

Cho nên ý nghĩa của yêu phủ đối với yêu tộc là rất quan trọng.

Phương Khác hầu như đã có thể tưởng tượng đến lúc đó họ sẽ phải đối diện với sự tra xét và truy sát của cả đại lục Thanh Hoa.

“Cầu thắng trong nguy hiểm.” Diệp Vu Thời nhẹ nhếch mày, cười rục rịch, ưu nhã phong lưu không thể tả. “Vào không được thì chém giết mà vào.”

Phương Khác chớp mắt mỉm cười với Diệp Vu Thời, lấp lánh như sao: “Được thôi, sư đệ chỉ đành xá cái mạng này bồi quân tử thôi.” Nhưng nội tâm thì lạnh lẽo chảy nước mắt đầy mặt, nói chém giết để vào đơn giản gọn lẹ như thế, gia vẫn chưa thích ứng với mấy loại đại khai sát giới đâu đó. Nếu thật phải vậy, đại khái y thật sự sẽ trở thành con chuột trốn đông trốn tây, thật đó.

“Không cần như thế, ngô có biện pháp để hai người nhữ vào được yêu phủ.” Trong đầu đột nhiên vang lên giọng nói xa xăm, cảnh sắc trước mắt Phương Khác chợt thay đổi.

Biển hoa đỏ máu, trường kiếm đỏ máu trong biển hoa, cùng với tội phạm dụ dỗ tóc dài màu bạc ngồi trên trường kiếm!

“Người có yêu cầu gì?” Phương Khác nhíu mày hỏi.

Thái A nhẹ lắc đầu, đôi mắt ảm đạm không ánh sáng nhìn Phương Khác, trong con ngươi không phản xạ chút ánh sáng nào, tử khí nặng nề.

“Cây ráy ma, máu vân báo, cộng rễ thiết thụ... mài thành phần cuối cùng bỏ huyết dịch yêu tộc vào đó, chấm lên trán, có thể che mắt được Huyết mạch tinh hải trong yêu phủ, lấy được phù văn.” Thái A nói tuần tự.

Phương Khác nhìn chằm chằm Thái A hồi lâu, có chút thất bại, kết luận y đưa ra là Thái A không nói dối, hẳn nói toàn là thật, nhưng giúp y vào yêu phủ có ích gì cho hắn?

“Nhữ quá ngoan cố, đối với ngô cảnh giác quá sâu. Ngô chỉ là một thanh kiếm mà thôi.” Cuối cùng cảnh tượng biến mất, giọng nói xa xăm của Thái A vẫn còn vang vọng bên tai.

Phương Khác hoàn hồn lại liền giật mình, thấy ngay đôi mắt thâm trầm của Diệp Vu Thời. Y quay đầu đi, không ngờ mình lại chìm vào chỗ Thái A ngay trước mặt Diệp Vu Thời, Diệp Vu Thời đã nhìn ra cái gì rồi đúng không.

“Ta biết cách vào yêu phủ rồi.”

25. Chương 25: Tộc Đông Thanh 1

Sinh vật cạnh tranh, mạnh thắng yếu thua. Nguyên tắc này dường như bất luận lúc nào tại đâu ở thế giới nào cũng đều thông dụng. Cũng như hiện tại bắt đầu cạnh tranh tư cách vào yêu phủ.

Năm mươi đài thi đấu hình tròn cao đến hai mét chậm rãi dâng từ lòng đất lên, linh quang màu lục mỹ lệ chiếu sáng chói mắt.

Cách giành được tư cách vào yêu phủ rất đơn giản, người đi khiêu chiến các đài chủ của năm mươi đài thi đấu hình tròn. Chỉ cần họ nhận định người thông qua thì người thông qua. Cái gì? Nếu phán quyết không công bằng? Vậy thì đánh cho họ rớt xuống, thắng rồi sẽ giành được tư cách. Không thắng được? Ha, người không có thực lực, làm gì có chỗ nói chuyện.

Phương Khác chớp mắt nhìn thân ảnh hư ảo giữa không trung. Đông Thanh Đồng Dạ, tuổi hai mươi, lên đến tầng ba yêu phủ, đứa con thứ ba của tộc trưởng tộc Đông Thanh [Thành Bạch Cập], nhân vật thiên chi kiêu tử.

Hầu như ánh mắt của tất cả mọi người đều đặt lên Đông Thanh Đồng Dạ, vì gã không chỉ là thiên tài trăm năm mới gặp một lần, cả dung mạo cũng đáng được xưng là tuyệt sắc hiếm gặp trong yêu tộc. Nhưng trong ánh mắt nhiều người có lẽ còn mang theo căm ghét.

Ánh mắt Phương Khác không dừng lại trên gương mặt mỹ lệ hơn cả nữ nhân của Đông Thanh Đồng Dạ kia, mà trên chỉ pháp biến ảo nhanh chóng của Đông Thanh Đồng Dạ. Lục quang nhàn nhạt, ngón tay cong lại tạo ra một đồ án phức tạp, nhìn như cực chậm rãi, thực chất đã nhanh đến một trình độ nhất định, do đó mới xuất hiện tàn ảnh chậm rãi. Tàn ảnh trước chưa tan thì tàn ảnh sau đã tới.

Phương Khác vốn cho rằng không có ai nghĩ đến việc chồng thuật pháp lại để sử dụng, vì như vậy cần chỉ pháp phải cực nhanh, nếu chỉ pháp không đủ nhanh, chồng hai thuật pháp lại còn không bằng tách ra mà sử dụng từng cái. Tốc độ chỉ pháp của Phương Khác trong số những tu sĩ cùng cấp bậc, không, chỉ sợ trong số tu sĩ kỳ kim đan cũng có thể nói là tốc độ không tồi, nhưng so với Đông Thanh Đồng Dạ thì còn lâu mới bằng.

Phương Khác thật muốn thám phục, hiện tại thuật pháp y chồng lại thành công chỉ từng sử dụng ở bí cảnh Côn Luân, đó là [Thủy Mộc Thuần] và [Cấp Mộc quyết] đã dùng để giết chết nữ tu Thái Hành. Hai thuật pháp này nói chính xác vẫn không phải hai thuật pháp chồng lại hoàn chỉnh, chỉ chồng được một nửa thuật pháp. Mỗi lần sử dụng linh lực của y gần như bị rút sạch. Mà thuật pháp Đông Thanh Đồng Dạ này thì triển là chồng lại ba cái.

Năm mươi đài tròn đó, là do [Thốn Mộc quyết], [Thổ Tường thuật], [Thổ Thích thuật] chồng lại mà thành, hơn nữa còn sử dụng phạm vi lớn như thế, Đông Thanh Đồng Dạ vẫn còn có vẻ thoải mái như thế, thực lực là không thể xem thường.

Tại đại lục Cửu Châu, hầu như không có việc chồng thuật pháp, cũng chưa từng có ai truyền thụ, nhưng ở đại lục Thanh Hoa lại rất bình thường. Đối với thuật pháp yêu tộc quả thật có ưu thế lớn hơn hẳn so với người.

“Sơ kỳ kim đan.” Diệp Vu Thời bỗng nói.

Phương Khác nghiêng mặt nhìn Diệp Vu Thời. Diệp Vu Thời nhẹ rũ mắt, không biết đang nghĩ cái gì. Phần lớn thời gian Diệp Vu Thời đều rất an tĩnh, trừ tu hành thì luôn mang vẻ ngẫm nghĩ. Chỉ có khi trước mặt người khác, mới biến thành phong độ lẫm lẫm, khí chất ôn hòa khiến người ta không cách nào cự tuyệt. Mâu thuẫn nhưng lại phân chia hài hòa, cứ như người này trời sinh đã thế.

“Diệp sư huynh, huynh sắp đột phá sao?” Phương Khác hỏi, chỉ có cảnh giới tương đồng hoặc tu vi thấp hơn của mình mới có thể cảm ứng được tu vi của đối phương.

Phương Khác bĩu môi, tình tiết chạy lệch vô hạn rồi, trong truyện, đáng lý Diệp Vu Thời đã kết thành kim đan trên Thận Hành nhai rồi mà? Nhưng hiện tại không hiểu sao lại chạy đến đại lục Thanh Hoa.

“Còn kém một chút.” Diệp Vu Thời khẽ lắc đầu, ánh mắt đặt ở một chỗ, con mắt hẹp dài hơi híp lại.

Đông Thanh Đồng Dạ thi pháp hoàn tất, rồi đáp xuống một đài tròn.

Vô số thân ảnh từ trong đám người bay vọt lên, đáp lên những cái đài khác. lát sau, những cái đài tròn màu lục nhạt đã đứng đầy người, đài chủ đã bước lên, bắt đầu tuyển chọn. Cuộc tuyển chọn kéo dài ba ngày, ban ngày tuyển chọn, ban đêm các đài chủ cần nghỉ ngơi hồi phục linh lực thể lực.

Rầm, rầm, rầm. Ba tiếng vang chấn động, trong chớp mắt đã có không ít tu sĩ phi thân bay lên. Mà phần lớn tu sĩ khác chọn lựa quan sát. Kỳ quái là trên đài tròn của Đông Thanh Đồng Dạ không có một người nào lên khiêu chiến.

Tự nhiên cũng có những tu sĩ không hiểu chạy đi hỏi thăm, ví như Phương Khác.

Tu sĩ tóc vàng bị hỏi, vẻ mặt thanh tú hơi vặn vẹo, trong mắt có hơi sợ hãi: “Lẽ nào các người chưa từng xem qua cuộc tuyển chọn ba năm trước sao? Đông Thanh Đồng Dạ này, xuất thủ vô cùng hung ác, lòng dạ lại nhỏ hẹp, lại ý vào mình có chút địa vị tại [Thành Bạch Cấp] mà cuồng vọng và khoa trương. Ba năm trước gã cũng là một trong năm mươi đài chủ, phạm là tu sĩ khiêu chiến gã thì không chết cũng tàn. Trong số những tu sĩ bị gã đánh chết hay tàn...” Tu sĩ tóc vàng đảo mắt, hạ giọng nói: “... nghe nói tu sĩ bị gã đánh chết hay tàn phần lớn có huyết mạch truyền thừa và thiên phú khá tốt nhưng không có quyền thế bối cảnh. Còn có...”

Nói được một nửa tu sĩ tóc vàng cảm thanh không nói tiếp, góc trán đỏ mồ hôi lạnh, Phương Khác đồng thời cảm giác được một khí thế mang theo ác ý cực lớn. Phương Khác ngẩng đầu, là Đông Thanh Đồng Dạ.

Gã đang dùng tư thế cao cao tại thượng lạnh lẽo nhìn họ, không, nói chính xác là nhìn Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời ngẩng đầu chấp tay mà đứng, vẻ mặt tự nhiên khéo môi còn mỉm cười. Ánh mắt đang đối diện Đông Thanh Đồng Dạ, trong mắt lại như không chứa vật gì, đạo bào vải thô lại có cảm giác phiêu dật. Mà y, Phương Khác nhìn một thân vải bố hoàn toàn đại chúng của mình.

Nhưng, Phương Khác gần như muốn đỡ trán, ánh mắt này...

Quả nhiên, Đông Thanh Đồng Dạ lập tức phóng hết hoàn toàn khí thế áp lên người Diệp Vu Thời. Khí tức của Diệp Vu Thời hơi loạn, đây là khác biệt của hậu kỳ trúc cơ và sơ kỳ kim đan.

Đông Thanh Đồng Dạ đương nhiên cảm giác được biến hóa khí tức, trên gương mặt tinh xảo xuất hiện một nụ cười khinh thị bao hàm mỉa mai.

“Ai, huynh đã nói rồi mà, chúng ta đừng tạo ra những phiền phức không cần yếu, phải kín kẽ, huynh xem y phục của chúng ta, vải thô...” Phương Khác nói được một nửa, ngăn người nhìn Diệp Vu Thời nhẹ điểm mũi chân, phi thân nhảy lên đài tròn, đài tròn của Đông Thanh Đồng Dạ thì cách đó không xa.

“Phương sư đệ, tự giải quyết ổn thỏa.” Âm thanh bình tĩnh của Diệp Vu Thời truyền tới.

“Hừ, không thể nói câu nào dễ nghe sao?” Tự giải quyết ổn thỏa gì chứ? Đồng thời Phương Khác dùng ánh mắt gần như là đồng tình nhìn Đông Thanh Đồng Dạ đang kinh ngạc. Sư huynh nhà ta luôn hành sự không theo lẽ thường, xin lỗi trước nhá. Phương Khác thầm nghĩ.

Không ít người chú ý đến màn này. Khinh thường có, hứng thú có, không mang ý tốt cũng có. Hễ là những nhân vật như thiên tài hầu như đều có một điểm chung, đó chính là kiêu ngạo. Bị khiêu khích như vậy, người không dao động quả thật rất ít. Không hiểu sao Phương Khác lại muốn cười, Diệp Vu Thời thật sự là một người theo chủ nghĩa thực dụng.

Lúc này trên đài quan sát xa xa, một người vốn đã chán ngán chuẩn bị bỏ đi lại ngồi xuống, nhân tài ngồi trên đài quan sát này là thế lực lớn nhất [Thành Bạch Cạp].

Đông Thanh Đồng Dạ thè lưỡi liếm môi, ánh mắt luôn đặt trên người Diệp Vu Thời.

Phương Khác quan sát tất cả đài tròn, tìm kiếm đối thủ thích hợp. Chỉ cần thông qua không phải là được rồi sao? Cần gì quan tâm hẳn là Đông Thanh Đồng Ý hay Đông Thanh Đồng Dạ, có liên quan gì với họ đâu?

Đột nhiên ánh mắt Phương Khác dừng lại trên một cái đài, là nàng, Ti Lan. Trên người toàn là máu, đặc biệt ngón tay giống như từng bị nghiền qua, huyết nhục mơ hồ. Ngay cả xương ngón tay cũng lộ ra, cây cung của nàng ta đâu? Diệp Vu Thời từng nói cây cung đó ít nhất là tứ phẩm.

Trước mắt Ti Lan là một vùng huyết sắc, sống chết cắn chặt môi, tuyệt đối tuyệt đối không được từ bỏ. Nàng nhếch nhếch đứng dậy cạnh mép đài, rốt xuống là tiêu ngay. Hôm nay không thành công, ngày mai, ngày kia nàng bị thương cho dù lại khiêu chiến lần nữa cũng tuyệt đối không thể thành công.

Cho nên dù hiện tại đang đau cũng không thể từ bỏ, phải kiên trì thêm một chút, gã đã nói chỉ cần nàng có thể kiên trì một khắc thì coi như nàng qua, nhanh thôi, sắp thành công rồi.

“Ôi, người nhìn nữ tu đó kìa, chắc, thật đủ thảm.” Tu sĩ tóc vàng vốn thanh tú thấy Đông Thanh Đồng Dạ không còn nhìn họ nữa, lại sắp tới.

“Vị đạo hữu này, nghe giọng điệu của người hình như biết nữ tu sĩ đó?” Phương Khác hỏi.

“Tu sĩ dựng lều ở phía đông ngoài thành ai không biết nàng ta. Hôm đó cũng thật là xui xẻo, đến trễ cho nên không thuê được tu thất, ôi, lại không phải không có linh thạch, sao lại không thuê được tu thất chứ? Trú ngoài thành... khụ, hôm đó vị tu sĩ này luyện tập tiên pháp ở một nơi khá ít người, tiên thuật đó, thật là không có gì để nói, trăm bước xuyên đích, bách phát bách trúng.”

Phương Khác nhíu mày nhìn Ti Lan liên tục đứng lên, gần như cứ vừa đứng lên lại bị đá bay. Mà vị đài chủ đó nhìn thần sắc có chút không ổn, dù vậy vẫn giống như đùa nghịch đá Ti Lan ngã hết lần này đến lần khác nhưng lại không vội ném xuống đài.

Theo như tu sĩ tóc vàng nói chính là không biết sao Ti Lan lại đắc tội một tu sĩ, vị tu sĩ đó trực tiếp bẻ gãy cung. Cung tiên ít nhất là tứ phẩm, nếu bị bẻ gãy, đối phương phải là tu sĩ bậc nào chứ?

Phương Khác nhìn lên đài, đã có thể khẳng định là có người cố ý trừng trị Ti Lan.

Mà phía dưới những tu sĩ chú ý đến đài của Ti Lan, trước đó đều cười nhạo Ti Lan không biết lượng sức, cầm một cây cung gãy mà dám lên đài, hiện tại đều trầm mặc, bao gồm cả tu sĩ tóc vàng cạnh Phương Khác, ánh mắt vốn đồng tình cũng chậm rãi trầm xuống, nghị lực thế này đáng để bọn họ bội phục.

Sắp sửa đến một khắc, trong mắt Ti Lan dường như thoáng cái cháy bùng sắc màu, nhưng ngay lúc này, tu sĩ trên đài vận thuật hỏa cầu đơn giản nhất, ném vào Ti Lan.

Ti Lan trân mắt nhìn hỏa cầu bay đến, tránh, thì sẽ rớt xuống, không tránh sẽ chết. A ma, A ma, Ti Lan liều hết sức toàn thân né tránh hỏa cầu đó, đồng thời ngã ra sau ngã từ trên đài xuống.

Sắc màu trong mắt Ti Lan dường như chưa từng xuất hiện, lặng lẽ lui xuống. Hóa ra không phải nàng kiên trì đến cuối cùng, chỉ là người đó muốn đợi đến khắc cuối cùng khi nàng sắp đạt được hy vọng thì cho nàng thất vọng.

26. Chương 26: Tộc Đông Thanh 2

Ti Lan té mạnh xuống đất, va chạm cực mạnh khiến nàng thổ huyết, thân thể co giật không tự chủ. Đau đớn kịch liệt như thế, nhưng Ti Lan chỉ ngẩn ngơ nhìn bầu trời, xanh thẳm mà rộng lớn, còn có gương mặt mơ hồ không rõ của tu sĩ trên đài... có đôi khi nỗ lực và kiên trì căn bản là vô dụng. Thiên bẩm quan trọng hơn nỗ lực, nếu nàng không yếu như vậy, A ma... A ma, Ti Lan vô dụng, Ti Lan không thể vào yêu phủ... ba năm một lần... ba năm sau... Ti Lan cố gắng đè nén nghẹn ngào, A ma có thể đợi được ba năm sao? Nước mắt làm nhòe mắt nàng.

“Người vẫn ổn chứ?”

Trong mắt Ti Lan là ảnh ngược của một gương mặt thanh tú khá xa lạ, người này có đầu tóc vàng rối loạn.

“Ta không sao.” Ti Lan nhếch nhách ngồi dậy, đau đớn khiến nàng không kìm được run rẩy, nhưng người trước mắt lại khiến nàng cảm thấy vô cùng lúng túng, Ti Lan cắn rách môi muốn đứng lên.

Tu sĩ tóc vàng đưa tay dìu Ti Lan.

“Cảm ơn.” Ti Lan cẩn trọng nói, đồng thời cảm thấy không thoải mái khi bị những tu sĩ khác chú mục.

“Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, là vị Phương huynh đệ này bảo ta đến kéo người một cái.” Tu sĩ tóc vàng nói, đồng thời âm thanh kinh ngạc của tu sĩ xung quanh khiến Ti Lan bất giác ngẩng đầu.

Ti Lan tròn to mắt, trên đài nàng vừa ngã xuống lại có một người lên khiêu chiến. Người đó... là Phương Khác. Mà những lời tu sĩ tóc vàng nói lại khiến nàng kinh ngạc.

Phương Khác đảo mắt nhìn tất cả các đài tròn, phát hiện chỉ có tu sĩ trên đài tròn này là chuyên dùng võ kỹ tấn công, thuật pháp chỉ là phụ. Mà Phương Khác đối với thuật pháp tuy có sáng tạo lạ lùng, nhưng thật sự không tính là rành rẽ. Dùng cái yếu của mình đấu với cái mạnh của người ta, không phải là chuyện ngốc hay sao. Cho nên Phương Khác ném bình đan dược liệu thương cho tu sĩ tóc vàng, rồi phi thân lên đây, một tu sĩ trung kỳ trúc cơ như y có lòng tin để đấu với tu sĩ sơ kỳ trúc cơ.

Chủ yếu nhất là y muốn thử xem kiếm pháp của mình thế nào. Dùng tu sĩ này để luyện tay rất thích hợp.

Đông Thanh Kết mắt lạnh nhìn Ti Lan rớt xuống, trên mặt bất giác xuất hiện nụ cười trào phúng, chỉ là một tên tăng tám luyện khí.

Ti Lan hết lần này đến lần khác đứng lên đã khơi gợi bạo ngược trong lòng Đông Thanh Kết, đặc biệt là ánh mắt những tu sĩ dưới đài khác nhìn gã làm gã đặc biệt phần nộ. Nhìn cái gì mà nhìn, một tiểu nhân vật tăng tám luyện khí mà thôi, có gì đáng để chú tâm.

Tuy tăng tám luyện khí đã đạt đến tư cách tiến vào yêu phủ, nhưng ai bảo nàng đắc tội người không nên đắc tội chứ?

Một bóng người phi thân lao lên, Đông Thanh Kết nhăn mày, gã không nhìn ra tu vi người này sâu hay cạn, lẽ nào tu vi người này cao hơn gã?

“Tại hạ Đông Thanh Kết, đạo hữu, thỉnh.” Đông Thanh Kết tự nhiên chấp tay hành lễ, lúc nói ra tên của mình rõ ràng mang theo kiêu ngạo. Gã là người của Đông Thanh gia, Đông Thanh Kết đảo mắt nhìn dưới đài, thấy những tu sĩ vốn có chút cảm phần đều thu lại biểu tình, khóe môi bất giác nhếch lên.

Sau đó khi Đông Thanh Kết quay sang Phương Khác đã chuyển sang vẻ nghiêm túc, hai tay tạo thành chưởng, một trước một sau cân bằng với vai, chân trái lùi về sau một bước.

Bình thường mà nói tu sĩ tham gia thi lấy tư cách vào yêu phủ tu vi không qua luyện khí, khác biệt của kỳ luyện khí và kỳ trúc cơ không phải lớn bình thường, cho nên đài chủ canh đài phần lớn đều yêu cầu phải dưới kim đan trên trúc cơ, bình thường sẽ khoảng tu vi trung kỳ trúc cơ. Mà Đông Thanh Kết trở thành đài chủ chỉ với tu vi sơ kỳ trúc cơ là có nguyên nhân.

Thiên La chưởng của gã là thiên phú thần thông được kích phát sau khi tiếp nhận truyền thừa huyết mạch lúc vào yêu phủ. Cho dù Đông Thanh Kết không phải thiên tài như Đông Thanh Đồng Dạ nhưng cũng không phải là kẻ tầm thường.

Qua hai chiêu thì để cho y qua đi, tu vi kỳ trúc cơ đoạt được tư cách vào yêu phủ là chuyện xứng đáng. Nhưng, nếu người này muốn đánh gã rút xuống đài tròn, vậy tuyệt đối không thể. Cho dù mỗi lần tuyển chọn vào yêu phủ đều xuất hiện tình huống đài chủ bị đánh rút xuống, nhưng trong số người bị đánh rút xuống đó tuyệt đối không bao gồm Đông Thanh Kết.

Lúc Đông Thanh Kết đang suy nghĩ lung tung, Phương Khác chỉ đơn giản đáp lại lễ, rồi cầm kiếm bày thế, thế nhắc tay đơn giản nhanh gọn.

Phương Khác nhìn đối phương, không mang theo bất cứ vẻ khinh thường nào khi đối diện với tu sĩ có tu vi thấp hơn mình. Đừng xem thường bất cứ đối thủ nào của người, huống chi, đối với kiếm pháp của y, trong lòng y thật sự không nắm chắc. Đây là lần đầu tiên thực chiến.

Đông Thanh Kết bước lên vài bước, cước bộ ưu mỹ vừa hay đạp lên một vài điểm, chưởng cũng xuất ra, mang theo kinh khí đánh về phía Phương Khác, nếu tỉ mỉ quan sát sẽ phát hiện chưởng này rõ ràng đến từ chính diện, nhưng kinh khí lại từ trên xuống dưới, kinh khí ngưng kết lại thành dạng lưới như tơ mảnh, danh hiệu Thiên La chưởng là từ đó mà ra.

Nhưng Phương Khác lại nhẹ nhàng hóa giải chưởng, Đông Thanh Kết cũng chẳng bận tâm mấy, chưởng này gã mang ý thăm dò là chính, bị hóa giải cũng đúng thôi.

Nhưng Đông Thanh Kết lại sợ hãi biến sắc bởi mũi kiếm đang chỉ thẳng vào trán mình. Chưởng này của gã, nếu muốn hóa giải Phương Khác nhất định phải lùi về sau một bước, lúc đó chưởng tiếp theo của gã đã chờ sẵn. Ai biết Phương Khác không lùi còn tiến, mũi kiếm đã bức gần. Đây là một chiêu kiếm không chút hoa mỹ, chẳng dây dưa gì một kiếm chia thắng.

Đông Thanh Kết giật lùi, hai chưởng khuấy động, một cổ kinh khí phát ra, lại là một khí kinh dạng lưới. Kiếm thế của Phương Khác ngưng trệ, tiếp theo chính là một kiếm nữa.

Theo tốc độ quá chiêu của hai người càng lúc càng nhanh, Đông Thanh Kết xuất chưởng pháp kín kẽ, kiếm pháp của Phương Khác thì nhanh chóng gọn lẹ, không chiêu không phái. Chỉ là chiêu kiếm đơn giản nhất thôi cũng có thể tràn đầy sát khí. Đông Thanh Kết mệt mỏi phòng thủ, chung quy không cách nào thoát khỏi áp chế của Phương Khác. Phương Khác cũng không cách nào đột phá được phòng thủ của Đông Thanh Kết.

Cục diện lập tức chìm vào giằng co, Đông Thanh Kết càng đánh càng khó chịu khó hiểu, dựa vào Thiên La chưởng và bộ pháp của Đông Thanh gia, trước giờ chưa có ai có thể bức gần đến mức này. Cho dù đối phó với Đông Thanh Đồng Dạ gã cũng dám bảo đảm biến ảo cước bộ của mình có thể thoát khỏi khống chế của Đông Thanh Đồng Dạ, đương nhiên nếu Đông Thanh Đồng Dạ sử dụng thuật pháp, tác chiến cự ly xa gã hoàn toàn không thể trở người.

Đông Thanh Kết tràn đầy sát khí, hoàn toàn quên trước đó đã định quá hai chiêu sẽ cho Phương Khác thông qua. Gã chỉ biết, nếu xuất hiện lỗ hổng, người này sẽ giết chết gã.

Điều này nhìn ra từ thế kiếm của Phương Khác.

Mà Phương Khác, thế kiếm bức người như thế, nhưng ánh mắt lại tĩnh lặng, mỗi chiêu kiếm sử ra cứ như luyện tập hằng ngày, y chỉ biết, nếu thế kiếm của y có chút do dự hay đình trệ nào, để trong nước sẽ gặp trở lực càng lớn.

Đâm ra từ góc độ nào, chỗ nào nên chém lên nơi nào nên chém xuống, lúc nào nên gọt lúc nào nên chặt, những thứ này không khác gì lúc y đối diện dòng nước chảy siết.

Trong mắt Đông Thanh Kết kiếm pháp của Phương Khác đã hoàn toàn phá giải chưởng pháp của gã, nhưng thứ xuất hiện trong mắt Phương Khác không phải là sơ hở của Thiên La chưởng, mà là nơi tiết kiệm sức nhất đơn giản nhất lực cản trở trực tiếp nhỏ nhất như lúc đối diện dòng nước chảy.

Ti Lan nhìn cục diện đó, ánh mắt phức tạp.

“Thể chất của y không thích hợp làm kiếm tu, so với tu sĩ luyện thể bình thường, thể chất của y khá yếu ớt, nếu trúng một chưởng, cho dù tu vi của y cao hơn đối phương, y cũng sẽ trọng thương mà bại, bản chất của y là tu sĩ thuật pháp.”

Ti Lan nghe tiếng nghiêng đầu, không biết khi nào Diệp Vu Thời đã đi tới dưới đài này. Con mắt hẹp dài tạo độ cong dễ nhìn. Ti Lan ngẩn ngơ thất thần. Mắt Phương Khác sáng rực mà trong vắt dễ hiểu bất ngờ, còn Diệp Vu Thời là mông lung sương mù trông như ôn nhu thực chất khó dò.

Diệp Vu Thời mỉm cười với Ti Lan, nụ cười như gió xuân còn có khí chất xuất trần, rõ ràng sẽ khiến rất nhiều người nảy sinh hảo cảm, nhưng không biết tại sao mỗi lần thấy ánh mắt Diệp Vu Thời, nàng sẽ cảm thấy một luồng hơi lạnh, lạnh đến tận xương. Nàng cảm thấy Diệp Vu Thời giống như cơn mưa mông lung vào đầu xuân, nhìn thì ôn nhu mỹ lệ, nhưng nếu đặt mình vào trong đó, sẽ cảm thấy lạnh lẽo tận xương.

Nhưng ánh mắt Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời, là tín nhiệm, tín nhiệm chắc chắn.

Ti Lan không mở miệng, nàng biết Diệp Vu Thời còn chưa nói xong.

“Nhưng ngộ tính của y đối với kiếm, đến nay ta chưa thấy ai sánh bằng. Kiếm của y, là kiếm của y. Không có bóng dáng của bất cứ ai cũng không có bất cứ phe phái nào.” Diệp Vu Thời vừa dứt lời, bên cạnh truyền đến từng tiếng kinh hô.

Ti Lan trợn to mắt, chỉ thấy Đông Thanh Kết đã lùi đến mép đài, thậm chí một chân chỉ còn một nửa trên đài, khí tức cả hai đều không ổn định, chiến đấu tiết tấu nhanh như vậy, thể lực linh lực cả hai đều tiêu hao khá lớn.

Sắc mặt Đông Thanh Kết mang theo hoảng loạn dễ nhận ra, Phương Khác lại ra một kiếm, nhắm thẳng vào hầu kết của Đông Thanh Kết.

Lùi, sẽ rớt xuống, không lùi, có thể sẽ chết. Đông Thanh Kết biến ảo hai tay, chân trái bước tới trước, hai chưởng cùng ra, dùng hai chưởng kẹp lại kiếm của Phương Khác, gã nghiêng người đưa song chưởng đi thuận theo thân kiếm, tay trái tạo chưởng chém tới cổ Phương Khác.

Dưới đài có không ít người hít ngược một hơi, chưởng này chém thật hiểm, tình trạng hung hiểm vạn phần, Phương Khác xoay thân kiếm, đẩy chưởng phải của Đông Thanh Kết ra. Phương Khác đạp lên bụng Đông Thanh Kết, Đông Thanh Kết mang vẻ kinh ngạc ngã ra sau rớt xuống đài.

“Má, nghĩ gia không có chân sao?” Phương Khác cười khinh bỉ, máu nhỏ giọt từ trường kiếm trong tay. Đứng trên cao nhìn Đông Thanh Kết lão đảo đối tư thế giữa không trung, sau đó thở dốc ngã xuống đất.

Từ dưới nhìn lên, Phương Khác cầm kiếm mà đứng, nụ cười tùy ý, có mấy phần ngọc thụ lâm phong. Tiếc rằng dù vẻ mặt Phương Khác vẫn như bình thường, nhưng trong nội tâm lại đầy cảm nín, đạp lên bụng người đó một đạp cảm giác như đạp lên tường, chân đau quá trời... y là một tu sĩ ngũ hành, tu sĩ thuật pháp theo cách nói của đại lục Thanh Hoa. Đó một tu sĩ luyện khí, một võ tu chân chân chính chính, cảm giác thành tựu này... ừm, thật không tồi.

“Vẫn chưa có bất cứ tin tức gì sao?” Trí Ngu đạo nhân bắt giắc nhíu mày, trong số những người vào di phủ, thể ngọc của Trần Chữ, Viên Kim đã vỡ, nhưng của Diệp Vu Thời và Phương Khác vẫn hoàn hảo, vậy mà đến nay không có tin tức nào, cứ như đã bốc hơi khỏi di phủ.

Tiêu Xương Thu gật đầu, sắc mặt không tốt lắm. Gần đây Thái Hành càng lúc càng có nhiều động tác đối phó Côn Luân.

“Thôi vậy, tạm dừng việc tìm kiếm bọn chúng, nếu thẻ ngọc chưa vỡ, vậy còn sống trên đời, mỗi người có duyên phận riêng. Các ngươi phải thêm nhân thủ đi tìm hai người trong quẻ của trưởng lão Trí Hậu. Đặt trọng điểm lên kiếm tu.” Trí Ngu đạo nhân nói.

“Sư bá, tổn nhiều nhân lực vật lực như thế để tìm kiếm hai người có thể không tồn tại thì có ý nghĩa gì không?” Tiêu Xương Thu hỏi.

Trí Ngu nhìn Tiêu Xương Thu một cái: “Thuật bói quẻ quả thật không thể hoàn toàn tin tưởng, nhưng lần này... thọ nguyên của Trí Hậu sắp tận.” Ngữ khí nghiêm túc mang theo mấy phần bi thương.

Lần đầu tiên trên gương mặt không có biểu cảm của Tiêu Xương Thu xuất hiện vẻ kinh ngạc. Tướng sĩ trong tu sĩ có thể nói là vô cùng ít, nguyên nhân trong đó chính là, hao tổn thọ nguyên. Mà tướng sĩ bói quẻ, không phải vô cùng rõ ràng chỉ có thể nhìn sơ đại khái. Do đó tu sĩ nguyện ý học bói quẻ càng thêm ít. Nhưng mỗi đại môn phái đều sẽ có tướng sĩ. Sự tồn tại của họ... chính là để hy sinh cho môn phái.

Thọ nguyên của trưởng lão Trí Hậu tổn hao nghiêm trọng như thế, vậy quẻ lần này, sợ là thật sự liên quan đến mệnh số của Côn Luân. Tiếc rằng chỉ biết hai người đó có liên quan đến mạng số Côn Luân, còn là phúc hay họa lại không rõ ràng.

27. Chương 27: Tộc Đông Thanh 3

Đông Thanh Kết nhìn chằm chằm Phương Khác đứng trên đài, gân cổ nhảy giần giật, hai tay siết thành quyền, máu đỏ tươi chảy thuận theo kẽ ngón tay, trong mắt có không cam lòng có khuất nhục và phần nhiều là phần hận.

Dưới ánh mắt mọi người, Đông Thanh Kết gã bị đập xuống khỏi đài, đây là sỉ nhục, là sỉ nhục của người Đông Thanh gia.

“Uy phong thật lớn.” Kèm với âm thanh này, cảm giác áp bách cường đại ập đến Phương Khác, lập tức y cảm thấy nặng nề, phải khom người xuống, nếu không hải trong tay đang cầm kiếm, sợ rằng đã trực tiếp ngã nhào. Cho dù là vậy trong miệng Phương Khác vẫn trào lên vị tanh ngọt.

Phương Khác nuốt thứ tanh ngọt đó xuống, che ngực: “Má ơi, quả nhiên muốn giả B không dễ chút nào.” (B: ngẫu)

Đông Thanh Đồng Dạ lên tiếng khiến tất cả mọi người đều yên tĩnh, tại thành Bạch Cập mà chế nhạo tộc nhân Đông Thanh không cần nghi ngờ là cách làm ngu xuẩn. Cho dù Đông Thanh Kết có mâu thuẫn cỡ nào với Đông Thanh Đồng Dạ, nhưng hai người đều là người của tộc Đông Thanh. Đông Thanh Đồng Dạ nhếch môi nhìn đáng vẻ nhếch nhác của Phương Khác, bật cười chế nhạo.

Ánh mắt đầy ác ý của Đông Thanh Đồng Dạ đảo đảo trên người Phương Khác, sau đó như cười như không nhìn Diệp Vu Thời một cái, chỉ một cái nhìn, sắc mặt Đông Thanh Đồng Dạ lại biến đổi. Một ngọn lửa màu lam băng uốn khúc quái dị đang đánh về phía gã. Mà Diệp Vu Thời nghiêm nhiên đã xuất hiện trên đài tròn.

Không ngờ hần lại dám khiêu chiến kẻ hung tàn như Đông Thanh Đồng Dạ, chúng tu sĩ đều lặng yên.

Trên đài quan sát cũng phát ra tiếng kêu nghi ngờ.

Nhân lúc mọi người không chú ý, Phương Khác che ngực lão đảo nhảy xuống đài. Câu nói vừa rồi của Đông Thanh Đồng Dạ nhìn thì bình thường, thực tế lại tự âm thành sóng, trùng kích khiến nội tạng y bị thương nhẹ.

“Đã thỏa thuận sẽ không chơi trội mà?” Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời phi thân lên, không khỏi nhe răng cười. Đông Thanh Đồng Dạ, ám toán gia, người chết chắc rồi.

Ngón tay Đông Thanh Đồng Dạ thoáng chốc biến ảo, một đóa sen nở rộ, Đông Thanh Đồng Dạ phi thân lên, hơi nước ngập trời như sắp sửa đổ mưa.

Hơi nước càng lúc càng nồng, bao kín cả đài tròn, bao gồm luôn Diệp Vu Thời. Đông Thanh Đồng Dạ đứng phía trên hơi nước, bất giác cười lạnh.

Hơi nước này nhìn như vô hại, thực chất lực công kích rất mạnh, mỗi hạt nước đều nằm ở trạng thái xoay chuyển cao tốc, một khi bị dính vào, thì sẽ thương tích đầy người. Đông Thanh Đồng Dạ biến đổi thể tay, hơi nước trên đài biến thành lốc xoáy, bắt đầu nhanh chóng xoay chuyển, hơn nữa còn xuất hiện tiếng ầm ầm kịch liệt, thể hiện uy lực khủng bố mà nó hàm chứa.

Trên mặt Đông Thanh Kết xuất hiện sự khủng hoảng, người này có lai lịch gì mà khiến Đông Thanh Đồng Dạ xuất chiêu này ra – thuật pháp thành danh của Đông Thanh Đồng Dạ – [Thủy Vụ Mạn Thiên].

Một phần người xem bất giác lắc đầu thở dài, thắng bại đã phân, cách biệt quá lớn.

Chỉ riêng Phương Khác sau khi nuốt một viên đan được, hưng phấn bừng bừng nhìn lên đài, không có chút lo lắng nào.

Khi tốc độ cơn lốc hơi nước tăng nhanh đến cực điểm, đột nhiên có âm thanh như hắt nước, hơi nước ngập trời lập tức ngưng kết thành những hạt băng lóng lánh rơi xuống.

Diệp Vu Thời đứng trên đài tròn, quanh người trôi nổi bảy ngọn lửa màu lam băng. Ngọn lửa màu lam băng u tĩnh yên lặng thiêu đốt, xoay chuyển nhỏ giọt quanh Diệp Vu Thời, lộ ra sự quái dị không tên. Mà Diệp Vu Thời cũng nhếch nhác vô cùng, trên y sam luôn sạch sẽ đã xuất hiện đốm đốm máu, đặc biệt là trên lưng, cả phần lưng đều bị sắc máu phủ kín.

Sắc mặt Đông Thanh Đồng Dạ đại biến, nói: “Băng Lưu Diệm, ngươi có cả Băng Lưu Diệm!” Ánh mắt Đông Thanh Đồng Dạ cực nóng, Băng Lưu Diệm là thần hỏa cấp năm.

“Không ngờ lại thu phục được Băng Lưu Diệm... lẽ nào hần trời sinh là âm thể?” Một người trên đài quan sát lầm bầm, người này là thành chủ thành Bạch Cập, Bạch Cập Trì.

Diệp Vu Thời điều khiển bảy đốm lửa bay về phía Đông Thanh Đồng Dạ. Trước người Đông Thanh Đồng Dạ xuất hiện lưu hỏa nóng rực, lũ lượt rơi xuống như pháo hoa đầy trời.

Băng Lưu Diệm, có đặc chất của lửa, nhưng về bản chất là băng. Ngọn lửa hàn lạnh đến cực điểm, lửa nào gặp phải Băng Lưu Diệm không một ngoại lệ đều bị dập tắt nhẹ nhàng.

Phương Khác nhíu mày, mấy ngọn lửa này không bình thường, đó không phải là lửa đơn thuần mà là ba... không, bốn thuật pháp chồng lại!

Quả nhiên trong ngọn lửa ngập trời xuất hiện chớp điện dạng tơ mảnh, thoáng cái ngọn lửa phủ kín trời trở thành một tấm lưới vô cùng nguy hiểm, mà phía dưới lưới là Diệp Vu Thời. Đông Thanh Đồng Dạ cười nhẹ, đây là thuật pháp gã dung hợp Thiên La quyền của nhà Đông Thanh rồi ngộ ra, gã đặt tên là [Thiên la địa võng], một danh hiệu tăng bảy trong quyền pháp.

“Đông Thanh Đồng Dạ đúng là có chỗ bất phàm, có người kế thừa tộc trưởng rồi.” Bạch Cập Trì cười nói với tộc trưởng tộc Đông Thanh bên cạnh.

“Không dám, không dám, tiểu nhi vô tri, hơi tâm cao khí ngạo.” Trên mặt Đông Thanh Cổ Ngọc mang theo đắc ý không che giấu.

Diệp Vu Thời mím môi, lúc này cho dù Băng Lưu Diệm có quay đầu lại cứu viện cũng không thể. Đông Thanh Đồng Dạ cười khinh thường, ánh mắt nóng cháy nhìn Băng Lưu Diệm càng lúc càng gần, gã đã tìm loại lửa này rất lâu rồi, đúng là đi mòn gót sắt tìm không thấy, khi đạt được lại không tốn chút công sức.

Nhưng Đông Thanh Đồng Dạ lại không thấy khóe môi nhếch lên của Diệp Vu Thời, tự cho rằng thắng bại đã phân.

Diệp Vu Thời nhẹ điểm ngón tay tới trước, sắc mặt đồng thời cũng tái đi, khóe môi rỉ máu.

Coong!

Một tiếng kiếm vang.

Rõ ràng không có kiếm, nhưng lại có một đạo kiếm quang lóe lên, mang theo khí thế một đi không trở lại, chém vào lưới lửa mang theo khí tức làm người ta rợn tóc gáy kia. Mà Phương Khác thì trợn to mắt, làm gì có kiếm quang nào chứ, rõ ràng là loan đao hình cung do vô số tinh thạch giống kim băng tạo nên, khi nhìn cảm thấy nó tựa như kiếm quang.

Xoẹt một tiếng, lưới lửa bị xé mở một đường.

Trong mắt Đông Thanh Đồng Dạ chỉ có Băng Lưu Diệm vô cùng xinh đẹp, trong tay gã xuất hiện một cái hồ lô màu đen, đưa miệng bình vào ngọn lửa để hút, Băng Lưu Diệm bị hút vào trong.

Diệp Vu Thời điểm mũi chân phi thân bay lên, hai tay tung chiêu, năm ngọn Băng Lưu Diệm chui vào trong người, mà hai ngọn Băng Lưu Diệm khác đã bị hồ lô hút vào.

Đông Thanh Đồng Dạ giật mình, gã không nghĩ đến ngay cả [Thiên la địa võng] đều bị Diệp Vu Thời phá vỡ, Diệp Vu Thời này rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Bỗng sắc mặt Đông Thanh Đồng Dạ đại biến, hồ lô trong tay lạnh lẽo vô cùng, hơn nữa muốn ném đi cũng không ném được.

“A! A!” Đông Thanh Đồng Dạ phát ra tiếng kêu chói tai cực điểm.

Tất cả mọi người đều không dám tin nhìn tay Đông Thanh Đồng Dạ, tay cầm hồ lô của gã từ ngón tay đến bàn tay đều phủ một tầng băng, hai ngọn lửa lặng lẽ thiêu đốt trên tay gã.

Sắc mặt Diệp Vu Thời không chút biến đổi, vung tay áo, Đông Thanh Đồng Dạ trực tiếp té nhào trên đài.

Gương mặt xinh đẹp của Đông Thanh Đồng Dạ vụn vỡ đầy dử tợn, cánh tay phải hoàn hảo xuất hiện một ngọn lửa, trực tiếp ấn lên tay trái, đồng thời đổ đan dược ra dùng.

Nhưng, đã trễ rồi. Diệp Vu Thời xuất thủ như điện, đưa tay ấn đầu Đông Thanh Đồng Dạ, chỉ cần nhẹ đẩy là xong.

“Dừng tay!” Một tiếng gầm tức giận vang lên.

Diệp Vu Thời khựng lại, tay đổi hướng, lướt qua cánh tay Đông Thanh Đồng Dạ, hai ngọn lửa nhảy nhót chớp mắt biến mất, sau đó hắc đá Đông Thanh Đồng Dạ bay ra, được một tu sĩ râu quai nón tiếp lấy giữa không trung. Mắt người đó trợn to như chuông đồng, sát khí bùng bùng, người đến là trưởng lão tộc Đông Thanh.

“Nếu đạo hữu trẻ thêm một khắc, tay gã sẽ phế.” Diệp Vu Thời nói.

Mà lúc này Bạch Cập Trì và Đông Thanh Cổ Ngọc bắt gặp nhìn nhau một cái, đều thấy được sự kinh dị tương tự với mình. Diệp Vu Thời đó nếu cùng Đông Thanh Đồng Dạ tỷ thí so tu vi nhất định sẽ bại chắc không cần nghi ngờ, cho dù hắc chỉ cách kỳ kim đan một chút xíu, phải biết kỳ kim đan và kỳ trúc cơ cho dù chỉ cách một chút xíu thôi cũng là chênh lệch ngàn dặm.

Mà rõ ràng Diệp Vu Thời bị thương nặng hơn Đông Thanh Đồng Dạ, mấu chốt của cuộc so tài này là Đông Thanh Đồng Dạ khinh thường Băng Lưu Diệm nên dẫn đến bị thương, rõ ràng tư chất của Đông Thanh Đồng Dạ không tồi, nhưng hôm nay đã thấy được, tính bền bỉ quá kém. Nếu gã có thể nhịn đau nhất thời, đánh Diệp Vu Thời thêm một chiêu nữa, chỉ cần một chiêu, Diệp Vu Thời đã kiệt sức, thắng bại sẽ không phải thế này.

“Cái đồ mất mặt!” Sắc mặt Đông Thanh Cổ Ngọc đen thui hung tợn nói, biểu hiện của Đông Thanh Đồng Dạ lúc này thực sự là mất mặt vô cùng.

Nhưng ông không biết, đau đớn do Băng Lưu Diệm thiêu đốt, chỉ sợ không có bất cứ người nào chịu nổi.

Bạch Cập Trì nhíu mày, Mặc Hồ Lô là vật chí âm, tại sao lại không thể thu được Băng Lưu Diệm? Rõ ràng trong điển tịch ghi rằng chỉ có Mặc Hồ Lô mới thu phục được Băng Lưu Diệm mà không bị thương. Lúc Băng Lưu Diệm bị thu Diệp Vu Thời không có một chút kinh hoảng nào, khi tay Đông Thanh Đồng Dạ xuất hiện vấn đề hắc cũng có vẻ như đã dự liệu được... lẽ nào ngay từ đầu hắc đã tính được Mặc Hồ Lô

kia không cách nào thu được Băng Lưu Diệm? Đông Thanh Đồng Dạ sẽ không thể sử thêm thuật pháp nào nữa?...

Cuối cùng trước khi lớn chuyện, người trong yêu phủ đã ra giải quyết. Trên đài tròn sống chết bất luận, đây là nguyên tắc, huống chi Đông Thanh Đồng Dạ còn chưa chết. Người của tộc Đông Thanh cũng không thể làm gì, chỉ là ánh mắt nhìn Diệp Vu Thời tràn đầy sát khí.

Diệp Vu Thời và Phương Khác đều nhận được một thiệp mời đỏ rực, hai chữ yêu phủ màu bạc đặc biệt chói mắt, đây là bằng chứng để vào yêu phủ. Hai người nhìn nhau một cái rồi rời khỏi chỗ này, trở về tu thất của mình. Ti Lan cần đi theo hai người, tu sĩ tóc vàng kia không biết sao cũng đi theo. Tuy ánh mắt hai người nhìn Diệp Vu Thời vẫn không đúng lắm, Ti Lan là sợ hãi, mà tu sĩ tóc vàng lại là... sùng bái.

Bước chân Diệp Vu Thời có hơi suy yếu, Phương Khác nhìn hồi lâu rồi đưa tay đỡ Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác một cái, sau đó gác tay lên vai y, đè một nửa trọng lượng lên người y.

“Ai, không phải nói đừng gây chuyện, phải kín kẽ sao?” Phương Khác nói, ngữ khí rõ ràng có chút trêu cợt.

“Kín kẽ không có nghĩa là nén giận nuốt bực. Huống chi, vốn là cường giả vi tôn, nếu chúng ta cứ nhường nhịn, họ sẽ cho rằng chúng ta là hồng mềm ai cũng có thể bóp. Xử lý từng người không bằng một lần giải quyết sạch, gặp phải kẻ hung tàn, chỉ khi người hung tàn hơn hẳn, đánh ngã hẳn, hẳn mới biết ai là lão đại.” Diệp Vu Thời liếc nhìn Phương Khác, đây cũng là điều mà mấy người ăn xin đã nói cho hắn lúc lưu lạc năm đó. Năm đó nếu hắn vẫn không thể bỏ được thân phận hoàng tử của mình, sau khi ngũ thức chết, hẳn đã sớm chết đói nơi đầu đường.

Phương Khác nhìn gương mặt nghiêng của Diệp Vu Thời, y cho rằng mình đã rất hiểu Diệp Vu Thời, hiện tại mới phát hiện thì ra còn chưa đủ. Diệp Vu Thời này... không ăn khói lửa nhân gian cũng được, khí chất phiêu nhiên như tiên cũng được, đều không chân thật như Diệp Vu Thời hiện tại, hắn bị thương cũng cần người dìu, sự cường đại của hắn không phải nằm ở tu vi.

“Hơn nữa, Phương sư đệ, nếu không phải vì người, sư huynh sao phải làm chuyện này chứ?” Diệp Vu Thời nghiêng đầu, cong môi cười, nhưng không hiểu sao lại khiến Phương Khác thấy lạnh cả người. “Mau mạnh mẽ lên, kiếm của ngươi quá chậm, ngay cả nắm đấm của người ta cũng không sánh được, quá yếu.”

28. Chương 28: Dấu Ấn Kiếm Ý

Dãy núi Thiên Sơn mỹ lệ bị tuyết phủ kín, trong tầm mắt chỉ là một thế giới toàn màu trắng. Trên dãy núi này tọa lạc một trong ba đại môn phái của đại lục Cửu Châu.

Nữ tử mỹ lệ thân mặc bạch y như tuyết, khí chất凛冽 không thể xâm phạm ngồi khoanh gối cạnh bàn gỗ, giữa ngón tay kẹp một quân trắng, thật lâu không đặt xuống, Thương Nhược Tuyết mím chặt môi, bình bại tử lộ, tuyết lộ, hoàn toàn không có sinh cơ, đại quân áp cảnh. Thương Nhược Tuyết chậm rãi đặt quân cờ trong tay xuống. “Ta thua rồi.”

Giọng nói có chút khổ sở, Thương Nhược Tuyết, danh xưng Thiên Sơn đệ tử đệ nhất nhân, đối diện với những người cùng bối phận thiên phú thông minh khác luôn dùng tư thế cúi nhìn, nhưng từ sau khi người này xuất hiện, nàng cảm thấy mình như con kiến bị khinh thường.

Người này luôn khoác áo màu trắng, đội đầu lập tét bằng rơm, là người thần bí nhất phái Thiên Sơn. Năm năm trước, đột nhiên xuất hiện trong phái, được chú ý môn đặc biệt quan tâm. Nhất định phải vô điều kiện nghe theo bất cứ mệnh lệnh nào của người này. Chuyến này đến di phủ, bọn họ che giấu thân phận trà trộn trong đám tân tu, thu hoạch không nhỏ, nhưng cũng tổn thất hai đệ tử.

Di phủ này quả nhiên là di phủ yêu tộc hơn ba ngàn năm trước. Ba ngàn năm trăm năm trước, hai tộc yêu ma liên hợp, tiến công đại lục Cửu Châu, diệt sạch tộc Cốc Lương, mà di phủ này có lẽ được xây dựng vào

lúc đó. Sau nhân tộc phản kháng, đuổi hai tộc yêu ma ra khỏi đại lục Cửu Châu hơn nửa truy sát đến tận khu vực trung tâm đại lục Thanh Hoa.

Về sau không hiểu sao ba tộc đột nhiên ngừng chiến, vạch ra cấm chế, từ đó ba đại lục được tách ra. Trận truyền tống bị phá hoại triệt để, duy chỉ để lại mấy trận truyền tống bí mật nhưng được nắm giữ trong tay ba đại môn phái.

Hôm đó bọn họ tiến vào yêu phủ, không đạt được truyền thừa gì, chỉ thấy được ghi chép về một trận chiến tranh thảm tuyệt hơn ba ngàn năm trước, cuộc chiến như địa ngục tu la, rồi lại bất ngờ cảm nhận được Thái A kiếm ý. Bọn họ không thể không nhanh chóng thoát khỏi di phủ.

“Giao chiến chính quy, thắng lợi khác quy.” Người đội đầu lập đặt con cờ cuối cùng xuống, giọng nam tử lạnh lùng như gió tuyết rét lạnh vang lên, thấu tận xương. Hắn nhìn bàn cờ, tựa như thấy sĩ binh bạch giáp bại trận, sĩ binh hắc giáp hợp vây, tiêu diệt sạch sẽ.

“Nhược Tuyết nghe chỉ dạy.” Thương Nhược Tuyết gật đầu, lộ ra một đoạn cổ xinh đẹp, làn da mê người trắng như ngà voi còn mang theo dự hoặc. “Đại nhân, phái Côn Luân phái ra rất nhiều đệ tử tìm kiếm hai người, ngay cả Hách Liên Thập Cửu, Phương Hiền Thanh đều tham gia tìm kiếm, không biết hai người cần tìm đã có dấu vết gì chưa?”

“Thuật sĩ Trí Hậu, vào một tháng trước, ngẫu nhiên bói được một quẻ. Quẻ tượng chỉ ra, mệnh số Côn Luân liên quan mật thiết đến hai người này. Từ quẻ cho thấy, khi đó người này đang ở phương vị phía đông Cửu Châu, chính là chỗ di phủ. Tiếc rằng, quẻ bói nói quá chung chung, trong [Thành Thái An] có rất nhiều người, muốn tìm ra hai người, thực sự như mò kim đáy bể.” Người đội đầu lập rủ rủ, ngữ khí vẫn lạnh nhạt.

“Phái Côn Luân, nói đến đây, Nhược Tuyết nghĩ đến một người, Thái Hành Tả Khâu. Nhược Tuyết có nghe, hắn đã bế tử quan.” Thương Nhược Tuyết nói, ánh mắt bất giác đặt lên người đeo đầu lập, mang theo mấy phần thăm dò.

Người đeo đầu lập khựng lại một chút, mới nói: “Tên này dã tâm to lớn, ắt không cam chịu khuất phục người khác.”

Thương Nhược Tuyết mím môi, không nói thêm nữa. Nàng từng gặp Tả Khâu mấy lần, danh tiếng Tả Khâu truyền ra từ đại hội trận pháp phái Thái Hành tổ chức. Lúc đó nàng trà trộn vào phái Thái Hành quan chiến, vốn cho rằng dù Thái Hành nổi danh với trận pháp, nhưng trận pháp trong môn phái có lẽ không đến mức quá kịch liệt.

Nàng hoàn toàn không ngờ được những gì mình thấy. Tại đại hội trận pháp được bố trí một bàn cờ vô cùng lớn. Bước lên bàn cờ này người sẽ giống như đã lên chiến trường. Đại hội trận pháp gì đó, rõ ràng chính là cách tốt nhất chứng minh dã tâm bùng bùng của phái Thái Hành. Mô phỏng chiến trường, bồi dưỡng tướng tài. Tại tu tiên giới sắp đại loạn như bây giờ, dã tâm của phái Thái Hành đã rõ như ban ngày. Đương nhiên Thiên Sơn của họ cũng đã sớm chuẩn bị về mặt này, nghĩ chắc Côn Luân cũng thế. Chỉ là không cuồng vọng như Thái Hành. Trong hành động lời nói của đệ tử Thái Hành đều lộ ra sự điên cuồng, khát vọng đối với chinh chiến, thực làm nàng không thích nổi.

Mà lúc này Tả Khâu lại làm nàng chấn kinh, Tả Khâu cũng được hưởng thụ ưu đãi môn phái như nàng, nhưng nàng chưa từng nghe nói Tả Khâu là một tướng tài, hơn nữa còn là kỳ binh chi tướng. Trong ‘chiến trường tàn sát’ của Tả Khâu cùng một vị sư thúc khác, không khó nhìn ra thiên phú của Tả Khâu về mặt quân sự. Bố cục quái dị, năng lực tính toán mạnh mẽ. Thương Nhược Tuyết cam bái hạ phong, đây là một đối thủ đáng sợ.

Lúc này Phương Khác đang ngồi đã tọa một mình trong phòng.

Diệp Vu Thời ở phòng kế bên, mà Ti Lan và tu sĩ tóc vàng Điền Thanh Quang cũng dọn vào trong tu thất của họ. Tu thất thiết kế như viện lạc cỡ nhỏ, nhiều hơn hai người vẫn được. Ti Lan là được Diệp Vu Thời mời đến, vì Diệp Vu Thời cảm thấy rất hứng thú với cây cung bị bể gãy của Ti Lan. Còn Điền Thanh Quang là cười hi ha theo đuôi.

Dùng lời của Diệp Vu Thời chính là, dù sao thêm một người cũng không nhiều, huống chi bọn họ không hiểu nhiều về đại lục Thanh Hoa dễ bị người ta nghi ngờ, không bằng ở chung với hai người bản địa, như

vậy có thể dễ dàng che giấu thân phận không phải ‘yêu’ của họ.

Trong căn phòng tĩnh lặng.

Phương Khác ngồi khoanh gối, trong đầu không ngừng diễn luyện lại cuộc đối chiến hôm nay. Nhiều lần hồi tưởng, tư duy tổng kết, rồi ra cảm ngộ.

Phương Khác mở mắt ra, quả thật như Diệp Vu Thời nói, kiếm của y quá chậm, y vẫn quá yếu. Nhưng tốc độ vung kiếm hiện tại, bất luận y chém thêm mấy ngàn lần, mấy vạn lần, tốc độ vẫn không thể tăng. Y mơ hồ cảm giác được, về mặt tốc độ y đã vướng phải bình cảnh, hơn nữa trong thời gian ngắn vô vọng đột phá bình cảnh.

Cho nên hiện tại chỉ có thể phát triển hướng khác – kiếm quyết. Không có kiếm quyết, kiếm pháp của y kém hẳn về mặt uy lực, nhưng muốn tìm được một loại kiếm quyết thích hợp rất khó.

Diệp Vu Thời chưa từng dạy y bất cứ kiếm chiêu kiếm quyết nào, tuy không biết tại sao, nhưng y cảm thấy nhất định Diệp Vu Thời có dụng ý. Đối với bằng hữu, Diệp Vu Thời luôn rất đạo nghĩa.

Chẳng hạn Hộ Lạc, trong nguyên văn, từng có một đoạn viết rằng kiếm quyết của Hộ Lạc do Diệp Vu Thời cho. Kiếm quyết đó là Diệp Vu Thời tích lũy tích phân môn phái ba năm mới đổi được. Thậm chí Diệp Vu Thời còn vì nó mà từ bỏ một thẻ ngọc về luyện đan rất cần cho hắn khi ấy.

Tóm lại, nhân phẩm của Diệp Vu Thời vẫn là không tệ, chỉ khi đối phó địch nhân mới hung tàn. Tính ra y là bằng hữu của hắn đi, Phương Khác gãi đầu.

Trên tay Diệp Vu Thời có ba phần kiếm quyết, một phần là [Vô Hồi kiếm quyết], một là [Trường Từ kiếm quyết], còn một là [Lưu Hỏa kiếm quyết]. Ba kiếm quyết này Phương Khác đều đã xem sơ một lần, [Vô Hồi kiếm quyết] yêu cầu người luyện kiếm tâm như phiến đá, kiếm tâm kiên định, huy kiếm vô hồi, hơn nữa thể kiếm quá mức cương mãnh không thích hợp với y.

Mà [Trường Từ kiếm quyết] lại là kiếm pháp theo đường lối âm nhu, thích hợp cho nữ tử. Bộ kiếm quyết này là sư thúc bốn môn Trí Lưu mười năm trước tiêu hao toàn bộ tâm huyết để tạo ra cho nữ tử mình yêu, năm chiêu đầu ưu sâu triển miên, chú trọng lấy nhu khắc cương. Bảy chiêu sau lại được hoàn thành sau khi nữ tử tâm ái đã chết, kiếm thể như chẻ tre, thâm tuyệt, chiêu thức quá dị khó dò. Về sau vị sư thúc được xem là kinh tài tuyệt đỉnh trong kiếm đạo này cũng tọa hóa.

[Lưu Hỏa kiếm quyết] cuối cùng là kiếm quyết thuộc tính ngũ hành, tên là Lưu Hỏa, thực tế lại là kiếm pháp thuộc tính băng hiếm thấy. Diệp Vu Thời chính là luyện kiếm pháp này, nhưng Diệp Vu Thời lại không quá mức để tâm vào kiếm đạo, theo cách nói của hắn, ngộ tính của hắn trong kiếm đạo không đủ.

Cho nên hiện tại y thiếu nhất là kiếm quyết, đến khu buôn bán thử xem vậy?

Phương Khác suy tư, tính sơ xem y phải tốn bao nhiêu tinh thạch, trước mắt chột tối đi, xuất hiện tình cảnh quen thuộc.

Lại nữa, lại là cảnh này, cảm giác không thể tự khống chế thật tồi tệ.

Trong biển hoa đỏ máu, Thái A mặc hắc y, mái tóc màu bạc xõa sau lưng, trường kiếm màu đỏ máu được đeo trên lưng.

Chớp mắt, Thái A đã gần ngay trước mặt.

Phương Khác cảnh giác nâng tay lên, lại đột nhiên sững người, ở đây y căn bản không có kiếm.

“Như không muốn ký kết khế ước?” Đôi mắt ảm đạm không ánh sáng nhìn thẳng Phương Khác.

“Đúng.”

Thái A cúi đầu như đang suy ngẫm: “Nếu ngô nói, không muốn sẽ chết thì sao?”

Phương Khác giật mình, tim đập nhanh thêm mấy phần, cảm giác nguy hiểm chưa từng có khiến y rợn tóc gáy. Thái A trước mặt, toàn thân mang mấy phần yêu dị, mái tóc bạc không gió cũng lay động.

Sát cơ nòng đậm như thực chất, ngay cả ngón tay Phương Khác cũng không thể nâng nổi, mồ hôi lạnh tuôn ào ào, cả hô hấp cũng không thông thuận. Y trợn to mắt nhìn Thái A, người này đáng sợ thế sao, chỉ là một ánh mắt mà thôi.

“Ngô là kiếm linh Thái A, trên người nhữ có dấu ấn kiếm ý của Thái A kiếm. Vốn muốn cùng nhữ đạt thành khế ước, nhữ không muốn, vậy ngô không ép. Nhưng ngô không cách nào thoát khỏi trói buộc của nhữ, nhữ cũng không cách nào thoát khỏi nỗi khổ của dấu ấn. Nếu đã thế, không bằng ước định tại đây, nhữ làm một việc cho ngô, ngô sẽ cho nhữ mạnh lên. Thế nào?”

Áp lực trên người thoáng cái biến mất, nhưng Phương Khác vẫn run rẩy toàn thân như hư thoát, chỉ là trong mắt lại có ngọn lửa đang bùng cháy. Thái A lộ vẻ thỏa mãn.

“Dấu ấn kiếm ý là cái gì? Lại phải giúp người làm chuyện gì?” Phương Khác hỏi.

“Trong thượng đan điền của nhữ, có người gieo dấu ấn kiếm ý. Trừ khi tu vi đạt đến kỳ nguyên anh, nếu không dấu ấn không thể biến mất, nhữ sẽ phải ném trái nỗi khổ kiếm ý tùy tiện hoành hành trong thức hải. Ngô chỉ cần nhữ lấy Thái A kiếm vốn đã cất giấu ngàn năm trong di phủ ra. Thế nào?”

Phương Khác trầm mặc rất lâu, trong thượng đan điền của y quả thật có một đoàn dịch thể màu đỏ bao lấy một thanh kiếm nhỏ màu đen. Y đưa thần thức thăm dò, dịch thể màu đỏ kia cứ như có linh tính tránh đường ra, nhưng không hoàn toàn tránh hẳn, cách tầng dịch thể đỏ thấy được thanh kiếm nhỏ màu đen đó, y liền chấn động, thần thức đột ngột bị bắn ngược ra ngoài. Cảm giác nguy hiểm rợn tóc gáy đó, không cần nghĩ cũng biết thượng đan điền có một tồn tại nguy hiểm như thế thì là tai họa ngầm lớn cỡ nào.

Nhưng dấu ấn kiếm ý này làm sao mà có? Phương Khác nguyên bản hoàn toàn không có ký ức phương diện này.

Kỳ nguyên anh.

“Ta cần suy nghĩ.” Phương Khác nhìn Thái A nói. Y quả thật cần suy nghĩ kỹ càng, Thái A rốt cuộc là thế nào, sự tồn tại này làm y rất bất an.

“Nhữ sẽ đồng ý, ngô đợi câu trả lời của nhữ.” Thái A vẫn không có biểu cảm, nhưng Phương Khác lại cảm giác được Thái A đang cười, nụ cười chắc chắn.

29. Chương 29: Thức Hải Phong Ba 1

Phương Khác mở to mắt, nằm liệt trên giường, một môi thở dốc vài cái, nói thật y rất ghét bị bức bách. Càng nghĩ càng bất an, Phương Khác thử thăm dò trong người, phát hiện kinh mạch toàn thân không có chỗ nào bất thường, trừ thượng đan điền. Ngưng thần thử để linh thức thăm dò tí mĩ đoàn màu đỏ kia, nhưng không phát hiện bất cứ dị thường nào.

Thái A đang ở đâu đây? Cũng ở thượng đan điền của y sao? Sắc mặt Phương Khác lập tức tối thui, cảm giác hài hòa khó hiểu.

Y bất đắc dĩ cười khổ, thật ra y còn lựa chọn nào khác sao? Theo y nghĩ, nếu không phải nhờ dịch thể màu đỏ kia, uy áp do thanh kiếm nhỏ màu đen giải phóng ra đã đủ cho y mắc ghen. Dấu ấn kiếm ý, tùy ý hoành hành trong thức hải? Phương Khác cảm nhận thức hải trống rỗng bình lặng một chút, không có gì dị thường. Bên trong thức hải là một thứ như tầng sương mù nhưng càng nòng hơn sương mù tạo thành một cái hồ, mặt hồ không bình lặng lắm, sóng gợn tầng tầng, đúng như tâm trạng y hiện tại.

Y đứng trên hồ một lát, rồi ra khỏi thức hải.

Phương Khác xuống giường, y muốn đến chỗ Diệp Vu Thời xem thử có thể ngọc ghi chép về “dấu ấn kiếm ý” không. Vừa đến cửa phòng Phương Khác lại xoay người trở về, thay bộ y phục ướt mồ hôi này ra.

Khi bước đến cửa lần nữa, Phương Khác đột nhiên như bị sét đánh, đổ ập xuống đất.

Lúc này nếu Phương Khác lại tiến vào thức hải lần nữa, y sẽ phát hiện trong thức hải vốn trắng xóa chỉ có một đoàn sương trắng cỡ nhỏ, phía trên nó bỗng xuất hiện một thanh kiếm nhỏ màu đen. Thanh kiếm nhỏ màu đen xuất hiện còn mang theo uy áp, thoáng cái như chùy nặng áp lên con hồ trong thức hải, hồ nước lập tức dậy sóng lớn.

Khi Phương Khác còn chưa phản ứng lại sương khí màu trắng trong hồ đã hình thành một vòi rồng đánh về phía kiếm nhỏ màu đen, đối với kẻ xâm nhập thức hải, sương khí màu trắng sẽ có ý thức tấn công riêng.

Vòi rồng mang theo cơn giận gào thét dâng cao, nhào vào kiếm nhỏ.

Thanh kiếm đột nhiên biến lớn, chém xuống một phát, kiếm quang nổi lên tứ phía, như ngàn đạo lưu quang trút xuống chém tan vòi rồng.

Chỉ một kiếm này, hồ nước thoáng cái bị chém làm hai nửa, thức hải chấn động.

Tê tâm liệt phế cũng chẳng qua là thế này, tất cả chỉ diễn ra trong một thoáng, vì một kiếm này mà Phương Khác trực tiếp ngã xuống.

Y há miệng, ngay cả kêu lên cũng không làm được, chỉ có thể thở dốc.

Mà thanh kiếm nhỏ màu đen lại chém thêm lần nữa, kiếm này khác với kiếm trước, mang theo kiếm ý cuộn vô biên, khiến Phương Khác đang ở bên trong kiếm ý gần như tuyệt vọng. Dưới sự tuyệt vọng bị đè nén đó, ngay cả nỗi đau đớn khi thức hải bị thương cũng có thể xem nhẹ, đối diện với kiếm ý cuộn cuộn, lòng y trào lên nỗi sợ không nơi trốn thoát.

Mũi kiếm chợt lóe, nỗi đau đớn như bị xé thành vô số mảnh khiến trước mắt Phương Khác tối đi.

Ánh mắt hoàn toàn đen đi, đau gần như điên cuồng, trong cơn đau đó, Phương Khác chợt nghe được một tiếng thét chói tai, như muốn đâm xuyên màn nhĩ y. Nhưng trong nỗi đau này, tiếng thét đó lại khiến tinh thần y chấn động.

Tiếng thét chói tai của nữ vang lên không ngừng: “Phương Minh Viễn, người sẽ không được chết tốt lành! Ta làm quỷ cũng không buông tha cho người!”

“Đó là nhi tử thân sinh của người mà! Phương Minh Viễn, người là đồ súc sinh!”

“Hách Liên Nhược ta nguyện ý chịu nỗi khổ hồn phi phách tán, mãi mãi không được vào luân hồi, cũng phải khiến Phương Minh Viễn người không được chết tốt lành! Không được chết tốt lành! Thiên đạo vạn quả! Đồ súc sinh, đồ điên!”

Từng tiếng gào thét đầy tuyệt vọng và bi ai.

Phương Khác vẫn còn một chút tỉnh táo cũng bị trùng kích thật mạnh.

Mà thanh kiếm nhỏ màu đen lại không muốn bỏ qua cho Phương Khác, liên tục vung xuống.

Đau đớn khắc cốt khiến Phương Khác cảm giác mình sắp phát điên. Nhưng y không thể điên, đau đớn vô tận, tuyệt vọng vô tận, cuối cùng cả tiếng thét nữ cũng không còn nghe được nữa.

Phương Khác gào thét trong im lặng, lăn lộn dưới đất, lại không thể làm dịu đi một chút thống khổ nào. Trong cơn thống khổ này ngay cả hôn mê cũng là xa xỉ.

Thức hải vốn bình lặng và xinh đẹp, giờ chỉ còn lại một đồng lộn xộn, hồ nước nứt toát, sương khí màu trắng suy yếu lan khắp nơi, không ngừng dập dờn như muốn phá nát thức hải.

Trước mặt Diệp Vu Thời, năm đoá Băng Lưu Diệm trôi nổi, cây cung nhỏ màu đen của Ti Lan cũng lơ lửng phía trên, không ngừng được tôi luyện. Lớp da màu đen bên ngoài nhanh chóng tan ra với tốc độ mắt thường thấy được, để lộ chất liệu thanh thúy như bích ngọc.

Diệp Vu Thời biến đổi pháp quyết, chỉ pháp như hoa. Năm đoá Băng Lưu Diệm tụ lại thành đường, ngọn lửa thoáng cái bùng lớn, bao lấy cả cây cung.

Ti Lan kinh ngạc nhìn cây cung hoàn toàn mới, sau đó tan thành một đồng dịch thể màu lục lớn bằng hai nắm tay. Nàng từng thấy luyện khí sư tôi luyện, nhưng chưa từng thấy chỉ pháp thông thuận như thế, linh hỏa có linh tính như thế, có thể xưng là nghệ thuật.

Sương khí mông lung trong mắt Diệp Vu Thời dường như đã biến mất, chỉ còn lại sự chuyên chú.

Diệp Vu Thời ngừng động tác lại, nhanh chóng gọn lẹ kết thúc, bình ngọc đã chuẩn bị sẵn bên cạnh nổi lên, dịch thể màu lục chậm rãi chảy vào.

Diệp Vu Thời đùa nghịch bình ngọc trên tay: “Là ‘Thúy Kiệp’, người đã suy nghĩ xong muốn vũ khí thể nào chưa? ‘Thúy Kiệp’ cộng thêm Kim Cương sa, bất luận tính đàn hồi hay tính phụ vận đều không tồi.”

Ti Lan tròn to mắt, ấp úng nói: “ ‘Thúy Kiệp’? Là ‘Thúy Kiệp’! Thúy Kiệp một khắc (gam) hai trăm linh thạch?!”

“Không sai.” Diệp Vu Thời đưa bình ngọc qua.

Ti Lan nhìn bình ngọc, do dự hồi lâu mới đón lấy, “Trên người ta không có thứ đồng giá để trao đổi.”

“Vậy thì đợi khi người có lại đưa ta.” Diệp Vu Thời nói, đột nhiên chân mày nhúc nhích. Tuy rất nhẹ, nhưng ở phòng Phương Khác quả thực truyền đến dao động, linh lực dao động hỗn loạn.

Đau, cực đau, Phương Khác cuộn người dưới đất, con người phóng đại cực hạn.

Cuối cùng, tại nơi Phương Khác có thể với tay tới, cửa tu thất bị đẩy ra, một cánh tay thon dài, gân cốt rõ ràng xuất hiện. Diệp Vu Thời vừa thấy Phương Khác nằm bệt dưới đất không ngừng run rẩy liên kinh sợ.

“Phương Khác.” Diệp Vu Thời đỡ Phương Khác dậy, chỉ thấy Phương Khác đỏ đầy mồ hôi, vẻ mặt thống khổ. Gương mặt vốn thanh tú vì đau đớn vặn vẹo mà hiện ra mấy phần dữ tợn, trên cổ nổi đầy gân xanh.

Diệp Vu Thời đặt tay lên cổ tay Phương Khác, truyền linh thức vào.

Mà lúc này trong thức hải yêu dị, Thái A ngồi khoanh gối trên trường kiếm, mắt nhẹ động, như đang cảm ứng gì đó. Mờ đôi mắt ảm đạm không ánh sáng ra.

Ngón tay Thái A cử động, kiếm nhỏ màu đen trong thức hải kia liền ẩn đi không còn bóng dáng. Mà trong dịch thể màu đỏ ở thượng đan điền, thanh kiếm nhỏ màu đen lại bị bao bọc lần nữa.

Phương Khác cuối cùng như nguyên hôn mê.

Diệp Vu Thời nhíu mày, có cảm giác bị nhìn trộm trào lên trong lòng, tuy rất nhanh đã biến mất, nhưng cảm giác đó giống hệt lúc ở di phủ.

Diệp Vu Thời chậm rãi rút linh thức ra khỏi hạ đan điền của Phương Khác. Linh lực trong cơ thể Phương Khác rất không ổn định. Nhưng nguyên nhân khiến Phương Khác thống khổ như thế hẳn lại không phát hiện ra. Diệp Vu Thời buông tay xuống, nếu thân thể không có vấn đề, vậy tức là thức hải? Linh hải bị thương rồi sao?

“Phương Khác, Phương Khác.” Diệp Vu Thời lấy tay áo lau mồ hôi trên trán Phương Khác, vừa dùng ngữ khí có thể xem là ôn hòa gọi khẽ bên tai Phương Khác.

Nếu linh thức bị thương thì cực kỳ nguy hiểm, ngay cả một chút dao động cũng không thể có. Diệp Vu Thời nửa ôm Phương Khác, con mắt hẹp dài híp lại, lãnh quang hơi hiện.

Tại nơi cách một bức tường, có người khiến Phương Khác trọng thương đến thế. Không thể tha thứ.

Diệp Vu Thời nhẹ ấn tay lên lưng Phương Khác, chuyển hóa linh lực lạnh hơn người thường của mình thành dạng tơ mảnh, chậm rãi lưu chuyển vào kinh mạch Phương Khác.

Ngón tay Phương Khác nhẹ động, cảm giác được một dòng linh lực không thuộc về mình đang vận chuyển trong cơ thể, giây dựa muốn thoát khỏi bóng tối.

“Diệp Vu Thời, là huynh à.” Đầu óc Phương Khác vẫn còn nặng nề, sau khi mở mắt ra, âm thanh khăn khăn vỗ vụn, còn mang theo vị máu tanh.

Không nghĩ cũng biết, đó là thống khổ cỡ nào.

“Ta vẫn chưa điên?” Phương Khác kéo khoe miệng, tự cười nhạo.

“Linh thức bị thương rồi, là thức hải sao?” Diệp Vu Thời điểm tay lên giữa trán Phương Khác nói.

“Ừ.” Đầu óc đã hơi tỉnh táo hơn nhưng vẫn cảm thấy đau đớn, cứ như linh hồn bị xé toạt ra, hiện tại y vẫn cảm thấy run rẩy không thôi.

“Ta vào xem thử, được không?” Diệp Vu Thời nhìn vào mắt Phương Khác hỏi.

Phải biết thức hải đối với tu sĩ là nơi còn quan trọng hơn đan điền, cũng là nơi tiếp cận linh hồn nhất. Không có bất cứ tu sĩ nào nguyện ý cho người khác tiến vào thức hải của mình, hành vi này quá mức thân mật, hơn nữa làm người ta bất an. Cho dù là giữa đạo lữ cũng rất hiếm ai nguyện ý cho đối phương tiến vào thức hải.

Diệp Vu Thời nhìn vào mắt Phương Khác, nếu Phương Khác lộ ra nửa điểm không muốn, hẳn sẽ từ bỏ suy nghĩ này, cho dù đây là cách tốt nhất để kiểm tra thương thế của linh thức.

Phương Khác nhìn lại vào mắt Diệp Vu Thời: “Có thể.” Chẳng qua là làm sao vào? Câu sau Phương Khác lại nuốt về, hỏi thế có phải hơi quá vô tri không? Không hiểu sao trong đầu y nảy ra suy nghĩ đó.

Diệp Vu Thời nhếch môi nói: “Phương sư đệ, người biết người vừa nói gì không?”

“Biết mà.” Phương Khác nhìn mặt Diệp Vu Thời, nghi hoặc không thôi, người này sao vậy?

“Tốt nhất là người biết.” Diệp Vu Thời chậm rãi cười, ngữ khí lại lộ ra uy hiếp nhân nhạ.

“Tĩnh tâm, ngưng thần, nhắm mắt.” Diệp Vu Thời nói.

Phương Khác nhắm mắt lại, do do dự dự lại mở mắt ra, rốt cuộc làm sao mà vào. Sau khi mở mắt ra, mặt liền đỏ. Một gương mặt gần trong gang tấc, mắt đã nhắm lại, lông mi khép thành một đường cong nhẹ, sống mũi cao thẳng... còn có hô hấp phả lên mặt mình.

Má ơi, đây là muốn làm gì?

Phương Khác trân mắt nhìn Diệp Vu Thời áp trán lên trán mình, mũi hơi chạm nhau, cả môi cũng sắp sửa tiếp xúc.

“Tĩnh tâm, ngưng thần, nhắm mắt.” Ngữ điệu hơi lạnh nhạt, Phương Khác gần như vô thức làm theo lời Diệp Vu Thời nói, ngữ khí này nói rõ Diệp Vu Thời đã không còn kiên nhẫn.

Khí tức ấm áp phả lên mặt Phương Khác, không biết tại sao lông tơ của y đều lặng lẽ dựng hết lên, Phương Khác đỏ bừng mặt, âm thầm dựng ngón giữa lên. Cảm giác này... cảm giác kỳ quái này, nhất định là vì Diệp Vu Thời là thụ. Phương Khác tự tìm lý do cho sự bất thường của mình.

30. Chương 30: Thức Hải Phong Ba 2

Phương Khác nhắm mắt lại, tiêu trừ tạp niệm, thử thả lỏng, nhưng cơn đau âm ỉ trong đầu khiến y không tự giác nhíu mày. Hiện tại nghĩ đến nỗi đau làm người ta muốn phát điên đó liền khiến y không rét mà run, thêm nữa là nội khí và thống hận khó đè nén, cái thanh kiếm nhỏ màu đen đó.

Mắt Diệp Vu Thời cử động, hơi mở ra, nếu lúc này Phương Khác thấy vẻ mặt Diệp Vu Thời, nhất định sẽ vô thức ngậm miệng, vì trong mắt Diệp Vu Thời là cảm xúc phức tạp khó phân biệt.

Đội Phương Khác tĩnh tâm, Diệp Vu Thời bèn nhắm mắt, thử đưa thần thức vào thức hải Phương Khác, ngoài ý muốn gần như không gặp trở lực nào, sau đó là nội ý không thể khống chế.

Thức hải đập vào trong mắt, một đồng lộn xộn, có thể nói là thảm liệt.

Hồ thức hải chia năm sẻ bảy, chỉ còn một chút sương khí màu trắng tràn ra xung quanh, còn có kiếm ý tàn lưu chứng minh nơi này từng phát sinh chuyện gì đó, đang giương nanh múa vuốt tỏa ra uy thế.

Có thể suy đoán ra Phương Khác rốt cuộc đã trải qua giày vò thảm vô nhân đạo cỡ nào. Diệp Vu Thời biết nỗi đau khi linh thức bị thương, nhưng không cách nào tưởng tượng nổi trình độ thống khổ đó nghiêm trọng đến cỡ nào.

Diệp Vu Thời từng thấy qua tu sĩ sau khi bị thương linh thức thì mất sạch thần trí, chìm vào tình trạng điên cuồng. Hắn không biết linh thức của tu sĩ đó bị thương đến độ nào, nhưng hắn có thể khẳng định, tuyệt đối không nghiêm trọng như Phương Khác hiện tại. Thức hải hỗn loạn như thế, Diệp Vu Thời bất giác nhíu mày, linh thức bị thương cực nghiêm trọng, vậy mà Phương Khác vẫn có thể tỉnh táo, không thể không nói về mặt ý nghĩa y vô cùng mạnh mẽ.

Sau đó Diệp Vu Thời nhíu mày, nhìn thức hải Phương Khác không biết ra tay từ đâu. Một lọn sương trắng bay về phía Diệp Vu Thời, Diệp Vu Thời âm thầm cảnh giác, hắn là kẻ xâm nhập bị tấn công cũng đương nhiên..

Nhưng sương khí màu trắng đó chỉ quán lên, Diệp Vu Thời rùng mình.

Cảm giác chưa từng có ập vào lòng, tiếp xúc thân mật, linh thức tương giao, cảm xúc của Phương Khác hoàn toàn truyền đạt cho hắn.

Lúc này Phương Khác chìm vào một trạng thái kỳ quái, cảm giác thân mật còn mãnh liệt hơn tiếp xúc thân thể, cứ như linh hồn của mình tiếp xúc với linh hồn một người khác.

Vô cùng mất tự nhiên, Phương Khác cố gắng khống chế bản năng muốn đuổi kẻ xâm nhập ra ngoài, không chế sự phản cảm khi mình hoàn toàn bại lộ... thậm chí lơ lửng trước mặt một người khác, còn vô thức phát ra tín hiệu xua đuổi.

Sau khi Diệp Vu Thời tiến vào linh thức của y, y ngưng thần muốn tiến vào thức hải nhưng đầu đau đớn vô cùng, căn bản không cách nào điều động linh thức, chỉ có thể ẩn ẩn cảm thấy được tình trạng của thức hải.

Phương Khác hừ một tiếng, bên môi tràn ra máu tươi.

“Phương sư đệ, đừng tùy tiện hành động, giao cho ta là được rồi.” Âm thanh của Diệp Vu Thời vang lên, nhưng không phải bên tai, mà như từ phương xa truyền tới, là Diệp Vu Thời đang ở trong thức hải lúc này.

Diệp Vu Thời nhìn linh thức của Phương Khác tuy suy yếu nhưng vẫn nhe răng nanh với kẻ xâm nhập là hắn, vô cùng kiên cường bất khuất. Hắn nhíu mày, Phương Khác chính là như thế, càng bị bức đến tuyệt cảnh thì càng kiên cường, mới đầu trong mắt Phương Khác hắn chỉ là một đệ tử nội môn cố làm ra vẻ mà thôi. Y có chút phù phiếm, còn có cảm giác ưu việt khó hiểu lúc đối mặt với hắn, loại ánh mắt kỳ diệu đó, ừm, ưu điểm duy nhất chính là vô cùng thức thời.

Lúc thấy Phương Khác sử dụng thuật pháp cùng đệ tử Thái Hành đồng quy vu tận, hắn mới bắt đầu thay đổi cách nhìn về Phương Khác, sau đó vào một thoáng nào đó, hắn chồng Phương Khác và mình lại, rồi nhìn thấy rõ ràng sự khác nhau giữa họ. Sau đó bây giờ, khi đã ở chung một thời gian, hắn có thể cảm giác được biến hóa to lớn của Phương Khác, bất luận là tâm tính hay thái độ, cảm giác phù phiếm không còn, cảm giác ưu việt cũng không thấy nữa. Mà triển hiện ra là tính kiên nhẫn cường đại, bất kể hắn giày vò y thế nào cũng không một lời oán trách, tuy ánh mắt hơi ai oán. Bảo y vùng kiếm một vạn lần, y nhất định sẽ không chỉ luyện chín ngàn chín trăm chín mươi chín lần.

Có quyết tâm muốn trở nên mạnh mẽ, cũng có kiên nhẫn để trở nên mạnh mẽ. Tuy tư chất hơi kém, nhưng cần cù bù thông minh, miễn cưỡng xem như một miếng ngọc chưa mài không tẹ, chỉ cần được mài sẽ không thua kém người khác. Hắn rất mong đợi phát triển của Phương Khác trên kiếm đạo về sau.

Phương Khác thế này đã là bằng hữu, sư đệ mà hắn thừa nhận, có lẽ, còn đáng để tín nhiệm.

Diệp Vu Thời nhắm mắt, chỉ pháp nhanh chóng biến hóa, hạ giọng niệm phù chú. Phù chú màu vàng trôi nổi trong thức hải, hóa thành cát mịn sau đó biến mất. Mà trên trán Diệp Vu Thời đã đổ mồ hôi. Phù chú càng lúc càng gian nan. Sương khí màu trắng trong thức hải giống như được tưới nhuần, hồi phục một chút sinh cơ, mà những kiếm ý tàn lưu kia lại ngoan cố không chịu lay động.

Một giọt mồ hôi óng ánh trượt qua má Diệp Vu Thời, rơi xuống cằm, sau đó nhẹ rớt xuống, chui thẳng vào cổ áo Phương Khác.

Cảm giác đau đớn trong đầu Phương Khác tựa như giảm đi không ít, nhưng cảm giác âm ỉ vẫn còn tồn tại.

“Phương sư đệ, người sợ đau sao?” Diệp Vu Thời lại lên tiếng lần nữa, chưa đợi Phương Khác trả lời, Diệp Vu Thời lại nói: “Đau cũng ráng nhịn.”

Diệp Vu Thời đứng trên thức hải, lạnh lùng nhìn kiếm ý tàn lưu ngoan cố kia.

Kiểm phong màu trắng bạc ngưng cố bên trong thức hải của Phương Khác, làm thức hải vốn bình lặng biến thành thương tích chồng chất.

Tại đầu ngón tay của Diệp Vu Thời xuất hiện một ngọn lửa màu băng lam, Băng Lưu Diệm xinh đẹp nhưng lại lộ ra nguy hiểm cực hạn. Mà sự nguy hiểm này lại không có chút ảnh hưởng nào với thức hải của Phương Khác, Diệp Vu Thời đưa linh thức đã gần như thành dạng dịch thể có thể thấy bao lấy ngọn lửa.

Sau đó Băng Lưu Diệm bị bao lấy nổi lên chạy về phía một đạo kiếm ý gần nó nhất.

Ngay lúc tiếp xúc kiếm ý, linh thức tan ra, Băng Lưu Diệm vui vẻ bao kín kiếm ý tàn lưu và cắn nuốt.

Lúc này Phương Khác đang chìm trong lạnh lẽo khắc cốt do linh thức khuếch tán tống thức hải, còn có đau đớn như bị thiêu đốt đầy quá dị. Sắc mặt Phương Khác tái nhợt, nhưng không phát ra bất cứ âm thanh gì.

Thống khổ hơn nữa đều đã trải qua, còn có gì đáng sợ nữa.

Không biết qua bao lâu, có lẽ đã mấy ngày? Phương Khác hốt hoảng nghĩ.

Hai người gần như đồng thời mở mắt, cả hai đều mồ hôi như mưa.

Phương Khác là vì đau, mà Diệp Vu Thời, hành vi tiến vào thức hải người khác đối với hắn cũng rất phí sức. Tâm thần cần chuyên chú cực độ, còn phải vận dụng linh thức một cách tinh tế, để tránh khiến cho thức hải của Phương Khác lại bị tổn thương lần nữa. Mà trước đó hắn còn dùng Băng Lưu Diệm tôi luyện ra Thủy Kiệp phẩm chất không tồi.

“Nếu để ta biết là ai làm, ta nhất định sẽ khiến cho hắn hối hận vì đã đến thế giới này.” Phương Khác hung tợn nói, trong mắt có mấy phần âm u, y sắp bị giày vò đến điên rồi, loại cảm giác hận không thể lập tức chết đi đó, y sẽ không quên những gì Thái A nói, dấu ấn kiếm ý đó là do có người gieo vào, Phương Khác lắc đầu, cuối cùng phát hiện mình đang nửa nằm trong lòng Diệp Vu Thời.

Nhẹ ho một tiếng, Phương Khác lúng túng cười nhìn Diệp Vu Thời, rồi run tay run chân gượng dậy, miễn cưỡng ngồi khoanh gối.

“Phương sư đệ.”

“Hử?”

“Đừng sử dụng linh thức, cần phải nghỉ ngơi cho tốt. Giờ mao ngày mai, Phương sư đệ phải nói rõ cho sư huynh nghe chuyện phát sinh hôm nay. Nếu không, sư huynh sẽ lo lắng không thôi, ăn ngủ khó yên.” Trên mặt Diệp Vu Thời xuất hiện nụ cười ôn hòa như gió xuân.

Nhưng Phương Khác thoáng cái có xúc động muốn chảy nước mắt đầy mặt, cầu đừng văn nhã, cầu đừng âm trầm. Nhìn ánh mắt ôn nhu thực chất đầy uy hiếp của Diệp Vu Thời, Phương Khác rất thức thời gạt đầu, đại trượng phu có được giãn được.

Diệp Vu Thời đứng lên, nhẹ vuốt lại y phục bị nhăn, tư thái tự nhiên, nhưng dáng vẻ khác hẳn ngày thường. Bình thường Diệp Vu Thời luôn cho người khác cảm giác ôn nhuận như ngọc quân tử đường đường, mà bây giờ, trên mặt không có biểu cảm gì, phối hợp với đôi mắt hẹp dài, ngược lại có thêm mấy phần lãnh khốc, động tác không thể xưng là ưu nhã, hiển nhiên đặc biệt tùy ý.

Ngay lúc bước khỏi bậc cửa, Diệp Vu Thời đột nhiên quay đầu.

“Phương sư đệ...” Diệp Vu Thời nhếch môi, ngữ điệu trở nên vui vẻ dễ thấy.

“Hử?” Phương Khác nghi hoặc phát ra một đơn âm tiết.

“Tại sao Phương sư đệ luôn nhiều tai nạn như thế? À, đương nhiên cũng có thể là do sư huynh nghĩ nhiều, cảm thấy một khi dính đến sư đệ sẽ không có chuyện gì tốt.” Vừa dứt lời, cửa tu thất đã đóng lại.

Đây là hải hồ trắng trợn mà. Đánh giá xong, cảm động, cảm kích vốn vừa trào lên trong lòng Phương Khác thoáng cái biến mất, y suýt đã quên sự ác liệt của tên này rồi. Cho dù thời gian này hắn có biểu hiện tốt cỡ nào, cũng không thể che lấp được bản chất ác liệt tính toán chi li của hắn, còn xem đan dược cực phẩm là thuốc cảm sốt cho y uống.

Sau đó Phương Khác lại suy nghĩ, về sự tồn tại của Thái A, kiếm linh, phải nói ra sao? Còn cả thanh kiếm nhỏ màu đen và dịch thể màu đỏ trong thượng đan điền nữa.

Chắc, thức hải đã cho hắn vào luôn rồi, còn do dự cái lông gì nữa. Nhưng còn âm thanh nữ kia thì sao? Phương Khác trực tiếp nằm xuống, tay ấn lên ngực, đến bây giờ y vẫn có thể cảm giác được loại bi ai tuyệt vọng đó, khiến người ta chua xót không thể tả. Phương Minh Viễn, Phương gia đời chữ Minh, phụ thân của Phương Khác, nhưng trong ký ức của Phương Khác phụ thân vì tư chất không ra sao, không được gia tộc xem trọng. Trong gia tộc tu tiên, phân chia tài nguyên còn không đồng đều hơn cả môn phái. Nhưng Phương Minh Viễn rõ ràng không có chút ngộ tính nào với kiếm đạo, lại có sự kiên trì kỳ dị với kiếm tu. Mà cái tên Hách Liên Nhược này thì chưa từng nghe qua.

Có liên hệ gì với y sao? Phương Khác ù ù cạc cạc nghĩ.

“Thành chủ, yến hội tối mai, không cần mời Diệp Vu Thời và Phương Khác đó sao?” Tu sĩ áo xám hơi cong người cung kính nói.

Bạch Cập Trì vuốt chòm râu được cắt chỉnh tề của mình, “Không cần, mời bọn họ, sắc mặt tộc Đông Thanh sẽ không tốt lắm. Nhưng hai tên này đều không tồi, đặc biệt là Diệp Vu Thời, về tư chất là thượng thượng đẳng. Nếu thuần thực...”

“Vậy chúng ta không ngại kết giao một phen, bán một ân tình, hoặc lôi kéo hắn? Giúp ích cho thành chủ?” Tu sĩ áo xám cứng nhắc nói.

Bạch Cập Trì nhìn tu sĩ áo xám một cái nói: “Chúng ta quan sát trước một phen đã, dù sao không phải tất cả những người tư chất thông tuệ đều có thể thuần thực. Thất phu vô tội, hoài bích có tội... lực dụ hoặc của Băng Lưu Diệm, đủ cho một số người bỏ qua sự tồn tại của yêu phủ.”

“Thành chủ anh minh.” Tu sĩ áo xám vẫn mặt liệt, gương mặt vàng vọt tử khí trầm trầm chẳng chút sinh khí. Chỉ có đôi mắt tỏa ra tinh quang mới khiến người ta cảm thấy người này còn một chút sinh cơ.

Bạch Cập Trì vung tay, tu sĩ áo xám liền lui xuống.

Sau bình phong xuất hiện một thiếu niên cảm phục, mắt phượng nhướng cao, tư thái tiêu sái hào phóng, mang một thân quý khí.

“Phụ thân, Mộc thúc thật sự là mật thám của tộc Đông Thanh sao?” Thiếu niên mím môi, lo nghĩ nói, Mộc thúc năm đó đã cứu hắn chỉ mới mười tuổi ra khỏi tay ác nhân, rồi được phụ thân vẫn chưa phải là thành chủ khi đó tán thưởng và lưu lại bên cạnh.

Bạch Cập Trì vuốt râu, mang uy nghiêm nhìn thiếu niên một cái, thiếu niên lập tức nghiêm túc lại, cung kính đứng thẳng.

“Gần đây tu vi tiến triển thế nào?” Bạch Cập Trì nhàn nhạt nói, thực chất trong lòng lại thở dài. Ông và Quyết Minh đã định là không con, từ trong tộc chọn Bạch Cập Thiên làm con thừa tự. Ngạc nổi Quyết Minh quá sủng Thiên nhi, khiến Thiên nhi dù tư chất thông tuệ tính tình cũng tốt, nhưng muốn làm thành chủ đời kế lại thiếu sự sát phạt quyết đoán cần có, tính cách quá mức do dự chần chừ. Thành Bạch Cập này tuy là một trong chín đại cổ thành, nhưng hiện tại lại ít đi mấy phần sức sống so với những thành mới vực khởi. Nếu không phải là một trong chín yêu phủ, tộc Bạch Cập chỉ sợ đã sớm sụp đổ. Bạch Cập Trì nghĩ đến đây, vẻ mặt trở nên âm trầm.

31. Chương 31: Dương Danh 1

Sau khi Diệp Vu Thời bước ra khỏi bậc cửa, khí tức vốn ôn hòa liền có chút biến hóa. Ánh mắt mang sương khí mông lung lúc này sáng rực dị thường, nôn nóng muốn thử, và cả chiến ý bùng cháy.

Ánh mặt trời xế chiều rơi vào trong viện, bố trí trong tiểu viện không tính là tinh xảo, mà chỉ đơn giản, nhưng trong mắt Diệp Vu Thời nó là bố trí phù trận vô cùng phức tạp.

Trong ngày yêu phủ tuyển người, hẳn là người đạt được tư cách vào yêu phủ sẽ được yêu phủ bảo vệ.

Nghe có vẻ không tồi, nhưng cũng chỉ là có vẻ mà thôi. Diệp Vu Thời vuốt tay áo, tự đi vào trong tiểu viện. Bằng Lưu Diệm, thần hỏa cấp năm, tính âm, thuộc hàn hỏa, thích hợp cho tu sĩ dưới kỳ nguyên anh. Đối với luyện khí sư hoặc luyện đan sư, hay tu sĩ tinh thông thuật pháp mà nói, đều là chọn lựa hàng đầu.

Diệp Vu Thời nhét vào miệng mấy viên đan dược, lấy những vật phẩm cần dùng ra khỏi nhẫn Nạp Hư. Một cái bàn gỗ, một hàng phù bút đủ các cỡ, một đồng chai lọ, bình ngọc miệng rộng lớn thì cỡ vò rượu, nhỏ thì như nắm tay. Sau đó chính là mấy thứ vụn vặt, chẳng hạn huyền thiết đỉnh, còn có vật liệu đủ màu, đủ các chủng loại, cho dù là Phương Khắc đã học thuộc lòng [Khoáng vật đại toàn], [Linh thực tường giải] cũng chỉ nhận ra được một phần hai.

Đợi lúc Ti Lan và Điền Thanh Quang nghe được động tĩnh bước ra, cả hai hoàn toàn ngây người nhìn tiểu viện không còn nguyên vẹn.

Ti Lan mơ hồ khó hiểu, mà Điền Thanh Quang thì sau khi sửng sốt, hai mắt phát sáng sắc mặt đỏ hồng chỉ vào phù trận đủ các cỡ ở chân tường đình viện, nửa ngày không phun ra được một chữ.

Điền Thanh Quang phát thệ, trận pháp trước mắt tuy không phải là phức tạp cao thâm nhất mà hẳn từng thấy, nhưng nhất định là cấu tứ xảo diệu nhất. Tuy tu vi của Điền Thanh Quang không cao, nhưng luận về mặt trận pháp, hừ hừ, lão tử ba tuổi đã bắt đầu tiếp xúc trận pháp. Tộc Điền Thanh dù chỉ là tiểu tộc vô danh, nhưng chỉ cần là tộc nhân Điền Thanh, sống một ngày sẽ phải sờ trận pháp một ngày. Dù thứ trước mắt là phù trận, mà phù trận hẳn chưa từng hiểu rõ quá nhiều, nhưng phù trận cũng chỉ là một phân chi của trận pháp mà thôi, tóm lại là có chỗ giống nhau.

Phù trận, là trận pháp do phù chú tạo nên.

Điền Thanh Quang há miệng nửa ngày mới nghĩ ra muốn nói gì, nhưng còn chưa kịp lên tiếng đã bị ngăn cản.

“Yên tĩnh. Diệp đạo hữu có lẽ không muốn chúng ta quấy rầy hắn.” Ti Lan thấp giọng nói. Tuy nàng hoàn toàn không hiểu Diệp Vu Thời đang làm gì, mấy thứ này trong mắt nàng chỉ là những đường nét chồng chéo vô cùng kỳ quái, huyền thiết đỉnh nhiều không đếm xuể vùi vào mặt đất thậm chí là mặt tường, tạo thành một đồ án rất giống phù văn cực kỳ phức tạp. Nhưng thần thái của Diệp Vu Thời lại cực kỳ chuyên chú, thậm chí trên trán còn rịn mồ hôi, lúc này, ai cũng sẽ không muốn bị quấy rầy.

Ti Lan vô thức tỉ mỉ quan sát. Khí tức của Diệp Vu Thời lúc ẩn lúc hiện, mà dường như nàng thấy đồ án bằng phù văn đó giống như có sự sống, cùng lúc ẩn lúc hiện theo khí tức của Diệp Vu Thời. Cảm giác khó chịu quá dị ập đến, ngực Ti Lan phát nghẹn khó chịu chỉ muốn nôn. Rõ ràng Diệp Vu Thời ngay tại đây, nhưng khí tức vô cùng bất ổn, cứ như không hề tồn tại.

“Đừng nhìn nữa.” Điền Thanh Quang kéo tay áo Ti Lan, ngữ khí nôn nóng.

Ti Lan giật mình hoàn hồn, lúc này Diệp Vu Thời cũng nhìn qua, thuận tay ném một cây huyền thiết đỉnh qua.

“A... không biết Diệp huynh có chỗ nào cần tiểu đệ giúp đỡ không?” Trên mặt Điền Thanh Quang lộ ra nụ cười nịnh nọt.

Mặt Ti Lan thì đỏ hồng, rõ ràng nàng đã nhắc nhở Điền Thanh Quang đừng quấy rầy Diệp Vu Thời, kết quả lại vì chính nàng mà Diệp Vu Thời phân tâm.

“Xin lỗi, nếu có chỗ nào cần, xin nói thẳng.” Sắc mặt Ti Lan hồi phục bình thường, nghiêm sắc nói.

“Nếu đã thế, hai vị không ngại nhìn thử cái này.” Diệp Vu Thời ngừng lại một chút, tiến tới đưa ra hai thứ. Một bàn trận màu vàng đất lớn cỡ bàn tay, cái khác là một cái nỏ cực lớn cao bằng nửa người. Cái nỏ tạo hình kỳ lạ, nếu để Phương Khác thấy, chắc chắn sẽ nhận ra, đây chính là Phá Thiên nỏ mà y đã thêm nhỏ dài một thời gian.

Điền Thanh Quang gần như khần cấp cầm lấy bàn trận, rồi bắt đầu tỉ mỉ nghiên cứu. Diệp Vu Thời không mấy bận tâm, nhìn Ti Lan, cười nhạt.

“Người đứng ở đó.” Diệp Vu Thời chỉ một hướng, chính là đỉnh phòng tu thất của Phương Khác, “Chỉ cần có tu sĩ từ trên không tiếp cận, không hỏi nguyên do, không cần do dự, phát động nỏ, làm được không?”

Tuy hơi kinh ngạc vì sát khí lộ ra trong lời Diệp Vu Thời, nhưng nàng vẫn nghiêm túc gật đầu, nàng nhìn cây nỏ: “Ta cần làm quen với nó một chút.”

Sau khi nhận Phá Thiên nỏ, Ti Lan nhắm mắt lại, cảm ứng một chút: “Linh lực của ta chỉ có thể phát động hai lần.”

“Không ngại. Ở đây ta còn có hai lá bùa. Như vậy dù là sáu lần cũng đủ.” Diệp Vu Thời đưa bùa ra, Ti Lan nhận lấy, cẩn thận bỏ vào túi chứa đồ.

“Thứ tốt, thứ tốt! Đây, đây quả thật quá...” Điền Thanh Quang một bên lại giật mình kêu lên, vừa nói vừa gỡ mái tóc vàng rối loạn của mình. Đây là bàn trận nhiều cấp bậc hẳn chưa từng thấy, bàn trận này chế tác tinh xảo, cấu tứ xảo diệu, thật làm người ta thán phục.

“Đối với bàn trận ta chỉ biết một chút mà thôi. May là đồng môn sư huynh của ta giỏi trận pháp, từng cho ta bàn trận này, sư huynh đặt tên cho nó là [Ngũ Hồi], một là vì nó bao gồm năm trận pháp, hai là nó hài âm với [Vô Hồi]. Những người đã đến hôm nay, đã định có đi không về.” Diệp Vu Thời cong mắt, tươi cười nói. “Vậy thì nhờ hai vị đạo hữu tương trợ rồi.”

Ti Lan và Điền Thanh Quang gần như đồng thời trả lời. Chuyện xảy ra dưới đài tỷ thí, tất cả mọi người đều thấy họ cùng ra về, hiện tại trong mắt người khác họ chính là người trên cùng một con thuyền, không có gì mà giúp hay không. Tuy họ không suy đoán ra cái gì, nhưng từ thái độ của Diệp Vu Thời, tối nay sẽ có phiền phức tìm tới họ.

Ánh mắt Điền Thanh Quang nhìn Diệp Vu Thời lại thay đổi. Tuy Diệp Vu Thời nói bàn trận này là có từ tay sư huynh đồng môn. Nhưng người có thể lấy ra một bàn trận như thế sẽ là nhân vật đơn giản sao? Điền Thanh Quang không tin, chỉ từ phù trận ở chân tường viện này đã có thể nhìn ra Diệp Vu Thời không phải nhân vật đơn giản. Phù trận tuy nói ít vận dụng, nhưng uy lực cũng không hề thua kém trận pháp.

Mà người thế này, chỉ dựa vào tu vi biểu hiện trong cuộc tuyển chọn vào yêu phủ đã đủ cho Diệp Vu Thời xem thường tiểu tu sĩ tu vi thấp như hắn. Nhưng Diệp Vu Thời không có, ngược lại lễ số chu toàn, không có thái độ cúi nhìn cao ngạo, cũng không quá mức thân cận. Chỉ luôn bình đạm như nước, Điền Thanh Quang cảm thấy người này nhất định là xuất từ danh môn, người bình thường không có loại khí chất này.

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, sau khi Diệp Vu Thời hoàn thành mọi thứ, nhìn hai người hoàn toàn chìm trong linh khí trên tay, bất giác khẽ cười.

Sau đó, Ti Lan và Điền Thanh Quang chia ra chuẩn bị sắp xếp. Vị trí của Ti Lan chính là nóc phòng tu thất của Phương Khác, vị trí của Điền Thanh Quang là ở góc viện lạc, bàn trận tỏa ra ánh sáng màu đỏ, chợt lóe rồi tắt, cũng biến mất với nó còn có Ti Lan và Điền Thanh Quang.

Trên tay Diệp Vu Thời xuất hiện một chồng bùa giấy, mấy lá bùa này đã mất đi đặc trưng của giấy sục, tuy cực mỏng, nhưng lại có cảm giác cứng chắc như gỗ. Nếu Điền Thanh Quang thấy nó nhất định sẽ thán phục, đây là phù lục tứ phẩm. Chỉ có phù lục tứ phẩm trở lên mới có cảm giác như chất gỗ. Mà phù lục tứ phẩm đã không phải thứ tu sĩ kỳ trúc cơ bình thường có thể điều khiển.

Giữa mười ngón tay Diệp Vu Thời kẹp đầy phù lục tứ phẩm, ném ra xung quanh. Phù lục bay ra các phương vị trong tiểu viện, đáp xuống phù trận chân tường mà Diệp Vu Thời đã khắc dưới đất. Thoáng cái linh quang bùng lên, trận pháp phủ đầy tiểu viện chậm rãi vận hành, sau đó tối đi, phù trận trong tiểu viện ẩn đi, Diệp Vu Thời cũng ẩn mình theo.

Tiểu viện trong sắc trắng, tĩnh mịch vô cùng.

Kim Hổ Lịch ẩn khí xâm nhập vào viện lạc một tu thất được thương gia cho thuê. Lặng lẽ thả thần thức ra do thám. Sau đó, sắc mặt trở nên kỳ dị, gã phát hiện có mấy đồng hành. Đương nhiên những người đồng hành này cũng phát hiện ra gã. Mục đích của mọi người đều như nhau, Băng Lưu Diệm.

Kim Hổ Lịch đã vào kỳ kim đan rất lâu, hiện tại đang ở trung kỳ kim đan. Gã nổi danh với luyện khí, nhưng gã vẫn luôn chỉ dùng thần hỏa cấp ba, phẩm cấp thần hỏa đối với luyện khí sư là rất quan trọng. Cho nên gã chấp nhận nguy hiểm bị yêu phủ điều tra, lén tới đây.

Hai tu sĩ kỳ trúc cơ và hai tu sĩ kỳ luyện khí, tính là gì chứ, còn không phải dễ như trở bàn tay. Trong mắt gã, sự thất bại của Đông Thanh Đồng Dạ chẳng là gì, gia tộc đó có mấy thiên tài không phải nhờ đan dược tạo nên chứ? Huống chi, loại thiên chi kiêu tử này bình thường mà nói kinh nghiệm thực chiến ít đến đáng thương.

Kim Hổ Lịch sờ nhẵn Nạp Hư, bên trong có cái đỉnh nhỏ chuyên dùng để thu phục Băng Lưu Diệm, hiện tại điều gã cần bận tâm chính là những “đồng hành” đó.

“Kim Hổ huynh, không ngờ người cũng đến.” Bên tai chợt có tiếng nói làm Kim Hổ Lịch kinh ngạc, rồi gã cũng truyền âm nhập mật lại.

“Tô Thiết Nhi, đồ lão tặc, chẳng phải người cũng nhìn trúng Băng Lưu Diệm sao?”

“Hê hê, thứ tốt ai cũng không chê nhiều. Huống chi là Băng Lưu Diệm chứ? Để cho một tu sĩ kỳ trúc cơ giữ thực là chôn vùi nó, không bằng để cho Tô Thiết Nhi ta.” Tô Thiết Nhi cười hê hê.

Bên kia, một tu sĩ hắc y đang đánh giá tiểu viện, không hiểu sao có một cảm giác nguy cơ, tiểu viện này giống như một con dã thú đang mai phục trong bóng đêm chọn người cắn nuốt.

Ngoài ra còn có một tu sĩ áo xám đứng trên nóc tiểu viện cạnh đó cũng cảm thấy không đúng, gương mặt vàng vọt tràn đầy tử khí, rõ ràng là “Mộc thức” trong miệng Bạch Cập Thiên.

“Có vị đạo của phù lục.” Tu sĩ áo xám nói, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một bóng người màu lam.

“Phù lục?” Bóng người màu lam đó không ngờ lại là Đông Thanh Kết.

Tu sĩ áo xám gật đầu, nhìn Kim Hổ Lịch, Tô Thiết Nhi rồi nói: “Hấp dẫn không ít thằng hề nhảy nhót nhĩ.” Vừa dứt lời, khi đảo qua hướng tu sĩ hắc y, giật mình kêu lên.

“Là hán?”

Đông Thanh Kết tuy nghi hoặc, nhưng không dám đáp lời.

32. Chương 32: Dương Danh 2

Tiểu viện vẫn lặng yên như cũ, nhưng xung quanh lại tràn đầy nguy cơ, xem ra không ít người động tâm với Băng Lưu Diệm. Kim Hổ Lịch bắt đầu nóng ruột, rõ ràng trừ gã ra có ba tu sĩ kỳ kim đan, còn về mấy em bé kỳ trúc cơ, gã chẳng thêm để vào mắt.

Kim Hổ Lịch không muốn quan sát thêm nữa, Băng Lưu Diệm, mọi người tự dựa vào bản lĩnh của mình, ai giành được thì của người đó. Tiên hạ thủ vi cường! Chân Kim Hổ Lịch lập tức phát lực.

“Kim Hổ huynh! Đừng tùy tiện hành động!” Âm thanh chói tai mang theo cấp thiết.

Kim Hổ Lịch khựng một chút, khắc chế linh lực sôi sục, bất giác sinh ra nộ khí, ngữ khí bất thiện: “Lão tặc chết toi, người lại giữ trò quỷ gì đây?”

Qua một hồi âm thanh đó lại vang lên, mang theo trào phúng: “Kim Hổ lão nhi, người chó không biết tốt xấu như vậy. Vội vàng không ăn được đậu hủ nóng, chưa làm rõ tình huống, đến lúc đó người chính là con bọ ngựa.”

Sắc mặt Kim Hổ Lịch tối thui, tuy biết Tô Thiết Nhi nói đúng, nhưng gã không thích thái độ của Tô Thiết Nhi. Bọn họ quen biết hai mươi mấy năm, là bạn mà không phải bạn, là địch lại chẳng phải địch. Tuy không hợp nhau, nhưng thường xuyên hợp tác.

“Vậy ta thật muốn xem thử, con hoàng tước nào ăn được bọ ngựa ta.” Kim Hổ Lịch hung tợn nói, nhưng chân vẫn chưa động.

Tô Thiết Nhi đang định nói, dị biến chợt phát sinh.

Một tu sĩ kim đan có cùng suy nghĩ với Kim Hổ Lịch bắt đầu hành động, thân pháp như điện, thoáng cái đã vào tiểu viện.

Ngay lúc này, trong tiểu viện bùng lên cột sáng cao hơn hai trượng, cột sáng đó bao trùm hết tiểu viện, tiểu viện giống như một ngọn đèn được điểm sáng giữa trời đêm, trong phạm vi hình tròn được chiếu sáng như ban ngày.

Mà tu sĩ kia thì biến mất trong cột sáng, linh thức mà những tu sĩ khác đưa vào thăm dò cũng bị bắn ngược ra, hoàn toàn không biết được tình hình bên trong. Kim Hổ Lịch ghen hòng, bây giờ sợ là cả thành Bạch Cập đều chú ý đến tiểu viện này rồi.

Quả nhiên, thân ảnh vốn bị bóng đêm che lấp, hiện tại đều lộ ra, Kim Hổ Lịch và Tô Thiết Nhi quay mặt nhìn nhau.

Ngay lúc tu sĩ này bước vào phù trận, Diệp Vu Thời ngồi khoanh gối giữa phù trận, hai tay giữ một thanh kiếm màu xanh bích, chính là thanh kiếm của phụ thân Phương Khác, trở tay cầm kiếm xuống đất, một tia sáng màu xanh bích dung nhập vào cột sáng.

Tuy chỉ là hạ phẩm, nhưng làm mất trận cho phù trận này lại rất tốt, lúc này, phù trận mới chân chính hoàn thành.

Tu sĩ kỳ kim đan rốt cuộc mạnh cỡ nào? Trong mắt Diệp Vu Thời lóe tia sáng lạnh, hắn đứng lên, nhìn ánh sáng lưu chuyển giữa phù văn, tăng mạnh thêm lần nữa.

“Phù trận!” Kim Hổ Lịch nhìn cột sáng trước mắt, không khỏi nhủ thầm, phù trận, hai chữ này vang lên trong lòng tất cả tu sĩ ngoài viện, bọn họ đều bắt đầu cảnh giác.

Không ngờ, tu sĩ trong tiểu viện lại biết phù trận, phàm là tu sĩ có chút hiểu biết với trận pháp, mọi người đều có một nhận thức chung, đó chính là đối diện với tu sĩ tinh thông trận pháp, tuyệt đối không thể cho hắn thời gian bố trí trận pháp, nếu không sẽ rất khó nhằn. Một khi trận pháp hoàn thành, có thể người sẽ phải đối diện với trận pháp phòng ngự còn khó gặm hơn cả mai rùa, hoặc là sát trận ám tàng sát cơ.

Nhưng, Kim Hổ Lịch nhìn cột sáng vô cùng mỹ lệ trước mặt, hoàn toàn không nhìn ra sự thần bí của trận pháp, cũng không biết tu sĩ kim đan kia thể nào, Kim Hổ Lịch có chút nóng ruột. Nếu Băng Lưu Diệm này bị người khác đoạt đi, vậy thì không tốt. Trận pháp của một tu sĩ kỳ trúc cơ lợi hại được cỡ nào chứ? Lúc này không động còn chờ tới khi nào nữa? Kim Hổ Lịch phóng người nhảy vào cột sáng.

“Kim Hổ huynh!” Âm thanh của Tô Thiết Nhi không thể truyền vào tai Kim Hổ Lịch, Tô Thiết Nhi thâm thở dài, cái tính bộp chộp đó của Kim Hổ huynh sớm muộn gì cũng sẽ giết chết hắn. Sau Kim Hổ Lịch lại có một tu sĩ tiến vào phù trận, xem ra dự hoặc của Băng Lưu Diệm này thật sự rất lớn. Tô Thiết Nhi lắc đầu, hiện tại hắn có thể cảm ứng được trong ba tu sĩ kỳ kim đan đã có hai người tiến vào.

Còn về những tu sĩ kỳ trúc cơ kia, rõ ràng bắt đầu do dự vì trận pháp. Phải biết, thả câu nước đục cũng không phải dễ, cho dù lực dự hoặc của Băng Lưu Diệm có lớn cỡ nào, nhưng tu vi bày ra ở đó, mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn, có mạng giành được, chỉ sợ cũng không có mạng hưởng.

“Lão đại, chúng ta không vào sao?” Năm tu sĩ mặc đạo bào bình thường nằm trên nóc tiểu viện xa xa, trong đó một tu sĩ thân hình trắng kiện, vừa nhìn đã biết là thể tu hời. Năm người này chính là Ô Đầu ngũ huynh đệ nổi danh thành Bạch Cập, hắn tử trắng kiện là lão nhị Ô Đầu Hiêu.

“Bằng Lưu Diệm này bán vào chợ đen là có được giá trên trời, không hành động nữa sẽ muộn, yêu vệ mà đến thì chúng ta không có quả ngon mà ăn. Lão đại chúng ta lên thôi!” Ô Đầu Hiêu nhìn cột sáng kia, siết nắm tay, hận không thể lập tức nhào lên.

“Lão nhị, lão tam, các người xâm nhập từ góc viện tử, người có thấy không, chính là cái góc đó. Chỗ đó có lẽ là nơi yếu ớt nhất của phù trận. Lão tứ, công phu khinh thân của người tốt, người vào từ nóc phòng kia, hê hê, giải quyết tên đang ở trong phòng...”

Năm người ghé lại mặt mưu. Ô Đầu Bạch tuổi tác nhỏ nhất vóc dáng cũng nhỏ nhất, đứng cùng bốn người kia rõ ràng gầy yếu hơn, nhìn cột sáng trong lòng có chút âu lo, giành thức ăn từ miệng tu sĩ kim đan, thật sự được sao?

Bên này Tô Thiết Nhi nhìn phù trận, cứ như thấy Bằng Lưu Diệm đang ở ngay trước mắt, do dự nửa ngày, vẫn chọn tiếp tục quan sát. Hắn nhìn xung quanh, các tu sĩ đang dồn tới vì cột sáng, trong bóng đêm từng đạo linh quang tiến về phía tiểu viện. Mặt Tô Thiết Nhi trầm xuống, thành chuyện lớn rồi. Rốt cuộc có vào hay không? Không bao lâu nữa, yêu vệ của yêu phủ sẽ tới, hiện tại không vào thì không còn cơ hội nữa!

Rốt cuộc đây là phù trận gì? Hắn chưa từng thấy cái nào... để thấy cỡ này.

“Không ngờ, lại có thể thấy được phù trận [Kính Tượng Vạn Chuyển] tại đây.” Tu sĩ áo xám nhìn chằm chằm phù trận hồi lâu, mới nói.

“[Kính Tượng Vạn Chuyển]?” Đông Thanh Kết nghi hoặc không hiểu, gã chưa từng nghe qua phù trận này, mà ngay cả phù trận gã cũng chỉ mới nghe qua mà thôi. Vì dù phù trận có uy lực mạnh hơn trận pháp bình thường không ít, nhưng thủ pháp bố trí phức tạp, vẽ phù văn càng không dễ. Một phù trận, tiêu hao rất nhiều phù lực, vì thế phần lớn mọi người đều chọn trận pháp bình thường.

“[Kính Tượng Vạn Chuyển] là phù trận cấp bốn. Chỗ đặc biệt của nó là ở mắt trận, vừa là sinh môn và là tử môn.” Gương mặt vàng vọt của tu sĩ áo xám dưới sự chói lọi của cột sáng càng trở nên tử khí trầm trầm.

“Cái này không thể nào!” Đông Thanh Kết bất giác cao giọng, làm sao có trận pháp như vậy được? Vừa là sinh môn vừa là tử môn, vậy không phải trừ dùng lực phá trận ra, không còn cách nào khác sao? Sau đó Đông Thanh Kết hoảng lên, vội chấp tay, gã thế nhưng vô lễ với trưởng lão.

“Thế gian này có rất nhiều trận pháp, người cho rằng người có thể thấy được tất cả rồi sao?” Tu sĩ áo xám lạnh lùng nói.

Đông Thanh Kết cúi đầu càng thấp, mồ hôi lạnh nhỏ xuống từng giọt.

“Hôm nay người nói, tiểu nha đầu tên Ti Lan đó là do hai người này dẫn đi?” Tu sĩ áo xám hỏi.

“Đúng... đúng vậy, đệ tử vốn định sau cuộc đấu sẽ để người âm thầm giải quyết nàng ta, nhưng nàng ta đi cùng hai người này, thực sự không tiện hạ thủ.” Đông Thanh Kết rụt rè nói.

Trong mắt tu sĩ áo xám lóe linh quang, không biết đang nghĩ gì, gương mặt vàng vọt lóe qua nụ cười âm độc, sau đó gã lại nhìn sang tu sĩ áo đen. Con người tối đi, để lộ mấy phần kiêng kỵ, rồi mắt lại chuyển sang phù trận, thả linh thức thăm dò lại chưa bị bắn ra, rõ ràng tu vi của tu sĩ áo xám không chỉ là kim đan, có thể thấy được tất cả trong phù trận, bao gồm cả Diệp Vu Thời.

Mà lúc này những người khác rõ ràng đã ý thức được, nếu còn không ra tay, chỉ sợ sẽ không còn cơ hội ra tay nữa. Ba bóng người lóe qua, Ô Đầu ngũ huynh đệ hành động! Tiến hành theo kế hoạch, lão nhị, lão tam lặng lẽ xâm nhập từ góc viện, lão tứ Ô Đầu Mặc từ trên không lao về hướng phòng của Phương Khác, hiện tại chỉ có trong căn phòng này có linh lực dao động. Ô Đầu Mặc lộ nụ cười dữ tợn.

Thân hình Ô Đầu Mặc chợt khựng lại, phát hiện quả nhiên có người dự tính giống gã, còn đến căn phòng này trước gã, Ô Đầu Mặc cười lạnh, muốn so thân pháp với lão tử? Người còn non lắm!

Thật sự sẽ như mong muốn của gã sao? Tại góc mà mọi người còn chưa phát hiện, tim Điền Thanh Quang đập nhanh lợi hại, sờ bàn trận trên tay, mắt đầy cuồng nhiệt, nhìn hai người dần tiếp cận phạm vi của bàn trận. Bàn trận này chồng thêm một trận pháp, chính là ảo trận. Ảo trận này lừa gạt tất cả mọi người ở đây, dù là ai cũng không ngờ được bên cạnh phù trận rõ ràng thế này, lại có một người lặng yên mai phục.

Điền Thanh Quang nhìn chăm chăm hai người đó, tay giữ bàn trận không nhin được run rẩy, cuối cùng đã đến. Điền Thanh Quang nhin không được thấp giọng nói. Ánh sáng đỏ lóe lên, hai tu sĩ lặng yên vô thức biến mất trước mắt mọi người, bàn trận [Ngũ Hồi] đã vận chuyển.

Cùng lúc này, Ti Lan gác tay lên nỏ, toàn thần chuyên chú, bên má chảy xuống mấy giọt mồ hôi, cuối cùng đã đến.

“Vút” một tiếng phá không, mũi tên đen kịt như rắn độc mai phục cuối cùng tập kích.

Tu sĩ từ trên không nhào xuống trận pháp ngay cả hừ cũng chưa kịp hừ một tiếng, trực tiếp bị bắn xuyên, lực trùng kích mang theo gã âm một tiếng ghim lên tường phòng cách đó mười trượng, bức tường còn run lên. Ti Lan không khỏi trợn to mắt, không ngờ uy lực của nỏ này lại lớn như thế.

Ô Đầu Mặc đỏ đầy mồ hôi lạnh, vừa rồi nếu không phải ngũ đệ nhắc nhở, hiện tại người bị ghim lên tường chính là gã. Đồng thời Ô Đầu Mặc cũng thầm mắng một tiếng, mẹ nó, quá âm hiểm rồi. Đoạn Ô Đầu Mặc cười lạnh, bắn một mũi tên rồi cũng tốt, vị trí của người mai phục trên nóc nhà cũng đã bại lộ. Ô Đầu Mặc che giấu thân hình, lặng lẽ đi đường vòng, mò đến tiểu viện cạnh đó.

Ô Đầu Bạch cắn chặt môi, nắm đấm siết chặt, tứ ca thì không sao rồi, nhưng nhìn đại ca vào phù trận, lời ngăn cản lên đến môi lại nuốt trở về. Tu vi Ô Đầu Bạch không cao, hiện tại đã hai mươi sáu tuổi mới chỉ trúc cơ, mà còn nhờ vào công lao bốn vị ca ca kiếm đan được về, ba năm trước sau khi vào yêu phủ, thiên phú dị năng được kích phát lại chỉ như gân gà. (có chăng ích gì, nhưng bỏ thì tiếc)

33. Chương 33: Dương Danh 3

Thiên phú dị năng của Ô Đầu Bạch là tâm thần tương thông, bất luận ở đâu lúc nào, gã đều có thể đồng thời liên lạc với những người khác, hơn nữa còn cảm ứng được nguy hiểm. Nhưng ngay vừa rồi, liên hệ với nhị ca và tam ca lại đứt, đây là chuyện chưa từng xảy ra, cho nên hiện tại Ô Đầu Bạch nóng ruột vô cùng.

Mà lúc này, do tác động to lớn của nỏ tạo thành, tu sĩ xung quanh cũng trào lên, trên không trung đâu đâu cũng là linh quang, không cái nào không nhắm vào tiểu viện. Sắc mặt Tô Thiết Nhi khê biến, lùi lại một bước ra khỏi chỗ đang trốn, ẩn vào trong bóng đêm, thầm may mắn tu thất bọn Diệp Vu Thời thuê là kiểu viện lạc, người xung quanh tập trung đông như thế, mà ngay cả Phá Thiên nỏ dùng để thủ thành cũng được sử dụng, Diệp Vu Thời này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Tô Thiết Nhi chẳng còn chút mong muốn nào với Băng Lưu Diệm nữa, hẳn không hy vọng đi giành cái nhỏ, lại đến cái lớn.

“Phù trận, bàn trận, nỏ, thủ đoạn thật dữ.” Đông Thanh Mộc cười lạnh.

Đông Thanh Kết bên cạnh lại sững sờ, nhìn chăm chăm tu sĩ bị ghim trên tường, trong tiểu viện thật sự chỉ có bốn người thôi sao?

Ánh mắt tu sĩ áo đen không xa có thêm mấy phần hứng thú, quả nhiên hôm nay không đến uống công một chuyển.

Cùng lúc này, trong phù trận lại là một cảnh tượng khác.

Kim Hổ Lịch vừa vào phù trận đã giật mình, bên trong phù trận nào có tiểu viện gì? Dưới chân là tầng băng tỏa ra hàn khí, trơn bóng như gương, mà trên đỉnh đầu... mới là chỗ khiến gã kinh ngạc, một rừng dày đặc trường kiếm xanh bích lóe hàn quang, phù trận này là kiếm trận sao?

Kim Hổ Lịch đi kiểm tra một lượt, phù trận này rõ ràng lớn hơn gã tưởng tượng nhiều. Sau khi vào phù trận gã không cảm giác được khí tức của người khác, giống như chỉ có một mình gã. Kim Hổ Lịch nhìn phù trận trước mặt, suy nghĩ cách phá trận. Mắt trận của phù trận này ở đâu mà sao không tìm ra được. Kim Hổ Lịch chợt tỉnh ra, ngược mắt nhìn đồng trường kiếm dày đặc dường như sắp sửa rót xuống kia.

Tìm được rồi, Kim Hồ Lịch nhìn thanh kiếm duy nhất rõ ràng nằm ở vị trí sinh môn, sau khi suy đoán một hồi, sắc mặt lại biến đổi. Làm sao có thể! Thử lần nữa vẫn là suy đoán đó.

Sao lại có mắt trận kỳ quái thế này, đồng thời là sinh môn và tử môn.

Kim Hồ Lịch bất giác thềm tán tởng, hảo trận pháp. Tiếc rằng, phù trận này không biết có chịu nổi một kích không? Phù trận dù có bố trí tinh xảo thì thế nào, trước thực lực tuyệt đối cũng chẳng ích gì. Kim Hồ Lịch rút đại trảm đao trên lưng ra, trực tiếp chém ra một đao, chỉ thấy đao phong mang theo khí thế vạn quân chém vào thanh kiếm treo ngay giữa trung tâm rừng kiếm rõ ràng khác với những thanh kiếm khác.

Đao phong như một ngọn lửa ập đến thanh kiếm xanh bích đó.

“Keng!” Âm thanh như vàng đá chạm nhau, cả phù trận lắc lư, đao phong lại biến mất vô tung, kiếm xanh bích không tổn hại chút nào.

Kim Hồ Lịch hiển nhiên không ngờ lại như vậy, lại nâng đao lên chém.

Tiếng keng keng vang lên không dứt, thế giới trong phù trận cũng lay động theo. Kim Hồ Lịch nghẹn họng tặc lưỡi, tuy phù trận chấn động cứ như lập tức sẽ nứt ra, nhưng qua một hồi chấn động, phù trận vẫn không chút biến hóa, phù trận này lợi hại dữ vậy sao?

Quả nhiên là phù trận khó găm hơn cả mai rùa. Tô Thiết Nhi ở bên ngoài chỉ cảm thấy mặt đất truyền đến chấn động kịch liệt, phù trận này là sao? Ngẫm lại, trong đầu Tô Thiết Nhi xuất hiện bốn chữ ‘dùng lực phá trận’.

Sắc mặt Kim Hồ Lịch đen như than, rõ ràng đã động chân hỏa, thấy phù trận vẫn bình yên thì cảm thấy nghẹn bực. Một tiếng gầm vang lên, phi thân bay tới, đao sau mạnh hơn đao trước, rốt cuộc đao cuối cùng mang theo đao phong như hỏa long quấn lấy thanh kiếm xanh bích, phù trận nóng lên như có nhiệt độ.

Kim Hồ Lịch cảm giác được phù trận cuối cùng cũng có biến hóa, cúi đầu nhìn lại kinh ngạc, tầng tầng dưới chân đã bắt đầu tan ra. Sau khi tan, lại là một rừng mũi kiếm hướng lên! Mà trong số mũi kiếm này rõ ràng lại có mắt trận giống như đồng kiếm lơ lửng phía trên. Kim Hồ Lịch lại suy đoán, ở đây lại có một mắt trận, hơn nữa cũng vừa là sinh môn vừa là tử môn, một phù trận sao lại có hai mắt trận? Chuyện này là sao?

Tu sĩ áo xám nhìn cảnh này, nói: “Quả nhiên là [Kính Tượng Vạn chuyển], dùng kiếm để làm mắt trận sao? Kính tượng kính tượng, một thật một giả, một hư một thực, Diệp Vu Thời này quả thật có chút bản lĩnh.”

Mà lúc này Diệp Vu Thời bên trong phù trận không hề thoải mái, bắt đầu từ một kích đầu tiên của Kim Hồ Lịch, hắn đã phải gánh áp lực rất lớn, tuy được phù trận phân đi hơn nửa áp lực, nhưng phần nhỏ áp lực đã khiến hắn chịu đủ. Huống chi trong trận không chỉ có mình Kim Hồ Lịch mà có tới ba người. Sở dĩ nói phù trận cấp bốn không phải tu sĩ kỳ trúc cơ bình thường có thể điều khiển là vì khổng chế một phù trận thế này cường độ yêu cầu với linh thức rất lớn, cần tỉ mỉ khổng chế.

Đột nhiên, trên mặt Kim Hồ Lịch hiện lên sự vui sướng, giống như phát hiện ra cái gì, lấy ra một cái đỉnh lớn năm chân đánh về phía kiếm lơ lửng. Ngay lúc phù trận biến hóa vừa rồi gã đã tìm được sơ hở, mắt trận dưới đất là giả.

Bên này biểu cảm Diệp Vu Thời vẫn không thay đổi, thần sắc chuyên chú hơn mấy phần, dùng linh thức khổng chế phù trận biến ảo không ngừng.

Không đủ dùng, linh thức không đủ, Diệp Vu Thời rõ ràng có mấy phần cố sức, linh thức không có cách nào khổng chế tất cả phù văn xoay chuyển. Diệp Vu Thời chỉ có thể thử khuếch trương phạm vi khổng chế của mỗi phần linh thức, khuếch trương, không ngừng khuếch trương, cho đến khi linh thức biến thành một tầng cực mỏng cực mỏng phủ lên phù văn, cảm nhận mỗi một tia biến hóa của phù văn, khổng chế tất cả trong phù trận.

Thành công rồi, Diệp Vu Thời chìm vào một cảnh giới huyền ảo, con ngươi đen kịt một mảng trầm tĩnh, tu vi đỉnh trệ rất lâu bắt đầu chậm rãi thả lỏng. Thân tâm thư sướng, giữa lúc hít thở, phù văn vạn chuyển càng thêm thoải mái.

Kim Hồ Lịch chuyên chú để ý phù trận biến hóa bất giác giật mình. Ngay một giây trước khi cái đỉnh đưng vào kiếm, phù trận lại phát sinh biến hóa. Chuyện gì thế này. Gã cảm thấy được phù trận lại biến hóa, hơn nữa biến hóa lần này khiến gã hoàn toàn không nắm được đầu mối.

Ngay lúc cái đỉnh đó đưng vào thanh kiếm, rùng kiếm dày đặc trên đỉnh đầu bắt đầu run rẩy.

“Keng!” Tiếng kiếm reo muốn điếc tai vang lên.

Kim Hồ Lịch trấn định nhìn rừng kiếm lơ lửng trên đầu, vốn gã cho rằng đây chỉ là để uy hiếp mà thôi, vạn đạo kiếm phong đồng thời cuộn cuộn tấn công gã, tránh không thể tránh. Cảm giác nguy cơ cường liệt, khiến Kim Hồ Lịch không bận tâm được nhiều, lấy một cái lều ra khỏi nhẫn Nạp Hư rồi nhanh chóng phủ lên.

Không kịp, kiếm trận dưới chân cũng kêu vút một tiếng, kiếm phong ập đến, quả thật có thể sánh với thiên la địa võng.

Kim Hồ Lịch gã chẳng lẽ phải chết tại đây hôm nay sao? Tuyệt đối không thể!

Đỉnh lớn năm chân thoáng cái bành trướng chắn trên đỉnh đầu Kim Hồ Lịch, Kim Hồ Lịch lơ lửng mà đứng, trên người khoắc lều bị vạn đạo kiếm phong đồng thời đánh tới, từng tiếng từng tiếng kiếm reo, cứ như đánh vào lòng Kim Hồ Lịch.

“Vào lúc này mà hấn lại ngộ được?” Tu sĩ áo xám biến sắc, ngón tay khẽ động, tập trung linh lực màu vàng, bùng ra một đạo khí Kim Canh tinh thuần và mạnh vào linh kiếm dùng làm mắt trận, linh kiếm phát ra một tiếng thét, gãy thành hai đoạn.

Diệp Vu Thời như bị tấn công, khoe môi tràn ra tơ máu, cảnh giới huyền diệu kia bị phá vỡ. Mà phù trận thiếu đi mắt trận, sắp sửa sụp đổ. Diệp Vu Thời lạnh lùng đảo mắt nhìn hướng khí Kim Canh phát ra, ngay lúc đó hấn nhích ra một bước, bảy đóa Băng Lưu Diệm vô thanh bay ra, xoay chuyển quanh Diệp Vu Thời.

Tu sĩ áo xám giật mình, tên này tính dùng chính mình làm mắt trận sao? Tu sĩ áo xám trở tay bùng một cái, lại là một đạo khí Kim Canh.

“Ha ha.” Âm thanh thấp trầm như vang lên bên tai tu sĩ áo xám. Khí Kim Canh mà tu sĩ áo xám phát ra ngay khi cách Diệp Vu Thời hai mét thì biến mất tăm. “Đông Thanh Mộc, tập kích một vãn bối, người đứng là càng ngày càng bi ối. Chắc chắn, nếu mà nói ra thì tộc Đông Thanh của các người còn mặt mũi gì nữa, a! Ta quên mất, tộc Đông Thanh các người không phải nổi danh là không cần mặt mũi sao?”

Đông Thanh Mộc nhìn tu sĩ áo đen một cái, chân hơi dịch đi, thoát cái đã xách Đông Thanh Kết lùi ra mười mấy mét. Ánh mắt phức tạp nhìn tu sĩ áo đen, hấn ta muốn chen vào? Nhưng thôi kệ, vừa rồi cũng đã đủ khiến Diệp Vu Thời chịu thiệt rồi.

Lúc này lại một bóng người bay tới nóc phòng Phương Khác, nhắm thẳng vào chỗ Ti Lan đang ở.

Một bóng người vút qua, Ti Lan lại phát động nỗ, tu sĩ đó kinh hãi trong lòng nhưng nhờ có thân pháp quái dị phòng bị nên tránh được. Ti Lan đầu tiên là kinh ngạc sau đó bình tĩnh lại, bắn tiếp lần nữa.

Tu sĩ kia ngửa ra sau ngay trên không một cách quái dị, cả người giống như bị gấp đôi, lại tránh được một mũi tên. Trên trán Ti Lan bắt đầu đổ mồ hôi, nhưng trong lòng lại càng thêm bình tĩnh. Linh lực trên ngón tay tập trung lại cuộn cuộn không dứt, lúc này nếu có người nhìn thấy, nhất định sẽ giật mình kêu lên, khí tức của Ti Lan hoàn toàn dung hợp vào mũi tên.

“Vù” một tiếng xé không, bắn trúng. Trong nhất thời, không ai dám tiến tới nữa, xung quanh yên tĩnh, thân pháp quái dị như thế mà cũng không thể tránh nổi mũi tên, huống chi là bọn họ?

“Hề.” Một tiếng cười lạnh, mọi người đều bất giác quay qua, chỉ thấy trên nóc phòng lóe tia sáng đỏ, Ti Lan lộ ra. Lúc này toàn thân Ti Lan bị dây mây quấn lấy. Chỉ thấy trên mái hiên sau lưng Ti Lan có một cánh tay bò lên, rồi nhảy vọt, tu sĩ đó không phải chính là Ô Đầu Mặc sao, nhìn đến đây, Ô Đầu Bạch mới thả lỏng.

Ti Lan quay đầu, nhìn Ô Đầu Mặc bốc đầy sát khí, con người mãnh liệt co rút, không ngừng giãy dụa, dây mây đó lại càng thêm siết chặt. Ô Đầu Mặc cười lạnh, vươn năm ngón tay thành trảo nhắm hướng Ti Lan.

Ngay lúc này, Ô Đầu Bạch chợt giật thót, vội nhảy lên nóc phòng, kinh hô ra tiếng: “Tứ ca! Cẩn Thận!”

Tiếc rằng đã trễ.

Gần như vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người cản trước mặt Ti Lan. Sau đó trước mắt Ti Lan là một màu đỏ rực, dây mây vừa quấn chặt liền thả lỏng. Ti Lan ngẩn ngơ sờ dịch thể ấm nóng trên mặt, ngón tay dính chất dịch đỏ tươi, trong khoang mũi toàn là vị máu tanh.

Mà tu sĩ đó, Ti Lan dùng tay áo lau máu trên mặt, từ cổ đến eo có một cái lỗ thật lớn, trên mặt vẫn mang nụ cười lạnh, cứ thế ngã thẳng từ nóc phòng xuống, để lại một vùng đỏ rực. Đến chết, chỉ sợ tu sĩ đó cũng không biết Phương Khác xuất hiện như thế nào.

Sửa “nhẫn Hư Nạp” thành “nhẫn Nạp Hư” nha.

34. Chương 34: Dương Danh 4

Phương Khác cầm một thanh trường kiếm màu đỏ máu, mũi kiếm vẫn còn đang nhỏ máu. Đạo bào vốn là màu xanh hiện đã nhuộm thành màu đỏ. Phương Khác kéo Ti Lan lên, nửa quỳ trước Phá Thiên nổ, chậm rãi điều chỉnh phương hướng, mũi nổ chĩa thẳng Ô Đầu Bạch.

Ô Đầu Bạch vội trốn sau nóc phòng.

“Kẻ làm vậy phải chết.” Phương Khác còn chưa dứt lời, Điền Thanh Quang cũng xuất hiện trước mặt mọi người, cùng xuất hiện là hai thi thể.

Ô Đầu Bạch run lên không thể khắc chế, nhị ca, tam ca, tứ ca, đều chết cả rồi?

Trong trận pháp, Diệp Vu Thời bị Đông Thanh Mộc đánh vỡ mất trận, trận pháp vốn nên bị phá rồi, nhưng, Diệp Vu Thời lại làm ra một chuyện khiến Đông Thanh Kết kinh ngạc. Hắn chậm rãi nhắm mắt, linh lực trào ra, liên kết với phù văn. Lúc này nếu có thể nhìn, người sẽ phát hiện, Diệp Vu Thời hiện tại là trung tâm của trận pháp, hắn dùng thân thể máu thịt, làm mất trận cho phù trận. Cách làm này không thể nói là không điên cuồng. Linh lực bị trời mất, còn cả áp lực của phù trận, hiện tại đều dồn hết lên người Diệp Vu Thời. Khóe môi, khóe mắt, trên da của Diệp Vu Thời đều đang rỉ máu, cả người như mới chui ra từ hồ máu.

Còn chưa đủ, phải nhanh hơn nữa. Bằng Lưu Diệm quanh thân Diệp Vu Thời nhanh chóng xoay chuyển. Kính Tượng Vạn Chuyển, đẩy một thành hai. Diệp Vu Thời cố gắng hồi tưởng lại cảm giác thư sướng vừa rồi, loại huyền diệu đó, cứ như hoàn toàn dung hợp với trận pháp.

“Đốt.” Diệp Vu Thời phun ra một chữ, trận pháp thoáng cái đã bùng sáng.

Kim Hổ Lịch bên này miễn cưỡng không chế hoảng hốt. Nhìn kiếm phong tản đi, trận pháp lại biến đổi một phen, Kim Hổ Lịch cúi đầu nhìn, ở đó còn kiếm trận gì đâu, dưới chân rõ ràng là tiểu viện, được khắc một đạo phù văn. Dưới đất còn ba thi thể không rõ mặt mũi, thi thể như có vụn cái lỗ, một trong đó Kim Hổ Lịch nhớ chính là tu sĩ kim đan đã hành động trước gã. Kim Hổ Lịch không dám tin tưởng, đây là tu sĩ kim đan đó, vậy mà cứ chết như thế?

Kim Hổ Lịch kinh ngạc nhìn Diệp Vu Thời trong trận pháp, vận hành nhanh chóng như một huyết nhân. Đây thật sự là tu sĩ kỳ trúc cơ sao? Đây là quái vật gì thế này!

Ầm! Một tiếng nổ vang lên, Kim Hổ Lịch bất giác ngược mắt nhìn, thoáng cái sắc mặt tái nhợt.

Kiểm trận dày đặc lơ lửng trên không cũng không còn nữa, thay vào đó là... Bằng Lưu Diệm phủ kín trời đất! Nỗi tuyệt vọng chưa từng có thoáng cái trùm lấy gã.

Ngoài phù trần, sắc mặt Tô Thiết Nhi biến đổi liên tục, trong phạm vi mười mấy mét đều run rẩy. Phù trần này rốt cuộc có cái gì? Tô Thiết Nhi không nhẫn nại nổi, nhưng giây tiếp theo, Tô Thiết Nhi ngẩn ra. Đây là cái gì? Một đạo hàn khí bao trùm tất cả mọi người.

Những tu sĩ ngoài tiểu viện vốn có ý đồ với Băng Lưu Diệm, hoặc thuần túy chỉ đến xem náo nhiệt như tu sĩ áo đen đều thoáng cái ngây người. Cột sáng ẩn đi, hỏa diệm màu băng lam dày đặt đêm không xuể trôi nổi trên không. Thiêu đốt bừng bừng, nguy hiểm mỹ lệ đến cực điểm.

Tô Thiết Nhi lạnh người nhìn tất cả. Dưới hỏa diệm màu băng lam, người có mặt mũi dữ tợn, rõ ràng chìm vào thống khổ cực lớn không phải là Kim Hồ Lịch sao? Toàn thân bị hỏa diệm màu băng lam bao trùm.

“Kim Hồ huynh...” Tô Thiết Nhi trân mắt nhìn Kim Hồ Lịch ngã xuống, ngừng giây dựa, như kết băng, toàn thân phủ một tầng băng dày, tất cả chỉ phát sinh trong một thoáng.

Mà Ô Đầu Bạch thì trường muốn toét mắt, ai cho gã biết người đang nằm dưới đất không phải là đại ca của gã đi... đó là đại ca một tay nuôi mấy huynh đệ họ đến lớn! Vì kiếm đủ đan dược cho mấy huynh đệ họ, cái gì cũng làm qua! Chuyện này không phải sự thật.

Tất cả mọi người đều mục trừng khẩu ngốc, ngẩn ngơ nhìn bóng người trong phù văn.

Phương Khác nhú chặt mày, nhìn thi thể tử trạng thảm thiết, lần đầu tiên không có dao động quá lớn. Người chết vì tài chim chết vì thực, nếu không phải những người này chết, thì sẽ là họ chết.

Phương Khác lo lắng nhìn Diệp Vu Thời, có thể nhìn ra tình trạng của Diệp Vu Thời không tốt, Phương Khác bất giác siết chặt trường kiếm đỏ máu trong tay, trước đó y không biết Diệp Vu Thời muốn làm gì, nhưng tối nay phải đối diện với cái gì thì y rất rõ, ánh mắt nóng bỏng của Đông Thanh Đồng Dạ và những tu sĩ khác khi thấy Băng Lưu Diệm đã nói rõ tất cả, nhưng thần thức của y lại bị thương.

Y từng nói sẽ không trở thành liên lụy, bây giờ không liên lụy thì là cái gì?

Bỗng nhiên Diệp Vu Thời run rẩy, mở mắt ra, ánh mắt dường như chuyển sang phía Phương Khác, rồi nhắm lại. Ánh sáng của phù trần khựng lại, tắt ngóm. Vạn hóa Băng Lưu Diệm cũng biến mất như hoa quỳnh. Nhưng những người tại đây chỉ sợ cả đời cũng vẫn nhớ cảnh tượng cực kỳ mỹ lệ lại cực kỳ nguy hiểm này.

Mắt thấy Diệp Vu Thời đứng đó không lên tiếng, hai mắt nhắm chặt, Ô Đầu Bạch không chút do dự ngay trước mắt mọi người tấn công Diệp Vu Thời.

“Ta phải giết ngươi! Giết ngươi!” Tiếng gào chói lói vang vọng thành Bạch Cập.

Phương Khác phi thân bay lên, thoáng cái cản trước mặt Diệp Vu Thời, chỉ kiếm vào Ô Đầu Bạch.

“Bắt lấy gã.” Âm thanh xen tạp linh lực vang lên, sợi xích đen kịt chắn trước mũi kiếm của Phương Khác, cuốn lấy Ô Đầu Bạch, ném xuống đất. Tu sĩ mặc y sam xanh đậm nói với người sau lưng, sau đó vài người vây lại khóa Ô Đầu Bạch.

Các yêu vệ thông thả đến chậm nhìn chiến đấu rõ ràng đã kết thúc, đều giật mình, từ khi nhận được tin tức tới lúc đến đây còn chưa đến một khắc, mà chỗ này đã mất đi bốn tu sĩ kỳ kim đan, năm tu sĩ kỳ trúc cơ, đây là tốc độ cỡ nào vậy.

“Phương đạo hữu bị kinh sợ rồi. Chúng tôi là yêu vệ.” Người mặc y sam xanh đậm ôm quyền nói với Phương Khác: “Người này xin đạo hữu giao cho yêu phủ xử trí.”

Phương Khác nhìn Ô Đầu Bạch đã bị trói lại vẫn giây dựa không ngừng, hai mắt tràn đầy thù hận, rồi lại nhìn yêu vệ, chấp tay đáp: “Nên là thế.”

Người mặc y sam xanh đậm vung tay, mấy chục yêu vệ liền hành động. Mà những tu sĩ xem náo nhiệt cũng tản đi, Tô Thiết Nhi cũng tản theo đám đông.

Đông Thanh Mộc lạnh lùng nhìn Diệp Vu Thời, Diệp Vu Thời lại nhập định lần nữa. Đông Thanh Mộc đảo mắt qua tu sĩ áo đen vẫn đang hứng thú nhìn Diệp Vu Thời kia, cuối cùng nhìn Ti Lan một cái đầy hàm ý, xách cổ áo Đông Thanh Kết, biến mất trong bóng đêm.

Tu sĩ áo đen khẽ nghiêng đầu, sau đó thân hình như khói đen tản đi, trên nóc phòng làm gì còn ai nữa?

Hỗn loạn tối nay cuối cùng cũng kéo màn.

Phương Khác điểm mũi chân, lao tới chỗ Diệp Vu Thời.

“Hắn chỉ tiến vào cảnh giới huyền diệu mà thôi, nhữ không cần lo lắng.” Thái A lên tiếng.

“Cảnh giới huyền diệu? Hắn ngộ rồi?” Phương Khác sửng sốt, lúc này, Diệp Vu Thời tiến vào cảnh giới huyền diệu? Sau đó y lại cười, đúng là phong cách của Diệp Vu Thời. Nếu là thế, Phương Khác cuối cùng cũng hết lo lắng, ngồi khoanh chân gần chỗ Diệp Vu Thời. Thấy vết máu trên mặt trên người Diệp Vu Thời, thần sắc y tối đi, bên ngoài có động tĩnh lớn như thế sao y có thể không biết. Nhưng linh thức bị tổn thương y liền gióng như một phé nhân.

Phương Khác bắt đắc dĩ nhún vai, có lẽ đây là lần đầu tiên y mơ hồ có chút cảm kích đối với sự tồn tại của Thái A, cũng thư thái hơn với chọn lựa không lâu trước đó.

Thật ra nói không chừng nếu y chọn như thế từ sớm, nỗi thống khổ buổi chiều có thể sẽ không cần trải qua. Thời gian dấu ấn kiếm ý phát tác quá khéo, Thái A vừa nhắc tới chuyện này, dấu ấn kiếm ý liền phát tác. Giữa hai cái làm sao có thể không có quan hệ, dịch thể màu đỏ đó nhất định có liên quan đến Thái A.

Phương Khác nhìn trường kiếm màu đỏ máu trong tay biến mất, y biết Thái A nhất định lại trở về biển hoa quái dị kia. Y ấn tay lên trán, cảm giác đau đớn lại càng thêm cường liệt, mặt y đầy vẻ ủ rũ.

“Các người đi nghỉ ngơi trước đi, ta nghĩ có người của yêu phủ ở đây, sẽ không ai dám đến nữa đâu.” Phương Khác nói với Ti Lan và Điền Thanh Quang bên cạnh.

Bắt đầu từ tối nay, hung danh của bàn trận cỡ nhỏ bắt đầu lan truyền đại lục Thanh Hoa, tên là [Ngũ Hồi]. Đồn rằng chỗ đáng sợ của bàn trận này là một khi rơi vào trận pháp của bàn trận, sẽ đối mặt với giáo sát vô cùng vô tận, bố cục trận pháp quái dị, đoán không ra sinh môn nơi nào, tám hướng đều chết.

Mà loại vũ khí cỡ lớn từ ngàn năm trước chỉ dùng để phòng thủ thành trì và doanh trại như nỏ lại lần nữa để lộ sắc màu. Vốn nỏ bị cho rằng không linh hoạt bằng cung tiễn, hơn nữa tiêu hao linh lực cực lớn, lại vì có lực sát thương đáng gọi là khủng bố mà tạo nên nghị luận náo nhiệt lần nữa.

Trong đó thứ thần kỳ đặc biệt được lưu truyền chính là phù trận. Nghe nói phù trận này có thể giúp tu sĩ trúc cơ chỉ cần sức một mình mình mà đối kháng bốn kim đan! Phù trận này tên là [Kính Tượng Vạn Chuyển].

Thế là bắt đầu từ ngày đó, đại lục Thanh Hoa bắt đầu cuồng nhiệt phù trận.

Bên này, khi trời vừa朦胧 lung sáng, Diệp Vu Thời mới chậm rãi mở mắt, thấy Phương Khác bắt giắc cử động mày. Lúc đó rõ ràng đang chìm trong nguy hiểm, nhưng khi thấy Phương Khác hắn liền kiên quyết nhập định, không thể bỏ qua cơ hội tốt như thế, phải biết cơ hội tiến vào cảnh giới huyền diệu có tu sĩ cả đời cũng không thể gặp. Cho nên Diệp Vu Thời đánh cược.

Phương Khác cẩn thận để ý trạng thái Diệp Vu Thời cũng mở mắt theo, y gần như lập tức đứng dậy, tới trước mặt Diệp Vu Thời.

“Huynh sao rồi? Không sao chứ?” Phương Khác cấp thiết hỏi.

“Không ngại.” Diệp Vu Thời cong môi cười, đột nhiên phát hiện biểu cảm của Phương Khác có chút xoắn xuýt: “Sao rồi?”

“Khụ, Diệp sư huynh, huynh nên tắm rửa thay đồ trước đi.” Phương Khác nhún vai nói.

Diệp Vu Thời nhìn một thân vết máu của mình, không bận tâm trực tiếp lấy tay áo lau mặt, vết máu đã khô rồi, quả thật cần phải tẩy rửa một phen. Nhưng nhìn tiểu viện không còn nguyên trạng, còn cả phù trận đã mất ánh sáng, Diệp Vu Thời đột nhiên nói với Phương Khác: “Phương sư đệ, hiện tại xem như chúng ta đã khuynh gia bại sản rồi.”

Phải biết phù trận này tiêu phí tất cả vật liệu có thể dùng trong nhẫn Nạp Hư của hắn.

“Cái gì?” Phương Khác đầu tiên là nghi hoặc, sau đó mới chú ý đến vật liệu đã mất công hiệu dưới đất. Nhánh thanh cam, đá mã pháp, kết tinh băng... đều là vật liệu trân quý, lấy ra mỗi thứ đều bằng toàn bộ

gia sản toàn thân của Phương Khác. Y hiểu rõ nói: “Không sao, những vật liệu này đổi bằng bốn kim đan, chúng ta không thiệt.”

35. Chương 35: Huyết Mạch Tinh Hải 2

Hiện nay, thành Bạch Cáp bàn luận nhiều nhất là về trận đấu pháp đó, mất đi bốn tu sĩ kỳ kim đan đối với mọi người mà nói là một tin tức không nhỏ, đối với Diệp Vu Thời cũng tràn đầy bội phục và có thêm cả hiếu kỳ.

Diệp Vu Thời rốt cuộc là thần thánh phương nào? Họ đơn tại đại lục Thanh Hoa không nhiều, chủ yếu là họ kếp, cũng chưa từng nghe nói có đại tộc nào mang họ này. Nhưng người có thể lấy ra Phá Thiên nổ, làm sao có thể là tiểu bối vô danh? Phá Thiên nổ, nổ thủ thành rất thường gặp, nhưng người bình thường không thể lấy được. Loại linh khí này tu sĩ bình thường không thể có cũng mua không nổi. Có lẽ là tiểu bối mai danh ẩn tính tới luyện của đại tộc nào đó? Không ít người suy đoán như vậy.

Cuộc tuyển chọn vào yêu phủ đã hạ màn, hôn nay cửa yêu phủ sẽ mở, Diệp Vu Thời đó đương nhiên cũng phải xuất hiện trước mặt mọi người.

Mà Diệp Vu Thời đang được đám đông nghị luận, sau khi tỉnh lại từ trong nhập định, đã nhốt mình trong phòng không bước ra, chỉ để lại một câu đừng làm phiền.

Phương Khác đứng ngoài cửa do dự hồi lâu, yêu phủ sắp mở rồi, sao Diệp Vu Thời còn chưa ra? Y vừa đưa tay định gõ thì nghe tiếng.

“Vào đi.” Diệp Vu Thời cất tiếng, mang theo chút mệt mỏi.

Phương Khác đẩy cửa, thoáng cái ngây người, chân vừa bước ra cũng thu lại, suýt dẫm lên phù chú dưới đất. Trong phòng rải đầy phù lục, đã vẽ xong, rồi chưa vẽ xong cũng có. Phù lục nhiều thế này, đều được chế trong hai ngày? Quá khoa trương rồi, mấy hôm nay bận là để chế phù sao?

Mà Diệp Vu Thời đưa lưng về phía y, đang gõ gì đó lên bàn, khiến y kinh ngạc là hình tượng của Diệp Vu Thời, tóc xỏa tung, tay áo xấn thật cao.

Phương Khác khom người nhặt phù lục đã vẽ xong dưới đất lên, dọn ra một con đường. Còn về những phù lục đó, đương nhiên là được bỏ vào túi chứa đồ của hắn.

“Phương sư đệ, gom lại hết đi, làm phiền người. Ta sẽ xong ngay thôi.” Diệp Vu Thời không quay đầu lại trực tiếp nói.

Được thôi, những cái này đều là tiện nghi cho y. Hai mắt Phương Khác sáng rực bắt đầu thu gom phù lục tản mát, chắc, có cả tứ phẩm. Đột nhiên nụ cười của Phương Khác cứng lại, sờ lên lá bùa như chất gỗ nhưng mơ hồ mang theo xúc cảm kim loại, ngũ phẩm! Phù lục ngũ phẩm! Diệp Vu Thời đã chế ra được phù lục ngũ phẩm! Thoáng cái phù lục trong mắt Phương Khác biến thành một đồng linh thạch, mà Diệp Vu Thời chính là một mỏ linh thạch thật lớn.

Có Diệp Vu Thời ở đây, bọn họ còn có thể thiếu linh thạch dùng sao?

Diệp Vu Thời xoay người lại thì thấy trong mắt Phương Khác viết đầy hai chữ linh thạch, khóe môi bắt giắc cong lên. Hôm đó lúc Phương Khác nói những vật liệu kia đổi lấy bốn kim đan, trong mắt viết đầy đau xót.

“Phương sư đệ, thức hải của người rốt cuộc là sao?” Diệp Vu Thời dọn xong câu đầu tiên nói với Phương Khác chính là cái này.

Phương Khác đơn giản nói lại dấu ấn kiếm ý, còn có linh kiếm Thái A, nhưng không đề cập đến chuyện Thái A giúp trước đó, chỉ nói Thái A và y có một giao dịch.

Đối với sự tồn tại của Thái A y luôn rất dể tâm, nói thật, không phải không động tâm, sự tồn tại đó không phải giống như ngón lừa gạt mà mỗi vai chính đều có sao? Nhưng y không cảm thấy đây là chuyện tốt,

chuyện gì cũng có lợi có hại, được bao nhiêu sức mạnh thì phải trả giá bấy nhiêu. Y sợ cái giá Thái A muốn y trả không nổi, cũng sợ sức mạnh đó sẽ mê đảo mình.

Y đang cược Thái A sẽ không giết mình, cũng không để mình chết. Đối với Thái A nhất định y có giá trị nào đó mà y không biết. Như thế, quyền chủ động đang nằm trong tay y, và rõ ràng y đã cược đúng. Thái A lấy ra con bài mới, dấu ấn kiếm ý, do đó, mỗi bên lùi một bước, đạt thành hiệp nghị.

Nhưng hiện tại y đã suy nghĩ thừa thãi hơn, trước không nói đến chuyện linh kiếm, y không có chỗ để chọn lựa, cứ nhìn bây giờ đi, đã là kết quả tốt nhất. Vốn dĩ chuyện này y cũng không phải trả giá quá lớn, chỉ cần thực hiện lời hứa với Thái A là được, Thái A sẽ cho y trở nên mạnh mẽ, y đến di phủ lấy bản thể Thái A ra, nói nhiều vô ích.

“Phương sư đệ.” Diệp Vu Thời nhướng cao mày: “Theo ta biết, linh kiếm được hình thành có hai tình huống. Một là Tiên thiên thần binh, sinh ra đã có linh. Loại thứ hai là sau này mới tạo linh. Mà tạo linh thì yêu cầu thiên thời địa lợi nhân hòa, thiếu một cũng không thể.”

“Nhưng, lúc tộc Cốc Lương bị diệt, Thái A đã gây là sự thật cả thiên hạ đều biết.” Diệp Vu Thời nhíu mày, linh kiếm này, quá mức quái dị, nhưng nếu thật là linh kiếm, đối với Phương Khác mà nói chính là chuyện tốt khó có được, người khác cầu cũng không có. “Nhưng nếu là linh kiếm, vậy có ích lợi rất lớn. Mà dấu ấn kiếm ý...”

Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác một cái thật sâu, sau đó nói tiếp: “Ta chưa từng nghe qua.”

Cả hai đều chìm vào trầm mặc, thống khổ khi dấu ấn kiếm ý này phát tác, hiện tại hồi tưởng lại thôi Phương Khác đã cảm thấy khó thể chịu đựng.

“Phát tác không định giờ, chắc không đến nổi quá nhiều lần. Chỉ cần đến nguyên anh là không sao nữa.” Phương Khác nhún vai, thản nhiên nói. Huống chi trong lòng y mơ hồ cảm thấy, dấu ấn kiếm ý phát tác có liên hệ trực tiếp với Thái A. “Đúng rồi, hôm qua yêu vệ phái người đến đưa cái này.”

Phương Khác lấy hai thiếp mời màu đỏ ra khỏi túi chứa đồ.

Dọn xong, hai người bước ra ngoài, nhìn Ti Lan và Điền Thanh Quang cũng đã chỉnh lý xong, đang chờ đợi mình. Bốn người ngự kiếm đi về phía yêu phủ.

Lúc này tại lối vào yêu phủ có dòng người xếp hàng tuần tự, từng tu sĩ giao thiếp mời ra, chờ yêu vệ mặc phục sức màu xanh đậm kiểm tra xong thì bước vào trận truyền tống.

Trong yêu phủ rốt cuộc có trận truyền tống trở về đại lục Cửu Châu hay đầu mối gì không? Diệp Vu Thời và Phương Khác nhìn nhau một cái, bốn người cùng bước vào trận truyền tống, bạch quang lóe lên, thân ảnh biến mất trong trận truyền tống.

Trước mắt tối đen, sau đó là cảm giác như lẫn lộn trong thùng giặt đồ lúc trước, chỉ là trình độ thấp hơn chút. Đợi đến khi chân cuối cùng chạm đất, Phương Khác mới mở mắt ra.

Một vùng trời sao bát ngát hiện ra trước mắt Phương Khác, cả người chậm rãi phiêu dăng, thật đẹp. Đây là cảm giác đầu tiên của Phương Khác, tiếp đó là giặt mình, xung quanh không một bóng người, đám người Diệp Vu Thời đều không thấy. Trận truyền tống này tách họ ra? Nhưng trong tin tức nhận được, không có nói người cùng lúc tiến vào yêu phủ sẽ bị truyền tống đến những nơi khác nhau, vả lại chỗ y đang ở cũng quá mức thiếu hơi người rồi đi? Chỉ có một mình y.

Trong tình báo ghi rõ, người tiến vào yêu phủ, trước hết sẽ xuất hiện tại khu đặc biệt trong yêu phủ, do yêu vệ dẫn vào Huyết mạch tinh hải. Mà trong Huyết mạch tinh hải tuy không thể nói là người người đông đúc, nhưng tuyệt đối không phải thế này. Phương Khác nhìn xung quanh, xác thực không có một người nào, y cất bước nhưng lại phiêu ra khá xa.

Thoảng chốc, cảm giác hưng phấn như đang ở trong vũ trụ biến mất, thay vào đó là lo lắng. Chỗ này rốt cuộc là đâu? Bọn Diệp Vu Thời đang ở đâu?

Truyền tống xong, Diệp Vu Thời mở mắt ra, nhìn Ti Lan và Điền Thanh Quang còn chưa thích ứng lắm: “Phương Khác đâu?”

Ti Lan hoang mang nhìn xung quanh, lắc đầu.

“Mời các vị đi bên này, đừng cản tu sĩ truyền tống phía sau.” Một yêu vệ tiến tới nói, sau khi nhìn thấy ba người, rõ ràng cũng kinh ngạc. Đại nhân rõ ràng nói phải chú ý bốn người, sao lúc vào chỉ có ba người?

“Chúng tôi còn một đồng bạn không thấy, ta nghĩ cần yêu phủ của các người giải thích.”

Diệp Vu Thời nói thế, yêu vệ rõ ràng sợ hãi, lẽ nào lại có người biến mất trong trận truyền tống? Đây là chuyện chưa từng nghe thấy. Nếu lúc trước có người nói thế với hắn, hắn nhất định sẽ nghĩ kẻ đó đang đánh rắm. Trong trận truyền tống sao lại có người biến mất được. Nhưng lần này hắn lại tin, vì bên ngoài đã truyền thể ngọc thu hình bốn người bước vào sang đây rồi.

“Viên Bách, mau, mau thông báo bên ngoài, ngừng truyền tống, có thể trận truyền tống đã xảy ra vấn đề rồi!” Yêu vệ lập tức phản ứng lại lớn tiếng nói, lời vừa dứt, hiện trường bùng nổ.

Mà bên phía Phương Khác vẫn an tĩnh trừ âm thanh của chính mình ra không còn gì cả. Phiêu đảng đi rất xa, cảnh tượng trước mắt vẫn không thay đổi, mà những ngôi sao phát sáng kia, Phương Khác lại gần quan sát một lượt, là những vật thể có hình dạng như tảng đá, còn động đập như trái tim. Lớn thì cỡ ngọn núi nhỏ, nhỏ thì chỉ cỡ nắm tay.

“Có người không? Có yêu không?” Phương Khác quay xung quanh la, đáp lại là tĩnh mịch chết chót. “Có nhân yêu không?” Phương Khác cắn răng la tiếp.

Vẫn tĩnh mịch.

“Xác định bọn họ đều vào yêu phủ rồi?” Một nam tử mặc y sam xanh đậm, nhìn người cũng phục sức xanh đậm hỏi. Nam tử hỏi câu này chính là tu sĩ áo đen đêm đó đã ngăn cản Đông Thanh Mộc.

“Vâng.” Nam tử phục sức xanh đậm khác rõ ràng là thủ lĩnh yêu vệ đêm đó đáp: “Vệ Mâu đại nhân, tu sĩ bị bắt lại kia phải xử lý thế nào?”

“Hỏi xem gã có nguyện ý gia nhập yêu vệ không.” Vệ Mâu Lưu nói.

Nam tử phục sức xanh đậm ngáy ra một chút: “Vệ Mâu đại nhân... cái này, không phải chúng ta muốn lôi kéo Diệp Vu Thời sao? Tại sao còn cần Ô Đầu Bạch, như vậy có phải không tốt lắm hay không.”

“Người đang hoài nghi quyết định của ta sao? Năng lực của Ô Đầu Bạch nếu dùng tốt, có thể giúp ích rất lớn đó. Sức mạnh của thù hận có lúc còn lớn hơn người tưởng tượng.” Vệ Mâu Lưu nói: “Đi đi, chúng ta đi xem gã.”

“Đại nhân, xảy ra vấn đề rồi. Trận truyền tống xảy ra vấn đề, tu sĩ tên là Phương Khác đã biến mất từ trận truyền tống.” Một yêu vệ đẩy cửa vào hoảng loạn nói với Vệ Mâu Lưu.

“Cái gì? Người kể lại tình trạng cụ thể đi.” Vệ Mâu Lưu thoáng hiện vẻ quái dị.

“Ta đến yêu phủ xem thử, người đi gặp Ô Đầu Bạch.” Vệ Mâu Lưu nghe xong, nhú mày nói.

Trong địa lao yêu phủ tối tăm ẩm ướt, Ô Đầu Bạch ngăn ngõ ngồi tựa tường, con mắt phủ đầy tơ máu trợn thật lớn, trong đầu gã vẫn là tử trạng thảm thiết của bọn đại ca. Giết hắn, giết hắn, trong lòng gã luôn gào thét câu này. Ô Đầu Bạch cắn chặt răng, gã muốn Diệp Vu Thời nợ máu trả bằng máu. Gương mặt viết đầy thù hận, vẩy vẹo đầy dữ tợn.

Tiếng xích sắt vang leng keng, Ô Đầu Bạch ngẩng đầu nhìn, xích sắt khóa cửa ngục được mở ra, hai người đứng trước mặt gã.

36. Chương 36: Huyết Mạch Tinh Hải 3

Chuyện diễn ra trong địa lao âm u ẩm ướt, Phương Khác không biết đến. Cái người chưa kịp diệt cỏ tận gốc kia bắt đầu ẩn vào bóng tối, dựa vào thù hận nung nấu trưởng thành, chờ đợi thời cơ.

Trong biển sao mỹ lệ, Phương Khác cầm kiếm, trôi nổi lơ lửng. Y phát hiện những thể hình cầu đó không phải chỉ có phát sáng, có vài cái đã không còn động đậy cũng không có ánh sáng như đã mất đi sinh cơ. Tựa những tảng đá bình thường xen tạp trong những ngôi sao này. Phương Khác sờ những tảng đá ảm đạm không ánh sáng đó, đột nhiên lóe linh quang, thử bỏ một cái lớn cỡ đầu người vào túi chứa đồ.

Thành công rồi. Phương Khác cười lộ hàm răng trắng, tuy không biết đây là thứ gì, nhưng y có một dự cảm, đá này là thứ tốt, thế là Phương Khác bắt đầu vơ vét. Chợt Phương Khác nghĩ lại, chuyển mắt sang tảng đá tỏa ra ánh sáng xinh đẹp kia. Thử thôi chắc không có vấn đề đâu nhỉ, y định chạm mũi kiếm vào tảng đá, còn chưa kịp tiếp xúc, mũi kiếm đã như bị dung hóa, biến thành nước thép nhỏ giọt xuống. Phương Khác thảm may mắn, may là y không lỗ mãng trực tiếp dùng tay.

“Như đã vào Thượng tinh hải rồi.” Âm thanh Thái A đột nhiên vang lên, Phương Khác giật mình, tay đang đưa về một tảng đá liền khựng lại.

“Thượng tinh hải? Là chỗ nào?” Phương Khác hỏi.

“Như không biết?” Nghe âm điệu bình đạm không dao động của Thái A, trước mắt Phương Khác như xuất hiện đôi mắt ảm đạm không một chút tia sáng đó.

Phương Khác nhíu mày, nghe ý của Thái A, giống như y phải biết Thượng tinh hải? Nhưng y thật sự chưa từng nghe qua cái tên này. Huyết mạch tinh hải, Thượng tinh hải. Phương Khác cân nhắc rồi nói ra tin tức về tổ chức yêu phủ, còn có mười một tầng yêu phủ và Huyết mạch tinh hải mà họ dò thám được.

Dứt lời, Thái A trầm mặc rất lâu, đến lúc Phương Khác cho rằng Thái A lại “đi” rồi mới mở miệng.

“Chẳng qua chỉ ba ngàn năm..., vậy mà đã không còn ai biết Thượng tinh hải. Yêu phủ trong miệng nhữ, chẳng qua là tu hú chiếm tổ chim khách. Yêu phủ, vốn là năm mươi đại tộc yêu tộc cùng kiến tạo, tập hợp huyết mạch của ba ngàn yêu tộc, luyện thành biển tinh thần, để bảo hộ truyền thừa yêu tộc. Mà yêu phủ, chỉ là nơi truyền thừa, bất cứ thế lực nào cũng không được chăm chút, không cần phải lấy tư cách mới được vào, chỉ cần là con dân yêu tộc đều có thể vào. Mà Thượng tinh hải, nằm phía trên Huyết mạch tinh hải, người có huyết mạch năm mươi đại tộc có thể tiến vào, là chốn quang vinh.” Thái A chậm rãi nói.

“Ý của ngươi là, yêu phủ này vốn thuộc về tất cả yêu tộc, hiện tại lại bị một tổ chức gọi là yêu phủ nắm giữ. Nhưng, ta rõ ràng là nhân tộc, làm sao mà có huyết mạch của năm mươi đại tộc chứ? Hơn nữa ta vào yêu phủ là dùng máu của Ti Lan.” Phương Khác nghi hoặc nói.

“Vật trong thượng đan điền của nhữ, là máu của yêu tộc. Tuy ngô biết là máu của yêu tộc, nhưng chưa từng nghĩ sẽ là máu của năm mươi đại tộc.”

Thái A nói thế, Phương Khác liền ngăn ra, máu của yêu tộc? Y từng nói dịch thể màu đỏ đỏ đỏ rực như máu, nhưng chưa từng nghĩ nó thật sự là máu, đã thế còn là máu của yêu tộc.

“Những ngôi sao này lại là cái gì?”

Phương Khác nhìn biển sao mỹ lệ vô tận vô biên, đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo rợn tóc gáy. Những ngôi sao xinh đẹp này có quá trình hình thành vô cùng tàn nhẫn, có thể duy trì truyền thừa trên vạn năm, cái giá phải trả chính là hiến tế, dùng người sống hiến tế, đổi lấy truyền thừa cho tộc nhân.

Thời kỳ thượng cổ, năm mươi đại tộc yêu tộc liên hợp lại, xây dựng yêu phủ. Mỗi một tộc đều muốn để truyền thừa của tộc mình được kéo dài. Bọn họ phát hiện đá Tinh Thần, loại đá kỳ quái này có một đặc tính kỳ lạ, chỉ cần dùng hỏa diễm nóng rực nung chảy đá Tinh Thần, một lượng lớn đá Tinh Thần nóng chảy thành dung nham hùng hực, yêu tộc có huyết mạch ưu tú dị năng thiên phú cam nguyện bỏ mình vào dung nham, hóa thành ngôi sao huyết mạch. Như vậy sẽ có thể truyền thừa lại dị năng thiên phú của họ. Đời sau có cùng huyết dịch, tỷ lệ kích phát thiên phú dị năng ưu tú sẽ càng cao. Thế là mỗi một tộc đều chọn ra tộc nhân có thiên phú dị năng ưu tú bất đồng, tiến hành hiến tế.

Quá trình hiến tế, càng thêm thảm liệt. Những người hiến tế trước khi vào dung nham còn phải uống một loại dược đặc biệt, bảo đảm sự hoàn chỉnh cho huyết mạch. Mà loại dược này sẽ khiến họ duy trì thời gian sinh tồn nhất định trong dung nham. Đoạn thời gian này, người hiến tế phải chịu nỗi khổ liệt hỏa thiêu đốt.

Thời kỳ thượng cổ, hoàn cảnh ác liệt, các tu sĩ sinh tồn càng thêm gian nan, cho nên những người hiến tế chính là dùng sinh mạng của mình đổi lấy điều kiện sinh tồn tốt hơn cho tộc nhân. Bọn họ cam nguyện tằm trong biển lửa chậm rãi bị thiêu chết.

Phương Khác nhìn biển tinh thần vô tận vô biên, mỗi một ngôi sao huyết mạch đều có thể là dùng sinh mạng của một yêu tộc hoặc mấy yêu tộc hiến tế ra. Hiến tế thế này... không cách nào phán xét. Phương Khác chỉ có thể nói, niên đại đó quá mức điên cuồng, y không cách nào lý giải.

Trong dòng chảy lịch sử có không ít huyết mạch đã đứt đoạn. Cứ trong một ngàn năm không có người mang huyết mạch tương ứng cộng hưởng với ngôi sao huyết mạch, vậy ngôi sao huyết mạch sẽ dần ảm đạm đi, sinh cơ trôi mất, cho đến khi có người truyền thừa mang huyết mạch xuất hiện, mới hồi phục sinh cơ. Mà những ngôi sao huyết mạch hoàn toàn ảm đạm bị Phương Khác bỏ vào túi chứa đồ kia, chính là đã “chết”, không thể nào gánh trách nhiệm truyền thừa được nữa.

Giờ đây Phương Khác nảy sinh sự chán ghét với những tên gọi là yêu vệ kia, bọn họ canh giữ lối vào yêu phủ chiếm yêu phủ của cả đại lục Thanh Hoa làm của riêng, từ đó đoạt lợi, lôi kéo nhân tài, phát triển thế lực.

Nhưng Phương Khác cũng biết, những người này làm thế cũng không thể chỉ trích nặng, ít nhất không làm đến mức quyết tuyệt, chỉ có nhân tài trong yêu phủ mới có thể tiến vào yêu phủ, đương nhiên nếu bọn họ thật sự làm thế nhất định sẽ dẫn tới cản ngược mạnh hơn.

“Những viên đá tinh thần đã vô dụng này còn có giá trị gì không?” Phương Khác hỏi.

“Đá tinh thần chỉ có một tác dụng.”

Dứt lời, Thái A ngồi trên trường kiếm, chỉ thấy trước mắt xuất hiện cảnh tượng Phương Khác lấy lượng lớn đá tinh thần trong túi chứa đồ ra bỏ lại vào biển tinh thần, đá tinh thần chậm rãi trôi ra.

[Nhưng, đá tinh thần sau khi nóng chảy có thể hình thành hoàn cảnh cao nhiệt độ cao cực kỳ, đối với luyện đan sư mà nói là vật liệu tốt làm hỏa thạch hiếm có trong phòng luyện đan] Nửa câu sau Thái A không nói ra miệng.

Nếu nói ra, sợ là tất cả đá tinh thần ở đây đều bị cướp sạch, nếu túi chứa đồ của Phương Khác đủ lớn. Không hiểu sao Thái A lại có suy nghĩ này.

Đúng lúc này, một đường bạch quang chiếu lên người Thái A, Thái A ngẩn người nhìn nó, không thể tin đưa tay giữ lấy bạch quang. Trong đôi mắt ảm đạm không ánh sáng lặng lẽ rơi lệ, vô thanh vô tức lăn xuống gương mặt.

“Thương Lục.” Thái A thì thầm ra tiếng.

“Không phải bảo chỉ có người có huyết mạch mới có thể tương ứng với ngôi sao huyết mạch sao?” Âm thanh kinh ngạc của Phương Khác vang lên, chùm sáng xa xa quán lên người Phương Khác, ngôi sao huyết mạch kêu gọi nhưng vì quá xa mà không thấy được bóng dáng. Đây là sao? Y không những vào được Thượng tinh hải mà còn được ngôi sao kêu gọi?

Phương Khác nghi hoặc trôi đi, chùm sáng cũng di động theo. Phương Khác rẽ trái rẽ phải, chùm sáng cũng chột trái chột phải.

Nhưng một lát sau chùm sáng đó cũng biến mất vô tung như lúc nó đến, cứ như chưa từng có gì xảy ra. Phương Khác nghi hoặc không thôi, đây cũng không giống ánh sáng truyền thừa, lẽ nào nhận lầm người? Ngôi sao huyết mạch cũng nhận lầm người truyền thừa huyết mạch sao? Phương Khác vô thức sờ trán, có lẽ lại là huyết mạch trong thượng đan điên quấy phá? Đang nghi hoặc, Thái A lại lên tiếng lần nữa.

“Phương Khác, ngộ có hai bộ kiếm quyết, nhữ có thể chọn một.”

Cảnh tượng xung quanh Phương Khác thay đổi, lại là biển hoa quái dị đó, đến rồi, lần nào cũng vậy.

Thái A đứng trước mặt Phương Khác, tay cầm hai thẻ ngọc. Phương Khác đưa tay nhận lấy, ai ya, tay của Thái A không có một chút độ ẩm, quả nhiên là linh kiếm sao? Sau đó chính là kinh ngạc, thẻ ngọc vừa

chạm vào tay y thì hóa thành từng điểm linh quang chui vào trong người. Phương Khác đứng tại đó, thoáng cái tiến vào một thế giới khác.

Keng! Tiếng kiếm reo tràn đầy trong não, một thanh trường kiếm màu đen thoát khỏi vỏ.

Thức thứ nhất, Phương Khác cắn răng, nhìn chiêu kiếm đó. Đây không phải là chiêu kiếm mà thanh kiếm nhỏ kia đã sử dụng trong thức hải của y hôm đó sao? Y chết cũng không quên chiêu kiếm này, vì hôm đó y đã đích thân trải nghiệm ngàn vạn lần!

Kiểm thể ác liệt, làm người ta nghệt thở.

Sau đó cảnh tượng thay đổi, trước mắt xuất hiện một vùng biển cả mênh mông, sóng nước lộn gợn, tĩnh lặng vô cùng. Khi Phương Khác gần như chìm trong cảm giác thoải mái đó, y liền thoát khỏi cảnh giới kỳ diệu, mà thể ngọc cũng xuất hiện trên tay y, Phương Khác nghi hoặc nhìn Thái A.

“Thể ngọc này không phải là linh thức chế ra mà là vật ngộ hư hóa nên. Nơi này, bao gồm ngộ, đều là hư hóa.” Thái A giải thích.

Phương Khác nhìn chằm chằm Thái A nửa ngày, đột nhiên cảm thấy Thái A hơi khác so với lúc trước. Tuy vẫn là vẻ mặt đó ánh mắt đó, lạnh nhạt đó, nhưng... Phương Khác híp mắt lại, quả thật có chút biến hóa. Nhưng không thể nói rõ được biến hóa ở chỗ nào. Đoạn y nhíu mày, vừa rồi hình như hắn đang suy nghĩ đến chòm sáng kia, nhưng Thái A lại ngậm miệng không nhắc tới, cứ như chưa từng xảy ra, là y nghĩ nhiều sao?

Đường vân màu máu quái dị trên trán Thái A chậm rãi lưu chuyển như có ánh sáng, đôi mắt ảm đạm nhìn Phương Khác: “Nhữ nghi hoặc?”

“Cái gì là hư hóa?” Phương Khác dời mắt, hỏi.

“Bản thể của ngộ, vây trong di phủ, ngàn năm nay không thấy mặt trời, liên hệ với nhữ dựng trên dấu ấn. Thông qua dấu ấn, ngộ liên hệ với nhữ. Nơi này chẳng qua là thức hải của ngộ mà thôi.” Thái A giải thích.

Thức hải? Thức hải của Thái A sao? Phương Khác kinh ngạc, đánh giá cảnh tượng xung quanh lần nữa. Thức hải đặc biệt thể này, y nhìn biến hóa quái dị vô tận vô biên, thức hải của Thái A là thể này sao?

Nghĩ lại, Phương Khác giơ thể ngọc đầu tiên lên hỏi: “Đây là Thái A kiếm quyết?”

“Đúng, ngộ cho rằng, hiện tại kiếm quyết thích hợp với nhữ nhất, chính là Thái A.” Thái A nói rất chắc chắn.

“Còn cái này thì sao?” Phương Khác giơ thể ngọc còn lại lên hỏi.

“Ngộ cũng không biết.” Thái A chậm rãi lắc đầu, đáp.

37. Chương 37: Kiếm Quyết

Phương Khác nhìn vẻ mặt Thái A, không có bất cứ biến hóa nào, thật sự là đá nhảm bản sắc, hoàn toàn không cách nào nhìn ra được có phải đang nói dối hay không. Y nhìn Thái A, lại nhìn hai bộ kiếm quyết trên tay mình. Lực dụ hoặc rất lớn, nghĩ lại, Phương Khác quyết định giữ lại kiếm quyết không biết tên kia.

Thái A kiếm pháp quả thật cường đại, nhưng Thái A kiếm quá mức bá đạo, không phù hợp với tính tình y. Kiếm pháp không phải càng cường đại thì càng thích hợp với mình, chỉ có kiếm quyết chân chính thích hợp với mình mới có thể phát huy sức mạnh lớn nhất. Mà kiếm quyết vô danh này, rõ ràng là ngũ hành kiếm quyết, hơn nữa thuộc tính tòng thủy, vô cùng thích hợp với y, nó cho y cảm giác rất thoải mái, cứ như y đối diện với dòng nước vùng kiếm hết lần này đến lần khác. Chỉ là cảm thụ trong một thoáng, nhưng y lại có cảm giác chính là bộ kiếm quyết này.

Nhưng, còn một chuyện phải làm, sau vụ ảnh hưởng của dấu ấn kiểm ý, trong lòng y đã có bóng ma không nhỏ đối với Thái A kiểm pháp, y cần giải quyết chuyện này.

Phương Khác ước chừng Thái A kiểm quyết, dán lên mi tâm, quả nhiên kiểm quyết này lại hóa thành linh quang, trước mắt biến thành một vùng rộng lớn, từng kiểm chiêu được diễn luyện ra.

Vô hình, vô tích, kiểm chiêu nhìn như đơn giản nhưng hàm chứa loại ý gì đó, y không thấy rõ ý, nhưng y vẫn có thể thấy rõ kiểm chiêu, những kiểm chiêu này đối với y là vô cùng quen thuộc.

Thái A kiểm thế, dùng sắc bén, bá đạo làm chủ, có cảm giác không muốn nhìn thẳng, thức hải bắt đầu ần ần đau, lại còn sinh ra chướng ngại tâm lý. Phương Khác có chút phiền toái gãi đầu, nếu để lại chướng ngại tâm lý này, lần sau có ai dùng Thái A kiểm pháp, nói không chừng y sẽ bại trận? Ảnh hưởng thế này, vô cùng bất lợi cho kiểm đạo của y. Tiếp tục như thế là không được, một khi xuất hiện tình trạng đó, kiểm của y sẽ xuất hiện đình trệ. Vậy về kiểm đạo y sẽ bị hủy.

Tiểu gia lại bị một thanh kiếm hù dọa? Làm sao có thể. Phương Khác chuyên chú nhìn chiêu kiếm biến hóa trước mắt, nhìn chăm chăm nó, thời gian dần trôi đi...

Cảm giác không muốn nhìn thẳng muốn né tránh đã không còn, nhưng, thức hải vẫn ần ần đau.

Không được, thật muốn quát nó một trận, y nhìn chăm chăm hư kiếm đang diễn luyện kiếm chiêu kia, nhớ lúc mình bị chiêu kiếm này giày vò rên rỉ, lăn lộn dưới đất. Không, ngay cả sức để lăn lộn cũng không có, y thật muốn quát nó.

Con người Phương Khác trợn lớn, toàn thân chìm trong một cảnh giới đặc biệt. Trong không gian hư hóa đặc biệt cho kiểm quyết diễn luyện này, đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm màu bạc khác, mang theo khí thế đã đi không về đánh về trường kiếm màu đen đang diễn luyện.

Tiếng keng keng không dứt bên tai, chỉ mới tiếp xúc hai thanh kiếm đã quá không dưới trăm chiêu, hỗn loạn đến mức không thể nào nhìn rõ. Trường kiếm màu bạc xuất hiện dấu hiệu bại trận, bị trường kiếm màu đen áp chế.

Thái A nhìn Phương Khác, mặt lần nữa xuất hiện vẻ quái dị, Phương Khác đã lĩnh ngộ ra hư hóa, trong thức hải của hắn, vậy mà Phương Khác có thể hư hóa.

Thức hải, chính là biến linh thức, phủ linh hồn. Dáng vẻ thức hải có quan hệ mật thiết với tu vi đạo tâm và pháp quyết tu hành, mà hư hóa là một bản lĩnh đặc biệt của linh thức, không tu luyện linh thức đến cực điểm thì không thể nào làm được. Bình thường mà nói, hư hóa chỉ có thể làm được trong thức hải của mình hoặc của người có linh thức yếu hơn mình nhiều. Vì bất luận là người, yêu hay ma, thức hải đều không thể dễ dàng cho người khác tiến vào, hơn nữa trời sinh đã có tính bài ngoại và tính công kích. Trong tình trạng đó, muốn hư hóa càng là không thể. Vì nguyên do dấu ấn mà Phương Khác có thể tiến vào thức hải của hắn, nhưng lại không thể cảm nhận được bất cứ cảm xúc nào của hắn, vì thực lực cách nhau quá xa. Trong tình trạng đó, Phương Khác không thể hư hóa ra bất cứ thứ gì trong thức hải của hắn.

Mà hiện tại, Phương Khác lại hư hóa ra một thanh trường kiếm màu bạc tại đây.

Đã thế... không có ai trong lúc đang lĩnh ngộ kiểm quyết lại làm chuyện này, rốt cuộc y đang nghĩ gì. Đối với Phương Khác, lần đầu tiên Thái A có cảm giác nhìn không thấu.

Hắn không biết, Phương Khác chẳng qua là đơn thuần muốn quát thanh kiếm đó một trận, tiết hận trong lòng. Tuy nhiên rốt cuộc vẫn là có lòng mà vô lực, thanh kiếm nhỏ màu bạc hoàn toàn bị áp chế, ủ rũ chán chường bị truy đánh.

Trường kiếm màu bạc bắt đầu ảm đạm, vết thương chồng chất. Mà thanh kiếm màu đen vẫn đuổi theo không nghỉ. Lúc này trong mắt Phương Khác không phải xuất hiện nước sông chảy siết, mà như đối diện với dòng nước trôi nhanh, Phương Khác trôi nổi bất định trong dòng nước, thanh kiếm trong tay vốn không thể vung ra.

Trên trán Phương Khác bắt đầu đổ mồ hôi, khí tức bắt đầu bất ổn.

Thái A thấy thế, bèn điểm vào giữa mi tâm Phương Khác.

Dòng nước cuộn cuộn trước mắt Phương Khác thoáng cái biến mất, trường kiếm màu đen cũng biến mất theo. Duy chỉ có trường kiếm màu bạc kia là run rẩy chán nản bay lại trước mặt Phương Khác, vụn vụn, xong hóa thành một đạo linh thức mảnh, sau đó dung làm một với Phương Khác, bản chất của nó vốn là linh thức của Phương Khác.

Trong đầu Phương Khác có thêm một vài thứ, thì ra là thế. Phương Khác nhắm mắt lại, trước mắt lại xuất hiện Thái A kiếm quyết, bất đồng là, lần này xuất hiện hai thanh kiếm đang quá chiêu. Trong mơ hồ, dường như y cảm giác được có chút gì đó, nhưng lại cứ như cách một tờ giấy, y biết chỉ cần đâm thủng tờ giấy là được, nhưng lại không thể đâm lủng, còn kém một chút.

Phương Khác chậm rãi mở mắt, còn đang chìm trong kiếm chiêu chưa hoàn hồn.

Sau đó Phương Khác rùng mình, hiểu được mình đang làm gì. Thì ra y đã phân hóa linh thức ra, còn hư hóa thành thanh kiếm màu bạc. Hư hóa nha, y hư hóa được rồi à? Phương Khác kinh ngạc, trong pháp quyết tu luyện linh thức y từng thấy qua hư hóa, nhưng nó có yêu cầu đối với không chế và tinh luyện linh thức rất cao. Nhưng vậy mà không đánh thắng được thanh kiếm màu đen, đợi đó, ta thấy mi một lần quát mi một lần, Phương Khác hung tợn nghĩ.

Vừa nghĩ vừa trả Thái A kiếm quyết cho Thái A. Thái A lại không nhận lấy, chỉ phất tay áo, Thái A kiếm quyết đó liền hóa thành linh quang tiêu tán đi. Phương Khác bất giác xuất thần, hư hóa...

“Như thế, kiếm quyết này có mười hai thức, dựa vào tu vi của nhữ hiện tại, chỉ có thể lĩnh ngộ thức thứ nhất. Nhữ chỉ cần ghi nhớ khẩu quyết thức thứ nhất là được.” Trên mặt Thái A không thể hiện cái gì, giống như không có bất cứ cảm xúc nào.

Phương Khác cảm thấy hơi thất bại, người này, không, linh kiếm này thực khó đoán. Một chút biểu tình trên mặt cũng không có, động tác cơ thể cũng không có. Không nhìn ra bất cứ dao động cảm xúc nào, ngay cả nói cũng chỉ có một âm điệu một tốc độ.

“Nhưng, nhữ muốn kiếm quyết này, cần giúp ngô một chuyện.” Thái A nói.

Phương Khác khẽ nhíu mày, quả nhiên thiên hạ không có bữa cơm miễn phí. “Cái gì?”

“Ngô muốn nhữ tìm được ngôi sao huyết mạch kêu gọi trong Thượng tinh hải vừa rồi.” Thái A không nhanh không chậm nói.

“Cái gì? Vậy sao ngươi không nói sớm? Hiện tại còn phải đến đó tìm ngôi sao huyết mạch, nếu ngươi nói sớm thì không phải ta đã đi theo bạch quang đó rồi sao? Hiện tại làm sao mà tìm?” Phương Khác nói, nghĩ đến biến sao huyết mạch vô tận vô biên, muốn tìm một ngôi sao huyết mạch không phải là mò kim đáy biển sao?

Hèn chi vừa rồi Thái A không có nửa biểu tình nào khi ngôi sao huyết mạch kêu gọi còn trực tiếp đưa kiếm quyết cho y, thì ra đang ở đây đợi y.

“Nhữ có thể chọn không cần kiếm quyết này. Ngô không cưỡng ép nhữ.” Thái A không chút biến sắc, xoay người trôi tới chỗ trường kiếm màu máu kia.

“Đợi một chút!” Phương Khác biết, lúc này nếu y không đáp ứng, đại khái giây tiếp theo y sẽ ra khỏi thức hải của Thái A. Y nhìn bóng lưng Thái A, lực dự hoặc của kiếm quyết đó với y bây giờ quả thật rất lớn.

“Ta đáp ứng ngươi.” Phương Khác đưa ra quyết định.

Thái A hơi nghiêng đầu, tơ tóc màu bạc trắng nhẹ phất phơ phấp ánh sáng. “Tu luyện trong Thượng tinh hải, rất có ích cho linh thức, đặc biệt là với linh thức bị thương như nhữ.” Dứt lời, Phương Khác hơi chấn động, cảnh tượng trước mắt lại biến thành biến sao huyết mạch.

Nếu y không đáp ứng, vậy có phải Thái A sẽ chẳng thêm nhắc tới nữa không? Phương Khác thầm nghĩ, Thái A cũng không dễ ở chung lắm đâu.

Phương Khác đối diện biến sao huyết mạch mệnh mệnh, không khỏi đau đầu, “Đúng rồi, còn chưa hỏi, nên làm sao rời khỏi Thượng tinh hải.”

“Nhữ tìm được ngôi sao huyết mạch đó, ngô tự nhiên sẽ cho nhữ biết cách ra ngoài.” Thanh âm Thái A vang lên bên tai.

38. Chương 38: Năm Mươi Tộc

Tìm được ngôi sao huyết mạch đó, thì sẽ cho biết cách rời khỏi đây sao? Theo thái độ của Thái A, ngôi sao huyết mạch kia chắc có quan hệ với hắn. Mà Thái A nói ‘chẳng qua ba ngàn năm’, từ đó có thể thấy, ba ngàn năm trước, hoặc sớm hơn thì Thái A đã tồn tại rồi. Mà thời điểm Thái A kiếm gây chính là ba ngàn năm trăm năm trước, vào lúc tộc Cốc Lương bị diệt. Tộc Cốc Lương bị diệt là hành vi của hai tộc yêu ma, ngôi sao huyết mạch này cũng là truyền thừa yêu tộc, rốt cuộc có liên hệ gì không?

Phương Khác trầm tư, lại nghĩ đến năm ngàn năm trước Cốc Lương Mâu cầm Thái A hoành hành hai tộc yêu ma, chưa từng thất bại. Có lẽ lúc đó Thái A đã tồn tại rồi? Mà Cốc Lương Mâu có phải đã ký khế ước gì với Thái A hay không?

Y nhìn xung quanh, khoảng cách giữa các ngôi sao huyết mạch rất lớn, tạm thời không nhìn ra chỗ nào nguy hiểm. Phương Khác dứt khoát lấy ra linh kiếm nhất phẩm thuộc tính thủy được môn phái phát cho, ném linh kiếm bị ngôi sao huyết mạch tổn hại vào túi chứa đồ. Lấy linh kiếm ra, niệm khẩu quyết, khoanh gối ngôi xuống, không chế linh kiếm chậm rãi bay về phía đó.

Từ Côn Luân đang bắt đầu dần quen thuộc đến đại lục Thanh Hoa hoàn toàn không quen thuộc. Từ cảm thấy hứng thú với ngũ hành pháp quyết đến đột nhiên bắt đầu tu luyện kiếm đạo. Sau đó phát hiện bên cạnh càng lúc càng nhiều điều bí ẩn. Âm thanh nữ đó, Hách Liên Nhược, lại là ai đây? Nhi tử của Phương Minh Viễn, đương nhiên là chỉ Phương Khác, vậy Phương Minh Viễn đã làm gì với Phương Khác? Đến mức khiến Hách Liên Nhược kích động như thế, nói ra cả chuyện hôn phi phách tán, không được luân hồi.

Lẽ nào... Phương Khác che lên mi tâm, dấu ấn kiếm ý do con người gieo xuống... có khả năng sao? Nhưng nếu thật là vậy thì lại vì cái gì? Dấu ấn kiếm ý rốt cuộc là thứ gì? Chỉ là vì dễ giầy vò sao? Không thể nào. Dấu ấn kiếm ý này nhất định có tác dụng của nó. Mà Hách Liên Nhược, y nghĩ trở về đại lục Cửu Châu thì có thể biết nàng ta là ai, có lẽ, là Hách Liên gia một trong năm đại thế gia ở núi Trường Bạch? Giữa nó có quan hệ sao?

Từ đó nhớ đến cha mẹ đang ở thời không khác. Phương Khác lập tức trở nên khó chịu, trong lòng nổi lên cảm xúc không thể nói rõ, hổ thẹn có, nhớ nhung có, bị thương có, thất vọng có, rất phức tạp. Nhưng bất luận thế nào, cuộc sống hiện tại cũng không phải là giấc mộng, cần phải tiếp tục.

Chuyện kiếm quyết coi như giải quyết rồi. Tuy tu vi tăng chậm, nhưng cũng là tốc độ bình thường. Muốn trở nên mạnh hơn. Phương Khác lần đầu có suy nghĩ như thế, không phải bị ép, cũng không phải bị động muốn sống sót mà thôi, mà là từ nội tâm muốn trở nên mạnh mẽ.

“Kỳ thật khác biệt của có tu tiên hay không chẳng qua là khinh thị người khác hay bị người khác khinh thị. Năm giữ sinh tử của người khác hay bị người khác nắm giữ sinh tử. Mạng của mình vẫn giữ trong tay mình thì dễ chịu hơn.” Phương Khác thăm thì, lộ ra nụ cười sáng lạn, nghĩ nghĩ dứt khoát dừng linh kiếm, đến thức hải xem thử cũng tốt.

Phương Khác tĩnh tâm, tiến vào thức hải. Hồ thức hải bị chia năm sẻ bảy không còn ra hình dạng, sương khí màu trắng đã tan ra, không chỉ giới hạn trong hồ thức hải, mà cả thức hải đều như bị linh thức phủ kín, dù chỉ là một tầng mỏng. Hư hóa, y trầm ngâm một lát, nhớ lại cảm giác hư hóa ra thanh kiếm màu bạc lúc đó.

Linh thức phân hóa, rồi ngưng tụ thành thật.

Trước mắt Phương Khác như có từng cụm mây mù, đây là linh thức của y. Y muốn rút ra một phần, nhưng linh thức tương liên nhau không cách nào rút ra. Phương Khác có chút nghĩ không thông, linh thức vốn là một thể, làm sao để phân hóa ra? Nhưng hôm đó y quả thật phân hóa ra linh thức. Phân hóa, phân hóa.

Phương Khác đột nhiên nghĩ đến, linh thức phân hóa, không phải rất tương tự với một lúc làm hai việc sao? Cuối cùng cũng thành công! Phương Khác mở mắt ra nhìn.

Một cây kiếm màu bạc mập phệ trôi nổi trước mắt... được rồi, miễn cưỡng coi như thành công.

Phương Khác chuyển tâm niệm, quả nhiên thanh kiếm lập tức bắt đầu diễn luyện kiếm pháp trong thức hải theo mong muốn của y. Đương nhiên, kiếm pháp này là kiếm pháp của Phương Khác, cũng là động tác cơ bản, chặt, gọt, chém, đâm, khều. Ngay sau đó Phương Khác che mắt lại, này thật là kiếm sao? Cái thanh kiếm mập phệ này uốn tới uốn lui, làm gì có cảm giác dứt khoát nhanh chóng chứ. Tiếp theo y lại chuyển tâm niệm, thanh kiếm bèn hóa thành linh thức dung nhập vào biển linh thức.

Phân hóa lần nữa, ngồi ngưng tụ thành thật. Ừm, tốt hơn xiu so với thanh kiếm trước.

Tiếp tục, vẫn thất bại. Tiếp nữa... linh thức trong thức hải bắt đầu dao động. Phương Khác chậm rãi cảm thấy khó khăn, sử dụng linh thức cũng không còn thoải mái như lúc vừa bắt đầu nữa.

Phương Khác chỉ càng thêm chuyên chú phân hóa linh thức, nếu chỉ mới gặp khó khăn đã rút lui, vậy bất kể làm gì cũng không thể thành công.

Cho đến khi thanh kiếm đã không còn gì khác biệt với kiếm thật, Phương Khác mới thỏa mãn, thử dùng thanh kiếm đó chọc vào linh thức bao phủ cả thức hải. Nhìn cảnh trước mắt, thần kinh Phương Khác cứ như bị va chạm một chút. Nếu thanh kiếm y hư hóa ra tiến vào thức hải của y thì sao? Thì không thể tạo nên thương tổn cho thức hải của người khác? Có cơ hội phải thử xem sao, đương nhiên phải tìm người linh thức không cường đại, nếu không chẳng phải thành ra trộm gà không được còn mất nắm gạo à.

Vừa lòng nhìn thanh kiếm, rồi ra khỏi thức hải. Phương Khác đứng trên phi kiếm, nhìn phương hướng của bạch quang, rồi ngự phi kiếm nhanh chóng qua đó. Thái A nói chỉ cần lại gần ngôi sao huyết mạch thì hẳn sẽ biết, vậy cứ đi theo hướng này nhất định tìm được ngôi sao huyết mạch đó, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Vừa ngự kiếm vừa tránh khỏi những ngôi sao huyết mạch nhìn thì mỹ lệ thực chất nguy hiểm, tuy khoảng cách giữa từng ngôi sao huyết mạch không gần, nhưng nếu phi kiếm tốc độ quá nhanh vẫn có nguy cơ va phải. Nhớ lại lúc y mới bắt đầu ngự phi kiếm, khổng chế rất vững vẻ, y liền hiện ra chút ý cười. Cũng may khi đó còn đang ở trong môn phái, không gặp nguy hiểm gì, nếu không với tốc độ chậm rì rì của y chỉ sợ đã chết rất nhiều lần.

Phương Khác nhìn từng ngôi sao huyết mạch trước mắt, tay trái vận pháp quyết, phi kiếm lại tăng tốc, y muốn thuận tiện luyện ngự kiếm luôn.

Trong Thượng tinh hải, một thân ảnh ngự kiếm mà đi, từ ban đầu chậm rãi sau đó tốc độ càng lúc càng nhanh, bóng người trên kiếm cũng càng lúc càng mơ hồ, cho đến khi nhanh cỡ lưu quang. Có lúc phía trước xuất hiện ngôi sao huyết mạch, y tránh cũng không tránh cho đến khi suýt đụng phải mới cấp tốc né ra, lần nào nhìn cũng đầy nguy hiểm, thực chất rất thoải mái, mà tốc độ vẫn đang tăng lên!

Sau đó, y cứ cấp tốc xoay chuyển, né tránh, làm dáng như phát NGHIỆN, đứng trên phi kiếm, vẻ mặt hưởng thụ, hưởng thụ tốc độ phi hành này.

Thái A nhìn thân ảnh không ngừng biến ảo trước mắt, vẻ mặt càng thêm chuyên chú, tốc độ biến ảo chỉ pháp trên tay cũng càng lúc càng nhanh theo tốc độ Phương Khác ngự kiếm, mà bất kể nâng tốc độ thế nào, trong lúc biến ảo chỉ pháp Thái A không có chút cảm giác đình trệ nào. Pháp quyết này tên là [Chỉ Dẫn], như thế chỉ cần ngôi sao huyết mạch xuất hiện thì hẳn có thể tìm được. Hẳn rất vừa lòng tốc độ của Phương Khác.

Nhưng theo lưu quang lấp lóe ở ngón tay Thái A, diện tích biến hoa đang lặng lẽ co lại, tuy tốc độ rất chậm, nhưng quả thật có một phần hoa bắt đầu héo úa.

Phương Khác không biết cả yêu phủ đang dấy phong ba vì sự mất tích của mình, ngay phía dưới Thượng tinh hải, ở sát biên giới Huyết mạch tinh hải chân chính, cũng chính là lối ra của trận truyền tống, đã bị yêu phủ giới nghiêm tầng tầng, hề là tu sĩ ra vào đều bị kiểm tra một lần. Trong Huyết mạch tinh hải cũng có nhiều tổp yêu vệ đi xung quanh kiểm tra các tu sĩ.

Vệ Mâu Lưu lạnh lùng nhìn tin tức yêu vệ các nơi truyền về, trên người tỏa ra uy thế làm người khác run như cây sậy.

“Đại nhân, không có tin tức của đám người Diệp Vu Thời.”

“Đại nhân, không truy xét được, đám người Diệp Vu Thời đó hành sự vô cùng cẩn thận, hành tung đều cố ý che giấu.”

“Đại nhân...”

“Muốn các người xem chừng ba tu sĩ cũng không xem chừng nổi, các người thật sự là yêu vệ do yêu phủ bồi dưỡng ra sao?” Vệ Mâu Lưu hung tợn phát tay áo, rõ ràng tức giận không nhẹ, mười mấy yêu vệ mà ngay cả ba tu sĩ cũng không xem chừng nổi.

“Tiếp tục tìm cho ta.” Vệ Mâu Lưu vung tay, những yêu vệ đó vội vàng lui xuống.

Thần sắc Vệ Mâu Lưu trở nên phức tạp, vốn thấy Diệp Vu Thời đó rất bất phàm, hấn lại nổi lên tâm tiếc tài. Ai biết Phương Khác không được hấn chú ý lại biến mất từ trận truyền tống. Biến mất khỏi trận truyền tống, Vệ Mâu Lưu cười lạnh, chỉ có một khả năng: Tộc nhân của năm mươi tộc, Thượng tinh hải.

Tộc nhân của năm mươi tộc, đại tộc thượng cổ, trong đó phần lớn đã biến mất trong dòng chảy lịch sử, những tộc quần may mắn còn tồn tại cũng không còn vinh quang như trước. Chỉ có tư tưởng ngoan cố và thái độ ra vẻ là được kế thừa. Trong đó hơn mười tộc quần truyền thừa đến nay đã lấy tộc Thương Lục làm đầu, nhưng si tâm vọng tưởng của những tộc này khiến họ bị tiêu diệt vào ba ngàn năm trăm năm trước.

Mười mấy tộc còn lại thì tranh đấu nội bộ, mà tộc quần mới nổi lên luôn lâm le rình mò tài nguyên những tộc này chiếm hữu, tình thế càng lúc càng nguy hiểm. Thế mà năm mươi tộc đã sớm suy bại vẫn thủ yêu phủ không buông, xem truyền thừa yêu phủ là trách nhiệm của mình, tự cho mình siêu phàm ngoan cố không thôi.

Cho đến khi yêu vương thống lĩnh đại quân yêu vệ từ thành Nguyên Quế suốt đường càn quét năm mươi tộc, chỉ trong mười tháng đã khống chế được lối vào chín yêu phủ. Đặt yêu phủ dưới trướng, cường thế khống chế yêu phủ, hạn định danh sách tiến vào, thu nạp nhân tài. Yêu phủ quật khởi, thay đổi kết cấu và phân bố thế lực trên cả đại lục Thanh Hoa.

Sau đó sự diệt vong của năm mươi tộc cũng trở thành đương nhiên, nghe nói chỉ mất mười năm ngắn ngủi, hậu nhân năm mươi tộc đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Từ đó tuyên bố yêu tộc đã không còn năm mươi tộc, chỉ có yêu phủ. Dần dần danh tiếng yêu phủ lan khắp đại lục Thanh Hoa.

Mà Thượng tinh hải, chốn vinh quang, hiện nay đã trở thành vùng đất phế của yêu phủ. Cuộc chiến huyết tủy năm mươi tộc hai ngàn năm trước còn lưu truyền rộng rãi trên đại lục Thanh Hoa, nhưng quan hệ của yêu phủ và năm mươi tộc thì không có mấy ai đề cập đến. Thắng làm vua thua làm giặc, chẳng qua là thế.

Phương Khác này không ngờ lại là dư nghiệt của năm mươi tộc. Đáy mắt Vệ Mâu Lưu xẹt qua tia sáng lạnh, trong khu vực hấn quản hạt lại phát sinh chuyện này.

Đối với dư nghiệt năm mươi tộc, yêu phủ thù giết lẫn còn hơn bỏ sót. Phương Khác chỉ cần còn ở trên đại lục Thanh Hoa một ngày, thì có chấp cánh cũng khó thoát. Trừ khi cả đời y ở lại Thượng tinh hải. Chẳng qua chuyện đã đến nước này, tra xét Phương Khác không còn là do hấn quản nữa.

Hấn bận tâm đám người Diệp Vu Thời hơn, hấn vừa nghe tin Phương Khác vào Thượng tinh hải xong đã lập tức hạ lệnh giới nghiêm trông chừng đám người Diệp Vu Thời, ai biết Diệp Vu Thời đó cảnh giác như vậy. Hấn đã xem thường tiểu tu sĩ đó rồi, có thể chuồn mất ngay dưới mí mắt hấn. Cũng do hấn nghe đến chuyện dư nghiệt năm mươi tộc mà nhất thời nóng ruột, thật ra lúc đó nên an ủi mới phải, chỉ cần người ở trên tay hấn thì hấn có biện pháp khiến người ngoan ngoãn nghe lời.

39. Chương 39: Bạch Cập Thiên 1

“Ngừng.”

Nghe âm thanh này, phi kiếm đang bay nhanh đột nhiên dừng lại. Phương Khác nhìn xung quanh, cảnh sắc trước mắt nghìn bài như một, ở lâu trong Thượng tinh hải này rồi, dù cảnh sắc trong đó mênh mông đặc biệt, y cũng xem phát ngán. Không phải chỉ là mấy tảng đá phát quang trôi nổi thôi sao? Thật nhàm chán. Cho nên nghe Thái A bảo ngừng, trong lòng trào lên chút mong đợi, không lẽ tìm được rồi?

“Phía trước bên trái, đếm xuôi ngôi sao thứ bảy.”

Phương Khác ngự kiếm bay tới trước ngôi sao huyết mạch đó, đánh giá một phen. Y hơi kinh ngạc một chút, ngôi sao huyết mạch này đã mất sinh cơ rồi, vậy lúc đó nó làm sao kêu gọi y được?

“Bạch quang đó đã dùng hết sinh cơ cuối cùng của nó, tiếc rằng nhữ không phải là hậu nhân có huyết mạch tương ứng. Nhữ bỏ nó vào túi chứa đồ đi. Nhữ chỉ cần dùng pháp quyết này, thì sẽ rời khỏi Thượng tinh hải.” Thái A nói xong, trong đầu Phương Khác xuất hiện một đạo pháp quyết, còn có kiếm quyết vô danh đó nữa. Thái độ dứt khoát nhanh chóng như vậy làm Phương Khác phải nhíu mày, cứ cảm thấy lúc này tâm trạng Thái A hình như không tốt lắm.

Phương Khác hơi nghi hoặc, bỏ vào túi chứa đồ? Ngôi sao huyết mạch này còn tác dụng sao? Đừng bảo là lưu làm kỷ niệm nha, y sẽ không tin. Phương Khác đưa tay ra, ngôi sao huyết mạch đã mất đi sinh cơ được bỏ vào túi chứa đồ của y.

Phương Khác đảo mắt nhìn Thượng tinh hải một cái cuối cùng, hiện tại đến lúc rời khỏi chỗ này rồi. Thức hải của y được chữa rất nhanh ở đây, đã hoàn toàn không còn cảm giác đau, nhưng hồ thức hải bị phá nát thì không cách nào vặn hồi, nhìn thức hải phân bố không còn như trước, không biết có ảnh hưởng gì đến tu vi không.

Phương Khác vận pháp quyết, lập tức linh quang lóe lên, y biến mất khỏi Thượng tinh hải.

Thượng tinh hải trở lại yên tĩnh, không biết khi nào mới lại nghiêng đón tu sĩ đến, có lẽ từ đây sẽ phai mờ tại tu tiên giới.

Đợi dưới chân cảm thấy chân thật, Phương Khác lại sửng sốt. Cúi đầu nhìn gạch xanh dưới chân, chỗ y xuất hiện lúc này rõ ràng là hẻm nhỏ dân trạch, y đã chuẩn bị tâm lý sẽ xuất hiện ở tầng thứ nhất yêu phủ Huyết mạch tinh hải chân chính. Mà chỗ này rõ ràng không phải là Huyết mạch tinh hải, Phương Khác phòng bị vòng ra khỏi con hẻm, con đường trước mắt quen thuộc làm y phải nhíu mày, đây không phải là thành Bạch Cập sao?

Không ngờ y đã ra khỏi yêu phủ rồi. “Thái A, chuyện này là sao?”

Không có bất cứ câu trả lời nào, rõ ràng Thái A đã ‘đi’ rồi. Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, hẳn đúng là ‘tự do’, Phương Khác lặng lẽ oán thầm. Y đi vào đám người, nhưng lại cảm thấy rất nhiều ánh mắt đặt trên người mình, chuyện gì thế này? Phương Khác phát hiện một cặp mắt mang theo thăm dò, y bắt đầu phòng bị. Thấy ánh mắt đặt trên người mình càng lúc càng nhiều, y vội vã quẹo vào con hẻm khác.

Cảm thấy sau lưng có người đi theo, Phương Khác vội quẹo phải, phóng người nhảy lên nóc nhà. Truyền linh lực vào chuông, che giấu khí tức của mình.

Người đó cũng vội vã quẹo phải, nhìn trái ngó phải, không phát hiện Phương Khác, nghi hoặc tìm kiếm, dùng linh thức đảo qua một lượt vẫn không phát hiện ra y.

Xem ra người đó có biết y, đã thế rõ ràng mang ý đồ không tốt. Phương Khác lại bắt đầu nghi hoặc, ngón tay cầm kiếm nhẹ động, xem ra tu vi người này còn cao hơn y mấy phần, chắc là hậu kỳ trúc cơ. Nếu không tạo ra tiếng động quá lớn, vậy có mấy khả năng bắt được hắn?

Tiếp theo lại có một tu sĩ đuổi tới, Phương Khác đè nén tâm tư rục rịch muốn động, y không phát hiện suy nghĩ vừa rồi của mình có gì không đúng.

Một tu sĩ trung kỳ trúc cơ muốn bắt một tu sĩ hậu kỳ trúc cơ, đã thế còn không muốn tạo tiếng động lớn, cuồng vọng không? Không. Phương Khác mơ hồ cảm thấy tu vi của mình dư giả, sắp đến lúc đột phá. Cho nên mới cảm ứng được tu vi đại khái của tu sĩ này, do tu vi cả hai không chênh lệch quá lớn.

Hơn nữa tuy tu vi của tu sĩ này trên Phương Khác, nhưng trong mắt Phương Khác toàn thân hần đều là sơ hở, khiến y có xúc động muốn vùng kiếm.

“Chu đạo hữu, người vừa rồi có phải là Phương Khác bị yêu phủ truy nã không?”

“Ta thấy đúng thế, nhưng để y chạy mất rồi. Tiền thưởng hai ngàn linh thạch mất rồi. Chỉ còn lại năm mươi linh thạch thôi.”

“Sao nào? Người không có lòng tin bắt được Phương Khác à, nghe nói tu vi của y không thấp.”

“Ôi ôi, hai chúng ta là tu sĩ hậu kỳ trúc cơ còn không thể bắt được một tên trung kỳ trúc cơ sao?”

“Vậy thì không nhất định, người không nghe nói tên Diệp Vu Thời đi chung với Phương Khác đó một mình diệt được bốn kim đan sao?”

“Phì, đó là do uy lực của phù trận. Trận pháp sư nếu không có đủ thời gian bố trí trận pháp, thì chẳng có gì đáng sợ. Cũng không biết Phương Khác này làm sao chọc đến yêu phủ, cần dùng nhiều yêu vệ tìm kiếm như vậy. Một tin tức không xác thực đã có ba mươi khối linh thạch, đúng là vụ mua bán không vốn...” Vừa nói hai tu sĩ vừa ra khỏi con hẻm nhỏ.

Yêu phủ đang truy nã y?... Chắc liên quan đến Thượng tinh hải, Phương Khác xác định chuyện mình biến mất từ trận truyền tống nhất định khiến yêu phủ chú ý, cho dù những người khác không biết đến sự tồn tại của Thượng tinh hải thì yêu phủ vẫn biết rõ. Vậy giờ phải làm sao đây, tính ra bây giờ trong thành Bạch Cập, không, có lẽ những nơi mà thế lực yêu phủ chạm đến được y đều có thể bị người nhận ra.

Phương Khác ngẫm nghĩ, dứt khoát ngự kiếm bay lên, cưỡi trên không, khả năng bị nhận ra sẽ nhỏ đi rất nhiều. Từ phía trên nhìn thành Bạch Cập, nơi tầm mắt nhìn đến đã có ba đội yêu vệ. Thanh thế to lớn như vậy, đúng là xem trọng y.

Phải rời khỏi thành Bạch Cập.

Phương Khác định thần lại bay về một hướng, nhưng ngự kiếm chưa bao lâu đã phát hiện phía trước có một đội tu sĩ mặc phục sức màu xanh đậm cùng một chiếc thuyền bay, yêu vệ. Trong đội yêu vệ này trừ năm tu sĩ kỳ trúc cơ ra còn lại đều là tu sĩ kỳ luyện khí.

Hiển nhiên yêu vệ đó cũng phát hiện ra y, vút vút mấy tiếng, mười mấy cung tiễn nhắm vào Phương Khác. Ngoài ra có năm tu sĩ bày thế bao vây lao đến.

Tính sai rồi, xem tình hình này, thành Bạch Cập nhất định đã cấm chỉ sử dụng phi kiếm.

Phương Khác híp mắt, vượt qua đội người này thì ra khỏi thành Bạch Cập rồi. Chân dẫm trên phi kiếm nhẹ cử động, linh quang chợt bùng phát, y lao thẳng vào đội tu sĩ đó.

Năm tu sĩ đang bao vây tới dồn dập rút linh khí trong tay ra, Phương Khác né gấp vài lần đã bỏ rơi được năm tu sĩ. Năm người ngẩn cả ra, đây vẫn là tốc độ ngự kiếm sao? Ngự kiếm của y là linh kiếm mấy phẩm? Năm tu sĩ lập tức quay đầu đuổi theo Phương Khác.

Tu sĩ dẫn đầu thấy không đúng, vung tay, lập tức mười mấy mũi tên nhắm vào Phương Khác, toàn bộ đều hụt. Mắt thấy Phương Khác sắp tới trước mặt, tu sĩ dẫn đầu nói với những tu sĩ khác: “Cung tiễn thủ, phong tỏa kín kẽ.”

Nhanh quá! Quá nhanh! Còn cấp tốc xoay chuyển, làm sao y làm được? Cung tiễn thủ kỳ trúc cơ duy nhất lòng đầy kinh hãi, cung tiễn trên tay biến ảo góc độ theo mỗi cái xoay chuyển không thể tin nổi của Phương Khác. Người này thật sự là tu sĩ trúc cơ sao? Hần nhìn đường vân trên phi kiếm màu xanh bích dưới chân Phương Khác, mắt lóe qua một tia nghi hoặc.

Phương Khác tiến tới theo hình chữ S, như vậy có thể né tránh càng tốt, suýt soát tránh được mấy cây kiếm, có một thanh kiếm thậm chí lướt qua tóc y. Nếu chệch nửa phân, hôm nay y phải lưu lại chỗ này rồi. Phương Khác hết sức chuyển chú tính toán con đường có thể đi.

Tu sĩ dẫn đầu thấy Phương Khác càng lúc càng gần, cuối cùng cũng nhìn rõ diện mạo y.

“Là Phương...” Lời còn lại còn chưa ra khỏi miệng, trên cổ đã xuất hiện một đường máu. Hắn sờ vết máu trên cổ, tức khắc rung mình. Bất giác cảm kích nhìn cung tiễn thủ kỳ trúc cơ. Nếu không phải hắn bắn một mũi tên vào Phương Khác, thì phi kiếm dưới chân Phương Khác sớm đã cắt đứt đầu mình.

Chỉ thấy bạch quang lóe lên, Phương Khác đã vượt qua đội người này trốn đi, trên đùi trái còn cắm một mũi tên.

Tu sĩ dẫn đầu cắn răng, lấy ra một lá bùa, một đạo linh quang bay vào trong thành. Phương Khác này có tốc độ quá nhanh, hơn nữa tu vi không thấp, nguyên đội họ không ai có thể đuổi kịp. Không ngờ Phương Khác bị bao vây trùng trùng như vậy còn suýt lấy mạng nhỏ của hắn, chúng yêu vệ còn lại quay mặt nhìn nhau, lần đầu tiên có tu sĩ kỳ trúc cơ thoát khỏi bao vây của họ, tốc độ ngự kiếm và cả kỹ xảo của Phương Khác đều vô cùng lợi hại.

“Chúng ta đuổi theo!” Tu sĩ dẫn đầu mang vài người ngự kiếm đuổi theo Phương Khác.

Sơ suất rồi. Phương Khác che vết thương trên chân, tiện tay rẩy được lên. Y cho rằng với tốc độ của mình bây giờ sẽ không có mũi tên nào khóa được mình, không ngờ vẫn bị bắn trúng. Y quay đầu nhìn đội tu sĩ đã hóa thành điểm nhỏ màu đen, rồi nhắm một khoảnh rừng hạ xuống.

Phương Khác tìm một cây đại thụ để ngồi tựa lưng, nhìn mũi tên màu bạc, y nên thấy mừng là đối phương không bôi độc lên mũi tên. Máu chảy rất nhiều, nhưng đã ngừng. Phương Khác nhìn nhìn, mũi tên này là dạng đầu tam giác. Y lấy từ túi chứa đồ ra một bình dược bổ đan, một bình hồi khí đan, và thêm một cuộn băng. Sau khi nuốt một viên hồi khí đan, bóp nát ba viên bổ dược đan, rồi trực tiếp xé mép quần ra, cắn răng rút mũi tên khỏi chân. Y hít ngược một hơi, nhưng không dám chậm trễ mau chóng bôi dược lên, rồi băng bó lại.

Má nó... may mà đây là tu tiên giới, vết thương da thịt đều là tiểu thương, nếu không với tình huống của y bây giờ, không biết là động mạch chảy máu hay gì khác.

Nhìn lớp băng đơn giản tiêu chuẩn do chính mình tạo ra, Phương Khác tỏ vẻ tỷ lệ bị thương của mình đúng là rất cao. Nơi này không an toàn, y đứng lên, qua loa che giấu vết máu dưới đất, rồi đổi hướng vận linh lực lên chân, nhanh chóng lao vào rừng. Trong số yêu vệ, không thiếu tu sĩ kim đan, một khi gặp phải tỷ lệ chạy thoát được giống như lúc này là rất nhỏ. Hoặc chỉ cần có thêm vài tu sĩ trúc cơ, hoàn cảnh của y đã đáng phải lo lắng.

Yêu phủ này rốt cuộc có vướng mắc gì với năm mươi tộc, phái nhiều người như thế để canh chừng cả thành Bạch Cập. Không biết Diệp Vu Thời ra sao rồi, phát sinh chuyện này, bọn Diệp Vu Thời nhất định sẽ bị giam lại. Đầu óc Phương Khác nhanh chóng bay xa.

Y cần phải biết tình trạng hiện tại của đám người Diệp Vu Thời ra sao, nên cần phải về thành Bạch Cập thám thính tin tức của họ.

40. Chương 40: Dực Ngưu Giác

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Phương Khác, có hai tu sĩ kỳ kim đan từ thành Bạch Cập đến hội họp với đội người truy kích y. Kèm theo đó còn có một lượng lớn yêu vệ kỳ luyện khí, bắt đầu tìm kiếm bên ngoài thành Bạch Cập. Đặc biệt là khi có tu sĩ kim đan, trong phạm vi nhất định dao động linh lực của Phương Khác không thể che giấu. Nhưng vì tốc độ ngự kiếm của Phương Khác, lưới truy tìm kéo ra rất lớn, cũng vì thế mà Phương Khác mới thoát được một kiếp. Bởi vì chỗ của Phương Khác lúc này vừa hay tương phản với phương hướng họ tìm kiếm, Phương Khác mà họ tưởng đã chạy đi lúc này đang muốn vào thành Bạch Cập.

Tốc độ phi kiếm của Phương Khác đã giúp y tranh thủ một lượng lớn thời gian, vì thế trước khi tu sĩ kim đan đến y đã đổi hướng mấy lần, cuối cùng đến ngoài thành Bạch Cập. Đường nhiên tác dụng của chuồng

cũng không nhỏ. Nếu không nhờ chuông che giấu hoàn toàn dao động linh lực của y, vậy tu sĩ kỳ trúc cơ trong đội ngũ đó nhất định có thể cảm ứng được.

Trong thành Bạch Cập hiện nay rõ ràng có hai thế lực. Một đội là yêu vệ mặc phục sức xanh đậm, một đội là quân phòng thủ mặc thiếp giáp của phủ thành chủ. Hai thế lực này kiêng kỵ lẫn nhau, nhưng thành Bạch Cập vẫn nằm trong sự khống chế của phủ thành chủ.

Nơi náo nhiệt nhất thành Bạch Cập chính là khu mua bán, đặc biệt là khu mua bán tự do, không có cửa tiệm lớn, nhưng các tu sĩ tu vi khác nhau đến từ những nơi khác nhau giao ra một khối linh thạch tiêu chuẩn thì có thể thuê tạm một quầy hàng nhỏ để bày hàng trong bảy ngày, có thể trưng hàng hóa của mình hoặc thứ không cần dùng đến tại đây để bán hay trao đổi.

Mà quầy hàng lại phân làm lớn, trung, nhỏ, ba loại quy cách. Lớn là quầy hàng kiểu cửa tiệm, trung là một cửa tiệm nhỏ hơn chút, mà quầy hàng nhỏ là trực tiếp bày bàn hai bên đường. Những quầy hàng này phân bố rất chỉnh tề, khoảng cách giữa chúng cũng rất hợp lý, còn có trận pháp bảo hộ thành Bạch Cập bố trí, vì thế bày hàng ở chỗ này là rất thỏa đáng.

Lúc này Phương Khác đang ở trên con đường đó, lần này y đã chuẩn bị đủ, trên đầu đội đầu lạc tu sĩ thường dùng mới mua được. Đi trong đám người không tạo nên chú ý gì. Phương Khác đã có được tin tức mình muốn, yêu phủ hiện tại đang truy nã bốn người, vậy nói rõ đám người Diệp Vu Thời không bị yêu phủ bắt giữ. Tuy không thăm dò được tin tức của Diệp Vu Thời, nhưng trong tình huống hiện tại không có tin tức chính là tin tốt.

Y biết bây giờ rời khỏi thành Bạch Cập mới là chọn lựa tốt nhất, vì trong thành Bạch Cập tỷ lệ bị phát hiện quá lớn, nhưng Diệp Vu Thời nhất định vẫn còn trong yêu phủ, vì họ lợi dụng máu yêu tộc trà trộn vào yêu phủ, nhưng không cách nào lấy được huyết mạch truyền thừa, Diệp Vu Thời không có được phù văn tự do ra vào yêu phủ sau khi được ngôi sao huyết mạch truyền thừa.

Cho nên chỉ có cơ hội lần này tiến vào Huyết mạch tinh hải, đi tìm trận truyền tống đó. Theo tính cách của Diệp Vu Thời không làm rõ được Huyết mạch tinh hải thì sẽ không ra ngoài. Mà y, muốn vào yêu phủ trong lúc kiểm tra nghiêm ngặt thế này là rất khó, vả lại y cũng không biết đến lúc đó có bị truyền tống đến Thượng linh hải lần nữa không, cho nên khả năng y vào yêu phủ là rất nhỏ. Phương Khác nhíu chặt mày, bây giờ nên làm sao đây?

Không vào yêu phủ được thì không cách nào tìm được trận truyền tống, vậy không cách nào trở về đại lục Cửu Châu. Còn phải đối mặt với sự truy sát của yêu phủ, có ai thắm hơn y không chứ? Phương Khác đảo mắt nhìn, lại thấy một thứ vô cùng quen mắt trên quầy hàng của một tu sĩ, một thứ có dạng sừng trâu màu đen.

Phương Khác lại quầy hàng, cầm sừng trâu màu đen lên.

“Vị đạo hữu này, sao rồi, hứng thú sao? Dực ngư giác này là thứ tốt, chỉ cần năm mươi linh thạch.” Chủ quầy hàng nhiệt tình giới thiệu.

“Dực ngư giác?” Hóa ra thứ này thật sự gọi là sừng trâu.

“Đạo hữu, có thể người không biết Dực ngư giác này là thứ gì. Cái tên này cũng là ta đặt đó, Dực ngư giác chỉ có chỗ ta mới bán, trừ chỗ ta, nơi khác không còn đâu. Tuy Dực ngư giác của ta có thể người chưa từng thấy, nhưng nếu dùng máu ở tim nhỏ lên trên, trong ba canh giờ linh lực sẽ bành trướng sánh được với kim đan, hê hê, thế nào? Đây là đại sát khí cuối cùng đó, nếu đạo hữu thật lòng muốn, cũng không phải không thể bớt một chút, bốn mươi tám khối linh thạch tiêu chuẩn.” Chủ quầy hàng vừa tiêu thụ vừa hiểu kỳ nhìn người đeo đầu lạc. Không ít tu sĩ đều có sở thích kỳ quái, không thích lộ mặt thật. Không biết vị tu sĩ này có phải thuộc dạng tu sĩ tu vi cao có sở thích quái lạ không nữa.

Tim Phương Khác đập cái thịch, tay cầm Dực ngư giác siết chặt: “Máu ở tim? Làm vậy trong đầu pháp không phải đồng nghĩa với đồng quy vu tận sao? Huống chi chỉ có thể đến kim đan, Dực ngư giác này có phải hơi mắc rồi không? Nhưng người nói thứ này chỉ có người bán?” Phương Khác tỉ mỉ quan sát về mặt chủ quầy hàng, không có một chút thiếu tự nhiên nào, hẳn không nói dối.

Nếu là vậy, Dực ngư giác trên tay đệ tử luyện khí khi đó là từ đâu mà có?

“Hê hê, vị đạo hữu này, nói thật Dực ngư giác là linh được tại hạ tự nuôi trồng. Chữ ‘dực’ đó là lấy từ ‘dực thảo’. Tại hạ trong lúc vô ý nuôi trồng ra được một loại linh thực kỳ quái, ngay cả công hiệu cũng là vô tình phát hiện. Chỉ có đệ tử luyện khí và trức cơ từng thử, cho nên cũng không biết công hiệu lớn nhất là gì. Nhưng nếu không phải vì lúc đầu pháp quả thật chỉ có tác dụng đồng quy vu tận, ta cũng sẽ không bán ra cái giá thấp như vậy. Ta dám bảo đảm tuyệt đối chỉ có trong tay mình có loại linh thực này. Đạo hữu thấy sao, có muốn không?” Chủ quầy hàng thấy trong lời Phương Khác nói lộ ra hứng thú với Dực ngư giác, bèn giải thích.

Phương Khác nhìn gương mặt khoảng bốn mươi tuổi của chủ quầy hàng, khi nói chuyện vẫn luôn cười, hẳn đang nói thật.

“Dực ngư giác này ta muốn, nhưng trên tay ngươi còn bao nhiêu Dực ngư giác?” Phương Khác lấy linh thạch đặt lên quầy hàng.

Chủ quầy hàng liếc mắt nhìn, tròn năm mươi linh thạch tiêu chuẩn, trên mặt liền hiện vẻ vui mừng, thái độ cũng tốt hơn.

“Đạo hữu, không giấu gì ngươi, chỗ ta chỉ trồng hợp nuôi được mười ba cái Dực ngư giác, sau đó thì có trồng cũng không được. Ta đã dùng linh thú thử công hiệu, dùng mất ba cái, trừ hai cái trước đó đã bán ra, tính luôn cái trên tay ngươi thì chỉ còn tám cái.”

Dưới dấu lạp, mắt Phương Khác sáng lên. Nói thế, trong hai cái Dực ngư giáp kia một cái nằm trong tay đệ tử luyện khí, nếu cả Dực ngư giác này cũng lưu lạc đến đại lục Cửu Châu, vậy chỉ cần biết Dực ngư giác làm sao đến được đại lục Cửu Châu thì có thể tìm được cách trở về đại lục Cửu Châu, đầu mối này rất quan trọng.

“Vậy sao?” Phương Khác lại lấy một lá bùa tứ phẩm và năm lá bùa tam phẩm đặt lên quầy.

Chủ quầy sáng mắt, vội vã nhìn xung quanh thấy không ai chú ý mới hơi nghiêng tới trước thấp giọng nói: “Đạo hữu muốn thăm dò tin tức gì sao? Tại hạ nhất định biết gì nói vậy.”

Phương Khác cười híp mắt nhẹ điểm ngón tay lên bùa, “Ta muốn biết chủ mua hai cái sừng trâu khác là ai.”

Chủ quầy chần chờ một lát mới thấp giọng nói: “Sừng trâu thứ nhất ta bán cho một nữ đạo hữu, nữ đạo hữu đó... hôm đó nữ đạo hữu bị một tu sĩ kim đan nhìn trúng muốn tuyển làm cơ thiếp, nàng không chịu, đến đây mua Dực ngư giác, muốn đồng quy vu tận với tu sĩ kim đan kia, nhưng thất bại. Cái thứ hai ta bán cho một đôi huynh đệ...”

“Vậy đôi huynh đệ đó có chỗ nào bất thường không? Chẳng hạn cách nói chuyện hành sự?” Phương Khác hỏi.

“A... ta không nhớ rõ lắm, lâu lắm rồi...” Chủ quầy lắc đầu nói, nhưng ánh mắt lại đặt trên mớ bùa.

Phương Khác khẽ nhíu mày, đặt tay lên bùa muốn thu lại.

“Ôi, ôi, cặp huynh đệ tu sĩ đó không có chỗ nào bất thường, nhưng trước đây không lâu ta có từng gặp lão tu sĩ đi chung với họ.” Chủ quầy vội nói.

“Ở đâu?” Phương Khác hỏi.

“Trước đây không lâu, ừm, chính là một tháng trước. Ta từng gặp ở thành Nguyệt Quế, ở khu buôn bán tự do của thành Nguyệt Quế, hai lần gặp ông ta đều ở đó, nhưng ta không thấy đôi huynh đệ kia, còn lại thì ta không biết nữa.” Chủ quầy nói.

Phương Khác buông tay đang đặt trên bùa ra: “Nói tỉ mỉ tình huống cho ta.”

Chủ quầy nhìn theo bóng Phương Khác rời đi, vội vã cất bùa đi, không ngờ một tin nhỏ như vậy lại đổi được một lá bùa tứ phẩm và năm lá bùa tam phẩm. Chỉ là hẳn có ẩn tượng rất sâu về lão tu sĩ kia, lúc đôi huynh đệ đến đây mua Dực ngư giác, ông ta đã ép giá không ít. Hơn nữa lần trước rõ ràng còn là tu vi kỳ luyện khí, không ngờ hiện tại đã là trức cơ. Chủ quầy bất giác nhíu mày, không biết là gặp vận cứt chó ở đâu.

Chỉ cần tìm được lão tu sĩ đó, thì có thể biết làm sao trở về đại lục Cửu Châu. Nhưng dựa vào một tin tức mơ hồ như vậy muốn tìm được kết quả rất khó. Phương Khác cười cười, dù sao vẫn tốt hơn không có tin gì. Có lẽ muốn tìm lão tu sĩ kia phải tốn một chút công phu. Nhưng ít nhất hiện tại y đã nhìn thấy hy vọng trở về đại lục Cửu Châu rồi.

Phương Khác ra khỏi khu mua bán tự do vòng qua mấy con đường, tránh khỏi yêu vệ dừng lại tại một chỗ không người, y muốn rời khỏi thành Bạch Cập đến thành Nguyệt Quế, càng để lâu, khả năng tìm được lão đạo sĩ kia càng nhỏ.

Phương Khác ngẫm nghĩ, vẫn phải lưu lại tin tức cho Diệp Vu Thời mới được.

Nhưng làm sao liên lạc với Diệp Vu Thời đây? Phương Khác nhớ đến hạc giấy, may mà y từng trao đổi ấn ký với Diệp Vu Thời. Gấp hạc giấy xong, nhìn con hạc nhỏ vỗ cánh sau đó linh quang lóe lên rồi ẩn mất. Hạc giấy phần lớn đều khéo léo và thông qua ấn ký linh lực giữa tu sĩ để liên hệ, hơn nữa nếu bị người khác bắt được, hạc giấy sẽ tự động tiêu hủy, do đó rất nhiều tu sĩ đều dùng hạc giấy để liên lạc, nhưng tốc độ quá chậm không biết khi nào đối phương mới nhận được là khuyết điểm của hạc giấy.

Chỉ cần Diệp Vu Thời ra khỏi yêu phủ, nhận được hạc giấy chỉ là vấn đề thời gian.

Phương Khác vòng qua điểm tuần tra của yêu vệ, đến một con đường khác. Người trên đường chau đầu ghé tai không biết đang nói gì, Phương Khác nhìn sang chỗ đám người đang bàn tán, hóa ra là trên mặt tường có dán một cáo thị, y lại gần xem thử.

Là một bức chân dung người, còn là người y quen thuộc. Ti Lan. Cáo thị này chính là do tộc Đông Thanh phát ra, đại khái ý là ban thưởng trọng kim.

“Tộc Đông Thanh này sao lại phát cáo thị riêng? Sao không đưa đến chợ đen đi, dán ở đây thì tính là gì.” Một tu sĩ nói.

Cáo thị riêng chính là cáo thị do cá nhân hoặc tổ chức khác đưa ra ngoài phủ thành chủ. Mà trong chợ đen có chỗ chuyên môn dành để công bố cáo thị treo thưởng đầu người, bình thường không ai sẽ dùng hình thức cáo thị riêng treo thưởng này, trừ khi là chủ của một thành.

“Ha, ai không biết quan hệ của tộc Đông Thanh và phủ thành chủ rất căng thẳng, tộc Đông Thanh đang tỏ rõ không theo phủ thành chủ đâu. Nói không chừng qua một thời gian nữa, cáo thị tộc Đông Thanh phát ra sẽ không còn là cáo thị riêng nữa.” Một tu sĩ cười hê hê, mang trào phúng nói.

41. Chương 41: Sự Thay Đổi Của Ti Lan

Tay áo bị kéo một cái, Phương Khác quay đầu, là một gương mặt xa lạ, một nam tu thanh tú hơi lùn.

“Phương Khác...”

Nghe âm thanh này, Phương Khác kinh ngạc, sau đó bình tĩnh dời bước khỏi chỗ cáo thị, dời đến nơi không người, Phương Khác xem xét xung quanh một phen, thấy không có ai mới mở miệng: “Ti Lan.” Nam tu thực hiện một pháp quyết, dung mạo lộ ra chính là Ti Lan.

Nhưng Phương Khác vẫn hơi sững sờ, Ti Lan biến hóa hoàn toàn, đặc biệt là khí chất, hết sức rõ ràng. Bọn họ và Ti Lan ban đầu là bè nước gặp nhau, sau đó coi như cùng chung hoạn nạn. Ban đầu mới gặp Ti Lan là một người thẳng thắn lại cẩn trọng, lúc thi tuyển vào yêu phủ thì kiên cường bị đánh ngã liên tục vẫn đứng lên. Nhưng về tổng thể mà nói Ti Lan rất bình thường, so với một vài nữ tu khác, Ti Lan cũng như bộ đồ xám của mình, không khiến ai chú ý.

Ánh mắt Ti Lan nhìn y làm y để ý, đó là một loại ánh mắt hâm mộ còn mang thêm chút sùng bái. Y không biết tại sao Ti Lan lại dùng ánh mắt này nhìn mình, nhưng Ti Lan thỉnh thoảng lộ ra ánh mắt mê mang lại chứng minh nàng rốt cuộc chỉ là một tiểu nữ sinh mười sáu mười bảy.

Nhưng bây giờ, Ti Lan giống như trưởng thành trong một thời gian ngắn. Ánh mắt sâu thẳm lộ ra kiên cường trước nay chưa từng có. Vóc dáng gầy không còn ra hình, hai má hơi lõm vào, nhất định đã phát sinh chuyện gì đó.

“Diệp đạo hữu bảo ta chuyển giao cho người.” Ti Lan đưa ra một túi chứa đồ, trên túi chứa đồ màu xanh thêu đường vân đại biểu Côn Luân. Phương Khác nhận túi chứa đồ cười cười, hỏi: “Sau đó các người thế nào?”

Ti Lan chưa nhìn Phương Khác, vẫn luôn cúi đầu, bắt đầu kể lại: “Hôm đó, người đột nhiên biến mất từ trận truyền tống, chúng ta cho rằng người xảy ra chuyện, thế là tìm tới yêu phủ, sau đó Diệp đạo hữu phát hiện cả ba bị người của yêu phủ giám sát, vì thế mang theo ta và Điền Thanh Quang tránh né truy bắt của yêu phủ. Ta và Điền Thanh Quang vừa vào Huyết mạch tinh hải đã dẫn phát truyền thừa, nhưng không biết tại sao Diệp Vu Thời không dẫn phát truyền thừa. Sau đó chúng ta luôn trốn tránh yêu vệ tra xét trong yêu phủ, Diệp Vu Thời quyết định vào tầng hai yêu phủ, Điền Thanh Quang cũng đi theo Diệp Vu Thời, ta muốn rời khỏi yêu phủ, đi tìm A ma của ta.” Nói đến đây Ti Lan hơi dừng lại, Phương Khác nhìn tay Ti Lan đang siết thành quyền, ánh mắt khế biến, còn có âm thanh dè dặt, không cái nào không biểu thị người nói chuyện hiện tại đang ở trong cảm xúc cực độ dè dặt, cảm xúc này có thể là phần nộ cũng có thể là bi thương.

Mà Ti Lan dùng từ đi theo cũng khiến Phương Khác khế động, Điền Thanh Quang ‘đi theo’ Diệp Vu Thời.

Sau đó Ti Lan nhanh chóng nói tiếp: “Cho nên ta và hai người họ tách ra, Diệp Vu Thời bảo ta gặp người thì truyền lời. Kêu người đừng tùy tiện vào yêu phủ.”

“Đã phát sinh cái gì sao?” Phương Khác thấp giọng hỏi. “Người đi gặp A ma của người chưa?” Y biết Ti Lan chỉ có một A ma nương tựa nhau mà sống.

“Ừm.” Ti Lan ngẩng đầu cười cười, “Ta vào yêu phủ đạt được truyền thừa A ma rất vui, tiền thuật của tộc Ti Lan không bị suy tàn ở đời ta. A ma thật sự rất vui rất an ủi. Tộc Ti Lan trước đây nổi danh với tiền thuật mà.” Ti Lan cười nhạt, nụ cười sáng lạn không mang chút bóng mờ nào, “A ma rất vui.”

Phương Khác lập tức nhíu mày, nàng đang nói dối. Cứng rắn lặp lại là biểu hiện của nói dối, hơn nữa lúc Ti Lan cười khoe mắt chẳng có nếp nhăn khi cười, nàng đang giả cười, tại sao?

“Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?” Phương Khác nhìn mắt Ti Lan, hỏi lại lần nữa.

Ti Lan cười cười rồi cười không nổi nữa, nhìn Phương Khác hồi lâu mới nói: “Ta biết người hôm đó bẻ gãy cung của ta là ai, là người của tộc Đông Thanh. Tộc Đông Thanh có một vài người không hy vọng ta vào yêu phủ. Sau khi vào yêu phủ, Ngôi sao huyết mạch kêu gọi ta không phải là của tộc Ti Lan mà là tộc Đông Thanh. Dị năng thiên phú mà ta kích phát, truyền thừa ta đạt được là – Thiên La quyền.”

Phương Khác sửng sốt, Ti Lan có huyết mạch tộc Đông Thanh? Thiên La quyền không phải là quyền pháp Đông Thanh Kết sử dụng sao.

“Sau đó gặp A ma rồi ta mới biết, thì ra ta là nữ nhi của tiên tộc trưởng tộc Đông Thanh, mà tộc trưởng tộc Đông Thanh hiện nay là đường thúc của ta. Tên của ta trên tộc phổ vốn là Đông Thanh Ti Lan.” Lúc nói hai chữ đường thúc, trong mắt Ti Lan dường như có một ngọn lửa đang thiêu đốt. Đó là hận ý cường liệt, hận ý khiến Phương Khác hoảng hốt.

“Đây là câu chuyện mưu quyền soán vị, thí huynh thượng vị theo khuôn sáo cũ. Ta chính là nữ nhi vị đó lưu lại. A ma năm đó dẫn ta đi, dùng tộc họ của mẫu thân là Ti Lan, mai danh ẩn tính trong một thôn nhỏ, kết quả một cây cung làm lộ thân phận của ta.” Ti Lan nói một lát thì bình tĩnh lại, ẩn ẩn còn mang theo tự chế nhạo.

Phương Khác không nói gì, hiện tại nói gì cũng không đúng. Không ai có thể cảm nhận rõ được, do đó không có tư cách phát biểu ý kiến. Ti Lan có vẻ đã quyết định rồi, hiện tại nàng chỉ cần một đối tượng để kể lại mà thôi.

“Có người phát hiện thân phận của ta, vì thế ngăn cản ta tiến vào yêu phủ, muốn ta lặng yên vô thức biến khỏi thế giới này. Nhưng ta gặp được các người, sau đó vào được yêu phủ.” Ti Lan cười cười.

“Thân phận của ta hiện tại là một tiểu tu sĩ của phân chi tộc Đông Thanh, Đông Thanh Diệm, đệ đệ Đông Thanh Kết.” Ti Lan vuốt mặt mình, gương mặt vốn thuộc về Ti Lan chậm rãi biến hóa, lại lần nữa biến thành nam tu thanh tú.

“Phương đạo hữu... chúng ta từ biệt tại đây thôi, từ nay trên đời này không còn người tên Ti Lan nữa. Chỉ có Đông Thanh Diệm, chúng ta không hề quen biết, mong Phương đạo hữu trân trọng.”

“Ti Lan, người đã quyết định rồi.”

“Phải, ta đã quyết định rồi.” Câu trả lời kiên định còn có hận ý trong mắt Ti Lan, Phương Khác nhìn được rõ. “Ta muốn vào tộc Đông Thanh, dùng thân phận Đông Thanh Diệm, sau đó trả lại từng món từng món nợ.”

Phương Khác nhìn Ti Lan xoay người, không một chút luyến tiếc dứt khoát ra đi. Y ngẩn ra một thoáng, cái quay lưng dứt khoát nhẹ nhàng như thế, lại là một trang sử huyết tanh, một mối huyết thù nặng nề. Lúc y mười sáu mười bảy, đang làm gì nhỉ? Lúc đó còn đang ngủ gật trong lớp, vô ưu vô lo trong sự bảo vệ của cha mẹ, Ti Lan muốn làm gì y biết rõ, không ngoài mấy chữ ‘nợ máu trả bằng máu’.

Phương Khác ngẫm nghĩ, đuổi theo Ti Lan.

Ti Lan quay đầu, trong mắt là nghi hoặc nhàn nhạt.

“Ti Lan. Có lúc quyền thế có thể làm được rất nhiều việc, lợi dụng tất cả những thứ có thể lợi dụng, nhưng đừng bị thù hận che mờ hai mắt. Còn nữa... nhớ kỹ, người là Ti Lan.” Quan hệ của họ, y cũng chỉ có thể nhắc đến là dừng. Phương Khác nhìn Ti Lan một cái thật sâu, sau đó ngón tay lóe linh quang, một cái chuông màu vàng treo trên thắt lưng Ti Lan. Đoạn đặt một xấp bùa khá dày vào lòng bàn tay Ti Lan.

“Một chút đồ vật, nhưng đối với tu vi của người hiện tại sẽ có ích lợi. Ti Lan, ngày sau gặp lại, trân trọng.” Phương Khác nói xong, đưa tay ra, nhẹ vuốt tóc Ti Lan, sau đó nhanh chóng xoay người, biến mất khỏi tầm mắt Ti Lan. Thứ Ti Lan cần không phải là đồng tình, nàng chỉ chọn con đường của mình. Cho nên y không cách nào can thiệp. Những gì Ti Lan nói với y cũng xuất phát từ sự tín nhiệm, nhưng ngữ khí nói chuyện đã biểu hiện rõ ràng, nàng không cần y bang trợ dưới bất cứ hình thức nào.

Cũng như lúc họ gặp lần đầu, trao đổi đồng giá rất công bằng, rồi từ biệt từ đó. Tiểu cô nương lộ ra xa cách trong từng lời nói, cũng là tiểu cô nương ngang bướng, ngoan cường bất khuất trên bệ tròn, không hiểu sao đã dấn động y. Cho dù hiện tại trong mắt viết đầy hận ý, nhưng vẫn là tiểu cô nương Ti Lan mà y quen biết.

Ti Lan nhìn Phương Khác đi xa, khóe mắt phấp phất ánh nước, bàn tay thô sần không giống nữ tử chậm rãi cầm lấy cái chuông, sau đó cũng quay đi. Với Phương Khác cũng vậy, Diệp Vu Thời cũng vậy, nàng và họ đều là bèo nước gặp nhau. Nhưng tình cảm dành cho Phương Khác, rất kỳ quái, nàng không biết đây là cái gì, cứ như một loại tín nhiệm trời sinh, nhưng hiện tại cũng phải tách ra rồi.

Hiện tại nàng chọn con đường của mình, nàng không nói với Phương Khác, A ma đã chết rồi, bị giết chết trước mặt nàng. Cho dù hiện tại nàng đã vào yêu phủ, nàng cũng không cho A ma được sống tốt, ngược lại còn chọc đến họa sát thân. Tất cả, chỉ là vì nàng quá yếu. Vì nàng yếu, cho nên không thể cho A ma cuộc sống tốt, không thể cứu A ma. Nói ra, nàng sợ thấy ánh mắt đồng tình, nàng không cần.

Sau đó, lần đầu tiên trên tay nàng dính máu người vô tội. Đông Thanh Diệm, người vô tội đầu tiên nàng giết. Vì chỉ có giết hấn lấy máu trong tim hấn, nàng mới có thể dùng thân phận này tiến vào tộc Đông Thanh, sau đó lấy được thứ nàng nên có, cũng bắt những kẻ kia phải trả giá tương ứng.

“Ha ha.” Ti Lan cười, trong mắt đầy âm trầm, con đường nàng phải đi, là con đường máu tanh không thể quay đầu, về sau nàng có thể sẽ giết càng nhiều người vô tội, sau đó dẫm lên thi cốt của họ mà đi. Nàng hiểu rõ Phương Khác nói gì, quyền thế quả thật là thứ tốt. Nếu nàng và A ma không phải là tu sĩ bình thường, bọn họ còn dám tùy ý không kiêng kỵ vậy sao? Tùy ý xông vào tiểu trấn, giết người phóng hỏa, để lại một gương mặt xấu xí tà ác. Dù dùng hết toàn bộ khả năng, ta cũng phải khiến bọn chúng tan thì vạn đoạn!

Phương Khác lại đội đầu lập lên, nếu Ti Lan đã truyền thừa Thiên La quyền của tộc Đông Thanh, vậy hiện tại nàng dùng thân phận Đông Thanh Diệm tiến vào tộc Đông Thanh có thể nói là chọn lựa tốt nhất. Như vậy không những có thể danh chính ngôn thuận đạt được chỉ điểm của trưởng lão trong tộc, còn tránh né

được lệnh truy nã của tộc Đông Thanh, ai sẽ nghĩ đến người bị truy nã hiện nay đã trở thành tộc nhân Đông Thanh chứ?

Ti Lan còn che giấu một vài thứ không nói, y cũng không hỏi. Nếu không nói, vậy chính là không muốn nói.

Nếu Diệp Vu Thời đã vào tầng hai yêu phủ, vậy chính là không tìm được trận truyền tống trong Huyết mạch tinh hải. Nhớ lại Ti Lan nói là đi theo, Phương Khác nhướn cao mày. Tuy tình tiết truyện từ lúc bọn họ vào đại lục Thanh Hoa không biết đã chệch đến tận đâu rồi, nhưng dường như Diệp Vu Thời vẫn như nguyên tác.

Trong quyển tiểu thuyết đó, Diệp Vu Thời cũng vậy, từng bước từng bước từ đệ tử ngoại môn, đến đệ tử nội môn rồi đệ tử nhập môn, người đi theo không ít, cho nên cuối cùng trở thành nhân vật trung tâm của Côn Luân. Vậy y thì sao?

Ti Lan hướng về con đường mình chọn, Diệp Vu Thời cũng đi theo con đường của mình. Vậy còn Phương Khác thì sao? Trừ sống, y còn muốn làm gì? Sau khi về đại lục Cửu Châu y sẽ làm sao nữa? Rõ ràng Côn Luân sắp đón nhận một thay đổi trở trời lật đất, trong tiểu thuyết chỉ nói qua hàm hồ, dù bây giờ tình tiết đã thay đổi nhưng theo trực giác, Phương Khác cho rằng một vài chuyện lớn bị che giấu trong tiểu thuyết sẽ phát sinh.

Từ sau hôm đó biết người tập kích họ là đệ tử phái Thái Hành, y đã biết tu tiên giới sắp bắt đầu loạn. Nếu là loạn thế, vậy y muốn cầu cái gì? Chỉ là sống thôi sao? Hình như vẫn không đủ.

42. Chương 42: Âm Triều Côn Luân

Trong phái Côn Luân, vẫn là cảnh tượng bưng bưng khí thế. Sau thừa lễ nội môn, tuy chúng đệ tử được phân đến các nơi, hoặc đi lịch luyện, ngoài mặt đệ tử đời chữ ‘Nguyên’ lưu lại trong phái chỉ còn số ít. Nhưng sau thừa lễ, trong phái lại càng náo nhiệt. Vì lại có đệ tử mới nhập môn, từng người là củ cải nhỏ chỉ có sáu bảy tuổi, đang mặc đạo bào môn phái phát rên luyện buổi sáng trên sân thao luyện.

Tiêu Xương Thu nhìn những hài tử này, cứ như nhìn mình mười năm trước. Gần đây tu vi của nàng gặp bình cảnh, chỉ cần đột phá bình cảnh này, nàng có dự cảm mình đã gần kết đan. Nhưng, nàng vẫn không lĩnh ngộ được kiếm đạo của mình, kiếm của nàng rốt cuộc tại sao mà vung? Theo sư thúc nói chính là do nàng chưa rõ kiếm tâm. Thiên Quân kiếm kiếm ý nàng đã lĩnh ngộ, nhưng vẫn không tìm được kiếm đạo của mình. Hiện tại ngoài mặt đại lục Cửu Châu vẫn yên ổn, nhưng bên trong sóng ngầm cuộn cuộn.

Phái Thái Hành hiện tại như một thanh lợi kiếm vừa tuốt khỏi vỏ, hàn quang tràn ra tứ phía. Mà thái độ của phái Thiên Sơn lại mờ ám không rõ. Hôm qua thủ tịch đệ tử phái Thiên Sơn, Thương Nhược Tuyết tham dự yến tiệc của Thái Hành. Mà cái đỉnh Côn Luân đã ghim trong Thái Hành hơn năm mươi năm đã bị nhỏ. Tình thế đang lặng lẽ biến đổi, nếu Thái Hành và Thiên Sơn hợp tác, sắc mặt Tiêu Xương Thu phát lạnh.

Trong Côn Luân cũng không bình ổn, mơ hồ phân ra mấy phe, có lẽ nên nói, trong môn phái luôn tồn tại mấy phe. Sau lưng mấy phe này, còn mơ hồ có bóng dáng của ngũ đại thế gia. Đại khái đây lại là một tai hại của phái Côn Luân, môn phái bị ngũ đại thế gia thăm thấu quá sâu, trong mắt này phái Thiên Sơn và phái Thái Hành rõ ràng làm tốt hơn phái Côn Luân. Côn Luân là một đại vật to lớn, lực lớn, nhưng không tập trung với nhau. Đến đời của họ, ảnh hưởng của ngũ đại thế gia đối với Côn Luân càng thêm rõ ràng, mười đệ tử tinh anh, vậy mà hơn phân nửa đã từ ngũ đại thế gia, bao gồm cả bản thân nàng.

Từ đời các sư thúc bá đến đời đệ tử chữ ‘Nguyên’ bọn họ, rồi như Hách Liên Thập Cửu và Phương Hiền Thanh, còn có phe Âm Trầm Ngự, đến cuối cùng là nàng và Chu Thức Vũ sư huynh, ai cũng đã có thái độ tự làm theo ý mình. Hiện tại nhìn thì mâu thuẫn không rõ ràng, nhưng nếu tiếp tục phát triển như vậy, thì không dễ nói. Trong mắt nàng, tu tiên chẳng qua là một chữ tranh, tranh với người, tranh với mình, tranh với trời. Tranh nguồn lợi tranh cơ duyên tranh mạng, không tranh không được.

Trong lòng Tiêu Xương Thu có mấy phần lo lắng, vì sư thúc và sư thúc tổ trước mắt nàng đã biểu hiện ra nỗi lo với tiền cảnh của phái Côn Luân, có lẽ nên nói là lo lắng về ba đại lục. Mà quang cảnh máu tanh tại ba đại lục mấy ngàn năm trước được ghi chép trên thẻ ngọc vẫn không thể xóa khỏi đầu nàng.

Thiên hạ đại loạn, nàng không sợ hãi, nhưng khó tránh khỏi lo lắng, nhìn cảnh tượng hài hòa của Côn Luân hiện tại nàng không nguyện ý nghĩ nhiều, nếu tu tiên giới lại động loạn như ba ngàn năm trước, vậy cảnh tượng hài hòa này sẽ biến mất. Nàng không muốn cảnh tượng này biến mất, lúc bảy tuổi nàng đã vào Côn Luân, đối với nàng Côn Luân tốt hơn cái nơi lạnh lẽo dùng tu vi để luận thân sơ như Tiêu gia nhiều. Nếu không phải nàng được sư phụ thu làm nhập môn đệ tử, nàng phải đối diện chính là vận mệnh không thể nào phản kháng, có lẽ là liên hôn với tu sĩ tu vi cao kết thành đạo侶, thậm hơn chút nữa chính là phải làm cơ thiếp.

Mà hiện nay, nàng là tinh anh đệ tử của phái Côn Luân, là truyền nhân của Thiên Quân kiếm. Cho dù là ngũ đại thế gia cũng phải suy nghĩ lại phân lượng của mình, cho nên nàng từ phân chi Tiêu Thu, biến thành Tiêu Xương Thu trên gia phả Tiêu gia. Trở thành người thứ nhất đời chữ Xương của Tiêu gia.

Tiêu Xương Thu thoát khỏi mớ tu duy hỗn loạn, nhìn Hộ Lạc đang đi tới chỗ mình. Vẫn là gương mặt lạnh, không có chút biến hóa nào, nhưng trong mắt lại có chút độ ấm. Kiếm của Hộ Lạc, rất hợp khẩu vị nàng.

“Tỷ thí?” Tiêu Xương Thu cảm thấy rục rịch, Công Bố trên lưng cũng bắt giắc reo lên, chiến ý tràn trề, nhưng trên mặt vẫn lạnh như băng xương.

Hộ Lạc lắc đầu nói: “Trí Hậu sư bá đi rồi.”

Tim Tiêu Xương Thu đập cái thịch, mắt hơi trợn lên, vẻ mặt kinh ngạc không thôi. Nàng nghe Trí Ngu sư thúc nói Trí Hậu sư bá đã tận thọ nguyên, nhưng không nghĩ đến lại nhanh như vậy. Sư phụ của nàng... còn chưa xuất quan, Trí Hậu sư bá đã đi rồi?

“Tại đại điện.” Hộ Lạc vừa dứt lời, Tiêu Xương Thu đã nhanh chóng đi tới đại điện, thân ảnh nhanh đến mức chỉ lưu lại một cái bóng mờ.

“Trí Hậu sư thúc đi rồi... người tiếp nhiệm vị trí của Trí Hậu sư thúc là Vệ sư đệ.” Một nam tử thanh tú chậm rãi bước tới, người này chính là Phương Hiền Thanh, vị đường ca thiên chi kiều tử của Phương Khác, tinh anh đệ tử trực hệ Phương gia Phương Hiền Thanh.

“Sư thúc đi rồi, Phương sư huynh chỉ để ý người tiếp nhiệm là ai sao?” Hộ Lạc lạnh lùng nói, ánh mắt đặt ở nơi khác, vẫn tràn đầy sát khí, mang vẻ người lạ chó lại gần.

Phương Hiền Thanh không để ý, Hộ Lạc này luôn như thế. Về bản chất là tương tự với Tiêu sư muội, đều là kẻ cuồng tu luyện, mê đắm kiếm đạo. Tiếc rằng Tiêu sư muội hiện tại đã hơi chệch đường, bắt đầu chen vào nội vụ môn phái, quên đi bốn phận và thân phận của mình. Vấn hấn còn đặc biệt quan tâm đến Diệp Vu Thời và Hộ Lạc, tiếc là hiện nay Diệp Vu Thời không rõ tung tích, ít đi Diệp Vu Thời, Hộ Lạc chẳng qua là một kiếm tu mà thôi, một kiếm tu khá lợi hại, không tạo được sóng to gió lớn gì ở phái Côn Luân. Chỉ có nhân vật như Diệp Vu Thời, khiến hắn nhìn không thấu lại cảm thấy uy hiếp, nói không chừng còn có thể làm ra gì đó ở môn phái.

Huống chi, hiện tại có vài sư thúc mơ hồ có ý đè ép tu sĩ xuất thân từ ngũ đại thế gia. Lúc này, tu sĩ thân phận bình thường trở thành lựa chọn đầu tiên các sư thúc đề bạt.

Diệp Vu Thời vào nội môn chỉ ngắn ngủi mấy tháng đã khiến các sư thúc chú ý, được La Thanh sư thúc xem trọng muốn thu làm đệ tử nhập thất, hơn nữa còn giao hảo với đám người Tiêu Xương Thu, đạt được không ít tán dương của đệ tử môn phái.

Không phải nhân vật đơn giản, đây là đánh giá của đám người Phương Hiền Thanh dành cho Diệp Vu Thời.

“Người đã chết thì đã chết, lẽ nào người còn sống không nên sống tốt sao? Ta quan tâm người kẻ nghiệm, không phải cũng là nên làm sao?” Phương Hiền Thanh mỉm cười, nhẹ nhàng băng quơ: “Hộ sư đệ quan tâm những thứ này còn không bằng quan tâm một chút xem hiện tại Diệp Vu Thời rốt cuộc ở chỗ nào, đường đệ Phương Khác của ta là đi theo hắn nên mới mất tích.”

Nói đến đây, đáy mắt Phương Hiền Thanh lóe qua một chút nghi hoặc. Vốn dĩ đối với Phương Khác, hẳn cho rằng chỉ là một cô nhi của phân chi Phương gia được thu lưu mà thôi, không để ý lắm. Y dùng tư cách tam linh căn vào được nội môn, cũng chỉ là Phương gia đặc biệt chiêu cố. Tính cách âm trầm, không thích giao tiếp, tu vi thấp, Phương Khác thế này đối với hẳn không có ích lợi gì. Cho nên hẳn cũng không chú ý đến đường đệ đó. Thái độ của Phương gia đối với Phương Khác cũng là coi thường, cũng chỉ đệ đệ không ra gì của hẳn, cả ngày con chuột Phương, con chuột Phương trên miệng, không có việc gì lại đi tìm phiền phức.

Nhưng, hiện tại gia tộc lại dùng hết toàn lực tìm kiếm tung tích Phương Khác, thậm chí yêu cầu hẳn sử dụng lực lượng tại Côn Luân. Tại sao? Từ lúc nào Phương Khác đã trở nên quan trọng như thế? Hay trên người Phương Khác có thứ gì Phương gia cần? Phương Hiền Thanh nhớ tới Thái A kiếm ý xuất hiện ở di phủ hôm đó. Hình như phụ thân cũng là sau khi nghe nói đến, trên mặt xuất hiện vui sướng khó che giấu, sau đó là nhú mày. Tiếp theo nghe tin Phương Khác mất tích thì giật mình thất sắc, còn phân phó nhất định phải tìm ra Phương Khác.

Phải dẫn Phương Khác về Phương gia.

Thái A kiếm ý đó chẳng lẽ có liên quan đến Phương Khác? Mấy lần thăm dò phụ thân nhưng đều bị mơ hồ cho qua. Trong đó nhất định có bí mật gì mà hẳn không biết. Nhưng không sao cả, rồi hẳn sẽ biết thôi.

“Hộ sư đệ, không biết đề nghị của ta lần trước, sư đệ có đặt trong lòng?” Phương Hiền Thanh lại cười cười, điệu bộ nho nhã không có gì đáng nghi ngờ, nếu Hộ Lạc nguyện ý theo trận doanh họ...

Hộ Lạc thấy điệu bộ này của Phương Hiền Thanh, khóe môi bất giác nhếch cao. Hẳn nhớ đến Diệp Vu Thời, Diệp Vu Thời cũng thích ra vẻ nho nhã như vậy, nhưng so với Phương Hiền Thanh này bớt đi mấy phần công tử ca lại thêm mấy phần lãnh ý. Vì tên Diệp Vu Thời đó, dù có giả vờ dịu dàng thế này, đáy mắt cũng là thờ ơ, khinh thường rõ ràng, nhưng vẫn thích giả vờ ôn nhuận như ngọc. Nhưng so với đã tâm bình bực và lợi lộc dưới vẻ nho nhã của Phương Hiền Thanh, vẫn là thái độ ôn nhuận như ngọc nhưng không chút che giấu lạnh nhạt của Diệp Vu Thời thuận mắt hơn. Nói ra thì lần đầu gặp mặt của hẳn và Diệp Vu Thời là vì một cái màn thầu.

Lúc đó hẳn đeo một thanh kiếm, đến Côn Luân bá sư. Trên đường lại gặp một tên ăn xin vừa đen vừa gầy. Sau khi hẳn lấy cơm trưa là mấy cái màn thầu ra, tên ăn xin nhỏ gầy đó lại nhào đến ăn hẳn xuống đất, cướp màn thầu của hẳn, thế là hai người bắt đầu đánh nhau.

Hộ Lạc hẳn chưa từng bị người ta đánh thảm như thế, vốn tên ăn xin đánh nhau còn có chút chương pháp, sau đó lại không có chương pháp gì hết, ăn hẳn xuống đất đánh một trận dữ dội. Hộ Lạc khóc không ra nước mắt, lúc đó hẳn cao hơn Diệp Vu Thời cả một cái đầu, còn cường tráng hơn, nhưng đối mặt với Diệp Vu Thời lại không có lực trả đòn. Diệp Vu Thời đánh nhau mang vẻ liều mạng đến mức dọa唬 hẳn ngu người, chỉ là một cái màn thầu mà thôi.

Ai biết tên ăn mày vừa lùn vừa gầy vừa đen đó lại biến thành hiện tại chứ? Sau khi vào Côn Luân rồi biến hóa còn lớn đến mức hẳn cũng không dám tin, từ tên ăn mày hung hãn biến thành tấm gương trầm mặc kiêu lờn khắc khổ tu luyện. Sau đó lại thành cả ngày trong môn phái rồi vào thư các. Nghĩ đến lại thấy buồn cười, Diệp Vu Thời có thiên phú và trình độ trên bùa chú. Ban đầu chỉ vì nộp bùa hoàn thành lên trên có thể đổi lấy tích phân môn phái, sau đó có thể xem được càng nhiều thẻ ngọc. Rồi bất tri bất giác Diệp Vu Thời chế bùa tốt hơn nhiều.

Cuối cùng không biết lúc nào Diệp Vu Thời đã trở nên phong độ ngời ngời, ôn nhuận như ngọc, lúc ở ngoại môn đã có vô số sư đệ sư muội ngưỡng mộ. Hành xử khéo đưa đẩy, tiền lùi chừng mực, cử chỉ nho nhã thành thực. Nếu không phải hẳn tận mắt thấy Diệp Vu Thời biến đổi từng chút mà trực tiếp từ tên ăn mày thành bộ dáng hiện tại, nhất định hẳn sẽ tự đâm mắt mình.

Phương Hiền Thanh nhìn Hộ Lạc thay đổi biểu tình, dường như tâm tình không tồi? Nói: “Hộ sư đệ, không biết...”

“Ta đã nói ta sẽ không suy nghĩ.” Còn chưa nói xong, Hộ Lạc đã lạnh mặt ngắt lời Phương Hiền Thanh, quay người đi. So với Phương Hiền Thanh, Diệp Vu Thời cao tay hơn nhiều, ít nhất khi ở chung với Diệp

Vu Thời, mấy thứ âm mưu quỷ kế này nọ hẳn vĩnh viễn không cần lo lắng, chỉ cần nắm chặt kiếm trong tay là được.

Diệp Vu Thời và Phương Khác cùng biến mất, Phương Khác đó hẳn biết, Diệp Vu Thời từng nhắc đến vài lần, tổng kết lại bình luận hai chữ – đáng nghi.

Nhưng Diệp Vu Thời lại nhiều lần cứu Phương Khác, lần này mất tích, hẳn có một loại trực giác, nhất định không thoát khỏi can hệ với Phương Khác.

Phương Hiền Thanh bị Hộ Lạc bỏ lại sau lưng, sắc mặt có chút khó coi.

43. Chương 43: Thông Huyền Kinh 1

Trong hẻm nhỏ hẻo lánh ở thành Bạch Cáp, Phương Khác nhìn túi chứa đồ của Diệp Vu Thời, ký hiệu linh thức của Diệp Vu Thời trên túi chứa đồ đã bị xóa đi, không biết Diệp Vu Thời bảo Ti Lan mang gì tới cho y.

Thử dùng linh thức thăm dò, Phương Khác chớp mắt, vẻ mặt vui sướng, điều động linh thức, trên tay xuất hiện một thanh trường kiếm cấu tạo bình thường hình lá liễu kiểu chuôi đẹp. Cầm trong tay hơi nặng, màu vỏ kiếm thiên về thanh đồng tỏ rõ vẻ âm trầm, rút kiếm ra vang keng một tiếng, thanh âm thanh thúy.

Nhìn kỹ trên thân kiếm có một tầng màu lục mỏng, ánh sáng kiêu này là Thúy Kiệp, lúc chế tạo thanh kiếm này bên trong chắc có thêm không ít Thúy Kiệp. Mà Thúy Kiệp, y nhớ là Diệp Vu Thời luyện cho Ti Lan.

Nghĩ đến đây, Phương Khác chợt thấy trên chuôi kiếm có khắc một chữ “Tam” thể tiểu triện. Phương Khác chỉ cảm thấy cảm nín, tên của thanh kiếm này, chỉ gọi là Tam. Tại sao Diệp Vu Thời lại đặt tên cho thanh kiếm này là “Tam”, là vì đây là một linh kiếm tam phẩm sao? Ha ha... chẳng lẽ là linh kiếm tam phẩm thì y sẽ không nhìn ra sao? Kỳ thật Diệp Vu Thời chỉ cảm thấy không cần thiết, chê phiền đúng chứ? Phương Khác thoáng cái nhận ra chân tướng, tay thì vuốt nhẹ lên thân kiếm.

Thanh kiếm này, y rất thích. Phương Khác giơ ngang thanh kiếm lên, ước lượng rất nhẹ, chỉ cảm căng kiếm làm vài động tác đơn giản, lại cứ như không có vật gì.

Cho dù là kiếm tam phẩm, kiếm này cũng là thượng phẩm trong linh kiếm tam phẩm.

Phương Khác cười lộ răng, cảm giác buồn ngủ gặp chiều mạnh thật kỳ diệu.

Cười híp mắt sờ kiếm một hồi, Phương Khác lại lục túi chứa đồ... cái gì cũng không có? Phương Khác lại lục, sờ được một khối bằng da, phía trên viết kín khẩu quyết. Phương Khác trải ra, nhìn kỹ ba chữ lớn “Thông Huyền Kinh” phía trên. Bên dưới rõ ràng là pháp quyết... càng nhìn càng kinh tâm, đây là pháp quyết về huyền thuật, Phương Khác xem đến nhập thần.

Cho đến khi giữa mày cảm thấy đau đớn, Phương Khác mới hoàn hồn, không khỏi giật mình. Vừa rồi y đã nhập mê, pháp quyết này cũng thật lợi hại.

Phương Khác định thần, lần này chỉ đơn giản quét mắt một cái mới phát hiện phía dưới miếng da bị xé mất một miếng, nhìn vết tích bị xé còn rất mới chắc là mới xé gần đây. Nhìn nhìn, Phương Khác lấy ra bản đồ bằng da mà Ti Lan từng trao đổi với y. So sánh một hồi, sau đó để dưới mũi người... chất liệu như nhau, thủ pháp xử lý như nhau.

Pháp quyết này là Ti Lan bỏ vào.

Còn tại sao Ti Lan lại đưa pháp quyết này cho y, y nghĩ y hiểu. Vì trong pháp quyết này bao hàm cách sử dụng huyền thuật dịch dung diện mạo, cho dù người khác dùng linh thức cũng không thể nào phân biệt. Nhưng nếu đối phương tu vi cao hơn quá nhiều, chẳng hạn hiện tại y là trúc cơ, nếu đối phương là tu sĩ kỳ nguyên anh thì có thể nhìn thấu y.

Mà phần nội dung bị xé đi là gì y không biết. Đại khái cũng là cách vận dụng khác của huyền thuật đi. Ánh mắt Phương Khác trở nên phức tạp, phải biết yêu tộc nổi danh với huyền thuật, pháp quyết này không phải vật bình thường.

[Thông Huyền Kinh] không khó hiểu như những pháp quyết khác, ngược lại rất dễ hiểu. Bên trong trừ huyền thuật dịch dung còn bao gồm rất nhiều huyền thuật khác, thậm chí còn có cả một vài nội dung của ảo trận.

Thứ tốt. Phương Khác bỏ pháp quyết lại túi chứa đồ, tìm tiếp, lần này là một bức thư. Thư của Diệp Vu Thời.

Phương Khác mở ra xem, nội dung thư rất đơn giản.

[Phương Khác, đợi tin ta ở thành Nguyệt Quế.]

Có câu chữ như người, chữ của Diệp Vu Thời quả thật về một phương diện nào đó đã tiết lộ tính cách của hắn. Một mặt Diệp Vu Thời biểu hiện ra chính là quân tử khiêm nhường, ôn nhuận như ngọc. Nhưng chữ này, giữa nét bút lại lộ ra nhuệ khí.

Nhìn bức thư ngắn ngủi, Phương Khác khẽ chau mày, hiển nhiên là bút tích để lại trong lúc khẩn cấp, nếu không với tính cách của Diệp Vu Thời sẽ dần dò rõ ràng hơn.

Thành Nguyệt Quế. Diệp Vu Thời cũng dò la được đến thành Nguyệt Quế rồi? Xem ra phải lập tức đến thành Nguyệt Quế thôi.

Thuận tiện Phương Khác cũng dọn túi chứa đồ của mình một chút. Càng nhìn càng chán, má ơi... ngay cả tích cốc đan cũng chỉ còn lại nửa bình, thương được càng ít. Vốn linh thạch trên người y còn đủ, nhưng sau khi rời khỏi môn phái mới phát hiện linh thạch tiêu phí trên ngưng khí đan là nhiều nhất.

Ngưng khí đan là đan được tu sĩ thường dùng, hằng ngày dùng để tu luyện. Nhưng phẩm cấp bất đồng, tu sĩ luyện khí phần lớn dùng ngưng ngưng khí đan từ nhất đến tam phẩm, mà kỳ trúc cơ thì dùng ngưng ngưng khí đan trên tứ phẩm đến dưới lục phẩm.

Diệp Vu Thời tinh thông phù lục, cũng có dính đến luyện khí, tiếc rằng... hắn không biết luyện đan. Đương nhiên nếu người có một dòng linh mạch hoặc một nơi tràn đầy linh khí tự nhiên người không cần ngưng ngưng khí đan. Ngặt nỗi tình huống của Diệp Vu Thời và Phương Khác đều không phải, cho nên sau khi dùng xong lượng tồn tích trữ môn phái phát cho trước kia, thì chỉ có thể dùng linh thạch mà mua. Vì thế tốn không ít linh thạch cho ngưng ngưng khí đan, hiện tại linh thạch trên người Phương Khác chỉ vừa đủ ngồi thuyền bay đến thành Nguyệt Quế.

Đáng lý bùa trên tay y bán ra một phần cũng đủ để đổi linh thạch dùng, nhưng y đã đưa bùa cho Ti Lan. Phải nghĩ cách sinh tài thôi, chỉ săn linh thú hay thu thập linh dược căn bản không đủ. Có lẽ... nghĩ đến linh thạch phải dùng để mua linh dược, Phương Khác lấy từ túi chứa đồ ra thẻ ngọc [Luyện đan nhập môn]. Đây là thẻ ngọc y lấy từ môn phái. Nhưng không có đan hỏa, y muốn luyện đan chỉ có thể đi thuê đan phòng, còn cần mua dược liệu...

Phương Khác ngẫm nghĩ, chuyện linh thạch còn không vội, hiện tại quan trọng là phải học được cách dịch dung, nếu không bị yêu vệ phát hiện, vậy chẳng có quả ngon mà ăn.

Tại nơi thuyền bay đậu trong khu buôn bán tự do ở thành Bạch Cập, tu sĩ qua lại không ngừng. Trong đó chiếc thuyền bay đến thành Nguyệt Quế đặc biệt thu hút, vì trên chiếc thuyền bay này không chỉ có nhi tử duy nhất của thành chủ thành Bạch Cập là Bạch Cập Thiên, mà còn có Đông Thanh Kết của tộc Đông Thanh. Hai đội nhân mã này gặp nhau trên chiếc thuyền bay khiến rất nhiều người chú ý. Dù sao mọi người ai chẳng biết chút chuyện của phủ thành chủ và tộc Đông Thanh?

Không ngờ Bạch Cập Thiên này lại đi cùng thuyền bay với Đông Thanh Kết. Thực làm người ta nghĩ hoài không hiểu. Phủ thành chủ và tộc Đông Thanh đều có thuyền bay chuyên dụng của mình, sao lại chạy đến khu mua bán ngồi thuyền bay chứ?

Nhưng vì hai người lần này hành động cá nhân, nếu ngồi thuyền bay của nhà mình đến thành Nguyệt Quế khó tránh phải giao thiệp với thế lực tại đó.

Mà trên chiếc thuyền bay này, còn có một người mười tám mười chín tuổi, dung mạo bình thường không có gì đặc biệt, mặc trang phục ngắn màu lam bình thường, ở thắt lưng không có phục sức gì. Người này chính là Phương Khác.

Linh kiếm tam phẩm không thể rêu rao trên phố, túi chứa đồ có ký hiệu đường vân phái Côn Luân cũng không thể bại lộ, cho nên toàn thân Phương Khác từ trên xuống dưới chẳng có thứ gì đáng tiền.

Sau khi lên thuyền thấy Đông Thanh Kết, ngoài mặt Phương Khác không thể hiện gì, nhưng trong lòng thì rất căng thẳng. Nhưng nghĩ đến diện mạo hiện tại của mình, Đông Thanh Kết sẽ không nhận ra, y lại yên tâm, tìm một bàn trống ngồi xuống.

Trên thuyền bay này tuy không có phòng riêng như thuyền bay nhỏ của phái Côn Luân, nhưng bố trí rất rộng rãi. Trong thuyền bay là một đại thánh hình chữ nhật lớn, bày rất nhiều bàn ghế. Trên bàn có linh trà, linh tửu, linh quả tùy ý người sử dụng. Còn có bình phong và bồ đoàn để thư giãn. Nếu không thích ở chung với người khác, vậy dùng bình phong ngăn cách, liền sẽ có một không gian riêng, đả tọa, tu hành đều được.

So với ngự kiếm, ngồi thuyền bay không những tiết kiệm thời gian mà còn là một loại hưởng thụ.

Phương Khác đương nhiên phát hiện bầu không khí căng thẳng giữa đội người của Đông Thanh Kết và đội người của Bạch Cập Thiên, y chuyển mắt lên người Bạch Cập Thiên.

Mắt phương nương cao, môi mỏng nhẹ mím, trên mặt cứ vô ý lộ ra tự kiêu. Còn có một thân cảm y người bình thường mặc không nổi, phù văn phía trên có cấp bậc không thấp. Thắt lưng kia, là không gian chứa đồ, mà ngọc mang theo rõ ràng cũng là linh khí. Kiếm trên tay là Lưu Hỏa kiếm tam phẩm, toàn thân đỏ rực. Ngọc quan trên tóc chắc cũng là linh khí. Còn có ủng dưới chân, là ủng Tật Phong, xem ra phẩm cấp cũng không thấp. Trên ngón tay là một chiếc nhẫn trang nhã, đương nhiên Phương Khác sẽ không cho rằng đây là nhẫn bình thường. Một thân thể này vừa nhìn đã biết đây là công tử ca nhà nào đấy, toàn thân lộ ra phong phạm quý khí.

Phương Khác nhìn Bạch Cập Thiên như nhìn một đồng linh thạch di động. Bình thường mà nói, tu sĩ kỳ trúc cơ sẽ không mặc rêu rao như thế, như Đông Thanh Kết ngồi bên cạnh, cùng là xuất thân từ đại gia tộc, nhưng so với Bạch Cập Thiên thì giản dị hơn nhiều. Vì tu sĩ trúc cơ tại tu tiên giới vẫn thuộc phạm vi hồng mềm, đương nhiên đây là nói người bình thường.

Loại người ra ngoài còn có bao nhiêu hộ vệ đi theo như Bạch Cập Thiên, đương nhiên không thuộc dạng hồng mềm. Phương Khác suy tư một chút, đội người này đại khái là của phủ thành chủ.

Ngay lúc Phương Khác đang đánh giá đối phương, ánh mắt Bạch Cập Thiên cũng quét qua. Ngay thoáng đó, ánh mắt hai người chạm nhau. Sau đó rời đi, Phương Khác là chột dạ, Bạch Cập Thiên là chẳng để tâm.

Người đánh giá giống Phương Khác không phải số ít, mọi người đều muốn xem xung đột giữa Bạch Cập Thiên và Đông Thanh Kết, nhưng bọn họ phải thất vọng rồi, Bạch Cập Thiên và Đông Thanh Kết qua một hồi đều dựng bình phong lên.

Phương Khác nhìn nhìn rồi cũng che bình phong lại, vùi đầu vào trong kiếm quyết vô danh Thái A cho. Thứ thứ nhất của kiếm quyết [Nhất Triều Nhất Tịch] y đã học xong, nhưng y không tìm được cảm giác theo ý đã nói trong kiếm quyết [Nhất triều nhất tịch, triều tịch dâng lên, là lúc trắng xuống]. Ngược lại Thái A kiếm quyết xuất hiện trong đầu, làm nhiều loạn tư duy của y. Đợi khi Phương Khác tỉnh khỏi nhập thần, thuyền bay đã đi được bảy ngày, đã đến thành Nguyệt Quế.

Mà hai đội nhân mã của Bạch Cập Thiên và Đông Thanh Kết cho đến khi thuyền bay đi được tròn bảy ngày đến thành Nguyệt Quế, cũng không có bất cứ va chạm hay giao thiệp gì.

Thuyền bay vững vàng đáp xuống đất, đã đến thành Nguyệt Quế.

Phương Khác đợi hai đội tu sĩ xuống thuyền bay rồi mới không nhanh không chậm đi xuống. Vừa ra khỏi thuyền bay, Phương Khác bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ. Thành Nguyệt Quế nằm ở rìa đại lục Thanh Hoa, thuộc khu vực ven biển. Mà thuyền bay này dừng ở một chỗ cao, đủ để cúi nhìn toàn thành Nguyệt Quế.

Nhìn qua như thế, có thể thấy một vùng biển lớn mênh mông. Đứng trước biển rộng, thành Nguyệt Quế, một trong chín cổ thành trở nên nhỏ bé đi nhiều. Lúc này Phương Khác không phải đang cảm thán biển rộng, mà đang nghĩ rìa đại lục Thanh Hoa là biển, rìa đại lục Cửu Châu theo y biết cũng là biển, không biết đi từ biển thì có thể xuyên đại lục không, như vậy thì không cần đến trận truyền tống nữa.

Cũng chỉ trong một lúc Phương Khác đứng đó, một tu sĩ trong đội tu sĩ thành Nguyệt Quế ngênh tiếp đám người Bạch Cập Thiên thấy mặt Phương Khác, đáy mắt lóe tinh quang. Trên gương mặt mỹ lệ lộ vẻ yêu diễm xuất hiện một tia hứng thú. Trong lòng mặc niệm ba chữ [Thông Huyền Kinh].

44. Chương 44: Thông Huyền Kinh 2

Phương Khác chuyển tầm mắt, nhìn sang đội ngũ của Bạch Cập Thiên. Vừa rồi có cảm giác bị nhìn trộm, Phương Khác đảo mắt qua vài người, cuối cùng dừng trên một nữ tu sĩ mặc trường bào tay rộng màu tím, tu vi sêm sêm với Phương Khác.

Người này cực đẹp, so với Tiêu Xương Thu lạnh như băng sương, Thượng Quan Bình Thục yếu điệu, toàn thân nữ tu sĩ này lộ ra cảm giác yêu diễm, đặc biệt là mi gian, tiếc rằng Phương Khác trừ cảm thấy cô có ngoại hình không tồi thì chẳng còn cảm giác gì nữa.

Không ngờ, nữ tu sĩ không tránh né nhìn qua, mỉm cười đầy hàm ý với Phương Khác. Phương Khác rất quái lạ... chẳng lẽ y bị nhìn ra cái gì sao?

Phương Khác không ở lại nữa, trực tiếp đi về phía mấy tiểu hài khoảng tám chín tuổi. Những tiểu hài này, chính là nhờ vào việc chỉ đường và giới thiệu vài tình huống cơ bản cho tu sĩ ngoại lai để kiếm linh thạch. Mỗi khu mua bán đều có tiểu hài như thế tồn tại.

“Đạo nhân, không biết có thể giúp gì cho ngài không?” Tiểu nam hài búi tóc trên đỉnh, lanh lợi lại đón.

Phương Khác cười cười, hơi cong lưng nói: “Ta muốn biết từ lâu, thương hành nổi tiếng tại thành Nguyệt Quế, còn có phân bố của tu thất.” Nói xong đưa ra một khối linh thạch.

Tiểu hài lanh lợi lấy ra một tờ bản đồ bằng da cho Phương Khác, con mắt tròn vo đảo đảo: “Đạo nhân, ngài có thể thuê ta dẫn đường, một ngày chỉ cần ba khối linh thạch, tùy ngài sai phái.”

Phương Khác cười lắc đầu, rồi thẳng người dậy, tiểu hài đó cũng rất có mắt nhìn, không quán lấy mà đứng về chỗ cũ. Y mở bản đồ ra xem, ghi chú đơn giản rõ ràng, bản đồ này không tồi. Sau khi ghi nhớ, Phương Khác cũng không ngại kiểm, chỉ chậm rãi đi tới khu mua bán tự do.

Bên tai là các tiếng rao gọi, linh khí linh thú loe loe linh quang không biết bao nhiêu. Nhưng trên thực tế Phương Khác không có nhận tẫn như y biểu hiện ra. Ánh mắt kia như bóng với hình, y biết e rằng nữ tu kia đã đi theo y, rốt cuộc chỗ nào gợi lên hứng thú của đối phương chứ? Rõ ràng hiện tại y bình thường đến không thể bình thường hơn mà.

Phương Khác quẹo trái rẽ phải trong đám người, nhưng ánh mắt đó vẫn luôn tồn tại, theo sát Phương Khác không chịu bỏ đi. Phương Khác liếc mắt, nữ tu kia đi theo sau y chỉ cách ba người. Tu sĩ xung quanh dường như không phát hiện điểm nào bất thường. Cho dù tu tiên giới có nhiều mỹ nhân, nhưng mỹ lệ yêu diễm như thế không nhiều, chỉ dựa vào tướng mạo của nữ tu này đi giữa khu buôn bán thì phải dẫn lên náo động không nhỏ chứ. Nhưng ánh mắt của tu sĩ tại khu mua bán căn bản chưa từng dừng lại trên người nữ tu, tựa như vô cùng bình thường, nhưng chính điểm này mới là không bình thường.

Nữ tu chậm rãi nhếch môi cười với Phương Khác, thái độ quang minh lỗi lạc căn bản không giống như đang đi theo y.

Phương Khác cười cười, dứt khoát ra vẻ nhân nhả ôm kiếm đứng lại, đợi nữ tu bước qua.

Nữ tu tươi cười khéo léo chậm rãi bước qua, nụ cười càng thêm sáng lạn. Mà khu mua bán như đổi một quang cảnh, tiếng rao náo nhiệt thoáng cái biến mất, khói mù lớn vờn.

Là huyền thuật, huyền thuật công tâm, chỉ cần tâm không bị huyền hoặc, huyền thuật tự giải. Y thật muốn xem thử người này giở trò gì. Phương Khác ấn tay lên chuôi kiếm, toàn thân nhìn như buông lỏng, thật ra đã tiến vào trạng thái phòng bị.

Trong lúc sương khói luẩn quẩn, một cánh tay thon dài đột nhiên xuất hiện, chậm rãi gác lên cổ Phương Khác, nữ tu đó đã đứng sau lưng y, tựa lên người y, cái cằm nhọn gác lên vai y, sóng mắt nữ tu lưu chuyển, yêu diễm tràn trề, không khí ái muội mà tràn đầy sức dãn.

“Đạo hữu, tương phùng tức có duyên, gặp được là tốt, hà tất phải vội bỏ đi như vậy chứ?” Giọng nói thấp trầm vang lên bên tai Phương Khác, mang theo cảm giác tiết tấu đặc biệt, cứ như mỗi chữ đều đánh vào lòng người, làm tim run rẩy.

Đây là... sắc dụ?

Phương Khác cầm nín, đây đã là lần thứ hai rồi, lẽ nào trông y giống người dễ bị dụ dỗ vậy sao? Có điều là một nữ nhân, một mỹ nữ, giọng nói thấp trầm như vậy có phải hơi không hợp không?

Ánh mắt Phương Khác vô cùng tỉnh táo.

Nữ tu thấy thế, đáy mắt lóe qua nghi hoặc. Sau đó xoay người muốn vòng ra trước mặt Phương Khác, nhưng chợt giật mình. Hơi lạnh ở cổ làm động tác của nàng khựng lại. Người này quả nhiên không chịu một chút ảnh hưởng nào, có người cũng luyện Thông Huyền Kinh như y, hơn nữa cũng dùng thân nam nhi luyện, nghĩ đến đây nữ tu cười nhạt. Đúng là đồng bệnh tương liên.

Sương khói nồng hơn, nữ tu bị Phương Khác gác kiếm lên cổ chậm rãi biến mất như sương khói.

Phương Khác nhíu mày, huyền thuật thay đổi rồi... mọi thứ trước mắt y như xoay chuyển, đầu choáng mắt hoa, tim không hiểu sao đập gia tốc, huyết quản tựa như sắp nổ. Nữ tử đó lại quần lên lần nữa, tựa vào lòng Phương Khác, phả khí như lan.

Tiếc rằng trừ choáng đầu hoa mắt ra, Phương Khác không có cảm giác gì khác. Y một tay che đầu, một tay khó chịu muốn đẩy nữ tu ra, chuyển mắt nhìn, nào như bị sét đánh.

Nữ tu tựa trong lòng y để lộ bờ vai, y sam bán mở, cứ nhìn xuống tiếp như thế, không sót thứ gì.

Mặt Phương Khác đỏ rực, ngón tay đang kéo người bắt đầu run rẩy. Nữ tu động mày, vẻ đắc ý hiện lên trên mặt.

Giây tiếp theo, vẻ đắc ý của ‘nữ’ tu thoáng cái biến mất. Sương khói tan đi, hai người vẫn ở giữa khu mua bán, xung quanh là các tu sĩ tới tới lui lui.

Phương Khác mấp máy môi, cảm kiếm đã rút ra vào lại vỏ. Vẻ mặt có hơi vẩn vơ, không thể tin nổi nhìn tu sĩ bị nội thương vì huyền thuật bị phá. Má ơi... tam quan của y được đổi mới rồi, rõ ràng tướng mạo thể này, rõ ràng còn nữ nhân hơn nữ nhân... sao lại là nam chứ? Nhưng ngực quả thật phẳng lì không cần nghi ngờ. Y có một cổ xúc động muốn tự đâm mắt mình, nam nhân yêu diễm mỹ lệ đến thế.

Một nam nhân, sử dụng huyền thuật dụ hoặc với y. Thế giới này quả nhiên là thế giới huyền huyền. Mặt Phương Khác vẩn vơ, một người chính trực như y...

Khoản Đông Nhiên lau tơ máu bên khóe, không dám tin nhìn Phương Khác. Người này có thể đơn giản phá giải huyền thuật của hắn, còn nhanh chóng như thế. Hắn luôn rất tự tin về bề ngoài của mình. Nhưng người này lại mang vẻ mặt chán ghét như thấy quỷ.

“Người là nam?” Nửa ngày sau Phương Khác mới nói được một câu thế này.

Khoản Đông Nhiên nghe thế sửng sốt rồi cắn răng nói: “Chẳng lẽ đạo hữu còn cho rằng ta là nữ nhân hay sao? Ta giống nữ tử chỗ nào?” Khoản Đông Nhiên mạnh bạo chỉnh lại y sam của mình. Phương Khác nhìn lại, đây là đạo bào kiểu nam chứ không phải đạo bào bông kiểu nữ, hơn nữa còn có hầu kết.

“Chỗ nào cũng giống.” Phương Khác đánh giá Khoản Đông Nhiên từ đầu đến chân, bĩu môi đáp.

Khoản Đông Nhiên đen mặt nói: “Nếu không phải người luyện Thông Huyền Kinh, người cho rằng người có thể thấy diện mạo thật của ta sao? Nếu không phải người luyện Thông Huyền Kinh, huyền thuật khác đối với người căn bản không có tác dụng, thì ta sẽ dùng loại huyền thuật này sao?”

Hóa ra người này cũng dịch dung giống y, cho nên tướng mạo hần như thế nhưng những tu sĩ khác không nhìn ra gì. Chẳng qua y luyện Thông Huyền Kinh rồi mới nhìn thấy được diện mạo thật của người này. Đẹp hơn cả nữ nhân... chắc, về một trình độ nào đó mà nói thì rất phiền phức nhỉ. Nhưng y có thể nhìn thấu dịch dung của người này, vậy có phải người này cũng nhìn thấu dịch dung của y? Phương Khác siết tay cầm kiếm.

“Trong khu mua bán cấm đấu đá riêng tư. Người dám làm gì tại khu mua bán sao? Mà ta chỉ cần la một tiếng, Phương Khác trên lệnh truy nã của yêu phủ đang ở tại đây, người nói xem sẽ có hậu quả gì?” Khoản Đông Nhiên hạ giọng không chút che giấu đắc ý, tùy tiện nhổ cọng tóc rũ bên má, thái độ có thể nói là thông dong tự đắc.

Phương Khác nhìn Khoản Đông Nhiên một cái, tay nhẹ siết chuôi kiếm, miệng mấp máy vô thanh, ‘xem người la lên trước, hay ta rút kiếm trước’. Uy hiếp trắng trợn, hiển nhiên Khoản Đông Nhiên đã nhìn rõ. Hai người không ai động trước, chỉ là trên mặt đều tươi cười.

Khoản Đông Nhiên là cười đắc ý, Phương Khác là cười xác định.

Chơi trò tâm lý chiến với ta? Người còn non lắm. Phương Khác ra vẻ băng quơ vuốt thân kiếm, linh lực toàn thân vận hành đến nhanh nhất. Đứng gần một kiếm tu như thế, là cách làm ngu xuẩn. Rõ ràng Khoản Đông Nhiên quá mức tự tin với huyền thuật của mình. Trong tình huống này, trừ khi Khoản Đông Nhiên là thể tu thuộc dạng cận chiến, nếu không chỉ trong một tức Phương Khác đã có thể khiến hắn không thể lên tiếng. Hai người nhìn nhau một cái, sau đó nụ cười của Khoản Đông Nhiên cứng lại, nhưng biểu tình trong thoáng đó lại bị Phương Khác bắt được. Y biết y thắng rồi. Phương Khác cười rục rử.

“Đạo hữu, tại hạ Khoản Đông Nhiên. Hai mươi tuổi, tu luyện Thông Huyền Kinh ba năm.” Khoản Đông Nhiên dời bước, tùy tiện đứng cạnh Phương Khác.

“Phương Khác, tu luyện Thông Huyền Kinh mười lăm ngày.” Phương Khác cũng quay người, hai người cứ thế sóng vai mà đi, nếu bỏ qua tay Phương Khác siết chặt chuôi kiếm, tay giấu trong tay áo của Khoản Đông Nhiên cũng lặng lẽ vận pháp quyết, thì hai người rất giống bằng hữu đi dạo ở khu mua bán.

“Người nói dối cũng phải nói cao siêu chút chứ. Mười lăm ngày, người luyện được đến mức độ này?” Khoản Đông Nhiên liếc mắt nhìn Phương Khác, rõ ràng không tin. Chỉ mới mười lăm ngày Phương Khác đã dịch dung được hoàn mỹ như thế, hắn không tin. Ban đầu lúc hắn tu luyện Thông Huyền Kinh phải qua nửa năm mới có thể làm được như thế, sư phụ còn nói hắn có thiên phú thông tuệ, thích hợp tu luyện Thông Huyền Kinh. Khoản Đông Nhiên nghĩ đến đây sắc mặt trở nên khó xem, nếu không phải lệnh sư khó trái, ai sẽ nguyện ý tu luyện Thông Huyền Kinh? Thông Huyền Kinh đáng chết, thuật pháp đáng chết, thà vác đao đi chém người còn thoải mái hơn.

“Nếu không cần bao lâu?” Phương Khác vặn lại.

Đột nhiên, trên bầu trời thành Nguyệt Quế, một thanh âm lãnh liệt vang lên.

“Tiểu bối, nếu người nguyện bái làm môn hạ của ta, ta sẽ tha chết cho người.” Mang theo ngữ điệu uy áp của tu sĩ thượng vị, vang vọng khắp thành Nguyệt Quế.

Phương Khác và Khoản Đông Nhiên đồng thời ngẩng đầu.

Chỉ thấy phía trên thành Nguyệt Quế, một tu sĩ bạch y cầm kiếm mà đứng. Mày mắt lạnh lẽo, cúi nhìn tu sĩ nhếch nhác đứng trên nóc nhà như nhìn một con kiến.

“Sư, sư bá?” Khoản Đông Nhiên thấy thế ngẩn ngơ nói: “Ngài ấy bề quan xong rồi?” Sau đó trên mặt Khoản Đông Nhiên xuất hiện tuyệt vọng sâu thẳm. Sư bá xuất quan, nói rõ ngày tháng tốt lành của hắn đã hết.

Nhưng ánh mắt Phương Khác lại đặt trên người khá nhếch nhác trên nóc nhà kia: “Diệp Vu Thời?”

“Trời ơi... đó không phải là Cầu Cốt kiếm sao? Sao, sao lão nhân gia lại ra rồi?”

“Thành Nguyệt Quế lại không được an bình rồi... lúc ngài ấy bế quan, thành Nguyệt Quế mỹ lệ an tường biết bao.”

“Cầm miệng, Cầu Cốt kiếm đạo nhân là người các ngươi có thể nghị luận sao. Nhưng tên tiểu tu sĩ kia là ai? Nếu là ta hiện tại sẽ lập tức dập đầu bái sư.”

Tu sĩ ở khu mua bán xôn xao nghị luận, rõ ràng danh tiếng của tu sĩ bạch y kia rất vang dội tại thành Nguyệt Quế, tu sĩ nghị luận ông cũng phân làm hai loại, tốt xấu bất đồng.

“Sư bá của ngươi?”

“Người quen của ngươi?”

Phương Khác và Khoản Đông Nhiên đồng thời quay đầu nhìn đối phương nói.

45. Chương 45: Bại Lộ Thân Phận 1

“Căn cốt của ngươi rất tuyệt, học kiếm pháp Cầu Cốt của ta là chọn lựa tuyệt vời. Đừng chấp mê bất ngộ nữa.” Cầu Cốt kiếm lạnh giọng nói, tay trái cầm thanh trọng kiếm, tay phải cầm một khối ngọc bội màu máu.

Diệp Vu Thời lạnh mặt, trên tay cầm một cái mặt nạ bị chém làm hai. Quanh người là mười đốm Băng Lưu Diệm xoay chuyển. Sau khi hắn đột phá kim đan ở tầng hai yêu phủ, đã ra khỏi yêu phủ, không ngờ lại gặp phải người này, vừa gặp hắn đã nói gì mà hắn thích hợp kiếm đạo chứ không thích hợp ngũ hành thuật pháp. Còn nói thích hợp với hắn nhất là Vô Tình kiếm đạo. Sau đó tên tu sĩ tự xưng Cầu Cốt kiếm trước mặt dễ dàng đoạt đi [Ảnh Bích] của hắn, đánh giá hắn một phen. Rồi cho hắn hai lựa chọn bái nhập môn hoặc chết.

“Tiền bối, thứ cho ta không thể tuân lệnh.” Diệp Vu Thời lớn tiếng đáp.

“Quá không công bằng, ta tư chất tốt như vậy còn bị chê. Tư chất của Diệp Vu Thời đó tốt cỡ nào chứ, còn cần sư bá của ta uy hiếp bái sư? Đã thế còn không nguyện ý.” Khoản Đông Nhiên nói, ngữ khí đầy ai oán.

Tuy Diệp Vu Thời có vẻ nhếch nhác, nhưng thực tế lại không bị thương, Phương Khác nhìn màu sắc của Băng Lưu Diệm đã nhạt hơn, theo số lượng này Diệp Vu Thời đã kết thành kim đan rồi nhỉ? Phương Khác nhìn về mặt Diệp Vu Thời, linh lực vận chuyển nhanh hơn rồi. Y có thể khẳng định tâm trạng của Diệp Vu Thời hiện tại cực tệ. Mà lúc này, Diệp Vu Thời đã bại lộ trước mặt yêu phủ, tuy lực khống chế của yêu phủ tại thành Nguyệt Quế không bằng ở thành Bạch Cập, nhưng yêu vệ nhất định sẽ có hành động. Như vậy cực kỳ bất lợi cho Diệp Vu Thời, mà tình trạng thế này muốn thoát thân dưới tay Cầu Cốt đạo nhân cũng không phải chuyện dễ.

Nếu Khoản Đông Nhiên là sư đệ của Cầu Cốt đạo nhân đó, vậy bắt Khoản Đông Nhiên thì sao? Mắt Phương Khác đảo đảo.

“Làm gì? Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi bắt ta uy hiếp sư bá, ngài ấy sẽ chọn giết ta trước rồi lại giết ngươi.” Khoản Đông Nhiên trợn mắt nhìn Phương Khác rồi hơi ngẩng đầu nhìn hướng đó, nhàn nhạt nói: “Sư bá của ta tu Vô Tình kiếm đạo.”

Vô Tình kiếm đạo? Vậy thật phiền phức. Tu sĩ tu Vô Tình kiếm, bình thường đều vô cùng cường đại, cường đại hơn nữa không dao động, sát tâm rất nặng.

Đã có mấy yêu vệ tụ tập tới đó, Phương Khác nhẹ điểm mũi chân, từ nóc nhà phi tới Nguyệt Quế lâu chỗ Diệp Vu Thời đang ở.

“Ê? Đợi ta với, ta cũng đi.” Khoản Đông Nhiên theo sát phía sau, không dễ gì phát hiện có người cũng tu luyện Thông Huyền Kinh, hắn không thể bỏ qua đơn giản như thế được, hơn nữa Phương Khác này còn không bị hắn dụ hoặc. Đáy mắt Khoản Đông Nhiên cháy bùng ngọn lửa, Phương Khác này rất thú vị.

“Ừa? Người đó là người mặt nạ! Ta nhận ra mặt nạ trong tay hấn, hấn chính là người mặt nạ ở tầng hai yêu phủ!” Trong đám người, không biết ai la lên như thế. Lập tức tất cả mọi người đều nhìn cái mặt nạ bị chém thành hai nửa trong tay Diệp Vu Thời. Một cái mặt nạ màu trắng đơn giản không có bất cứ dấu hiệu nào.

“Nhưng hấn không phải là một trong bốn người trên lệnh truy nã của yêu phủ sao? Tên là Diệp Vu Thời gì đó? Tiền thưởng rất cao đó.”

“Thật rồi... là người mặt nạ.”

“Người mặt nạ là ai?” Có tu sĩ không hiểu hỏi.

“Người nhất định mới vào yêu phủ gần đây đúng không, ta cho người biết, chính người mặt nạ này chỉ dùng một chiêu đã đánh bại Hoàng Linh Tuệ Minh, sau đó liên tục thắng hơn mười võ đài. Đáng sợ hơn là, nghe nói hấn không phải thông qua phù văn của ngôi sao huyết mạch để ra khỏi yêu phủ, mà trực tiếp lao ra. Chắc chắn, yêu vệ không kịp phòng bị, tử thương thảm trọng.”

“Không thể nào? Hoàng Linh Tuệ Minh bại dưới tay hấn? Là Hoàng Linh Tuệ Minh đệ nhất cao thủ kỳ kim đan của tộc Hoàng Linh thành Du Đồng đó sao?”

“Sao lại không phải chứ? Người không tin ta? Có thể đi hỏi tu sĩ khác mà, mọi người đều biết chuyện này.”

Dứt lời, tu sĩ khác quả thật cũng phụ họa, chứng minh tu sĩ này không nói xạo. Lúc này Phương Khác đã đứng trên con đường của Nguyệt Quế lâu cùng các tu sĩ khác vây xem tình hình. Phương Khác nghe sự tích anh dũng của Diệp Vu Thời tại yêu phủ, bất giác cười lên. Diệp Vu Thời từng nói muốn giết vào yêu phủ, không ngờ cuối cùng là giết ra yêu phủ.

“Cầu Cốt đạo nhân, người này là tội phạm yêu phủ truy nã, ngài hãy giao hấn cho chúng tôi đi.” Lúc này lại có một bóng người xuất hiện phía trên thành Nguyệt Quế, chính là Vệ Mâu Lưu mặc hắc y.

Mấy đội yêu vệ đã bao vây tầng tầng Nguyệt Quế lâu này, mấy trăm mũi tên nhắm vào Diệp Vu Thời.

Chuyện phát triển theo hướng tệ nhất mà Phương Khác nghĩ đến, hơn nữa còn chưa chấm dứt.

“Vệ Mâu Lưu? Bảo thủ hạ của người tránh xa ta một chút.” Cầu Cốt kiểm nhìn Vệ Mâu Lưu, lạnh giọng nói: “Đừng trở ngại ta thu đồ.”

“Thu đồ? Ha ha.” Vệ Mâu Lưu cười lạnh: “Cầu Cốt à Cầu Cốt, người có biết Diệp Vu Thời này xuất sư từ môn phái nào không?”

Phương Khác nghe câu này, tim siết chặt, thả chậm bước chân, lặng lẽ len vào đám tu sĩ trên đường.

“Bất kể trước kia hấn xuất từ môn phái nào, hiện tại hấn phải bái làm môn hạ của Cầu Cốt ta.” Cầu Cốt đạo nhân khinh thường nhìn Vệ Mâu Lưu một cái.

Vệ Mâu Lưu vẫn cười châm biếm: “Cầu Cốt, người phải biết Diệp Vu Thời này là đệ tử phái Côn Luân. Người muốn tu đệ tử nhân tộc phái Côn Luân làm đồ đệ? Nếu thật là thế, Vệ Mâu Lưu ta cũng không cần người. Nhưng người có nghĩ đến quả đối địch với yêu phủ ta chưa?”

Lời này vừa nói ra, xung quanh đều kinh sợ.

“Có nhân tộc đến đại lục Thanh Hoa của chúng ta?” Bạch Cập Thiên kinh ngạc nhìn Diệp Vu Thời, hấn không ngờ vừa đến thành Nguyệt Quế đã gặp được Diệp Vu Thời sẽ có hành vi to lớn theo lời phụ thân nói, đồng thời lại được biết người đó là nhân tộc, hơn nữa còn là đệ tử của phái Côn Luân một trong ba đại môn phái nhân tộc.

Đồng thời đội người của Đông Thanh Kết đứng bên cạnh hấn cũng lộ vẻ kinh ngạc. Đặc biệt là Đông Thanh Kết, sĩ nhục hôm đó gã chịu còn có những gì thấy tối hôm đó khiến gã có ấn tượng rất sâu với đám người Diệp Vu Thời. Gã luôn cho rằng nhân vật như Diệp Vu Thời nhất định là con cháu đại gia tộc, không ngờ lại là nhân tộc.

“Đó chính là nhân tộc? Tướng mạo không có gì khác biệt với chúng ta cả?”

“Sao có thể là nhân tộc? Người mặt nạ đã vào được yêu phủ rồi mà.” Tu sĩ mới này nói về sự tích của người mặt nạ kinh ngạc nói.

“Không thể nào, nhân tộc không thể vào yêu phủ của chúng ta được, lẽ nào người này không phải người mặt nạ?”

“Phái Côn Luân gì? Đó là cái gì? Trước giờ chưa từng nghe qua.” Mọi người bắt đầu nghị luận.

“Thì ra các ngươi là nhân tộc, vậy ngươi cũng là người của phái Côn Luân?” Khoản Đông Nhiên bên cạnh Phương Khác thấp giọng nói.

Phương Khác đã không bận tâm Khoản Đông Nhiên nói gì, chỉ tỉ mỉ quan sát vị trí của yêu vệ và Vệ Mâu Lưu còn cả Cầu Cốt đạo nhân. Nguyệt Quế lâu này nằm ở vị trí chéo phía tây thành Nguyệt Quế, Cầu Cốt đạo nhân đang ở trên không, nếu muốn trốn, chỉ có thể đi theo phía biển.

Nhưng, tốc độ của y bỏ rơi tu sĩ trúc cơ không có vấn đề gì, với tu sĩ kim đan thì hơi kém một chút. Nếu muốn chạy thoát trên biển không có bất cứ vật chắn nào, rất khó.

“Người là nhân tộc? Đệ tử Côn Luân?” Cầu Cốt đạo nhân nhíu mày, hỏi Diệp Vu Thời.

“Phải.”

Cầu Cốt đạo nhân híp mắt, như đang suy ngẫm gì đó, sau mới nói: “Nếu đã thế, vậy thì chết dưới kiếm của ta đi, cũng không uổng ngươi đến thế gian này một chuyến.”

Cuồng vọng đến cực điểm.

Diệp Vu Thời không nói một lời, trực tiếp phi thân bay lên, hấn tấn công Cầu Cốt đạo nhân.

Vệ Mâu Lưu cười, chấp hai tay sau lưng, hấn nên cười Diệp Vu Thời này dũng khí đáng khen hay không biết sống chết đây? Hấn rất vui vẻ xem kịch. Nhưng Diệp Vu Thời này thật sự làm hấn bất ngờ, ngọn lửa vốn màu băng lam kia đã tiếp cận màu lam nhạt, hàn ý Băng Lưu Diệm tỏa ra đã không chỉ là uy lực thần hỏa cấp năm có được. Lẽ nào Băng Lưu Diệm ở trên người Diệp Vu Thời còn có thể nâng cấp hay sao? Vệ Mâu Lưu lại nghĩ đến động tĩnh Diệp Vu Thời gây ra ở yêu phủ, bèn cười không nổi nữa.

Lúc Diệp Vu Thời ở trong Huyết mạch tinh hải đã khiến hấn tổn thất không ít thủ hạ, lúc vào tầng hai yêu phủ càng thêm quá đáng, khuấy đảo tầng hai yêu phủ nghiêng trời lệch đất. Hiện tại điều hấn hối hận nhất là tối hôm đó hấn ngăn cản Đông Thanh Mộc ra tay với Diệp Vu Thời, để lại tai họa này, Diệp Vu Thời hôm nay nhất định phải chết! Trong mắt Vệ Mâu Lưu lóe đầy hàn quang.

Khoản Đông Nhiên kinh ngạc không thôi: “Người quen của ngươi lá gan thật lớn, chắc chắn, sư bá của ta là tu sĩ kỳ nguyên anh. Ế? Ngươi muốn làm gì?”

Khoản Đông Nhiên quái dị nhìn Phương Khác, kiếm trên tay Phương Khác đã bỏ vào túi chứa đồ, nhưng khí trên người lại khá hỗn loạn.

Phương Khác nhàn nhạt liếc nhìn Khoản Đông Nhiên một cái, nói: “Cứu người.”

“Chỉ dựa vào ngươi? Còn...” Cứu người. Hai chữ còn lại kẹt ở cổ họng không thể thốt ra, người trước mắt hấn thật sự là Phương Khác sao? Rõ ràng khí tức của Phương Khác vốn ôn hòa, mà hiện tại lại...

Tất cả đều phát sinh trong khoảng khắc Diệp Vu Thời tấn công Cầu Cốt đạo nhân.

Cầu Cốt đạo nhân thấy Diệp Vu Thời hành sự như thế, trong mắt lóe lên tán thưởng: “Đến rất hay! Tiểu bối, ta cho ngươi một cơ hội, bái nhập môn hạ của ta, thoát ly Côn Luân. Ta sẽ giúp ngươi tiêu diệt người trong yêu phủ, thế nào?”

Chưa dứt lời, trước mắt lại xuất hiện hai Diệp Vu Thời, một vẫn tấn công ông, một thì đang lao tới chỗ Vệ Mâu Lưu. Băng Lưu Diệm đó còn phát ra tiếng nổ, bóng người vốn tấn công Cầu Cốt đạo nhân chỉ là một tàn ảnh mà thôi.

Vệ Mâu Lưu lạnh lùng nhìn Diệp Vu Thời lao tới chỗ mình, vẻ chế nhạo tràn ra ngoài mặt. Đúng là không tự lượng sức, thôi vậy, thôi vậy, chết trên tay hấn, hấn mới dễ báo cáo phía trên hơn không phải sao?

Ai biết, lúc này thân ảnh Diệp Vu Thời lại hóa thành ba cái. Lúc thân ảnh thứ ba xuất hiện, thân ảnh tấn công Cầu Cốt đạo nhân liền biến mất, thân ảnh thứ ba đang đi về phía biển.

Vệ Mâu Lưu hừ lạnh một tiếng, hóa ra là muốn chạy. Một sợi xích sắt mang theo khí thể lôi đình hung tợn quất vào thân ảnh thứ ba.

Một chuỗi tiếng nổ “bôm bốp bôm bốp”, Vệ Mâu Lưu nặng nề hừ một tiếng, ba đốm Băng Lưu Diệm nổ trên người hắn. Diệp Vu Thời đứng trước mặt hắn, hai ngón tay nhẹ điểm.

Hóa ra thân ảnh thứ ba mới là tàn ảnh, thân ảnh thứ hai mới là chân thân Diệp Vu Thời. Diệp Vu Thời cố ý thiết lập cạm bẫy khiến người khác cho rằng mình muốn chạy, thực tế lại muốn tấn công Vệ Mâu Lưu.

Quanh người Vệ Mâu Lưu hiện lên kim quang, ngăn cản Băng Lưu Diệm bên ngoài màn sáng, không ngờ hắn lại bị lừa. Vệ Mâu Lưu thẹn quá hóa giận, hừ một tiếng, linh lực tập trung ở hầu kết, từng vòng sóng âm đánh lên người Diệp Vu Thời.

Đồng thời xích sắt bị bỏ xa đã bành trướng thô bằng eo người, mắt thấy sắp đánh lên người Diệp Vu Thời. “Keng!” Tiếng va chạm vang vọng thành Nguyệt Quế.

46. Chương 46: Bại Lộ Thân Phận 2

Khoản Đông Nhiên trợn to mắt, cảnh tượng trước mặt khiến hắn ném hết phong độ ra sau đầu, hết như lúc hắn bị sư phụ ân cần dạy bảo.

Phương Khác tiếp được một kích toàn lực của tu sĩ kỳ nguyên anh?

Không thể nào.

Trường kiếm màu đỏ máu và xích sắt thô to va nhau một cái “keng”. Sợi xích thẳng tắp thoáng cái bị đánh cong đi, bị kiếm ý bức lui. Kiếm ý đó... Khoản Đông Nhiên nuốt nước miếng, thực sự quá đáng sợ. Khí thể này khiến người ta e dè, cứ như chỉ cần một kiếm, thì trên thế gian này không có vật gì cản lại được.

Sau đó là một tiếng vang lớn, trên con đường mua bán phồn hoa nhất thành Nguyệt Quế, từ chính giữa lầu Nguyệt Quế bị chém ra một khe nứt rộng đến ba thước thẳng tắp. Khoản Đông Nhiên nhìn Phương Khác như nhìn một con quái vật, chẳng lẽ tu vi của Phương Khác không giống như y đã biểu hiện ra? Đang che giấu sao? Kỳ thật Phương Khác cũng đã là tu sĩ kỳ nguyên anh rồi?

Gió do dư âm của kiếm thể tạo ra thổi vạt áo Khoản Đông Nhiên bay phần phật, Khoản Đông Nhiên nghĩ nếu không phải đã dùng linh lực bảo vệ mắt, sợ rằng không thể nhìn thẳng.

Chỉ thấy Phương Khác quay người, túm lấy Diệp Vu Thời bị dư âm đánh ra. Mà Vệ Mâu Lưu thì rỉ máu bên môi, thu xích lại, khí thể toàn thân kích phát đến cực điểm, uy áp của tu sĩ kỳ nguyên anh hùng hồn đè xuống.

Thân hình Phương Khác chợt khựng lại, khéo môi tràn ra máu tươi.

Mà dưới uy áp này, Khoản Đông Nhiên cũng như những tu sĩ khác, chỉ nghe tiếng xương mình nứt vỡ sau đó bị khí thể đó đè cho run run rẩy rẩy, hoàn toàn không thể cử động. Hắn thử động ngón tay, rồi gắng gượng bẻ gãy ngón trở, sau đó cảm thấy thân thể đã có thể động, mới miễn cưỡng lùi lại từng bước. Những tu sĩ không kịp lui lại thì thảm hơn Khoản Đông Nhiên nhiều, chỉ trong một chớp, thành Nguyệt Quế tràn đầy tiếng kêu gào.

Mà những yêu vệ vốn khí thể hùng hồn kia, vì khoảng cách gần nhất nên tình trạng càng thảm thiết.

Nộ khí của tu sĩ kỳ nguyên anh, bọn họ không thừa nhận nổi.

Khoản Đông Nhiên vẫn nhìn Phương Khác, y sẽ làm gì? Làm sao nghênh đón nộ hỏa của tu sĩ kỳ nguyên anh?

“Hảo kiếm pháp! Hảo kiếm ý! Tốt, tốt, tốt!” Cầu Cốt sư bá vẫn luôn lãnh liệt đột nhiên ngửa mặt cười lớn, sau đó rút kiếm ra khỏi vỏ.

“Bịch” Khoản Đông Nhiên cong người xuống, khóc không ra nước mắt, ọc ra một họng máu. Vốn một tu sĩ nguyên anh đã đủ rồi, sư bá còn muốn góp vui nữa?

Khoản Đông Nhiên biết, đây là phản ứng tất nhiên khi sư bá gặp kiếm tu cường đại, xem ra Phương Khác này rất mạnh.

Phương Khác híp mắt, kiếm trong tay lại nâng lên lần nữa, vẻ mặt lạnh nhạt. Trong mắt không chứa vật gì, cứ như hai tu sĩ nguyên anh trước mắt hoàn toàn không lọt được vào mắt y.

Lẽ nào hôm nay thành Nguyệt Quế sẽ diễn ra một trận đại chiến trước nay chưa từng có?

Thành chủ thành Nguyệt Quế, lạnh lùng nhìn ba người này.

“Thành chủ, có cần mời lão tổ tông ra không?” Thị tùng bên cạnh lau mồ hôi lạnh hỏi.

“Chờ xem đã, nếu bọn họ thật sự xem thành Nguyệt Quế ta như chốn không người, thì sẽ mời lão tổ tông ra.” Thành chủ thành Nguyệt Quế nhàn nhạt hạ lệnh, gương mặt tròn trịa vốn hòa ái giờ trở nên dữ tợn, dù là thánh nhân tốt tính cỡ nào thấy thành thị phồn vinh mình cai trị bị hủy cũng không thể nào dễ chịu được.

“Xem ra không cần mời lão tổ tông rồi.” Thành chủ thành Nguyệt Quế cười, nhưng nụ cười dữ tợn ngay cả thị tùng cũng nhìn ra được.

Thị tùng nhìn mấy người trên không trung, chỉ thấy tu sĩ một kiếm chém lều Nguyệt Quế mà thành chủ yêu thích nhất thành hai nửa kia, kiếm trong tay lại chém xuống lần nữa. Thị tùng bất giác rụt vai, nhắm mắt lại, gã đã không dám nhìn nữa, không biết sau một kiếm này, lại là chỗ nào gặp tai ương? Nhưng tại sao thành chủ nói không cần mời lão tổ tông ra chứ?

Bên tai quả nhiên vang lên tiếng vang lớn, nhưng lần này rõ ràng yếu hơn lần trước không chỉ một chút. Thị tùng lên mở mắt, vận chuyển linh lực xuống chân, gã quyết định chỉ cần thành chủ hạ lệnh một tiếng gã sẽ lập tức bay đi mời lão tổ tông.

Kết quả, thị tùng mở mắt ra, chỉ thấy một thân ảnh màu chàm dừng tốc độ không thể tin nổi ôm một người cầm đầu chạy vào biển. Chuyện gì... xảy ra?

Khoản Đông Nhiên cắn môi phun một họng máu, đầu óc choáng váng. Phương Khác chạy rồi? Chạy rồi? Tuy hẳn biết Phương Khác đã chọn lựa đúng đắn nhất.

Nhưng sau khi y bày ra tư thế ngạo thị thiên hạ, chỉ nhẹ nhàng vung ra một kiếm như thế, sau đó lại nhắm đúng cơ hội rồi chạy? Không hiểu sao Khoản Đông Nhiên lại có cảm giác như thấy bầu không khí đang hừng, ngứa ngáy khó chịu nên muốn tới một pháo, kết quả đối phương đột nhiên nói mình chịu thua.

Khoản Đông Nhiên rụt rè nhìn sư bá nhà mình.

Sư bá hẳn tinh thần quá thức hai mắt phát sáng, trường kiếm trong tay vẫn giữ tư thế cần chiêu, nhưng kiếm Phương Khác chém ra lại gãy không đúng chỗ ngứa chỉ nhẹ nhàng đụng lên kiếm thế của ông, rồi kiếm phong thoáng cái biến mất.

Sau đó vẻ mặt sư bá hẳn cứng đờ đứng đó. Quả nhiên so với hẳn, tâm trạng sư bá hẳn còn khó chịu hơn nữa.

Mà Phương Khác, ngay từ đầu đã tính sẵn phương án và đường trốn thoát, chọi cứng với tu sĩ nguyên anh? Chuyện này trừ khi đầu y toàn bã không mới làm thế. À, không, cho dù trong đầu y toàn là bã y cũng sẽ không làm chuyện ngu ngốc đó. Tu sĩ trúc cơ đối kháng tu sĩ kim đan là đúng khí đáng khen. Tu sĩ trúc cơ đối kháng tu sĩ nguyên anh? Còn một lần hai người, này rõ ràng là đi chịu chết.

Vừa vào nước, máu trong miệng Phương Khác cuối cùng nén hết nổi trào ra. Não đau đốn, nổi đau nứt vỡ như linh lực bị rút sạch trào lên. Mà trường kiếm màu máu trên tay cũng biến mất.

“Nhữ phải sống.” Âm thanh Thái A vẫn nhàn nhạt nhưng thêm mấy phần suy yếu so với trước. Sau đó thì không còn âm thanh gì nữa.

Không được, còn chưa thể. Vệ Mâu Lưu kia đã đuổi theo rồi, với năng lực tu sĩ nguyên anh chỉ trong vòng ba hơi thở hắt đã có thể đuổi kịp họ. Phương Khác ngẫm nghĩ, “Tam” xuất hiện trong tay, đầu y càng thêm mơ hồ, thanh kiếm trong thượng đan dần bắt đầu rực rạch.

Rút kiếm ra, Phương Khác hung tợn vạch một vết kiếm sâu thấy tận xương trên tay. Đau đớn trên tay giúp đầu óc tỉnh táo hơn một chút. Lấy “Tam” ra, y dẫm lên nó, rồi trầm thẳng xuống. Đáy biển không thể so với đáy nước, áp lực rất lớn, như vậy sẽ khiến máu trên tay chảy nhiều hơn, nhưng vì giữ tỉnh táo chỉ có thể làm vậy. Cho dù y là tu sĩ trúc cơ thể chất tốt hơn phàm nhân nhiều, đối diện áp lực thế này vẫn cảm thấy hô hấp khó khăn. Nhưng hiện tại đi trong biển là chọn lựa duy nhất, đáy biển tốt hơn mặt biển, cơ hội trốn thoát lớn hơn nhiều, hơn nữa nước biển có ảnh hưởng nhất định với cảm ứng linh lực.

Phương Khác ôm Diệp Vu Thời. Diệp Vu Thời bị một kích chính diện của tu sĩ kỳ nguyên anh, sau lại bị khí thể kia áp, có lẽ thương thế không nhẹ. Nhưng tình hình quá khẩn cấp, tất cả phát sinh chỉ trong một thoáng, vung kiếm, cứu người, chạy trốn. Y cũng chưa kịp kiểm tra thương thế cho Diệp Vu Thời.

Lặng yên vô thức, màn linh lực trong suốt nho nhỏ bao lấy hai người ngăn cách nước biển, phù lục dính vết máu trôi nổi trong màn sáng.

“Phương sư đệ, ngươi không hiểu cái gì là người khôn giữ mình sao?” Diệp Vu Thời nhanh chóng ấn lên tay Phương Khác, thần sắc khá phức tạp.

Diệp Vu Thời nói gì lúc này Phương Khác cũng nghe không được, đầu y vang ong ong, chỉ thấy đau đớn như bị dao rạch, hậu di chứng này thật nghiêm trọng. Tia ý thức tỉnh táo duy nhất của Phương Khác đều đặt trên việc ngự kiếm.

Phải nhanh, phải nhanh hơn, nhanh hơn chút nữa. Nếu không họ chỉ có một con đường chết. Trong đầu Phương Khác chỉ còn đúng một suy nghĩ này.

Sau lưng là áp lực thật lớn lao tới, Phương Khác không dám quay ra nhìn, nhờ có phù lục ngăn cách nước biển, dứt khoát trầm thẳng xuống.

Vệ Mâu Lưu ngồi trên thuyền nhỏ như phiến lá, nhanh chóng đuổi theo. Áp lực nước ở độ sâu này chẳng ảnh hưởng gì đến hắn, nhưng nếu như sâu hơn nữa, cho dù hắn là tu sĩ nguyên anh cũng không chịu đựng nổi. Chết tiệt, mắt Vệ Mâu Lưu đầy âm độc, ngật cái trên người không có pháp khí thủy hành.

Nhưng... Vệ Mâu Lưu cười lạnh, nhìn hai người gần ngay trước mắt như nhìn con kiến. Cho dù không có pháp khí thủy hành, đuổi theo hai người này vẫn không có vấn đề gì. Ánh mắt hắn nhìn Phương Khác và Diệp Vu Thời như nhìn hai người chết.

Vệ Mâu Lưu vận pháp quyết, xích sắt nhanh chóng lao tới trong nước biển, chẳng qua chỉ một thoáng đã đánh lên màn linh lực, màn linh lực lập tức biến mất, mắt thấy xích sắt sắp đánh lên lưng Phương Khác.

Diệp Vu Thời siết chặt tay, khổ nỗi Phương Khác ôm quá chặt, hắn căn bản không cách nào xoay người. Chỉ có thể phóng ra từng lá bùa, hình thành từng màn linh lực tầng tầng lớp lớp. Nhưng tốc độ màn linh lực hình thành không so nổi với tốc độ xích sắt phá hoại.

“Phương Khác, buông tay!” Diệp Vu Thời cạy tay Phương Khác ra, đổi tư thế, liền thành đứng lưng đối lưng với Phương Khác.

Pháp quyết trong tay nhanh chóng biến ảo, mấy chục lá bùa cùng phóng ra. Ngật nổi màn linh lực không đủ uy lực, căn bản không thể ngăn cản xích sắt.

“Tiểu bối, ngươi vẫn chưa trả lời ta có nguyện ý bái nhập môn hạ của ta không. Ngươi là bằng hệ linh căn, tu luyện Vô Tình kiếm đạo của ta là làm ít công to.” Âm thanh Cửu Cốt đạo nhân lại vang lên.

Một con rồng nước ập đến, nửa đường chặn lại sợi xích.

Diệp Vu Thời thở phào một cái, che ngực, tựa lưng Phương Khác miễn cưỡng mà đứng, trên trán đổ mồ hôi lạnh, chỉ cần trễ một chút thôi, hắn liền xong rồi. Chỉ thấy Cửu Cốt đạo nhân và Vệ Mâu Lưu đã bắt đầu

quần lấy nhau.

Mà Phương Khác lúc này, chỉ dựa vào nghị lực dẻo dai ngự kiếm mà thôi. Huyết dịch yêu phủ trong thượng đan điền ít đi gần một nửa so với lúc trước, mà thanh kiếm kia, cũng lặng lẽ lộ ra diện mạo dữ tợn.

Vệ Mâu Lưu tức giận trừng Cầu Cốt kiếm, trăn mắt nhìn hai người kia càng chìm sâu xuống, sau đó chỉ còn thấy một điểm đen nho nhỏ.

“Cầu Cốt!” Vệ Mâu Lưu tức giận trực tiếp lấy pháp bảo bản mệnh ra, một lá cờ đen bành trướng cao bằng hai người, trực tiếp lao đến.

Thoáng cái, nước biển sôi trào, hình thành một lốc xoáy cực lớn.

Cầu Cốt kiếm đạo nhân co rụt con ngươi, không ngờ Vệ Mâu Lưu này còn có pháp bảo bản mệnh, hơn nữa rõ ràng ôn dưỡng rất tốt. Muốn có pháp bảo bản mệnh, cũng cần phải có cơ duyên, không phải tất cả linh bảo đều thích hợp làm pháp bảo bản mệnh. Cho dù linh bảo thích hợp, cũng cần thời cơ thích đáng mới có thể tế luyện linh bảo thành pháp bảo bản mệnh.

Chiến ý trong mắt Cầu Cốt kiếm càng đậm, đã bao lâu chưa cảm thấy được nguy hiểm thế này rồi?

Cầu Cốt kiếm thức thứ bảy [Ưu Tâm Như Phấn].

Một kiếm vung xuống, oành!

Một tiếng nổ vang.

Khoản Đông Nhiên trăn mắt nhìn sư bá cũng lao vào trong nước, trong đầu chỉ xuất hiện hai chữ ‘xong rồi’.

Nhưng một lát sau, lại nghe một tiếng oành, mặt biển dấy sóng to ngập trời, cả thành Nguyệt Quế cũng bị chấn động.

Hai thân ảnh phá nước lao lên, Vệ Mâu Lưu tay cầm một lá cờ đen, cờ đen quái dị vô cùng, tỏa ra sương khí màu đen nồng đậm, Cầu Cốt cầm kiếm, hai người đứng đối đầu, rõ ràng đã giao thủ dưới nước.

“Sư huynh, ngươi và Vệ Mâu đạo hữu đấu pháp rất vui nhỉ?” Một âm thanh vô cùng diễm đạm vang lên.

Lập tức Khoản Đông Nhiên rung mình, xong rồi, sư phụ cũng đến rồi.

Chỉ thấy một dải lụa đỏ từ chân trời kéo thẳng tới, trên lụa đứng một nữ tử mặc sa mỏng màu đỏ, dung mạo nữ tử cực kỳ diễm lệ, mái tóc cũng đỏ rực tùy tiện xỏa tung, ăn mặc như vậy tại đại lục Thanh Hoa cũng tính là vô cùng lớn gan, sa mỏng màu đỏ không thể che được thân hình uyển chuyển, bên trong chẳng qua là áo lót mỏng kiểu ôm ngực, để lộ nửa ngực, cực kỳ mê người.

“Lục La tiên tử cũng xuất quan rồi, đẹp thật...” Một tu sĩ ngây ngốc nói.

Khoản Đông Nhiên thì lại thấy chết không sờn rút pháp khí ra, bay lên phía trên biển, hiện tại hắn đã không muốn biết Phương Khác ra sao rồi, hắn chỉ biết sư phụ đã xuất quan, cuộc sống tốt lành của hắn đã triệt để kết thúc. Nếu không lập tức đi hỏi han sư phụ, hắn sẽ chết rất thảm rất thảm.

Đáy biển, tuy khoảng cách đủ xa, nhưng vẫn bị dư âm đầu pháp của Vệ Mâu Lưu và Cầu Cốt kiếm lan đến, đầu tiên là linh lực va chạm kinh khí, cuối cùng là một cơn lốc màu đen vô cùng lớn lặng lẽ lao tới.

47. Chương 47: Hậu Kỳ Trúc Cơ

Lục La tiên tử đã đến, cuối cùng ngăn cản được một trận đại chiến. Tu sĩ thành Nguyệt Quế không biết nên mừng hay nên tiếc nuối. Mừng là không cần bị uy áp của tu sĩ nguyên anh đè cho thở không nổi, còn tiếc nuối là một trận chiến hiểm gặp của tu sĩ nguyên anh cứ thế chấm dứt.

Nhưng tu sĩ kim đan và kiếm tu trong thành quả thật cảm thấy vô cùng đáng tiếc, nếu hai người này đánh nhau thật, được chứng kiến trận đấu pháp đó sẽ có ích lợi to lớn cho họ trong lĩnh ngộ tu vi.

Khoản Đông Nhiên vừa thấy sư phụ của mình đã biết trận đấu của sư bá không thành. Sư phụ và yêu phủ có một chút giao tình, có lẽ nên nói sư phụ thật ra là người trong yêu phủ. Mà bây giờ, Khoản Đông Nhiên tràn đầy đáng thương quỳ trước mặt sư phụ, ngay cả ngón tay bị bẻ gãy cũng không dám xử lý một chút. Chỉ đợi sư phụ xử trí. Hẳn thật sự là ăn no rừng mỡ nên mới vừa gặp một người tu luyện Thông Huyền Kinh đã lắc mông đuổi theo. Bây giờ không biết sẽ ra sao đây. Sau khi thuật lại toàn bộ sự việc, sư phụ hẳn nửa ngày vẫn chưa nói gì.

“Người nói Phương Khác gì đó cũng tu luyện Thông Huyền Kinh? Hơn nữa y còn nói y chỉ mới tu luyện mười lăm ngày đã không bị huyền thuật của người ảnh hưởng?” Lục La vểnh ngón tay, trông tâm tình có vẻ rất tốt xoay nhẫn Nạp Hư trên tay, nhưng trong lòng lại dấy lên nghi hoặc, bộ Thông Huyền Kinh cho Nhiên Nhi là một bản thiếu cướp được trong một tòa di phủ năm ấy. Ba năm trước nàng muốn bẻ quan liên đưa bản thiếu cho Nhiên nhi. Hiện tại Nhiên nhi luyện không tới, nhưng thực chất cũng là không có cách nào, sao nàng lại không muốn đồ đệ kế thừa y bát của mình chứ.

Nhưng tuy tư chất Nhiên nhi cao, thức hải lại từng bị thương, mà Thông Huyền Kinh này là công pháp tu luyện linh thức hiếm gặp, đã thế còn mơ hồ thiết lộ không ít cách vật dụng huyền thuật. Phái họ chú trọng là chuyên tinh, vì thế Nhiên nhi tu luyện Thông Huyền Kinh chỉ có thể chuyên tâm học tập huyền thuật.

Nội tâm Nhiên nhi không tình nguyện nàng cũng biết, trước khi thức hải bị thương, Nhiên nhi luôn hy vọng mình sẽ thành một kiếm tu cường đại. Hơn nữa tính cách Nhiên nhi lúc trước cũng không phải như bây giờ.

Chỗ tà môn của Thông Huyền Kinh nằm ở đây, người tu luyện Thông Huyền Kinh cảm xúc không thể dao động quá lớn, quả thật sánh được với Ly Tương công pháp của phật tu. Không hỉ không nộ, không bi không thương, bỏ đi thất tình lục dục. Một khi cảm xúc dao động nhẹ thì thương thân, nặng thì tẩu hỏa nhập ma. Càng luyện về sau, tình huống càng nghiêm trọng. Nhưng hiện tại muốn dừng cũng không thể.

Đây là con đường còn khó đi hơn cả Vô Tình kiếm đạo. Bề Ngoài Nhiên nhi vẫn như lúc xưa, nhưng nàng có thể cảm giác được về bản chất đã có thứ gì lặng lẽ biến hóa.

Thông Huyền Kinh là một bộ công pháp chú trọng tâm cảnh, bảo có người chỉ mất mười lăm ngày đã có thể tự do dịch dung đã thế còn nhìn thấu huyền thuật của Nhiên nhi, nàng không tin.

“Nhiên nhi, tiến bộ rồi. Nội tâm vì sư lấy làm an ủi, ta cũng không biết ba năm chưa gặp người vẫn còn chờ ở kỳ trúc cơ đấy.” Lúc này Lục La ngồi trên thượng vị, một tay bưng linh trà, trên mặt đầy ý cười nhưng lại khiến Khoản Đông Nhiên toàn thân phát lạnh. “Nào, để vi sư xem thử cái tay sau lưng người.”

Khoản Đông Nhiên thấy chạy không thoát, chỉ có thể thò tay ra.

Quả nhiên nụ cười của Lục La càng thêm sáng lạn, sóng mắt lưu chuyển lộ ra vẻ yêu mị: “Quả nhiên là tiến bộ rồi, chẳng qua là uy áp của tu sĩ nguyên anh đã bức người thành thế này. Là vì sư giáo đồ không nghiêm.” Nói rồi Lục La phóng khí thể ra, trên đầu Khoản Đông Nhiên liền xuất hiện đầy mồ hôi lạnh.

“Đứng lên.” Giờ đây giọng Lục La lạnh như hàn băng.

Khoản Đông Nhiên cắn răng, đứng bật dậy. Giây tiếp theo, khí thể càng mãnh liệt hơn, kèm theo đó là sát khí nồng đậm không biết đã giết qua bao nhiêu người mới có đè ép Khoản Đông Nhiên. Dưới sát khí thế này, ngón tay Khoản Đông Nhiên run rẩy, toàn thân không tự chủ cong xuống.

“Đứng lên cho ta! Thứ ta dạy người đã quên sạch cả rồi sao?” Lục La lạnh mắt liếc.

Khoản Đông Nhiên nỗ lực đứng lên, trên mặt là nụ cười nhạt, thái độ thông dong mà ưu nhã, đương nhiên đó là nếu không nhìn cánh tay đang khẽ run của hắn.

“Phương Khác đó không phải người bình thường, người biết kiếm trong tay y là gì không?” Lục La cong môi, ánh mắt có chút xa xôi: “Đó là Thái A, kiếm tôn quý nhất thế giới này.”

Khoản Đông Nhiên lắng nghe, không chen vào.

“Năm đó tộc Thương Lục vì Thái A kiếm, không còn một ai sống sót. Đúng là ý nghĩ viển vông... kiếm linh...” Nói đến đây Lục La bèn uống linh trà, không có ý định nói tiếp nữa.

Khoản Đông Nhiên cũng không dám hỏi, chỉ nỗ lực điều động linh lực trên người kháng cự lại sát khí của sư phụ. Đối với Phương Khác, hắn chỉ có cảm giác đồng bệnh tương liên thôi. Đối với hắn, thứ như huyền thuật thích hợp với nữ tử hơn. Nam nhân vẫn là gặp máu giết chóc thú vị hơn. Không ngờ Phương Khác thật ra lại là kiếm tu. Hắn vẫn luôn cho rằng Phương Khác đều là huyền tu giống mình.

Khoản Đông Nhiên chống đỡ, dần bắt đầu tự do hành động trong sát khí. Mà màn đêm cũng đã bao trùm cả thành Nguyệt Quế, trên biển là một vùng hắc ám nồng đậm.

Tại hải vực thành Nguyệt Quế có tên là [Tam Nguyên hải vực]. Trong bóng tối, hải vực mơ hồ có một chút ánh sáng.

Màn sáng nho nhỏ tỏa huỳnh quang, trong màn sáng, có hai người lóm đóm máu.

Quanh thân Phương Khác tràn đầy linh khí, linh khí không ngừng tràn vào kinh mạch của y. Mà Diệp Vu Thời thì nhờ vào màn sáng, mắt híp lại, trên tay cầm khối ngọc bội màu máu [Ảnh Bích], không biết đang nghĩ gì. Linh khí thất phẩm, không phải đơn giản như thế. Chỉ tính riêng chuyện tu tập linh khí thiên địa, đeo nó trên người còn tốt hơn tu luyện trên linh mạch cỡ trung, đã đủ khiến người ta thèm thuồng. Là linh bảo kiểu phòng ngự, một khi tính mạng chủ nhân bị uy hiếp thì sẽ tự động tiến hành truyền tống, dù cự ly truyền tống không quá xa. Nếu hắn chạy, Cầu Cốt đạo nhân nhất định sẽ đuổi theo, chỉ cần cách đủ xa, công năng hộ chủ của [Ảnh Bích] sẽ không mất hiệu lực, mà [Ảnh Bích] sẽ trở về tay hắn.

Lúc đó khi Ảnh Bích truyền tống họ, họ đã bất tỉnh nhân sự. Sau tỉnh lại thì trôi nổi trên mặt biển, nhìn ra xa, thế nhưng lại đang thuận theo nước biển trôi về thành Nguyệt Quế. Diệp Vu Thời nhíu mày, xem ra hải cấm là thật. Màn ngăn giữa ba đại lực không thể vượt qua. Nếu muốn trở về đại lục Cửu Châu vẫn phải tìm trận truyền tống mới được. Giờ bọn họ buộc phải về thành Nguyệt Quế.

Diệp Vu Thời nhìn mặt Phương Khác, huyền thuật đã không còn, lộ ra dung mạo quen thuộc. Tốc độ trưởng thành của Phương Khác đã vượt khỏi dự liệu của hắn. Phương hướng chạy trốn họ nghĩ ra đều giống nhau. Nếu Phương Khác không xuất hiện, hắn sẽ chọn chạy từ biển, nhưng cái giá sẽ lớn hơn. Có ba nguyên nhân, một là tỷ lệ chạy thoát lớn hơn chút, một là thăm dò hư thực hải cấm, còn một chính là công năng truyền tống của [Ảnh Bích], trên đất liền truyền tống cự ly ngắn lập tức sẽ bị phát hiện, nhưng nếu là trong biển thì khác. Hắn đã tính toán xong mọi thứ.

Không ngờ Phương Khác lại xuất hiện, làm loạn phần bố cục của hắn. Nhưng kết quả không khác gì hắn giả tưởng, ném một hòn đá trúng ba con chim.

Phương Khác ngồi khoanh gối, linh lực trong kinh mạch vận chuyển càng nhanh. Hiện tại tình trạng của y rất tốt, y không nghĩ trong tình huống như thế, cư nhiên lại đột phá. Hơn nữa đột phá rất tự nhiên, nước chảy thành sông. Cái giá cản lại tu sĩ kỳ nguyên anh, chính là một phần hai huyết mạch năm mươi tộc trong thượng đan điền. Huyết dịch đó dường như có tác dụng không nhỏ đối với Thái A. Không ngờ, sau khi bị bức đến cực điểm, y đột phá.

Phương Khác nhìn thức hải dần hồi phục sinh cơ, hồ thức hải bị thanh kiếm chém thành nhiều mảnh đã biến mất vô tung, không còn lưu lại bất cứ dấu vết nào. Hiện tại thức hải của y thật sự giống như một mặt biển nhìn không thấy điểm cuối. Chỉ là trong một thức hải thể này linh thức của y rõ ràng có chút mỏng manh, một tầng mỏng nhìn cái là thấy đáy. Sương khí mông lung phân tán đều đặn. Cảm giác âm ỉ đau trong đầu cũng biến mất. Mỗi họa ngấm lưu lại trong thức hải lần trước coi như đã giải quyết.

Thanh kiếm trong thượng đan điền cũng thành thật bị huyết dịch năm mươi tộc bao lấy, răng nanh cũng thu lại. Lúc giao dịch với Thái A y đã chuẩn bị tâm lý thức hải lại bị thanh kiếm thi ngược lần nữa, không ngờ được lần đột phá này lại áp chế thanh kiếm đó về. Hơn nữa kinh mạch nứt vỡ sau khi được tu sửa đã mở rộng không ít.

Hiện tại Phương Khác là toàn thân thư sướng.

“Như tu luyện Thông Huyền Kinh?” Tình cảnh trước mắt chuyển biến, Phương Khác chẳng kinh ngạc chút nào. Y đã quen mỗi khi Thái A xuất hiện luôn đột ngột thế này rồi.

Thái A vẫn lạnh nhạt chấp tay đứng như mỗi khi xuất hiện. Phương Khác nhìn nhìn, cảm thấy đường vân màu máu trên trán Thái A đã âm ỉ đi nhiều.

“Đúng, người biết Thông Huyền Kinh?” Phương Khác vừa hỏi vừa tỉ mỉ đánh giá biển hoa một phen. Sao y lại cảm thấy biển hoa này càng lúc càng nhỏ nhỉ? Hơn nữa âm thanh suy yếu của Thái A trước đó cũng không phải ảo giác của y. Nhưng màu của hoa này... y nhìn những đóa hoa vốn màu đỏ còn hơi thiên đen bây giờ rõ ràng chuyển thành đỏ rực tự nhiên.

“Tà môn ngoại đạo.” Thái A nhàn nhạt nói, đôi mắt ảm đạm không ánh sáng chẳng chớp một cái nhìn Phương Khác: “Thông Huyền Kinh là từ [Ly Tương thần công] của phật tu bóp méo ra, tự cho rằng đã dung hợp [Ly Tương thần công] và huyền thuật lại với nhau, nhưng thực tế đã đi sai đường. Mất đi nghĩa gốc của [Ly Tương thần công].”

“A?” Tà môn ngoại đạo? Phương Khác chớp chớp mắt.

“Không cần lo lắng, Thông Huyền Kinh nhữ luyện không phải Thông Huyền Kinh chân chính, hơn nữa thứ nhữ tu luyện là quyển thượng Thông Huyền Kinh, pháp quyết huyền thuật được viết trên nó tuy bình thường, nhưng đối với nhữ lại có ích lợi.” Thái A nói.

Cái gì gọi là tuy bình thường, nhưng đối với người lại có ích lợi? Phương Khác trợn trắng mắt, Thái A nhìn thì thản nhiên, thực chất rất kiêu ngạo nha.

“Sao người biết ta luyện Thông Huyền Kinh?” Phương Khác hỏi.

“Ngô cũng từng luyện. Vừa nhìn là biết.” Thái A nhàn nhạt nói: “Hôm nay ngô gọi nhữ đến, là muốn cho nhữ biết. Hiện nay huyết mạch năm mươi tộc trong thượng đan điền của nhữ chỉ còn lại một phần hai, chế ước đối với dấu ấn kiếm ý sẽ càng thêm không đủ. Về sau, dấu ấn kiếm ý sẽ phát tác càng thường xuyên. Lần này đúng lúc nhữ gặp dịp đột phá, lần sau thì sẽ không may mắn như thế nữa.”

Phương Khác gật đầu, tỏ vẻ đã biết. Khi y quyết định đã biết hậu quả là gì.

Huyết mạch năm mươi tộc có thể khắc chế dấu ấn kiếm ý, y cũng đoán được. Nhưng hiện tại đối với dấu ấn kiếm ý, cảm giác sợ hãi đã giảm đi nhiều. Y có thể chịu đựng một lần, đương nhiên có thể chịu đựng hai lần, ba lần. Đã đưa ra chọn lựa, thì tất nhiên sẽ không hối hận.

48. Chương 48: Cốc Lương Thương

“Người không sao chứ?” Phương Khác đột nhiên hỏi như thế, trạng thái suy yếu của Thái A lúc đó y cũng chú ý thấy. Cái cảm giác như sắp sửa biến mất đó làm y mơ hồ thấy bất an.

“Ngô không đáng ngại.” Thái A nhìn Phương Khác một cái mới nói: “Phải lo là nhữ, sau khi về thành Nguyệt Quế, hành sự cần nên cẩn trọng hơn nữa. Tại thành Nguyệt Quế người có thể nhận ra Thái A kiếm không ít. Năm đó khi Cốc Lương Mâu cầm Thái A kiếm hoành hành đại lục Thanh Hoa là bắt đầu từ hải vực [Tam Nguyên hải] này đến thành Nguyệt Quế, mang chiến tranh đến cả đại lục Thanh Hoa. Vì thế, thành Nguyệt Quế chắc có thể ngọc ghi chép chuyện năm đó.”

Phương Khác gật đầu, Thái A kiếm hiện tại lại nằm trong tay một tu sĩ trúc cơ như y, nếu bị biết thì y xong đời rồi. Có điều, thời gian họ ở chung không tính là ngắn, Thái A chưa từng biến hóa biểu cảm, y bèn hỏi: “Linh kiếm đều giống như người... trang trọng nghiêm túc sao?”

Thật ra y muốn nói là mặt liệt, nhưng ngẫm lại có khi Thái A không cách nào hiểu nổi mặt liệt.

Thái A nhìn chằm chằm Phương Khác, không hiểu sao y lại cảm thấy dường như tâm trạng Thái A trở nên ác liệt.

“Bắt đầu từ hôm nay ngô sẽ thực hiện ước định khiến nhữ trở nên mạnh hơn. Vậy thì, bắt đầu từ bây giờ luôn.” Thái A nói, phất tay áo.

Cảnh tượng trước mắt liền trở nên mơ hồ. Phương Khác bắt đầu phòng bị, chuyện gì đây? Điều kiện của họ lúc trước đúng là muốn Thái A khiến y mạnh hơn, còn y thì đến di phủ lấy bản thể Thái A ra. Nhưng sau đó trừ cho y kiếm quyết ra Thái A không còn động tác gì khác, bây giờ hẳn lại muốn làm gì?

Biển hoa và Thái A trước mắt biến mất, trên đỉnh đầu là bầu trời như được nước tẩy rửa qua. Xung quanh là một vùng sa mạc vàng hồng, mà lúc này Phương Khác đang đứng trên một võ đài hình vuông. Võ đài này cực lớn, đủ để tu sĩ kỳ kim đan đấu pháp.

Đây cũng là hư hóa sao? Phương Khác hồ nghi, nhưng lại không cảm ứng được chút dấu hiệu hư hóa nào, cũng không cảm ứng được một chút linh lực nào, có nghĩa là tại nơi này không thể vận dụng linh lực.

Quả cứ như thật. Phương Khác tỉ mỉ đánh giá hoàn cảnh xung quanh, còn có một thanh thiết kiếm dưới đất. Sẽ không giống như y nghĩ chứ? Vừa nhặt thiết kiếm lên đã cảm thấy sau lưng có biến hóa linh lực, y quay phắt người lại.

Sau lưng xuất hiện một người giả bằng gỗ vàng nâu.

Con rối? Phương Khác kinh ngạc, chỗ linh lực dao động đó chỉ có một mộc nhân lớn bằng người thật. Mộc nhân này mặc áo giáp màu đen. Áo giáp này do sợi sắt hoặc vòng sắt đan vào nhau thành dạng áo, mỗi vòng cài vào với bốn vòng khác, nhìn như dạng lưới. Đây là Hoàn Tỏa giáp.

Mộc nhân này nhìn đầy máy móc và cứng ngắc, nhưng chỗ mắt được khảm hắc diệu thạch thì lóe tia sáng lạnh. Tay cầm một thanh trường kiếm loe lóe hàn quang. Không thể nhìn ra tu vi của nó.

“Giết!” Một tiếng quát giận dữ, như vàng đá va nhau, mộc nhân giờ trường kiếm trong tay chém xuống.

Quả nhiên đúng như y nghĩ, Thái A ném y vào đây đánh võ đài. Tuy không biết chỗ này là nơi nào, nhưng rất tốt, vô cùng tốt. Kiếm tu chỉ có trong thực chiến mới có thể chân chính lĩnh ngộ kiếm ý. Phương Khác dùng kiếm cản lại, giật lùi một bước, kiếm này rất nặng, nặng ngoài dự liệu của y.

“Giết!” Con rối gỗ lại vung kiếm, Phương Khác tránh đi, trở tay đâm một kiếm.

“Keng.” Thiết kiếm bị áo giáp cản lại, chẳng thể đâm vào một chút nào.

“Keng, keng, keng, keng.” Tiếng va chạm vang lên không ngừng.

Phương Khác lại cản tiếp một kiếm, đã qua không dưới trăm hồi rồi, nhưng lại không có chút biện pháp nào với con rối này. Tuy thân thủ con rối không đủ linh hoạt, nhưng lực lại vô cùng lớn, đã thể lực phòng ngự cực cao. Dựa vào thiết kiếm trên tay y cũng không cách nào đâm xuyên áo giáp trên người con rối.

Nhược điểm của nó ở đâu? Phương Khác hí hửng lại, chủ yếu tấn công bộ vị yếu hại. Nếu là con rối hình người, vậy thì cứ thử những chỗ yếu hại của con người vậy.

Phương Khác tấn công những bộ vị chí mạng đối với người, quả nhiên con rối chịu ảnh hưởng càng lúc càng lớn.

Trong biển hoa màu máu, Thái A vô cảm nhìn cảnh tượng trước mắt, thần thái cực kỳ nghiêm túc, thân thủ Phương Khác bây giờ rõ ràng khác biệt trước kia rất lớn. Xem ra khổ luyện mỗi ngày không hề lãng phí. Mái tóc dài màu bạc của Thái A phất phơ, đóa hoa màu đỏ trong thức hải cũng như bị gió thổi.

Rõ ràng đã chọn kiếm quyết vô danh đó, nhưng kiếm chiêu sử ra lại có dấu vết của Thái A kiếm. Khóe môi Thái A động động, dường như muốn cười, nhưng cuối cùng chỉ tạo nên vẻ cứng ngắc trên mặt. Phương Khác, Thái A kiếm quyết, như không muốn học thì không học được sao?

Người gieo dấu ấn Thái A kiếm trong thượng đan điền của Phương Khác, đã khiến Thái A kiếm dung nhập vào máu xương y. Phương Minh Viễn... tham niệm khiến tộc Cốc Lương bị diệt, khiến tộc Thương Lục diệt vong, cuối cùng cũng khiến phân chi Phương gia bị diệt sạch toàn môn. Thái A nghĩ đến thông tin có được trong một phân hai huyết dịch năm mươi tộc Phương Khác đã giao ra, trên mặt hiếm khi xuất hiện thần tình tên là bi thương.

Nhìn Phương Khác đánh tan con rối, Thái A vung tay.

Phương Khác như bình thường rời khỏi thức hải, Thái A vuốt thanh trường kiếm như hình với bóng của mình, màu máu đã nhạt đi nhiều.

Phương Khác là người tỉnh táo dị thường. Thà chết, cũng không nguyện ý kết khế ước với hắn.

Đáng tiếc, Thái A khờ rồ mất, vì cứu người, Phương Khác hai lần thỏa hiệp. Nhược điểm của nhân tính. Nếu có một ngày, vì cứu người, giữa đạt thành khế ước và thấy chết không cứu, Phương Khác sẽ chọn thế nào?

“Nhữ tập hợp một vài thẻ ngọc về du ký hoặc cảm ngộ cho ngộ.”

Phương Khác vừa ra khỏi thức hải Thái A, đã nghe được câu nói đó.

“Hả. À, được rồi. Nếu không người bị vây trong di phủ như thế nhất định rất nhàm chán.” Phương Khác đáp ứng ngay.

Không thấy Thái A nói gì, Phương Khác mới chậm rãi mở mắt ra. Tỉ mỉ đánh giá hoàn cảnh hiện tại của mình, thấy trên tay Diệp Vu Thời là một quyển sách, đang xem rất chăm chú. Phương Khác có chút kinh ngạc, phải biết tu chân giả, bình thường đều trực tiếp dùng linh thức quét thẻ ngọc, trong một thẻ ngọc nho nhỏ chứa đựng rất nhiều nội dung, nhưng một tu chân giả có thể chớp mắt ghi hết toàn bộ nội dung trong thẻ ngọc vào não. Còn sách bằng giấy, nội dung ít hơn thẻ ngọc nhiều, bình thường chỉ cần lật một lượt là có thể hoàn toàn hấp thụ. Trừ khi, là công pháp hoặc nội dung nào đó khá khó hiểu.

Tuy có hơi hiếu kỳ, nhưng Phương Khác không làm phiền Diệp Vu Thời, mà dứt khoát ngồi lại tỉ mỉ phân tích quá trình giao thủ với con rối đó. Liên tục diễn luyện lại trong đầu, có lẽ lúc con rối chém ra chiêu đó, đổi chiêu khác sẽ tốt hơn.

Qua rất lâu, khi trời朦胧 lung sáng, hai người mới rảnh rỗi.

Suy nghĩ một chút, Phương Khác kể lại chuyện lão đạo trúc cơ và Dực Ngưu giác cho Diệp Vu Thời nghe. Chuyện hôm nay, nhất định đã tạo nên sóng gió khắp thành Nguyệt Quế. Lão đạo kia nghe tin có tu sĩ Cửu Châu cũng ở trên đại lục Thanh Hoa giống mình không chừng sẽ càng thêm cảnh giác. Giờ đã đánh rần động cỏ mất rồi. Muốn tìm một người như thế rất phí thời giờ, phí thời giờ không sao, chỉ là hy vọng lão đạo kia đừng trở lại đại lục Cửu Châu.

“Xem ra, thành Nguyệt Quế này chúng ta không đi không được.” Diệp Vu Thời ngừng một chút, mới nói.

Phương Khác gật đầu, quả thật là thế: “Diệp Vu Thời, huynh có phát hiện gì trong yêu phủ không? Sao cũng đến thành Nguyệt Quế rồi?”

“Sau khi ta vào Huyết mạch tinh hải không phát hiện bất cứ dấu vết của trận truyền tống nào, ta hoài nghi trận truyền tống của Thanh Linh tử nhân có phải là trận truyền tống đơn hướng không. Sau đó vì sắp sửa kết đan, ta liền vào tầng hai yêu phủ. Khi đó ta mới biết, trận truyền tống giữa đại lục Thanh Hoa và đại lục Cửu Châu có hằng hà sa số, một trận truyền tống được biết đến, là ở thành Nguyệt Quế.”

“Nhưng trận truyền tống này bị một môn phái trông chừng, hơn nữa môn phái này cũng là môn phái phụ thuộc yêu phủ. Chưởng môn nhân là tu sĩ hậu kỳ nguyên anh tên Lục La tiên tử. Môn phái này tuy nhỏ, nhưng lại có ba tu sĩ nguyên anh, một đại năng giả kỳ xuất khiếu. Chúng ta muốn mượn trận truyền tống này không có bao nhiêu hy vọng. Nhưng nếu lão đạo mà đề nói có thể qua lại giữa hai đại lục, vậy tìm được ông ta, khả năng trở về của chúng ta sẽ càng lớn.” Diệp Vu Thời hí mắt lại, rõ ràng thoải mái hơn nhiều, dứt khoát gối tay sau đầu, ngồi tựa vào màn linh lực. Động tác này do hắn làm ra, lại có mấy phần truyền thần.

Phương Khác cũng ngáp một cái, điều chỉnh tư thế ngồi cho thoải mái.

“Còn có, ta nghĩ tin tức này chắc sẽ làm Phương sư đệ hứng thú.” Diệp Vu Thời cười nhếch mép.

“Cái gì?” Phương Khác ngửa đầu nhìn bầu trời trong xanh, bất giác sinh ra mấy phần lười biếng, cảm giác nhàn nhả này, ngẫu nhiên thả lỏng một chút cũng không tồi.

“Ta nghe được không ít tin tức về tộc Thương Lục. Ba ngàn năm trăm năm trước tộc Cốc Lương bị diệt là hành vi chung của yêu ma tu đại lục Thanh Hoa và đại lục Hoang Mạc. Nhưng thực tế thế lực tham gia

chuyện này rất nhiều, một phần là thù gia của tộc Cốc Lương, đa số lại là hành vi làm vì lợi ích. Trong đó không thiếu thế lực nhân tộc đại lục Cửu Châu chen vào. Dù sao gia sản tộc Cốc Lương rất là phong phú. Chỉ có một chỗ khó hiểu là... năm mươi tộc, một trong những thế lực lớn nhất đại lục Thanh Hoa khi đó lại không tham gia chuyện này, thậm chí có dấu hiệu chứng minh, tộc Thương Lục âm thầm giúp đỡ tộc Cốc Lương.”

“Mà năm mươi tộc lấy chuyện này làm ngòi nổ bắt đầu phân liệt. Một vài lời đồn còn nói năm đó tộc Cốc Lương không bị diệt vong hoàn toàn, đích tôn của Cốc Lương Mâu, Cốc Lương Thương được tộc Thương Lục nuôi lớn.” Diệp Vu Thời chậm rãi kể.

“Sau đó, điều khiến ta hơi để ý là, nghe đồn nguyên nhân tộc Thương Lục diệt vong chính là vì Cốc Lương Thương, dường như còn liên quan đến Thái A kiếm. Có người nói, từng thấy Cốc Lương Thương đeo Thái A bị gãy.”

Phương Khác giật mình, y có một dự cảm mãnh liệt... Cốc Lương Thương và Thái A nhất định có quan hệ gì đó. Khi đó lúc gặp ngôi sao huyết mạch của tộc Thương Lục, Thái A đã có vẻ để ý, còn cả sự khác biệt thời gian...

Có lẽ Thái A cũng bị vậy trong di phủ vào niên đại đó.

Phương Khác rầu rĩ gỡ đầu, cảm giác này, cứ như chỉ cách chân tướng một đường ranh giới, nhưng bất luận thế nào y cũng không thể bước qua đường ranh giới này. Phương Khác suy nghĩ nửa ngày vẫn không cách nào đoán ra Thái A rốt cuộc là gì.

49. Chương 49: Hiếu Kỳ

“Phương Khác, đệ có từng nghĩ đến, hắn không phải linh kiếm.” Về mặt Diệp Vu Thời khá lạnh, con mắt hẹp dài hơi cong lại.

Phương Khác sửng sốt, đương nhiên y từng nghĩ qua. Nhưng nếu Thái A không phải kiếm linh thì là gì chứ? Hoặc là người, hoặc là yêu, hoặc là ma. Chẳng qua... dựa vào tướng mạo, mái tóc màu bạc còn có dung mạo tuấn mỹ không giống người thật đó, giống yêu hơn nhỉ? Ma thì y chưa từng thấy.

“Không phải kiếm linh thì lại là gì chứ? Liên hệ giữa hắn và ta là dấu ấn kiếm ý đó.” Phương Khác khoát tay, y không moi ra được thứ gì hữu dụng ở chỗ Thái A cả, Thái A có nói dối hay không y cũng không nhìn ra, hoàn toàn giống như khắc tinh.

“Kiếm gãy, linh vong. Mà kiếm gãy tuyệt đối không thể có kiếm linh.” Diệp Vu Thời tùy ý liếc Phương Khác một cái, ngữ khí chêm đinh chặt sắt.

“Ta biết lai lịch Thái A quái dị... nhưng ta nghĩ, ta sẽ biết ngay thôi. Hắn rốt cuộc là thần thánh phương nào, chỉ cần trở về đại lục Cửu Châu, ta nghĩ Phương gia có thể cho ta đáp án.” Phương Khác nhún vai, cười đầy hàm ý. Phương Minh Viễn, Hách Liên Nhược, dấu ấn kiếm ý, đầu mối của y đã đủ rồi.

Nghe Phương Khác nói thế, Diệp Vu Thời không nói thêm gì nữa.

Đột nhiên, Phương Khác nghĩ đến gì đó, mặt trở nên quái dị. Y không nghĩ đến thành Nguyệt Quế thì thôi, vừa nghĩ đến đã nhớ tới Khoản Đông Nhiên gì đó, một đại nam nhân lại đi sắc dụ, một đại nam nhân lại có ngoại hình như thế. Loại này mới là thụ đây... kiểu như Diệp Vu Thời nhìn thế nào cũng chẳng giống thụ. Phương Khác đánh giá Diệp Vu Thời từ đầu đến chân một lượt.

Nếu Diệp Vu Thời cũng làm những hành động đó... Phương Khác thử nghĩ đáng về Diệp Vu Thời lúc vào vai sắc dụ, lập tức lông tơ dựng hết lên. Quá đáng sợ... Phương Khác lặng lẽ quay đầu. Hoàn toàn không bố, đã có thể nói là khủng hoảng. Diệp Vu Thời lạnh nhạt thanh lãnh vẫn tốt hơn, nếu thật sự biến thành yêu mị. Chắc... y sẽ cười điên mất.

Thật ra bây giờ, y cũng không còn bài xích nam nam như trước kia, tại tu tiên giới, đây là rất thường gặp, là tu tiên giả, vốn thọ mạng cực dài, vì thế đối với con cháu không xem trọng như phàm giới. Cũng do đó giới tính của đạo lữ rõ ràng không còn quan trọng.

“Diệp Vu Thời, sau này đạo lữ của huynh sẽ là nam tử hay nữ tử?” Phương Khác vẫn nhin không được hiểu kỳ hỏi.

Diệp Vu Thời trầm mặc một hồi mới nói: “Đệ hỏi cái này làm gì?”

“Ta hiểu kỳ.” Phương Khác trả lời rất chân thành, ánh mắt nhìn Diệp Vu Thời thành khẩn hết sức.

“Ta chưa từng nghĩ đến.” Diệp Vu Thời liếc mắt nhìn Phương Khác. Đột nhiên có hơi mắt tự nhiên. Ánh mắt Phương Khác vô cùng quái dị... có hiểu kỳ, còn có những thứ khác làm hắn không thoải mái. Giống như đã xác định cái gì đó. “Ta chưa từng nghĩ đến mấy chuyện này, đạo lữ không tất yếu, con đường tu tiên rất dài, nếu đối phương không thể theo kịp bước chân đệ, thì chỉ có thể trở thành trở ngại của đệ. Phương sư đệ, ta khuyên đệ thay vì đặt tâm tư vào chuyện đó, không bằng chuyên chú tu hành. Đạo lữ gì đó, ít nhất cũng lên đến nguyên anh rồi hẵng suy nghĩ tới.”

Sao y lại có cảm giác như lúc học trung học bị chủ nhiệm lớp hay cha mẹ cảnh cáo không thể yêu sớm thế này.

“Khụ... ta chỉ muốn hỏi một chút thôi. Huynh cảm thấy đạo lữ nam tính thế nào?” Phương Khác sờ cằm, không chết tâm tiếp tục hỏi.

Kết quả ánh mắt Diệp Vu Thời nhìn y lại trở nên kỳ quái.

“Phương sư đệ...” Diệp Vu Thời dường như đang cân nhắc dùng từ.

“Hả?” Phương Khác tròn mắt đợi Diệp Vu Thời trả lời.

Tiếc là cuối cùng, Diệp Vu Thời lại quay đầu đi, nhàn nhạt nói một câu: “Phương Khác, chúng ta nên ngưng kiếm đi thôi. Sau khi đến thành Nguyệt Quế chúng ta phải chuẩn bị ở lại thời gian dài.”

Lẽ nào y hỏi vấn đề rất kỳ quái sao? Phương Khác lấy linh kiếm ra, theo sát phía sau. Mà lúc này Diệp Vu Thời đã là tu sĩ kim đan, có thể lảng không mà đứng, không cần dựa vào linh khí.

“Diệp sư huynh, sư đệ đấu pháp với người khác chỉ mới mấy lần mà thôi, nhưng liên tiếp hai lần đã gặp phải sắc dụ, lẽ nào là vì ta có bộ dáng rất hao sắc sao?” Phương Khác theo sau Diệp Vu Thời, ra vẻ ta rất thành khẩn hỏi. Tuy ngữ khí trên cợt, nhưng trong lòng y vẫn cảm thấy cảm nín lẩm, bị nam nhân sắc dụ quả thật đã làm mới tam quan của y, y chưa từng nghĩ có một ngày sẽ bị nam nhân sắc dụ.

“Phương sư đệ, cảm miệng.” Năm chữ này Diệp Vu Thời gần như là nghiền ra từng chữ, cho dù trên mặt vẫn mang nụ cười ôn hòa, nhưng Phương Khác cảm giác được khí lạnh rõ ràng.

Chậc... thì ra nói vấn đề này với Diệp Vu Thời còn có hiệu quả như thế. Phương Khác cười, nụ cười sáng lạn vô cùng, có cảm giác như vừa giành được thắng lợi.

“Là sư huynh, lẽ nào không nên phân ưu giải khó cho sư đệ sao?” Phương Khác hỏi.

Hai người bay về phía thành Nguyệt Quế.

Thành Nguyệt Quế không bình lặng như vẻ ngoài của nó.

“Thành chủ, lệnh truy nã đã soạn xong.” Thị từng hai tay nâng lệnh truy nã màu vàng cho thành chủ thành Nguyệt Quế.

Thành chủ nhìn cũng không nhìn, chỉ vung tay: “Đem đi dán đi.” Thật là mệt mỏi, yêu phủ này càng lúc càng cuồng ngạo, cần bản không đặt thành chủ này vào mắt, Vệ Mâu Lưu kia sau chuyện ngay cả chào cũng không chào một tiếng. Nhưng ông có thể làm gì chứ? Nghĩ đến hình ảnh ghi lại trong thẻ ngọc, ông không khỏi run lên.

Năm đó đại quân yêu vệ hoành hành thành Nguyệt Quế, chôn sống hơn ba vạn hàng binh. Thủ đoạn thiết huyết đó khiến người ta rét lạnh, cũng từ đó chấn nhiếp thành chủ đời sau. Nhưng sau này yêu phủ lại

không có ý định khống chế thành trì, mà đề bạt đại tộc chưởng quân thành trì, tộc Thạch Học của ông bèn chưởng quân thành Nguyệt Quế.

Thành chủ thành Nguyệt Quế đứng ngồi không yên, thanh kiếm trên tay tu sĩ tên Phương Khác kia càng lúc càng rõ ràng trong đầu ông, càng lúc càng quen mắt. Thành chủ thoáng cái nghĩ đến gì đó, đứng bật dậy, vội vã đi về một gian phòng.

Đây là một gian tu thất rất bình thường, cả căn phòng chỉ có một cái bồ đoàn mà thôi, nhưng trên mặt sàn lại chi chít vô số cấm chế, nếu không phải là thành chủ thì không thể nào vào được căn phòng này.

Thành chủ sau khi bước vào, liền trực tiếp quỳ trên bồ đoàn, lấy ra một con dao nhỏ rạch ngón tay mình, máu đỏ tươi nhỏ lên sàn. Linh quang lóe lên, một đạo phù văn xuất hiện, tiếp đó thành chủ biến mất khỏi phòng.

Thành chủ xuất hiện trong một căn phòng khác có bố cục y hệt căn phòng kia, chỗ duy nhất khác, là trong phòng này trôi nổi rất nhiều thẻ ngọc. Những thẻ ngọc này được màn linh lực nho nhỏ bao lấy, lơ lửng trên không.

Thành chủ tìm kiếm xung quanh một hồi, lấy ra một thẻ ngọc, vội vã dán lên trán.

“Nếu các nhữ muốn ngăn cản, chỉ có một con đường chết.” Một thanh niên tuổi chỉ khoảng hai mươi tuổi, mái tóc đen đơn giản buộc sau đầu, đứng phía trên thành Nguyệt Quế, gió biển ầm mận thổi đạo bào hần bay phần phật.

Đứng đối diện hắn là mười tu sĩ.

“Người đi không được đâu, trừ khi người để lại Thái A.” Tu sĩ dẫn đầu nói.

Thanh niên tuổi trẻ nhàn nhạt đảo mắt qua: “Vậy thì chết thôi.”

Thành chủ đặt thẻ ngọc xuống, trán đỏ mồ hôi lạnh, tử trạng thảm thiết của mười tu sĩ kia sau đó, thực là không nỡ nhìn thẳng, huống chi mười tu sĩ kia còn là tu sĩ số một số hai thành Nguyệt Quế năm đó. Tu sĩ kỳ nguyên anh, xuất khiếu đều chết một cách đơn giản trên tay thanh niên. Trận chiến này, thành Nguyệt Quế sụp đổ hơn nửa.

Mà thanh kiếm gãy trong tay thanh niên tuổi trẻ không khác gì kiếm trong tay Phương Khác, trừ màu sắc...

Kiếm gãy trong tay thanh niên tuổi trẻ là màu đen kịt, mà kiếm trong tay Phương Khác là màu đỏ máu.

Thanh kiếm này chính là Thái A, Thái A xuất hiện tại thành Nguyệt Quế rồi. Thành chủ tức giận mắng, cái này không phải chuyện tốt gì hết, sao thành Nguyệt Quế của ông luôn gặp chuyện xui xẻo vậy chứ? Ông làm thành chủ dễ dàng lắm sao? Vừa nghĩ đến trận chiến biến thái của thanh niên trong thẻ ngọc, còn cả sự phá hoại có thể nói là hủy diệt kia. Mặt thành chủ hết trắng rồi đen, đen rồi trắng.

Ông vội vã trở lại căn phòng cũ.

“Thu lệnh truy nã lại cho ta.” Thành chủ gầm lên.

Thị tùng đại ra một chút, sau đó nói: “Thành chủ... vậy không tốt lắm đâu, mọi người đều thấy đáng về cuồng vọng của người đó tại thành Nguyệt Quế của chúng ta, chúng ta không có phản ứng gì, không phải tỏ rõ...”

“Yêu phủ đó không phải càng mất mặt sao, phủ thành chủ đừng tham gia vào vũng nước đục này.” Thành chủ lạnh lùng đảo mắt nhìn thị tùng, hoàn toàn không nhìn ra hoang mang trước đó, vẻ ung dung mà cao thâm khó dò lại xuất hiện trên gương mặt tròn mập mạp. Nếu thật sự bắt được Phương Khác đó mới là phiền toái, đến khi đó không phải đồng nghĩa với việc ông tự lĩnh đại phiền phức Thái A kiếm về thành sao? Ông chỉ hy vọng hai người đó đi càng xa càng tốt, tốt nhất đừng đến thành Nguyệt Quế của ông nữa.

Nhưng mọi chuyện luôn đi trái mong ước.

Hai ngày sau, một tòa dân trạch ở thành Nguyệt Quế được bán ra, chủ mua là một tu sĩ kỳ trúc cơ có tên Trần Khách. Sau đó hai tu sĩ dọn vào, hai người này chính là Phương Khác đổi tên là Trần Khách cùng

Diệp Vu Thời. Thật ra cũng có người hiếu kỳ đối với tu sĩ dọn vào, nhưng sau không còn hiếu kỳ nữa, cũng chỉ là tu sĩ bình thường mà thôi. Vị tu sĩ đó mỗi sáng sớm đều sẽ luyện kiếm, nhưng chẳng có kiếm chiêu gì, đều luyện một vài động tác cơ bản nhất. Thỉnh thoảng còn nghe thấy trong phòng trong xuất hiện tiếng nổ, vốn ban đầu họ còn rất kinh ngạc, sau thì cũng thấy quen. Tính ra lại là hai người luyện đan làm nổ lò luyện thôi.

Lần này Phương Khác lại hóa trang thành bộ dáng khác, Diệp Vu Thời cự tuyệt Thông Huyền Kinh của Phương Khác, chỉ đeo đầu lạp lên. Thân là tu sĩ kỳ kim đan, những yêu vệ và tu sĩ khác không có gan làm gì hắn, lẽ nào họ còn dám bảo một tu sĩ kim đan ngoan ngoãn tháo đầu lạp xuống sao?

Hai người không thuê tu thất, mà mua một viện lạc nho nhỏ, vì cả hai đều vừa đột phá, hiện tại quan trọng nhất là củng cố tu vi, mà thuê tu thất chỗ bất tiện rất nhiều. Hơn nữa thuê tu thất thời gian dài sẽ dễ gây chú ý.

Phương Khác nhìn lò luyện lại nổ trước mắt, cười bất đắc dĩ. Ngày ngày bắt linh thủ đổi được linh thạch đều tiêu trong chuyện này rồi đó.

50. Chương 50: Giàu Trong Một Ngày

“Diệp sư huynh, huynh vẫn nên đi thuê đan phòng đi.” Phương Khác bất đắc dĩ cười, nhìn lò luyện thứ mười bị Diệp Vu Thời làm nổ trong mấy ngày này.

Vốn Phương Khác muốn đến cửa hàng thuê đan phòng luyện tập luyện đan, Diệp Vu Thời rõ ràng nói không có chút hứng thú nào với luyện đan. Theo Phương Khác biết, Diệp Vu Thời học quả thật rất tạp, luyện khí, phù lục, trận pháp, thuật pháp, kiếm thuật, hơn nữa đều học không tồi, nhưng duy chỉ không biết luyện đan. Phương Khác nói thế, cũng chỉ là nói một chút, Diệp Vu Thời bèn nghĩ thử luyện đan. Dù sao so với Phương Khác lấy thủy linh căn làm chủ, hơn nữa không có đan hỏa, Băng Lưu Diệm của hắn bất luận luyện đan hay luyện khí đều là chọn lựa hàng đầu.

Nhưng khi thật sự luyện đan, lại xuất hiện vấn đề lớn, rõ ràng khi luyện khí Diệp Vu Thời khống chế Băng Lưu Diệm đến xuất thần nhập hóa. Nhưng không biết tại sao luyện đan lại luôn xuất hiện vấn đề thể này thể kia. Mới bắt đầu là trực tiếp luyện hư được liệu, còn không là xuất hiện chuyện nổ lò luyện. Hôm nay còn tiếc hơn nữa, các bước hoàn toàn chính xác, cuối cùng khi thu đan, lại nổ.

Diệp Vu Thời ngồi xổm cạnh lò luyện, chân mày nhíu lại, đầu cũng không ngẩng lên trả lời: “Ừ.”

Phương Khác bèn ra khỏi cửa, mấy hôm nay nhìn Diệp Vu Thời luyện đan, cảm giác muốn thử luyện đan của y càng thêm mãnh liệt.

Tại phái Côn Luân, ngũ đại đường phân biệt truyền thụ luyện đan, phù lục, luyện khí, thuật pháp, võ kỹ. Từ lúc bị Trí Tiêu đạo nhân ném từ lầu ba Tầng Pháp các của Vạn Pháp phong xuống, Phương Khác đã tỉnh ngộ hiểu biết của mình về thế giới này thực sự rất ít, vì thể liền theo các đệ tử mới nhập nội môn đến ngũ đại đường một thời gian.

Những thứ cơ bản nhất đã làm rõ rồi, Phương Khác cũng thử luyện qua hai lần, luyện được đều là đan được nhất phẩm, tuy lần đầu hoàn toàn thất bại, nhưng lần thứ hai đã thành công, tỷ lệ xuất đan cũng coi như bình thường.

Lúc Phương Khác ra ngoài có quay đầu lại nhìn Diệp Vu Thời, hắn cảm thấy vụn lò luyện nghiêm túc kiểm tra. Cho dù mấy hôm nay Diệp Vu Thời thất bại rất nhiều lần, nhưng y có thể cảm giác được mỗi lần Diệp Vu Thời đều đang tiến bộ, hơn nữa Diệp Vu Thời không biểu đạt ra bất cứ vẻ chán nản hay không muốn luyện đan nào. Có lẽ không bao lâu nữa Diệp Vu Thời có thể luyện ra được đan được. Diệp Vu Thời quả thật không có hứng thú với luyện đan, hắn luôn tìm tòi như vậy chẳng qua là muốn xem thử sự khổng lồ của mình với Băng Lưu Diệm, xem có xuất hiện vấn đề gì trước kia chưa phát giác ra hay không.

Phương Khác đến khu mua bán, đi tới trước cửa một cửa hàng tên là [Đan Bảo các], cửa hàng chuyên môn bán đan được này đều có cho thuê phòng luyện đan.

Mà trên đường có vài tu sĩ không ngừng nhìn cửa [Đan Bảo các], vì ở đây có một chiếc xe điều hai càng mỹ lệ, linh thú kéo xe là Thanh Dực điều.

Phương Khác hơi kinh ngạc, Thanh Dực điều này coi như là chủng loại khá trân quý trong tọa kỵ phi hành, vậy mà có người nữ dùng Thanh Dực điều kéo xe ngựa, đây là linh thú kiểu chiến đấu đó.

Thanh Dực điều nhẹ kêu một tiếng cao ngạo, âm thanh trong trẻo vô cùng, Hai cái vuốt thô to nhẹ cào lên mặt đá thanh thạch, mặt đá bị cào vụn cứ như đậu hũ.

Xem ra, hôm nay có nhân vật lớn đến [Đan Bảo các].

Phương Khác nghĩ nghĩ bèn đi vào.

“Khách quan, xin hỏi ngài muốn đan được nào? Chỗ chúng tôi có đan được tứ phẩm trở xuống.” Điểm tiểu nhị tươi cười ra đón.

“Ta muốn thuê một phòng luyện đan.” Phương Khác đánh giá bố trí trong cửa hàng một chút, một cửa hàng khá lớn, trên giá gỗ bày các loại đan được, bên cạnh còn có cầu thang bằng gỗ để lên lầu.

Điểm tiểu nhị có vẻ kinh ngạc rõ ràng, gã làm việc ở [Đan Bảo các] lâu như thế, có thể nói đối phương có luyện đan được hay không gã nhìn một cái là nhìn ra được đại khái. Đầu tiên là ngữ khí, trên người luyện đan sư bình thường đều có một cỗ ‘vị hỏa’ của phòng luyện đan hoặc là vị dược liệu ‘sống’. Cho nên bình thường khách vừa vào gã đã có thể phân biệt được đối phương muốn mua đan được hay muốn thuê phòng luyện đan. Nhưng rất nhanh gã lại trưng ra nụ cười: “Vậy khách quan, ngài muốn thuê đan phòng kiểu nào? Chúng ta có hai loại phòng, một là địa hỏa, một là khoáng thạch hỏa. Khoáng thạch hỏa này lại phân làm hai loại âm dương. Mà phẩm chất đan phòng cũng phân làm thượng trung hạ, ngài muốn loại nào?”

“Ta...” Phương Khác còn chưa nói xong đã bị một tiếng oán trách của nữ trên lầu ngắt đứt.

“Đan Bảo các kiểu gì thế này? Ngay cả đá Tinh Thần cũng không có? Còn xưng là cửa hàng đầy đủ vật phẩm luyện đan nhất đại lục Thanh Hoa?” Ngữ khí tràn đầy bất mãn, còn mang theo nét duyên dáng của tiểu nữ sinh.

Sau đó trên lầu truyền đến tiếng bước chân bình bịch vội vã, một nữ tử mang vẻ tức giận chạy xuống, nói cho chính xác, là một tiểu nữ tu mười lăm mười sáu tuổi, sau lưng còn có một tu sĩ thần sắc lạnh nhạt.

Tu sĩ đó lập tức nhìn chằm chằm Phương Khác, chẳng qua chỉ một thoáng, Phương Khác đã cảm thụ được uy áp và cảnh cáo của đối phương.

Tu sĩ nguyên anh.

Tu sĩ đó chỉ nhìn Phương Khác một cái như thế rồi theo sau nữ tu ra khỏi cửa hàng, động tác không có chút đình trệ nào. Nếu không phải Phương Khác quả thật cảm giác được đối phương đánh giá mình một cái, y sẽ cho rằng đối phương căn bản không chú ý đến mình.

“Không phải ta chỉ làm mất đá Tinh Thần của hần thôi sao? Có cần nổi giận với ta vậy không? Ta đền cho hần một viên là được... thật là, không phải chỉ là một viên đá nát thôi sao. [Đan Bảo các] gì chứ, cái gì cũng không có. Vãn...” Giọng oán trách của nữ tử vẫn còn truyền đến.

“Tiểu thư, cẩn ngôn.” Tu sĩ thần sắc lạnh nhạt kia ngắt lời nữ tu, hiển nhiên có vài từ là không thể nói ra.

Nữ tu lập tức không nói nữa, chỉ tức giận bĩu môi.

Phương Khác nhìn hai người đi tới chỗ xe ngựa, Thanh Dực điều nhìn nữ tu ngồi lên, rõ ràng không vui lắm, lại cào cào mặt đá đã bị phá nát, bắt đầu đóng băng.

“Xú điều, ngay cả người cũng muốn chọc giận bốn tiểu thư sao? Ta không ngồi được sao? Có tin hôm nay ta liền đòi người... từ chỗ đó về không?” Lúc này, nữ tu càng thêm phần hận bất bình, ngữ khí nói chuyện mang theo quả trách đầy con nít. Tu sĩ đó cũng ngồi lên, Thanh Dực điều mới chịu an phận, kêu lên một

tiếng. Xe ngựa hai cang liền bay lên không trung, màn lụa nhẹ màu trắng trên xe ngựa bị gió thổi, trông cực kỳ xinh đẹp. Đôi cách của Thanh Dực điều mở ra, mang theo linh quang màu xanh, xinh đẹp chói mắt.

Đợi chiếc xe đi mất bóng rồi, Phương Khác mới nhìn chường quầy từ lầu một đi xuống. Chường quầy lau mồ hôi lạnh trên trán, uy áp của tu sĩ nguyên anh không phải thứ ông chịu được, vốn cho là có khách hàng lớn đến, không ngờ lại là ôn thần.

“Chường quầy, đá Tinh Thần đó, là gì?” Phương Khác hỏi.

“À, khách quan, đá Tinh Thần là một loại khoáng thạch rất đặc biệt. Thường dùng để luyện đan, là một loại đá dẫn lửa vô cùng tốt. Nhưng gần ngàn năm nay, đá Tinh Thần càng lúc càng hiếm thấy.” Chường quầy nhìn Phương Khác một cái, đánh giá cách ăn mặc của Phương Khác, ngữ khí nhàn nhạt nói: “[Đan Bảo các] của chúng tôi lần trước vừa hay bán ra một viên, hiện tại thiếu hàng. Luyện chế một vài đan dược phẩm cấp cao dùng đá Tinh Thần thì được tính sẽ nâng cao một cấp bậc. Nghe nói [Đan Vương] chính là đá dẫn lửa làm từ đá Tinh Thần.

Thật ra đâu phải đúng lúc không có, [Đan Bảo các] của thành Nguyệt Quế lần cuối cùng xuất hiện đá Tinh Thần là chuyện của năm năm trước rồi.

“Một viên đá Tinh Thần lớn bằng nắm tay đại khái giá bao nhiêu linh thạch?” Phương Khác bắt giác sờ lên túi chứa đồ của mình.

Chường quầy rõ ràng không kiên nhẫn lắm: “Viên đá Tinh Thần bán ra lần trước, trọng lượng thực một cân tám lạng sáu, giá mười vạn hai ngàn linh thạch tiêu chuẩn.”

Phương Khác ngẩn ra, tay siết túi chứa đồ. Đều là... linh thạch đó, linh thạch đếm không xuể... sau đó y cần rằng, Thái A không phải đã nói đá Tinh Thần không có giá trị gì khác sao? Phương Khác nghĩ đến vô số đá Tinh Thần y đã ‘bỏ lỡ’ hôm đó, mặt đen đi hơn nửa. Đó toàn là linh thạch đó! Nhưng may mà, may mà y gần đây không có thêm thứ gì, nếu không có lẽ y sớm đã ném những viên đá Tinh Thần không hữu dụng lại chiếm chỗ kia ra rồi.

Chường quầy thấy sắc mặt Phương Khác biến ảo rất kỳ lạ, bắt giác nhíu mày, người này bị sao vậy?

“Chường quầy, vậy ngươi định giá cho ta thử xem?” Phương Khác đưa tay ra, trong lòng bàn tay rõ ràng là một viên đá Tinh Thần lớn bằng nửa bàn tay.

Chường quầy không dám tin nhìn nhìn.

“Đi, mời Mạc sư phụ ra.” Chường quầy nói với *** tiểu nhị, *** tiểu nhị sững ra một lát rồi lập tức chạy tới quầy.

“Đây... đây... nào nào nào, ngài theo ta lên lầu hai nói chuyện đi.” Chường quầy rõ ràng muốn lấy đá Tinh Thần trên tay Phương Khác, do dự một lát, lại thu tay về, tươi cười mời Phương Khác lên lầu hai.

Đẳng cấp trang hoàng ở lầu hai rõ ràng hơn lầu một không ít. Bày trí cũng không đơn giản chỉ là đan dược, mà là lò luyện, khoáng thạch, dược liệu, đủ loại đủ kiểu. Phương Khác đảo mắt qua một hàng lò luyện.

Phương Khác ngồi xuống ghế gỗ khắc hoa, chường quầy vội rót trà, hương trà vũ sương lập tức lan tỏa tứ phía.

Lúc này một tu sĩ cỡ hơn bốn mươi tuổi vừa gầy vừa cao bước lên lầu.

Chường quầy vội chấp tay nói với tu sĩ: “Mạc sư phụ, ngài đến xem thử xem, đây là đá Tinh thần đúng không?”

Phương Khác cũng tùy tiện đặt đá Tinh Thần lên bàn.

Mạc sư phụ cũng không khách sáo ngồi xuống chiếc ghế khác, cầm đá Tinh Thần lên, tỉ mỉ ngửi rồi lại nhìn, xong đánh giá Phương Khác một loạt từ đầu đến chân.

Về mặt Phương Khác từ đầu đến cuối không hề thay đổi, dường như không để ý chút nào đến kết quả.

Mạc sư phụ lúc này mới chậm rãi gật đầu, nhưng vẫn không đặt đá Tinh Thần xuống, mà cẩn thận đánh giá tiếp.

Trên mặt chưởng quầy thoáng cái hiện lên cuồng hỉ, sau đó trầm ổn lại nói với Phương Khác: “Khách quan, không biết đá Tinh Thần này tính sao?”

“Ông ra giá đi.” Phương Khác cười cười, nhẹ nhấp miếng trà.

Chưởng quầy lấy đá Tinh Thần từ tay Mạc sư phụ, rồi lấy tiếp một cái cân nhỏ: “Khách quan... hai lạng bảy, [Đan Bảo các] nguyên ý ra giá một vạn năm ngàn linh thạch tiêu chuẩn để mua từ tay ngài, ngài xem thế nào?”

Phương Khác nhàn nhạt đảo mắt nhìn chưởng quầy một cái, sau đó mới chậm rãi mở miệng: “Thành giao.” Thật ra trong lòng y khỏi nói có bao nhiêu vui sướng, giàu trong một đêm đó! Đột ngột bị nhiều linh thạch như thế trọi xuống, y sắp vui chết rồi đó được không.

Chưởng quầy vội vã lấy ra hai túi chứa đồ màu xanh, đẩy đến trước mặt Phương Khác. Phương Khác nhìn phù văn phía trên, đây là túi chứa đồ khá cao cấp. Dùng linh thức thăm dò, một cái một vạn linh thạch, một cái năm ngàn linh thạch.

“Ta muốn hai lò luyện đó, còn cả khoáng thạch dùng để làm đan hóa.” Phương Khác lại đẩy túi chứa đồ đựng năm ngàn linh thạch về chỗ chưởng quầy.

Chưởng quầy cười cười, nhìn lò luyện Phương Khác chỉ: “Nhân lực khách quan thật tốt, hai lò luyện này đều là hàng nhất đẳng. Vốn giá hai ngàn linh thạch một cái, hiện tại chỉ tính một ngàn tám trăm linh thạch tiêu chuẩn thôi. Ta sẽ chuẩn bị khoáng thạch thượng hảo cho ngài, không biết ngài có cần được liệu không?”

“Khách quan, đi thông thả.” Chưởng quầy tiễn Phương Khác ra đến cửa, Phương Khác cười tạm biệt chưởng quầy.

Ôm một vạn linh thạch, còn rất nhiều được liệu và khoáng thạch lò luyện. Phương Khác nghĩ, cái này có tính là thắng lợi trở về không?

Bấm ngón tay tính thử, trên người y còn rất nhiều, rất nhiều đá Tinh Thần... linh thạch không đủ dùng, liền bán một viên. Đúng là đơn giản thoải mái lại tốt đẹp như thế, không còn phải phát sầu vì linh thạch nữa rồi đúng không?

51. Chương 51: Trận Truyền Tống

Thấy Phương Khác ra khỏi cửa, Mạc sư phụ đảo khéo mắt, chưởng quầy liền gật đầu.

“Mạc sư phụ, đây... đây.” Chưởng quầy nhìn đá Tinh Thần trên bàn chần chờ. Đá Tinh Thần này có phải có được quá dễ rồi không?

“Là thật, hơn nữa bất kể chất lượng hay phẩm chất đều là thượng thừa... niên đại quá cao, thời gian hình thành tuyệt đối trên năm ngàn năm.” Mạc sư phụ nhíu mày, lấy ra một hộp gỗ tiện tay bỏ đá Tinh Thần vào. “Người này lại không phải người khai thác quặng chuyên nghiệp, mà là một kiếm tu.”

Ngón tay Phương Khác xương cốt rõ ràng, thon dài trắng nõn, không thô sần như người khai thác quặng. Nhưng ngón tay và lòng bàn tay có vết chai, hơn nữa dáng vẻ tinh thần đầy đủ, tư thế ngồi đoan chính, khí thế cũng không thu lại hết. Mạc sư phụ vừa nhìn thấy Phương Khác là đã đoán được.

“Vây...” Chưởng quầy cười nịnh nọt, nói chuyện ngập ngừng ấp úng.

“Xem thử có lai lịch gì, đừng quá mức, có thể kết giao thì kết giao. Không thể kết giao cũng phải lưu lại ấn tượng tốt.” Mạc sư phụ trừng chưởng quầy một cái, tuy chưởng quầy này đã làm rất nhiều năm nhưng vẫn không biết tiến lùi, tâm tư luôn đặt trên đường rẽ. Nhưng ông cũng có thể lý giải, đã gần năm mươi rồi, lại đình trệ ở bình cảnh mấy năm hơn. Trở nên nóng ruột cũng là điều dễ hiểu. “Lục La tiên tử đã xuất quan, ta sẽ giúp người cầu thử.”

Chưởng quầy vội thu lại nụ cười trên mặt, bái một lễ thật sâu. Phần ân tình này không nhỏ, tu sĩ nguyên anh chỉ cần nhắc nhở một phen đã là cơ duyên cực lớn.

Lúc này, một tu sĩ vội vàng chạy vào, chắp tay chào chưởng quầy một cái: “Chưởng quầy, mất dấu rồi. Hình như y biết có người đi theo y, chớp mắt đã không thấy.”

“Cái gì? Người bị phát hiện?” Chưởng quầy giật mình kêu lên, không dám tin tưởng. Phải biết những tu sĩ này chuyên tu luyện pháp quyết để làm chuyện này, sao lại mất dấu một tu sĩ trứ danh cơ được?

Tay Mạc sư phụ khựng một chút, xem ra giao hảo là không thể rồi. Chỉ hy vọng đối phương đừng lưu lại ấn tượng gì xấu.

Thật ra Phương Khác không phát hiện có tu sĩ theo đuôi mình, chỉ là thời gian này, hành sự phải càng thêm cẩn thận, vì thế vừa ra ngoài đi vào đám đông đã lặng lẽ đối dung mạo.

Nếu đã không cần luyện đan, vậy đến khu mua bán xem thử có tin tức của lão đạo kia không. Hôm đó thử thăm dò ở khu mua bán, không ngờ lão đạo còn có chút danh tiếng, luôn mang lượng lớn hàng hóa bán cho những cửa hàng đó, y nghĩ lão đạo đại khái muốn kiếm khoảng chênh lệch giá. Dù sao giá cả linh dược và khoáng vật ở đại lục Thanh Hoa và đại lục Cửu Châu không giống nhau.

Nhưng lão đạo đó mỗi nửa năm mới xuất hiện một lần, vì thế y chỉ có thể đợi đến ngày lão đạo xuất hiện. Do đó y thuê riêng con buôn tin tức, nắm giữ tin tức lão đạo mọi lúc. Phương Khác bấm ngón tay tính toán, đến hôm nay, đại khái đã nửa năm rồi, cho nên lão đạo cũng sắp xuất hiện.

Nhìn thẻ ngọc trên không ít quầy hàng, Phương Khác nghĩ nghĩ rồi dừng bước, tỉ mỉ kiểm tra. Vừa nhìn, mới phát hiện có rất nhiều du ký, nhưng thẻ ngọc tâm đắc cảm ngộ lại cực ít, phần lớn là một vài ngôn ngữ giả vờ giả vịt, không có bao nhiêu tác dụng. Vì thế trong số thẻ ngọc du ký, Phương Khác chọn những cái khác nhau để mua, còn đặc biệt phân loại một chút.

Suốt đường chọn lựa mua rất nhiều thẻ ngọc, cuối cùng cũng đến nơi.

Một quầy hàng rất bình thường. Quầy hàng này chỉ là một cái bàn dài, bày các loại linh dược. Chủ quầy đang tỉ mỉ chỉnh lý đồ trên quầy. Phương Khác bước qua, gõ bàn, sau đó đặt một thẻ bài gỗ xuống.

Chủ quầy nhanh chóng lấy thẻ bài gỗ, sau khi kiểm tra, móc ra một tờ giấy đưa cho Phương Khác.

Phía trên là một đại danh tử mỉ.

“Khách nhân, đây chính là hành tung của tu sĩ Lý Đại Hồ ngài muốn tìm. Hôm qua ông ta từng xuất hiện ở [Hiển Danh lâu], hôm nay chắc vẫn còn ở trong tu thất, hoặc là Hiển Danh lâu.” Tu sĩ cười nói.

Phương Khác khắc chế vẻ mặt, để mình đừng cười quá sáng lạn, lấy linh thạch đặt lên bàn: “Đây là linh thạch còn lại.”

Tu sĩ kia đầu tiên là lịch sự gật đầu, rồi mới thu linh thạch vào túi. Số linh thạch này kiếm thật dễ, gã không ngờ người mà khách nhân muốn tìm lại là Lý Đại Hồ, Lý Đại Hồ này tại thành Nguyệt Quế hiện tại cũng có chút danh tiếng, chỉ là thời gian xuất hiện cách nhau khá lâu, mãi đến hôm qua Lý Đại Hồ mới xuất hiện lần nữa. Nhiệm vụ này giờ mới coi như hoàn thành.

Phương Khác ngự kiếm đến địa điểm đó, thuận tiện dùng hạc giấy liên hệ với Diệp Vu Thời. Bọn họ đợi ở thành Nguyệt Quế đã gần nửa năm, mới tìm được tu sĩ này. Theo y biết, Diệp Vu Thời còn từng đến chợ đen một chuyến, nếu không phải tu vi của Lục La tiên tử bày ra trước mắt, y cũng hoài nghi Diệp Vu Thời có muốn mạnh mẽ xông vào hay không. Mà Diệp Vu Thời gần đây đang nghiên cứu phù văn, giống như cấm chế. Cấm chế này, khó hiểu vô cùng, y chẳng hiểu chút nào, cho dù chỉ nhìn một cái thôi cũng cảm thấy hoảng hốt, nó tuyệt đối không phải cấm chế đơn giản.

Không nghĩ mấy thứ này nữa. Phương Khác bật cười.

Bây giờ tìm được lão đạo rồi! Vậy nói rõ cái gì?

Bọn họ có hy vọng trở về Cửu Châu.

Lý Đại Hồ lúc này đang ngồi ở lầu một Hiền Danh lâu gọi một bình linh tửu vui vẻ uống. Gương mặt bốn mươi mấy tuổi, làn da vàng vọt còn có con mắt tam giác rũ xuống, vừa nhìn đã thấy không thích.

Lý Đại Hồ sờ túi chứa đồ cười tươi thỏa mãn. Ông biết một bí mật to lớn, bí mật này một khi nói ra thì ông sẽ chết không chỗ chôn chôn. Ông là một tằm tu nhân tộc của đại lục Cửu Châu, một lần ngẫu nhiên, ông và hai huynh đệ Vương Đại Vương Nhị đến một nơi kỳ quái.

Nơi này màu tóc của các tu sĩ khác nhau, giống như yêu ma được kẻ trong du ký. Ban đầu ông cực kỳ sợ hãi, rồi mới phát hiện những người này chẳng chú ý gì đến mình. Sau đó nhận ra những người này tự xưng là đại lục Thanh Hoa gì đó. Tuy chưa từng nghe qua nhưng ông cũng biết mình đã ở bên ngoài đại lục Cửu Châu. Có lẽ đây chính là một trong hai đại lục khác bị ngăn cách trong truyền thuyết?

Ban đầu ông rất hưng phấn, nghĩ nếu truyền tin tức này ra ngoài, ông có thể lấy được bao nhiêu linh thạch, còn có thiên tài địa bảo đếm không xuể. Sau đó một câu của Vương Đại đã thức tỉnh ông, nếu bị những môn phái đại lục Cửu Châu phát hiện, bọn họ chết chắc. Tuy họ không có môn phái, chuyện biết được cũng chỉ có một ít, nhưng khả năng hiểu rõ nguy cơ lại được tôi luyện ra trong nhiều năm ở tầng đáy tu tiên giới. Biết chuyện nào không thể gặp, chuyện nào không thể làm.

Sau đó ông ước hẹn với Vương Đại Vương Nhị không ai nói ra chuyện này. Về sau... về sau, không nghĩ đến nhất thời trông nhầm, tưởng lầm một tu sĩ trúc cơ là dê béo, Vương Đại Vương Nhị đều chết.

Thiếu đi Vương Đại Vương Nhị phối hợp, một mình ông bắt đầu túng quẫn, liền đánh chủ ý tới đại lục Thanh Hoa. Mang một vài linh dược, khoáng thạch có giá chênh lệch giữa đại lục Cửu Châu và đại lục Thanh Hoa, vận chuyển bán ngược giữa hai nơi. Hê hê, thế nhưng còn kiếm không ít. Lần này kiếm được đủ cho ông tiêu sái hơn nửa năm.

Hôm nay giao hàng rồi, túi chứa đồ của Lý Đại Hồ lại phồng lên, bây giờ ông đã không còn là tu sĩ chuyên đi ăn cướp nữa. Lý Đại Hồ cười cực kỳ vui vẻ, dốc linh tửu uống sạch sẽ. Ha, những người đó còn thăm dò lai lịch đồ ông mang đến, sao ông có thể nói ra kia chứ?

“Cho ta thêm một bình Túy Thanh Phong.” Lý Đại Hồ lớn tiếng gọi hầu bàn.

“Có ngay đây khách quan.” Hầu bàn vội chạy đi lấy một bình rượu.

Đột nhiên một tu sĩ mặc đạo bào màu lam bước tới. Lý Đại Hồ nhíu mày, người này nhìn thế nào cũng giống như đang đi tới chỗ ông vậy?

Tu sĩ đó cười với ông, rồi tự động ngồi xuống.

“Đạo hữu, ở đây vẫn còn vị trí trống, không cần phải ngồi chung bàn đúng không?” Lý Đại Hồ cười hi hi chỉ vị trí trống khác. Tu sĩ đó lắc đầu, vươn tay cầm bình rượu rót cho mình một ly.

“Người!” Lý Đại Hồ tức lên, người này sao dở ương vậy chứ. Nhưng lời quát mắng lại kẹt ở cổ họng không nhả ra được.

Tu sĩ đó chấm rượu viết hai chữ lên bàn – Cửu Châu.

Mặt Lý Đại Hồ thoáng cái tái nhợt, lấy một lá bùa thuật hệ thổ muốn kích hoạt, nhưng chợt cứng người, cổ, mi tâm, tim, đều cảm thấy lạnh.

Ông nhìn tu sĩ đó, tu sĩ cười lộ răng với ông, nụ cười chói lọi sáng lạn. Ông có cảm giác chỉ cần mình cử động thì sẽ xong đời.

Phương Khác nhìn Lý Đại Hồ, tâm trạng tốt chưa từng có, đây cũng tính là người quen rồi. Có lẽ hôm nay chính là ngày may mắn của y? Đầu tiên là linh thạch, hiện tại là đầu mối trở về đại lục Cửu Châu.

Phương Khác nhìn nhìn chỗ này, đây là một hang động ở ven biển thành Nguyệt Quế, động rất sâu, được cổ đại màu lục phủ kín, bình thường nhìn không ra. Nhưng bên trong hang động có vẻ đã từng được dọn dẹp, có lẽ do Lý Đại Hồ làm.

Trên mặt đất là một trận truyền tống hình thoi, nhìn dấu vết thì đã khá lâu, nhưng vẫn còn hoàn chỉnh, chỉ cần truyền linh lực vào thì có thể tiến hành truyền tống.

“Chính là chỗ này, ta, ta, ta đã nói hết những gì mình biết rồi, các người buông tha cho ta đi. Miệng ra rất kín, ta bảo đảm sẽ không tiết lộ một chữ.” Lý Đại Hồ quỳ bịch xuống, toàn thân run rẩy. “Ta có linh thạch, có rất nhiều linh thạch, ta đều cho các người, chỉ cầu người tha cho ta một mạng. Ta có thể chỉ cho các người nơi ta giấu linh thạch.”

Nói một lát ánh mắt Lý Đại Hồ lại lặng lẽ biến hóa, nhìn trộm Diệp Vu Thời đang đưa lưng về phía mình khom người xuống nghiên cứu trận truyền tống, cắn răng quyết tâm.

“A!” Một tiếng kêu thảm, Lý Đại Hồ che tay trái của mình, máu tươi trào ra, gân tay của ông bị cắt đứt.

Một cái sừng trâu màu đen rơi bộp xuống đất. Dực Ngưu giác, đồng quy vu tận? Phương Khác nhìn ánh mắt oán độc của Lý Đại Hồ, mặt không biểu tình.

Nghĩ nghĩ, Phương Khác vuốt lên mặt mình.

Lý Đại Hồ ngăn người nhìn tu sĩ trước mắt thay đổi hình dạng, có mấy phần quen mắt... là y!

Lý Đại Hồ kinh hãi không thôi, không ngờ lại là y.

“Người, người là...” Lời tiếp theo kẹt ở cổ họng, Lý Đại Hồ ôm cổ ngã xuống. Lẽ nào Lý Đại Hồ ông đã định không có mạng phú quý? Nếu biết có hôm nay lúc trước ông tuyệt đối sẽ không đi cướp y, hoặc khi đó liều mạng cũng phải giết được Phương Khác.

Phương Khác nhìn Lý Đại Hồ, cúi người xuống, tháo túi chứa đồ của Lý Đại Hồ ra.

Diệp Vu Thời quan sát vết thương trên cổ Lý Đại Hồ một chút, lúc này máu mới trào ra, mà kiếm của Phương Khác vẫn sạch sẽ không có một vết máu. Diệp Vu Thời nhướng mày, kiếm pháp của Phương Khác tiến bộ thần tốc, nhưng thực chiến không nhiều, sao lại không chế lực độ và góc độ tinh chuẩn như vậy? Hơn nữa bây giờ không chỉ là khí thế, mà sát khí cũng đã dần thành hình.

“Về Côn Luân?” Phương Khác chỉ trận truyền tống.

“Về Côn Luân.” Diệp Vu Thời mỉm cười.

52. Chương 52: Trở Về Côn Luân 1

Trên đài tỷ thí cạnh sân thao luyện, hai tu sĩ đánh đến khó phân, mà các đệ tử bên cạnh cũng nhìn như si như say.

“Tiêu sư tỷ càng lúc càng lợi hại, đã lĩnh ngộ được Thiên Quân kiếm kiếm ý rồi.” Trần Cửu nhìn Tiêu Xương Thu, tán dương.

“Ôi, tiểu tử người không phải cũng tu luyện Thiên Quân kiếm sao? Không phải luôn mượn cố thỉnh giáo đi tìm Tiêu sư tỷ à?” Triệu Lịch Duyệt húc chỗ đẩy Trần Cửu, cười xấu xa trêu ghẹo.

“... Tiêu sư tỷ, vừa gặp Tiêu sư tỷ, ta một câu cũng nói không ra.” Trần Cửu quần bách đồ mặt, rồi hâm mộ nhìn Hộ Lạc đang đánh ngang tay với Tiêu Xương Thu. Chỉ có người như thế, mới có thể sánh vai với Tiêu sư tỷ, nhất thời đáy lòng Trần Cửu hiện lên thất vọng.

“Cũng đúng, Tiêu sư tỷ cả ngày lạnh lùng, nhìn không dễ tiếp cận lắm. Thật không biết sau này đạo lý của Tiêu sư tỷ có tính cách ra sao. Nhưng ta nghĩ, Tiêu sư tỷ đại khái sẽ giống như phần lớn tu sĩ, một lòng tu hành, cần bản không cần đạo lý.” Triệu Lịch Duyệt vuốt cằm nói.

“Tiêu sư tỷ chỉ là nhìn thì lạnh lùng, chứ thực chất tính tình tốt lắm.” Trần Cửu nói, ánh mắt luôn đặt lên người Tiêu Xương Thu.

Thiên Quân kiếm quyết, thức thứ mười hai [Cử Trọng Nhược Khinh]. Tiêu Xương Thu chém một kiếm xuống, trong mắt người khác là động tác cực chậm, một kiếm cực nhu hòa.

Rõ ràng là kiếm thế đại khai đại hợp, nhưng kiếm này lại chợt trở nên quái dị, lông vũ phiêu bay đầy trời, rất đẹp.

Con người Hộ Lạc co rút, cái này mà lông vũ gì chứ, bên trong mỗi phiến lông vũ đều là do kiếm ý ngưng tụ thành, phi bay khắp trời, âm tàng sát cơ.

[Vô Hồi kiếm], thức cuối cùng [Vô Vãng Nhi Hồi], kiếm thế ngưng mà không phát, một kiếm chém lên.

Đáng tiếc, cuối cùng lại chệch mấy phần, lông vũ đầy trời hoàn toàn phủ kín kiếm thế của Hộ Lạc. Như tuyết rơi lên người Hộ Lạc. Thoáng cái, trên người máu thịt tung tóe. Hộ Lạc bị kiếm ý vô hình đánh bay ra, trượt mười mấy mét dưới đất, kéo ra một đường máu thật dài.

Chúng đệ tử cạnh đó bất giác hiện lên mấy phần không nở và sợ hãi.

Hộ Lạc chậm rãi chống tay đỡ người, sau đó nhảy bật dậy, trên mặt là từng đường máu, nhưng lại nhếch mép cười, mắt đầy chiến ý, nói: “Tới nữa!”

Tiêu Xương Thu lắc đầu, thu kiếm về vỏ: “Hôm nay ta có chuyện, hôm khác lại đấu, đa tạ đã nhường.”

Lúc này Ngụy Khang vội vã chạy tới la lên: “Hộ sư huynh, đại sư huynh, không... Diệp sư huynh trở về rồi! Đang ở đại điện Duy Pháp đường.”

Ngụy Khang là một đệ tử ngoại môn, trong suy nghĩ của đệ tử ngoại môn, Diệp Vu Thời là một đại sư huynh xứng chức, nhưng bây giờ, nội ngoại môn phân rã rồi trộn lại, còn gọi đại sư huynh thì rất không thích hợp. Vừa dứt lời, trên mặt tất cả đệ tử đều xuất hiện vẻ kinh ngạc.

“Diệp sư huynh trở về rồi.” Đây là kinh hỉ.

“Diệp sư huynh trở về rồi?” Đây là kinh hãi.

Chúng đệ tử xôn xao. Diệp Vu Thời lúc còn ở ngoại môn rất được lòng người, các đệ tử ngoại môn mơ hồ đều lấy Diệp Vu Thời đi đầu, mà đệ tử nội môn đối với hắn có giao hảo có chán ghét, tự nhiên cũng có ghen ghét. Diệp Vu Thời vừa vào nội môn đã nổi bật trong cuộc so tài nội môn, sau đó còn được phong chủ Luyện Khí phong La Thanh nhìn trúng, muốn thu làm đệ tử nhập thất. Khá thân thiết với Tiêu Xương Thu, Chu Thức Vũ.

Hiển nhiên chuyện Diệp Vu Thời trở về là một chuyện không nhỏ của phái Côn Luân.

Trên mặt Hộ Lạc xuất hiện vẻ vui sướng: “Thật sao? Nhưng sao người lại chạy qua đây, truyền hạc giấy không phải được rồi sao?” Vừa nói, Hộ Lạc vừa nhảy xuống đài tỷ thí, cũng vội vã đuổi tới Duy Pháp đường, nếu không phải ở sân thao luyện không được ngự kiếm, hắn sớm đã nhảy lên phi kiếm rồi.

“Ha ha, đúng rồi, còn hạc giấy mà, ta quên mất.” Ngụy Khang sững sốt.

Không ít tu sĩ cũng theo Hộ Lạc đến Duy Pháp đường. Tiêu Xương Thu suy nghĩ một lúc, cũng tới Duy Pháp đường.

Đội Hộ Lạc đến Duy Pháp đường, chỉ thấy Trí Ngu đạo nhân, Trí Tiêu đạo nhân, đám người Luyện Khí phong, cùng Âm Trầm Ngự, Phương Hiên Thanh đều đã đến. Chia ra đứng hai bên, mà hai người đứng chính giữa đường, không phải chính là Diệp Vu Thời và Phương Khác sao?

Hộ Lạc nhìn Diệp Vu Thời, trên gương mặt luôn lạnh nhạt xuất hiện hơi ấm nhàn nhạt. Giấy tiếp theo, kiếm trong tay chợt reo lên. Hộ Lạc đảo mắt, mắt khẽ híp lại, rồi giật mình.

Người này là Phương Khác? Lần đầu tiên gặp Phương Khác hắn đã cảm thấy người này rất thú vị, rõ ràng rất để ý Diệp Vu Thời, nhưng cố làm ra vẻ bình thản ung dung. Tiếc là ấn tượng của Diệp Vu Thời đối với y chẳng ra sao. Sau đó nghe các đệ tử trong môn nghị luận mới biết người này cũng coi như một ‘nhân vật’ ở nội môn, nổi danh âm trầm. Sau đó có một thời gian, nghe một số người nói Phương Khác biến hóa rất lớn, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng âm trầm trong lời đồn, hơn nữa cực kỳ hiểu học. Về sau tại thành Thái An còn liều chết, và cả thủ pháp cực nhanh.

Khi đó, hắn chẳng nổi chút chiến ý nào với Phương Khác. Phương Khác này... quá ôn hòa. Hoàn toàn không giống người tu tiên giới. Không có sát khí, không dính máu tanh, cả người không có góc nhọn, chiến

ý. Đứng ở một chỗ nào đó, sẽ trở nên nhạt thêch, mang vẻ không tranh với đời. Hẳn không cách nào tưởng tượng tu tiên giới lại có loại người này. Tu tiên giới, chính là không tiến thì chết. Nhưng Phương Khác, quá mức ôn hòa, hoàn toàn không dung nhập vào mọi thứ xung quanh.

Nhưng hôm nay, Hộ Lạc hí hóp mắt, khắc chế chiến ý muốn phát trong người.

Người này thật là Phương Khác?

Ánh mắt vẫn ôn hòa, nhưng khí tức toàn thân lại mơ hồ lộ ra sắc nhọn. Không còn cảm giác không dung nhập lúc trước nữa. Lưng đứng thẳng tắp, trông có vẻ đang sắp đột phá, khí thể không thể thu hết hoàn toàn, vì vậy dẫn lên chiến ý của kiếm trong tay hắn. Nhưng càng khiến hắn kinh ngạc là, kiếm khí mơ hồ lộ ra trên người Phương Khác, phi thường bá đạo, nhưng lại có chút không hòa hợp, như thể còn xen tạp thứ khác trong đó.

Kiếm khí không thuần. Chẳng lẽ y đồng thời tu luyện hai loại kiếm quyết? Không, không, không. Trọng điểm là Phương Khác không phải tu sĩ ngũ hành sao? Sao đột nhiên biến thành kiếm tu rồi? Hơn nữa cảm giác còn cực mạnh.

Hộ Lạc không biết là, trên đường trở về phái Côn Luân, Phương Khác lại bị Thái A ném lên võ đài một lần, vừa mới đánh xong một trận, khí thể đương nhiên khác ngày thường. Hiện tại Phương Khác còn chưa đến mức độ thu phóng như ý, mỗi ngày đều sẽ bị Thái A ném lên võ đài, ban đầu là con rối, sau là tu sĩ, nhưng những tu sĩ đó cũng giống như con rối, không biết nói, không có ý thức chỉ có bản năng chiến đấu, nói chung là đủ kiểu tu sĩ và con rối.

Nếu y không thể đánh bại tu sĩ đó, chỉ có thể bị tu sĩ giết trên võ đài. Hôm sau tiếp tục vẫn là tu sĩ đó, cho đến khi Phương Khác đánh bại đối phương hoàn toàn, mới đổi người mới. Phương Khác đã ba ngày liên bị cùng một tu sĩ đánh bại, cảm giác kiếm đâm xuyên ngực thật làm người ta sợ hãi. Nhưng sự thật là y không bị bất cứ tổn thương nào. Vả lại sự thật chứng minh, loại phương pháp của Thái A có hiệu quả vô cùng rõ ràng, mỗi ngày y đều có thể cảm nhận được sự tiến bộ của mình.

Mà hôm nay, tu sĩ đó cũng là một kiếm tu, cũng thuộc dạng bá đạo, sắc bén. Y trực tiếp bị đâm xuyên. Cảm giác bị áp chế... quá mức là ghen ghét.

Cảm nhận ánh mắt Hộ Lạc, Phương Khác hơi nghiêng mặt cười với hắn, dáng vẻ cười hí hóp mắt khiến Hộ Lạc phải nhìn bằng con mắt khác.

Hộ Lạc có hơi khó tiếp nhận... được thôi, khí thể ngày xưa thay đổi là tốt, ít nhất khiến hắn nảy sinh dục vọng chiến đấu, nhưng có thể đừng cười vụn vụn vậy không, rõ ràng đang cười, nhưng trong mắt lại tràn đầy sát ý.

“Cũng chính là nói, hai người các ngươi bị truyền tống đến một bí cảnh. Hiện tại mới ra được?” Trí Ngu đạo nhân nghe xong Diệp Vu Thời kể thì hỏi.

“Đúng.” Diệp Vu Thời gật đầu, vẻ mặt không chút dao động.

Phương Khác hạ mắt, không nói gì.

“Cơ duyên chính là như thế. Hai người chuyển này cũng coi như vì họa được phúc. Được rồi, các người tự trở về phòng nghỉ ngơi một ngày. Diệp Vu Thời người tiếp tục đến Luyện Khí phong. Phương Khác, ... ngày mai đến động phủ của ta tìm ta. Những người khác đều tản đi.” Trí Ngu đạo nhân nhìn ánh mắt Trí Tiêu, sau đó nhàn nhạt nói.

Mọi người chấp tay hành lễ rồi lui ra khỏi đại điện.

“Phương sư đệ, trở về là tốt. Thấy ngươi vô sự, ta liền an tâm.” Trần Chử, Viên Kim bước tới, Trần Chử cười có mấy phần an ủi, khi đó hắn còn muốn chăm sóc sư đệ này một hai, kết quả sau khi vào di phủ mọi người đều bị phân tán, hơn nữa bản thân hắn còn khó tự bảo toàn. Hẳn may mắn thoát chết, mà Phương Khác thì lại mất tích.

Cũng may thể ngọc chưa vỡ, hiển nhiên Phương sư đệ vẫn còn bình an. Chỉ là không ngờ, một lần từ biệt chính là hai năm. Nhưng đối với tu sĩ mà nói, thời gian hai năm thực không đáng nhắc tới.

Viên Kim thấy Phương Khác trở về, không hiểu sao cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Trần sư huynh, Viên sư huynh. Không biết hôm đó các huynh ra sao?” Phương Khác cười, hỏi. Nghe Diệp Vu Thời nói, hôm đó cả di phủ đều sụp đổ.

“Chúng ta...” Trần Chử còn chưa nói, đã có một âm thanh chen vào.

“Phương Khác.”

“Phương sư huynh.” Phương Khác chấp tay với Phương Hiền Thanh.

“Đường đệ không cần như thế, vốn là người một nhà, cần gì đa lễ? Ta chỉ thay tổ phụ báo một tiếng, sắp tới đường đệ nên về Tần Lĩnh một chuyến, cũng là báo bình an.” Phương Hiền Thanh khẽ cười, quân tử như ngọc. Lúc cười, khóe mắt hay trán đều không chút biến hóa, tràn đầy giả tạo. Phương Khác cười cười đáp lại.

Phương Hiền Thanh không nhiều lời thêm, gật đầu với mọi người rồi đi.

“Người ở Côn Luân cả mười năm, Phương gia không có nửa câu quan tâm, trải qua lần đi di phủ này, Phương gia hình như dụng tâm với người rồi.” Viên Kim trào phúng nói.

Trần Chử không biểu thị gì với những lời Viên Kim nói, chỉ lên tiếng: “Phương sư đệ sợ là đi đường mệt nhọc, không bằng về nghỉ ngơi đi, hôm khác chúng ta lại ôn chuyện sau.”

Sau khi tạm biệt Trần, Viên hai người, Phương Khác vô thức nhìn sang hướng Diệp Vu Thời, Diệp Vu Thời đang bị phong chủ Luyện Khí phong La Thanh kéo nói gì đó, những tu sĩ khác thấy La Thanh sư thúc cũng không dám tiến tới, nhưng cũng không bỏ đi. Từ số người đông đúc có thể thấy trình độ được hoan nghênh của Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời như có cảm giác, quay đầu nhìn qua, hai người bốn mắt nhìn nhau, Diệp Vu Thời khẽ cong môi, con mắt hẹp dài tràn đầy ý cười.

Không hiểu sao có chút lúng túng. Phương Khác nghiêng đầu cười, rồi quay đi trở về phòng mình.

53. Chương 53: Trở Về Côn Luân 2

Nhìn tiểu viện bình thường tường trắng ngói xám của mình, trận pháp phòng ngự của viện vẫn còn hoàn hảo. Trận pháp này là y học được từ chỗ Trần Chử, có thể xem là một trận pháp không tồi, nhưng đối với y hiện tại mà nói, trận pháp này không còn mấy tác dụng. Linh thảo trong viện sớm đã khô héo, cỏ dại mọc um tùm. Trong phòng cũng phủ một lớp bụi dày.

Phương Khác dọn dẹp lại một phen, rồi pha cho mình một bình linh trà, nhưng lại chỉ bưng trà chứ không uống.

Sau khi trở lại môn phái, quan trọng nhất chính là xem làm sao đứng được ở vị trí thích hợp nhất, đây chính là đại môn phái, rất nhiều chuyện phiền phức.

Hôm nay tại Duy Pháp đường, y và Diệp Vu Thời chỉ nói họ bị truyền tống đến một bí cảnh nào đó, mà giấu đi trận truyền tống thông đến đại lục Thanh Hoa.

Hiện tại biến hóa trong môn phái tuy y không rõ, nhưng vào hai năm trước, trong môn phái đã tồn tại phân tranh chia phe, đặc biệt là thế lực của các tu sĩ xuất thân từ ngũ đại thế gia đã lớn đến mức một vài tu sĩ không cách nào chịu nổi. Chẳng hạn như Trí Tiêu, Trí Ngu. Giữa hai phe này đều có dấu hiệu khác, mà trong đó còn có một vài người thuộc phe trung gian, họ chẳng bận tâm gì đến minh tranh ám đấu, tranh quyền đoạt lợi trong môn phái, chẳng hạn Hách Liên Thập Cửu, nhưng hiện tại đã không còn như xưa, những người ở phe trung gian này cũng sắp bị cuốn vào vòng tranh đấu.

Phương Khác nghĩ đến những tin tức nghe được lúc về Côn Luân. Đầu tiên là các cửa hàng, khoáng mạch của phái Côn Luân tại khu mua bán thuộc phạm vi phái Thái Hành đã rút về Côn Luân. Mà gần đây phái Thiên Sơn hình như có quan hệ mờ ám với phái Thái Hành. Trong cửa hàng chuyên bán đạo bào trên phố đã xuất hiện các dụng cụ bảo vệ như khôi giáp.

Phương Khác cười cười, tu tiên giới cho dù là tu tiên giới chung quy cũng không phải là tiên chân chính, không làm được đến mức chẳng tranh với đời, cũng không được vô dục vô cầu, ngược lại cuộc đấu tranh của tu tiên giả còn kịch liệt hơn cả phàm nhân.

Chỉ riêng dụng cụ bảo vệ như khôi giáp xuất hiện, đã dự báo được hỗn loạn của tu tiên giới. Đồ bảo vệ như thế vào thời hòa bình sẽ không xuất hiện rộng rãi trên phố. Mọi người chỉ âm thầm làm mà thôi. Mà trong phái Côn Luân, hình như đã xóa bỏ phân biệt nội ngoại môn. Hiện tại đi từ dưới chân núi Côn Luân, sẽ gặp được không ít củ cải đỏ tám chín tuổi, tu luyện không có gì khác với họ.

Nếu nói trước kia đệ tử phái Côn Luân được nuôi thả, chuyện tu hành toàn dựa vào bản thân tìm tòi, phần lớn đều tự đi tu hành, tự chọn đến ngũ đại đường nghe giảng đạo. Vậy bây giờ đệ tử Côn Luân hoàn toàn được giáo dục theo chế độ, quy định giờ nào tập luyện buổi sáng, do đệ tử đời chữ “Nguyên” mỗi ngày thao luyện.

Nếu đã vậy mà y còn chưa nhìn ra tình hình phát triển, vậy thật sự là mắt mù rồi.

Tu tiên giới bây giờ đang chìm trong bầu không khí đặc biệt. Ngoài mặt hài hòa, trong bóng tối lại sóng ngầm cuộn cuộn. Trong hoàn cảnh như vậy, nội đấu trong phái Côn Luân chỉ càng thêm kịch liệt, vì thế bầu không khí Côn Luân cũng càng trở nên căng thẳng.

Mà đại lục Thanh Hoa cũng chưa chắc đã bình tĩnh. Y không tin trong tay những đại môn phái này không có trận truyền tông giữa đại lục và đại lục. Có lẽ sẽ giống như dự báo của Thanh Linh tử nhân: [Không ngoài ngàn năm tu tiên giới ta sẽ nghênh đón thời đại tam tộc hỗn cư. Nhưng, trước thái bình tất có đại loạn. Đại lục Thần Châu của ta, tất sẽ sinh linh đồ thán]. Nếu thật là vậy, làm sao giữ an toàn mạng sống trong loạn thế trở thành vấn đề đầu tiên y phải đối mặt.

Dự định của Diệp Vu Thời y mơ hồ đoán được một ít, Điền Thanh Quang còn ở đại lục Thanh Hoa không phải sao? Nếu báo trận truyền tông cho môn phái, vậy sẽ không còn chuyện gì của y và Diệp Vu Thời nữa. Nhưng nếu nắm trận truyền tông này trong tay, thì họ có thể làm được rất nhiều việc.

Trận truyền tông này bất luận là đối với y hay đối với Diệp Vu Thời đều rất quan trọng. Thân phận của Diệp Vu Thời đã định hấn đứng ở địa vị miễn cảm trong môn phái. Hấn xuất thân ngoại môn được rất nhiều người tôn kính, đi theo. Vì thế đối với đệ tử ngoại môn, mức độ tán thưởng Diệp Vu Thời cao hơn Phương Hiền Thanh, Âm Trầm Ngư rất nhiều. Mà nếu tu tiên giới thật sự loạn, vậy tu vi sẽ không đại biểu cho tất cả. Do đó đám đông đệ tử ngoại môn hiển nhiên vô cùng quan trọng. Mà đám người Trí Tiêu, Trí Ngu cũng vui vẻ nhìn Diệp Vu Thời thượng vị. Diệp Vu Thời thượng vị sẽ cân bằng được số tu sĩ xuất thân từ ngũ đại thế gia.

Vấn đề là, tu sĩ ngũ đại thế gia sẽ không chấp nhận Diệp Vu Thời thượng vị, vì thế mâu thuẫn không thể điều hòa.

Trừ khi xuất hiện thêm một người thích hợp nữa, người thích hợp hơn cả Diệp Vu Thời. Vừa khiến ngũ đại thế gia thỏa mãn lại khiến đám người Trí Tiêu, Trí Ngu thỏa mãn. Nhưng, người này hiện tại vẫn chưa có, cho nên Diệp Vu Thời vẫn ở trung tâm gió bão.

Đây là thời cơ, Diệp Vu Thời phải nắm chặt, cho nên hiện tại điều Diệp Vu Thời cần làm là xây dựng thế lực của mình.

Đang nghĩ, bên tai đột nhiên vang lên âm thanh Thái A, cảnh tượng lại thay đổi.

“Xem ra, loạn thế sắp tới.”

“Sao ngươi suy đoán ra được? Chỉ dựa vào những thẻ ngọc du ký đó?” Phương Khác kinh ngạc, Thái A có thể dựa vào những thông tin đó cho ra kết luận này, thật sự là quá nhạy bén. Dù sao hấn đã mấy ngàn năm không thấy mặt trời không thông tin tức. Tin tức có được ít đến đáng thương.

“Như có dự định gì?” Thái A nhìn như tùy ý ngồi trong biển hoa, nhưng lưng lại rất thẳng. Phương Khác bây giờ cũng sẽ không cho rằng Thái A chỉ ngồi tùy ý. Đây chính là năng lực quan sát y rèn luyện ra trong thời gian này, khi đối chiến luôn có thể phát hiện sơ hở trên người những tu sĩ kia. Duy chỉ Thái A, bất luận hắn ở tư thế nào, thả lỏng cũng vậy, ngồi đoan chính cũng vậy. Cả người như dung làm một thể với thanh kiếm bên cạnh, không có một chút sơ hở nào.

“Vốn là nghĩ nên làm sao bảo toàn bản thân trong nội đấu môn phái, qua những ngày tiêu dao của bản thân.” Phương Khác khoát tay, ngữ khí rất tiếc nuối, cũng tùy ý ngồi cạnh Thái A.

“Vốn?” Thái A nắm được từ quan trọng.

“Đúng vậy, nhưng bây giờ ta đã chìm trong vùng nước đục này rồi, ta cần phải đối mặt với một vấn đề, chính là đứng vào phe nào. Ta là người của ngũ đại thế gia, hơn nữa còn là Phương gia của ngũ đại thế gia. Đường ca của ta Phương Hiền Thanh là nhân vật mang tính đại biểu của phe ngũ đại thế gia. Nhưng tình trạng của ta lại hoàn toàn bất đồng. Chuyện ta bị gia tộc từ bỏ người trong nội môn đều biết. Cho nên nghiêm khắc mà nói ta không thuộc phe ngũ đại thế gia. Đáng lý một nhân vật nhỏ như ta sẽ không bị chú ý.”

“Nhưng... thời gian này ta không thu liễm được khí tức, hôm nay ở Duy Pháp đường đã rất nhiều người nhìn ra, ta sắp đột phá. Trên kiếm đạo đột phá không ngoài kiếm ý, kiếm tu lĩnh ngộ kiếm ý và kiếm tu chưa lĩnh ngộ kiếm ý, giá trị trong đó là cách biệt trời đất.” Phương Khác bất đắc dĩ nói: “Cho nên, hiện tại đại khái rất nhiều người đều đang muốn xem ta đứng về phe nào.”

“Chuyện này rất quan trọng?” Thái A hơi nghiêng đầu, mái tóc màu bạc nhẹ lay động, đôi môi cực mỏng mím lại thành đường thẳng.

“Không quan trọng, chỉ là ta không đủ mạnh mà thôi. Nếu ta đủ mạnh, thì không có bất cứ sự vật gì có thể chi phối tư duy và chọn lựa của ta.” Phương Khác cười, đáy mắt nhàn nhạt lưu quang.

“Vậy thì mạnh lên.” Thái A nhàn nhạt nói.

“Tất nhiên rồi. Ta hỏi này, di phủ mà người nói ở chỗ nào? Ta phải đến tu vi nào mới có thể tìm thời gian lấy bản thể của người ra?” Phương Khác nhún vai hỏi.

“Nguyên anh.” Thái A nhẹ vuốt lên trường kiếm màu máu, ngữ khí nhàn nhạt nhưng khẳng định: “Với tư chất của nhữ, trong năm mươi năm khó thành.”

Nhất thời Phương Khác lặng yên không nói, năm mươi năm đối với tu sĩ mà nói không tính là dài, dù sao tu sĩ hậu kỳ trúc cơ đã có thọ nguyên gần hai trăm năm. Mà tu sĩ kim đan thì có thọ nguyên năm trăm năm. Giả sử năm mươi năm sau y kết anh, vậy tu sĩ nguyên anh bảy mươi tuổi đã tính là vô cùng trẻ. Nhưng... đối với thể cực tu tiên giới hiện nay, năm mươi năm sau, quá muộn.

Huống chi, tu sĩ đột phá đều là trong sinh tử. Càng loạn thế, anh hùng càng xuất hiện lớp lớp. Như chương môn phái Côn Luân bây giờ, quả thật là một nhân vật biến thái... mười lăm kết đan, mới chỉ ba mươi bảy đã là tu sĩ nguyên anh. Hiện tại lại thành lão quái vật kỳ hợp thể, mà năm đó, cũng đúng dịp loạn thế.

“Diệp Vu Thời bên cạnh nhữ, tư chất thượng thừa, thể chất biến dị linh căn, hơn nữa còn dẫn hỏa nhập thể, tâm cũng rất tĩnh. Không ngoài mười lăm năm nếu cơ duyên thích đáng, sẽ thành nguyên anh.” Thái A nhàn nhạt phân tích.

Phương Khác liếc Thái A một cái, không biết tại sao hắn lại đột ngột nhắc tới Diệp Vu Thời. Diệp Vu Thời biết sự tồn tại của Thái A, nhưng hai người chưa từng tiếp xúc. Thái A cũng chưa từng nhắc đến Diệp Vu Thời, ngay cả tên cũng chưa từng hỏi. Có lúc Thái A tạo cho y cảm giác như một vật chết, không vui không buồn, không dao không động. Ngay cả ánh mắt cũng cực kỳ ảm đạm, ảm đạm không lộ ra chút tia sáng nào. Mà hắn cứ thế cô độc một mình trong một tòa di phủ ít nhất ba ngàn năm. Trừ lần gặp ngôi sao huyết mạch của tộc Thương Lục kia ra, chưa từng thấy hắn có bất cứ dao động cảm xúc nào.

Ngoại trừ tu vi, Thái A cũng chưa từng cùng y bàn luận bất cứ cái gì, mà lời Thái A nói, luôn luôn... không thừa một câu nào. Phương Khác lặng lẽ đổ mồ hôi... trừ một tình huống ra, đó chính là y hỏi vài vấn đề ngu ngốc. Thái A sẽ nhìn y một cái, sau đó nhàn nhạt giải thích. Tình trạng này, đối với Thái A đồng nghĩa với phí lời.

Cho nên, hiện tại hẳn nhắc đến Diệp Vu Thời là vì cái gì?

“Trên tay ngô có một bộ pháp quyết, nếu như tu hành, có thể kết anh trong hai mươi năm đến ba mươi năm.”

“Pháp quyết gì, lợi hại vậy sao?” Phương Khác kinh ngạc.

“Pháp quyết này lưu truyền từ thời thượng cổ, đối với như và hẳn trăm lợi không hại.”

Phương Khác nghe thế, càng thêm nghi hoặc. Cái gì là mình và hẳn? Nhưng nghe có vẻ rất lợi hại. Pháp quyết lưu truyền từ thời thượng cổ, thứ tốt nha! Thái A muốn y tu luyện pháp quyết này sao? Nhất thời mắt Phương Khác sáng lên, tràn đầy mong chờ nhìn Thái A.

“Là một quyển pháp song tu.” Ngờ ngẫm Thái A cực bình thản.

“Cái gì?” Phương Khác chớp mắt, nụ cười trên mặt cứng lại hơn nữa.

“Nếu như và Diệp Vu Thời song tu, dưới sự giám sát của ngô, như nhất định có thể kết anh trước năm mươi tuổi.” Thái A quay đầu nhìn Phương Khác, dường như không hiểu tại sao về mặt Phương Khác lại vụn vẹo như vậy.

Phương Khác cứng đờ nhìn Thái A, ánh mắt Thái A vẫn âm trầm, nói ra câu này cũng rất bình thản và thản nhiên, thản nhiên như mỗi lần chỉ ra sai lầm của Phương Khác trong tu luyện. Được rồi, y sai rồi. Hôm nay Thái A vẫn bàn luận về tu vi với y, mục đích nhắc đến Diệp Vu Thời giống như mục đích nhắc đến một bộ công pháp, đó chính là để y sớm ngày kết anh.

Nhưng trước giờ y chưa từng nghĩ đến... để tăng tu vi của mình. Ngay cả song tu Thái A cũng nghĩ ra, hơn nữa đối tượng còn là Diệp Vu Thời! Thế giới này...

“Nhưng Diệp Vu Thời là nam mà!” Phương Khác nhìn Thái A, ấp úng nói: “Thật ra tu tiên... trước kia lúc ta còn chưa ở nơi này từng nghĩ nếu mình tu tiên có lẽ sẽ trở thành cuồng nhân hô phong hoán vũ, khống chế cả đại lục, sau đó hậu cung ba ngàn giai lệ. A, đương nhiên đây là tưởng tượng, muội tử mềm mại một người là đủ rồi. Hiện tại ta cũng chưa từng nghĩ tới... song tu gì đó.”

Y nói cái gì vậy trời... logic hỗn loạn, từ ngữ không thông. Phương Khác xoa trán, y bị hai chữ song tu của Thái A đánh bại. Nói cho chính xác hơn, y bị chuyện Thái A bảo song tu cùng Diệp Vu Thời đánh bại.

Thái A nhìn Phương Khác, xuất thần một lúc, sau đó khẽ nhíu mày nói: “Hậu cung ba ngàn giai lệ? Như muốn học Thái Bỗ thuật sao? Không thể, không phải chính đạo, không có lợi cho tâm cảnh. Huống chi như hiện tại còn là kiếm tu, không thể làm chuyện này. Đức hạnh thiếu hụt, sẽ kết ra nhân quả, khó tránh thiên kiếp. Nếu muốn đạo lộ, nên cẩn thận suy nghĩ. Diệp Vu Thời như không thích, vậy thì thôi, kiếm nhất thiết không thể đi chệch, rẽ sang tà ma ngoại đạo.”

Phương Khác ngẩn người nhìn Thái A, nhất thời á hòng không nói nên lời. Sao ngay cả thái bỗ cũng lòi ra luôn? Triển khai kiểu gì thế này?

“Ta biết rồi.” Cuối cùng Phương Khác chỉ có thể cười khẽ, rồi hoang mang chạy mất.

Thái A khẽ chau mày, nhìn Phương Khác bỏ đi, vẫn có hơi khó hiểu. Lần đầu tiên hẳn cảm thấy nghi hoặc. Song tu... không phải chỉ là một bộ công pháp thôi sao? Tại sao về mặt Phương Khác lại như vậy.

Phương Khác sờ ly trà, trà đã hơi lạnh, nhưng y vẫn uống. Sau đó nghĩ đến hành vi gần như bỏ chạy của mình, không khỏi nhếch khóe môi. Y và Diệp Vu Thời? Đột nhiên trước mắt xuất hiện đôi mắt tràn đầy ý cười của Diệp Vu Thời.

Phương Khác mãnh liệt lắc đầu, tuyệt đối không thể.

Y nghĩ nghĩ, dứt khoát lên lầu, đã tọa trên bồ đoàn. Suy ngẫm kiếm quyết vô danh kia, tuy hiện tại y đang luyện vô danh kiếm quyết, nhưng kiếm chiêu của y không tránh khỏi ảnh hưởng của Thái A kiếm quyết.

Vô danh kiếm quyết vẫn không có tiến triển, kiếm khí lại không thuần. Không biết cuối cùng sẽ phát triển thành dạng gì, chỉ hy vọng đừng chẳng ra ngô khoai gì.

54. Chương 54: Vô Danh Kiếm Quyết

Vô danh kiếm quyết thật lâu chưa có tiến triển, mà kiếm quyết này không lĩnh ngộ một chiêu thì không thể luyện tiếp được. Đã một năm rưỡi rồi, vậy mà y vẫn dừng ở chiêu thứ nhất. Vô danh kiếm quyết thức thứ nhất [Nhất Triều Nhất Tịch]. Ý cảnh chủ yếu lại là [Nhất triều nhất tịch, triều tịch dâng lên, là lúc trắng xuống].

Lúc ở đại lục Thanh Hoa, khi y luyện kiếm bên bờ biển mỗi tối, từng thấy thủy triều vài lần, mơ hồ cảm giác được gì đó, nhưng vẫn chưa thể nắm được cảm giác đó, hoặc nên nói còn chưa phải cảm giác đó. Cho nên chiêu đầu tiên trên tay y uy lực không lớn, có đôi lúc còn mang cảm giác hoa mỹ nhưng đầy bất lực.

Phương Khác đã tọa cả buổi tối, nếu không phải hôm nay Trí Ngu đạo nhân bảo y đến tìm ông, tính ra y đã hoàn toàn nhập định.

Phương Khác nhìn mặt trời đã chiếu hơn nửa mặt. Đứng lên chỉnh trang một chút rồi ra cửa.

Vừa mở cửa, lại thấy một nữ tử thanh xuân mỉm cười bước tới.

“Phương sư huynh, đúng lúc Trí Ngu sư thúc bảo ta đến tìm huynh, huynh liền đi ra.” Lý Mộc Tử hơi kinh ngạc, không ngờ lại trùng hợp như thế.

Thuận theo con đường nhỏ vòng vèo, Phương Khác cẩn thận bước từng bước. Hôm qua bị thông báo phải đến động phủ của Trí Ngu đạo nhân, cho nên sáng sớm y đã chuẩn bị xong rồi. Nhưng lại bị Lý Mộc Tử đợi ở bên ngoài cho biết, Trí Ngu đạo nhân bảo y trực tiếp đến động phủ của Trí Tiêu đạo nhân ở chỗ sơn cốc nhỏ tìm ông, hơn nữa cần phải đi bộ.

Theo y biết, sơn cốc này chỉ có hai người ở, chính là Trí Ngu và Trí Tiêu.

Hiện tại cuối cùng y cũng biết, tại sao muốn y đi bộ. Con đường dưới chân thay vì nói là đường, không bằng nói là từng cửa ải. Mỗi bước đều phải cẩn thận và cẩn thận. Con đường nhỏ ngoằn ngoèo này là do hai loại đá lát màu đen trắng đặc thù tạo nên. Loại đá lát này dùng trên trận pháp lớn có thể dẫn linh lực. Mà dùng loại đá lát này lót đường, chỉ có thể nói đối phương không hổ là nhân vật thực quyền của phái Côn Luân. Mà trên đá lát còn có hoa văn phù trận bất đồng, chỉ khi người vận linh lực lên chân, liên kết phù văn lại với nhau mới có thể bước qua. Nếu không sẽ trực tiếp trở về khởi điểm. Nếu chỉ là phù văn thôi y còn chưa cảm thấy gì, dù sao phù văn trên đá lát đều không quá mức khó hiểu, mà sau khi y bị Diệp Vu Thời mưa dầm thấm đất, đối với những phù văn bình thường đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Trong túi chứa đồ của y, hiện tại còn có một đồng bùa.

Vấn đề là uy áp luôn đè trên người y. Rất mạnh, là uy áp mạnh nhất y gặp trừ lần đối diện Thái A ra. Mạnh đến mức không giống uy áp của tu sĩ kỳ nguyên anh.

Làm người sợ hãi.

Phương Khác vừa chịu đựng uy áp, vừa dẫm lên phù văn đúng truyền linh lực vào.

Đây là khảo nghiệm dành cho y. Nhưng tại sao? Khảo nghiệm y còn có thể lý giải, nhưng tại sao là phù văn?

“Người cũng quá ôn hòa rồi đó, lấy chút khí thế ra coi.” Trí Tiêu đứng cạnh cửa sổ lầu hai nhìn Phương Khác nói: “Thả chút sát khí để tiểu tử đó mở rộng mắt.”

Trí Ngu nhìn dáng vẻ vô vị của Trí Tiêu, chỉ nhàn nhạt đảo mắt: “Muốn thả thì người thả, không phải người rất để ý Phương Khác sao?”

“Hê, tiểu gia để ý y là phúc phận tu mấy đời của y. Tên hói chết tiệt, trước mặt tiểu gia còn khoe mẽ. Tiểu tử người là do tiểu gia ta nhìn đến lớn, bảo người thả chút sát khí thì sao hả?” Vừa nói, Trí Tiêu vừa phóng khí thế ra.

Sát khí tầng tầng lớp lớp, như có thực chất ập đến Phương Khác như sóng dữ.

“Người chẳng qua chỉ lớn hơn ta năm tuổi, sao lại nhìn ta trưởng thành được? Hơn nữa, rõ ràng ta là sư huynh.” Trí Ngu nhìn gương mặt già nua của Trí Tiêu, bất giác dời mắt: “Người hà tất phải thế...”

Năm đó Trí Tiêu là sát thần nổi danh đỉnh đỉnh tại Côn Luân, một thân bạch y, một thanh kiếm, đứng ở đầu chính là khuy nhuyệt, đương nhiên, tiền đề là ông không mở miệng.

“Luôn giữ dáng vẻ hai mươi mấy tuổi, có ý nghĩa gì chứ. Tiểu gia không muốn dùng dáng vẻ phong hoa trẻ khỏe để chết. Tránh cho các người than thở gì mà anh hùng sớm thế.” Trí Tiêu chán ghét đánh giá Trí Ngu một cái, sau đó nhìn Phương Khác.

Động tác của Phương Khác rõ ràng chậm đi, trong sát khí thế này, y như một chiếc thuyền lá trên biển gặp sóng to gió lớn, nhấp nhô không ngừng, khó thể tiến tới.

“Sát khí đối với kiếm tu mà nói, vĩnh viễn không thể là trở ngại.” Trí Ngu trước tiên là bị lời của Trí Tiêu làm nghẹn, sau đó thần sắc hiện lên chút lạng lạng. Lúc quay đầu đánh giá Phương Khác thì nói thế. Kiếm tu, là luôn tiến về phía trước, nếu chỉ chút sát khí nho nhỏ đã có thể ngăn cản kiếm tu, vậy thì không xứng xưng là kiếm tu.

Hôm qua tại Duy Pháp đường, kiếm khí của Phương Khác quả thật khiến người chú ý. Rất quen thuộc, nhưng lại có chút bất đồng. Kiếm ý Thái A bùng phát trong di phủ hôm đó... Trí Ngu lắc đầu, không thể là y. Uy thế cường đại đó dù là tu sĩ nguyên anh cũng khó làm được. Phương Khác này quả thật là tu vi hậu kỳ trúc cơ, cũng không bị người đoạt xác.

Hiện tại chỉ muốn xem thử y thích hợp ở vị trí nào. Chẳng qua giữa Phương Khác và Diệp Vu Thời có giao tình không cạn, có lẽ Phương Khác sẽ đi cùng đường với Diệp Vu Thời. Trí Ngu nghĩ đến đây, tự giễu nhếch môi. Một đệ tử có thể lĩnh ngộ kiếm ý mà thôi, chỉ là hơi xuất sắc chút, sao bây giờ lại khiến cho Trí Tiêu để ý như vậy. Nếu là năm đó, không hợp tâm ý, trực tiếp giết là xong, bây giờ lại bị ngũ đại thế gia cản trở.

Tên Phương Minh Sùng này, lúc trước đã xem thường gã rồi. Thu đứa chất nhi Phương Hiền Thanh làm nhập môn đệ tử, bồi dưỡng một đồng đệ tử ngũ đại thế gia ưu tú.

Lúc này Trí Ngu chợt nhớ ra, Phương Khác không phải cũng là con cháu Phương gia sao? Nhưng khi nhìn lại, chợt lắc đầu, khó thành đại khí. Chỉ thấy trong sát khí đó, Phương Khác đã dừng lại không tiến tới.

Ngẩn ngơ đứng tại chỗ.

Như vậy đã không được? Trong lòng Trí Ngu có chút thất vọng, nhưng lại cảm thấy nên như vậy. Ông chưa từng xem trọng Phương Khác, vốn tu ngũ hành thuật, lại đổi thành kiếm tu vào lúc mười tám, mười chín. Tư chất chẳng qua là tam linh căn, nhưng cách hai năm gặp lại, Phương Khác quả thật khiến ông phải nhìn bằng con mắt khác, nhưng cũng chỉ thế mà thôi.

Trí Ngu nhìn Phương Khác chỉ cảm thấy Phương Khác bị sát khí đe dọa. Mà Trí Tiêu thì híp mắt lại, tiểu tử này quả nhiên khá thú vị, thế là ông lại tăng mạnh khí thế.

Phương Khác cảm thụ sát khí làm người ta rợn tóc gáy xung quanh, loại sát khí này và sát khí của y có khác biệt về bản chất. Phải giết bao nhiêu người mới có thể có sát khí máu tanh thế này?

Đối diện với sát khí ban đầu Phương Khác hơi ngạc nhiên, sau đó vô thức vận khởi công pháp kháng cự, sau đó, lại mơ hồ cảm thấy gì đó.

Là sát khí.

Đúng, chính là sát khí!

Mắt Phương Khác sáng lên, sau đó thả lỏng tâm thần, dứt khoát từ bỏ kháng cự, trực tiếp để khí máu tanh này tấn công mình. Lòng ngực nghẹn lại, cảm thấy toàn thân đều đang run rẩy.

Cuối cùng y đã hiểu trong [Nhất Triều Nhất Tịch] thiếu cái gì rồi. Là sát khí. Y cho rằng Nhất Triều Nhất Tịch chắc là cái cuốn cuộn khi thủy triều lên, còn có cảm giác kiếm ý vô danh cho y, bình hòa trung chính. Nhưng y đã quên, biển không đơn giản là bình tĩnh, mà tràn đầy sát khí to lớn.

Phương Khác triệt “Tam” ra.

Y muốn làm gì? Trí Ngu và Trí Tiêu nhìn động tác của Phương Khác, đều thấy nghi hoặc.

[Nhất Triều Nhất Tịch]

Kiểm ra khỏi vỏ, Phương Khác vung một kiếm rất mộc mạc. Nói là mộc mạc, là vì kiếm này đi thẳng về thẳng, chẳng có chút hoa chiêu nào. Kiếm thể bình hòa trung chính, nhìn giống như Phương Khác chỉ là nhẹ chỉ một cái mà thôi.

Trí Tiêu nhíu mày, đây là kiếm pháp gì?

“Oành!” Tiếng vang như sấm nổ.

Trí Ngu trợn to mắt, sóng lớn vỗ bờ.

Kiểm khí ập đến trước mắt như sóng biển gào thét, thuần trắng như tuyết, đã phá mở sát khí của ông. Hơn nữa lỗ phá càng xé càng lớn. Trí Tiêu hừ lạnh một tiếng, lập tức tăng thêm khí thế áp xuống.

Kiểm khí và uy áp, hai khí vô hình thẳng hữu hình, bắt đầu đối kháng.

Uy áp của Trí Ngu như ngọn núi lớn đè lên người Phương Khác, mà kiếm khí của Phương Khác như sóng lớn cuồng bạo.

Đột nhiên, kiếm khí của Phương Khác yếu đi, sóng biển dần bình lặng lại. Trí Ngu híp mắt, làm được như vậy là có thể rồi. Giá trị của Phương Khác, có lẽ có thể tăng lên một chút.

Trí Tiêu lại tràn đầy hưng phấn, sờ râu cười đặc biệt đắc ý.

Ngay lúc Trí Tiêu sắp hoàn toàn đè ép kiếm khí của Phương Khác, ngoại trừ kiếm ý đó, trên sóng biển lại xuất hiện một đạo kiếm ý như tàn nguyệt.

Thoáng cái, sát khí phun trào.

“Oành.” Lại một tiếng nổ, Trí Ngu không dám tin nhìn kiếm khí đó hoàn toàn phá tan uy áp của Trí Tiêu. Cái này cũng không có gì, chẳng qua là uy áp mà thôi. Tiêu Xương Thu đối mặt với uy áp của ông cũng như không có gì giống thế, nhưng là...

Kiểm này của Phương Khác đã chém con đường phù chú thành đường nát. Ngay trước mắt ông, Phương Khác hoàn toàn hủy đi con đường phù chú đã tồn tại trên trăm năm từ lúc Trí Tiêu khai phủ đến nay.

Y cố ý đúng không? Trí Ngu không khỏi hiện ra suy nghĩ này, sau đó chuyển mắt nhìn sang Trí Tiêu.

Mặt Trí Tiêu có hơi vặn vẹo.

Con đường phù chú này là tác phẩm đắc ý của Trí Tiêu năm đó, hơn nữa hắc bạch huyền thạch này lúc đó tiêu phí không ít linh thạch của Trí Tiêu. Năm đó tiểu sư muội của ông chém đứt một miếng, ngoài mặt ông thần nhiên đứng đưng, nhưng trong tim đau lòng đến đòi mạng.

Trí Ngu ho một tiếng nói: “Trí Tiêu sư đệ... này, đừng tính toán với vân bối, chắc Phương Khác đó cũng không cố ý.”

“Y đã ngộ rồi, hảo tiểu tử! Hê hê, không tồi không tồi không hổ là người tiểu gia ta nhìn trúng, ha ha. Tiểu gia ta quả nhiên có ánh mắt tốt, may mà lần này ta chịu thiệt, lại moi ra được một nhân tài cho Côn Luân.” Trí Tiêu cười ha ha, trên mặt là vẻ đặc sắc không che giấu được.

Trí Ngu lặng lẽ ngậm miệng, rốt cuộc tại sao ông phải lo lắng cho Phương Khác chứ. Ông nhìn sang Phương Khác, quả nhiên là ngộ rồi. Cho dù trong lòng có mấy phần không thoải mái, nhưng Trí Tiêu thật sự rất để ý tiểu bối này.

Trước mắt Phương Khác là một vùng biển rộng mênh mông vô tận vô biên. Từng lớp sóng vỗ vào bờ, mà chỗ biển trời liên kết, chậm rãi dâng lên một vầng trăng khuyết.

Cực đẹp, cũng cực tiêu sát.

Vô danh kiếm quyết thứ hai [Cửu Thiên Vân Tiêu] cũng đã ra rồi, Phương Khác xuất thủ như điện, mũi kiếm khiêu lên.

Nụ cười của Trí Tiêu cứng lại, nhìn chiêu kiếm của Phương Khác. Tiểu tử này hôm nay muốn hủy luân động phủ Vân Tiêu của ông phải không?

Chỉ thấy kiếm khí xông lên tận trời, kiếm reo trong vắt. Chỉ một thoáng, con đường phù vân vốn bị hủy thoáng cái thêm thương tích mới.

55. Chương 55: Thăm Dò

Phía trên tiểu sơn cốc tên là [Cùng sơn cốc] xuất hiện một đạo kiếm khí ngập trời, phát ra tiếng reo vang, lao thẳng tầng mây.

Tại đỉnh Thận Hành nhai, trong một ngôi động phủ, một tu sĩ ngồi khoanh gối, trông không quá hai mươi tuổi. Tu sĩ này có dung mạo cực kỳ xuất sắc, không giống người thật. Mái tóc đen kịt được một cây trâm ngọc tùy ý cài lại, đang nhắm mắt, tựa hồ nhập định. Đột nhiên, đôi mắt đó nhẹ rung, chậm rãi mở ra, lưu quang nhàn nhạt, chỉ một ánh mắt đơn giản mà như bao hàm vạn ngàn thế giới.

Nếu là khi chưa mở mắt, dung mạo xuất sắc không giống người thật. Vậy lúc này mở mắt rồi, dung mạo lại trở thành thứ yếu, vì đôi mắt đó, một đôi mắt trải qua thời gian trầm lắng.

“[Sâm La Vạn Tượng], không ngờ có người tu luyện kiếm pháp này.” Tu sĩ đó khẽ cong môi như than thở lại như chỉ đang trần thuật: “Khó được...”

Mà trong Côn Luân, kiếm khí tận trời này cũng gây ra không ít sự chú ý.

Phương Khác hoàn toàn không hay biết, trước mắt y chỉ có thứ thứ hai [Cửu Thiên Vân Tiêu] liên tục diễn lại. Còn có sự thoải mái không thể tả.

Rất lâu, Phương Khác mở mắt.

“Trí Tiêu sư thúc.” Phương Khác nhìn gương mặt âm trầm của Trí Tiêu, bất giác lùi một bước, vừa mở mắt ra đã thấy gương mặt thể này, y áp lực rất lớn.

“Tĩnh rồi thì tốt, thu dọn chỗ này cho ta rồi vào sơn cốc.” Trí Tiêu lạnh lùng liếc Phương Khác, phất tay áo, thân hình vừa động đã tiến vào sơn cốc. Trí Tiêu vừa quay đi, trên mặt lại xuất hiện một nụ cười cực kỳ đặc ý. Nhưng nghĩ đến kiếm thứ hai của Phương Khác thể nhưng lại phá hủy trận pháp phòng ngự cấm chế bên ngoài [Cùng sơn cốc] của mình thì lại âm thầm nghiến răng.

Phương Khác nhìn xung quanh, đây là y làm?

Con đường phù chú đã không còn nhìn ra nguyên diện mạo, hắc bạch huyền thạch nát đầy đường, con đường vốn cực kỳ u tĩnh và xinh đẹp bây giờ bị chém ra một vết nứt, hoa cỏ hai bên cũng như bị chặt chém, để lại một vùng đất vàng.

Nghĩ nghĩ, Phương Khác vận một pháp quyết hệ thổ.

Phương Khác nhìn con đường, thỏa mãn gật đầu. Tuy con đường phù chú đã bị hủy, nhưng hiện tại sau khi chỉnh đốn, trông vẫn không tồi. Tuy hoa cỏ hai bên đều bị y đổi thành dây mây.

Đi tới lối vào sơn cốc, trên một khối đá hán bạch ngọc cao bằng một người, khắc ba chữ lớn rồng bay phượng múa [Cùng Sơn Cốc]. Phương Khác hơi kinh ngạc, vì ba chữ này lộ ra kiếm ý lãnh liệt, nhìn nhiều hơn một cái sẽ như có một đạo kiếm quang ập đến. Bước chân ngừng một chút, rồi mới bước vào trong.

Không hổ là trưởng lão môn phái, chỗ động phủ này thật sự quá tốt, Phương Khác nhìn sơn cốc tràn đầy sương khí nhàn nhạt trước mắt. Nơi này linh khí dồi dào, hơn nữa phong cảnh cực đẹp, linh điện nhìn không thấy biên giới, hương thơm linh được thoang thoảng. Còn có hai tiểu viện chiếm một nam một bắc.

Thiên lam tinh, địa cốt bì, huyết kiến thù... đủ các loại linh dược.

Phương Khác có cảm giác không nhích nổi chân, nhìn hai viện tử kia, Phương Khác đi về tiểu viện phía nam. Tiểu viện phía nam là động phủ của Trí Tiêu đạo nhân.

Tiểu viện này nhìn bề ngoài cũng cực kỳ mộc mạc, ngôi đồ tường trắng. Cửa viện chỉ là hàng rào gỗ mà thôi. Phương Khác bước vào viện, mắt sáng lên... trong viện này vậy mà ngay cả xuân thảo cực hiếm thấy cũng có.

“Còn không vào, lè mề rề rà cái gì?” Âm thanh Trí Tiêu truyền tới, lúc này Phương Khác mới men theo con đường lát đá đi vào viện. Đây là một viện tử hai tầng, vừa vào cửa viện lại là một đình viện. Cửa viện đối diện với một gian phòng lớn. Trí Tiêu và Trí Ngu đang ngồi một trái một phải trên ghế gỗ.

Phương Khác đi tới phía trước, chấp tay hành lễ: “Đệ tử Phương Khác, bái kiến hai vị sư thúc, không biết sư thúc tìm đệ tử có việc gì?”

Trí Ngu chỉ nhìn Phương Khác một cái rồi ừ một tiếng cực lạnh nhạt: “Kiếm pháp hôm nay người sử dụng là kiếm pháp gì?”

Phương Khác vừa muốn mở miệng nói không biết, bên tai lại truyền đến âm thanh của Thái A.

“Kiếm pháp đệ tử luyện tên là [Sâm La Vạn Tượng].”

‘Người không phải nói người không biết sao?’ Phương Khác thầm nói với Thái A.

‘Vốn là quên, hiện tại đột nhiên nhớ ra. Kiếm pháp này tên là Sâm La Vạn tượng’. Thái A không mặn không nhạt nói.

“Sâm La Vạn Tượng...” Trí Tiêu nghi hoặc nhíu mày, kiếm pháp này ông chưa từng nghe qua, nhưng hôm nay nhìn Phương Khác sử ra thì không phải là kiếm quyết bình thường. Mà trong rất nhiều kiếm quyết của Côn Luân cũng chưa từng nghe nói có kiếm quyết bậc này. Thật là thú vị, Phương Khác này có chút cơ duyên.

“Phương Khác, người có biết chuyện của phụ thân người Phương Minh Viễn không?” Trí Tiêu còn chưa hỏi tiếp, Trí Ngu thần nhiên hỏi như vậy.

“Không biết. Năm đó lúc phụ thân đệ tử qua đời, đệ tử hãy còn nhỏ tuổi. Tuy có ký ức về phụ thân, nhưng đối với vài chuyện lại không hiểu rõ.” Phương Khác không ngờ lại bị hỏi về Phương Minh Viễn, ngẫm nghĩ rồi trả lời.

“Thời gian người mất tích, môn phái từng phái người tìm người, Phương gia cũng phái người đi thăm dò khắp nơi. Ta cảm thấy rất kỳ quái, rõ ràng Phương gia đối với người hơn mười năm chưa từng hỏi tới một tiếng. Lại không biết vì sao bây giờ lại đối với người khẩn trương như vậy. Ta thử suy nghĩ, rồi nhớ ra một chuyện. Hôm đó di phủ đột nhiên sụp đổ, là vì uy lực của một chiêu kiếm.” Trí Ngu nhàn nhạt trần thuật, rồi đột nhiên ngữ khí trở nên sắc bén: “Phương Khác, ta hỏi người, kiếm đó có quan hệ gì với người?”

“Không có.” Phương Khác giật thót, nhưng ngoài mặt vẫn rất thần nhiên: “Hôm đó đệ tử và Diệp sư huynh gặp nhau ở Vũ Huyền Thiên, còn chưa kịp dò xét đã bị cuốn vào bí cảnh kỳ quái đó.”

Trí Ngu nhìn chằm chằm Phương Khác, rất lâu không động. Phương Khác rũ mắt, khí tức bình ổn, nhưng nội tâm thì thấp thỏm không thôi. Chuyện này, y sớm đã nghĩ tới. Hôm qua nhẹ nhàng qua ải, hóa ra là đợi y ở chỗ này. Cũng phải, tự y cũng cảm thấy mình đáng ngờ. Một tu sĩ ngũ hành tư chất bình thường chẳng ra làm sao, đột nhiên biến thành kiếm tu tu vi cũng được, sao lại không khiến người ta suy đoán chút.

Càng hướng chi... còn có một Phương Minh Viễn mà ngay cả y cũng không hiểu. Trong ký ức của Phương Khác, Phương Minh Viễn chỉ là một tu sĩ tư chất bình thường, mà hiện tại lại liên quan đến dấu ấn kiếm ý ở thượng đan điền của y. Người có thể gieo dấu ấn kiếm ý Thái A vào thượng đan điền của y, sao có thể là người bình thường.

“Vậy thì thật đáng tiếc... vốn ta nghĩ, kiếm ý lộ ra trong chiêu đó là kiếm ý Thái A. Ta cứ tưởng đệ tử Côn Luân của mình có được cơ duyên, cũng là may mắn của Côn Luân. Phụ thân Phương Minh Viễn của người năm đó rất hứng thú với kiếm pháp Thái A, tiếc rằng kiếm pháp Thái A không phải dễ luyện như vậy. Chỉ có kiếm chiêu mà không có kiếm ý, vậy không xứng với cái tên Thái A kiếm. Ta nghĩ, nếu người luyện Thái

A kiếm pháp hơn nữa còn ngộ ra kiếm ý, vậy cũng là điều dễ hiểu.” Trí Ngu mỉm cười, ánh mắt áp bách chưa từng dời khỏi Phương Khác.

“Phụ thân ta đã luyện Thái A kiếm pháp?” Trên mặt Phương Khác hiện lên mấy phần kinh ngạc, nội tâm thì rửa thầm không thôi. Khó luyện gì chứ, rõ ràng y không muốn luyện Thái A kiếm pháp gì đó được không, nhưng Thái A kiếm pháp cứ luôn ảnh hưởng đến y, còn kiếm ý nữa. Nhưng từ miệng Trí Tiêu đạo nhân hình như y còn có được tin tức hữu dụng khác.

Trí Ngu hí mắt lại, Phương Khác này có vẻ thật sự không biết?

“Thuyết giáo cái gì đó? Chính sự của gia còn chưa nói đó. Bớt lời đông kéo tây lãng phí thời gian của gia đi. Đây, đây là thù lao cho ngươi, sau này mừng một mỗi tháng đến chỗ ta giúp đỡ. Biết chưa? Đi đi, đừng đứng trước mặt ta chướng mắt nữa.” Trí Tiêu đưa ra một cái hộp, ra vẻ không kiên nhẫn phát tay.

Phương Khác lấy hộp, nhận lời. Sự thúc tìm đệ tử đến động phủ giúp dọn dẹp sự vụ cũng không phải là chuyện gì lớn đúng không? Y cũng không cảm thấy có gì kỳ quái.

Nhưng Trí Ngu lại có chút kinh ngạc, giúp đỡ này, không chỉ đơn giản là giúp đỡ mà thôi. Trong môn phái, nếu vị tu sĩ trên kỳ nguyên anh nào bảo đệ tử đến động phủ giúp đỡ, thật ra bao hàm ý chỉ điểm.

Nghĩ lại cũng cảm thấy dễ hiểu. Trí Tiêu đến nay còn chưa thu một đệ tử nào. Phương Khác này không biết gặp vận gì, được Trí Tiêu nhìn trúng. Nhưng... mất Trí Ngu khế động. Phương Khác có thể sau khi được Trí Tiêu chỉ điểm sẽ gặp không ít phiền toái. Người nắm đó người cầu vạn cầu, đều không thể có được chỉ điểm của Trí Tiêu, chắc chắn sẽ không khách khí gì với Phương Khác. Trí Ngu cười, đặc biệt là cái tên bị cự tuyệt vô số lần, vẫn không chết tâm, đến nay là đệ nhất trong đệ tử phái Côn Luân, Hách Liên Thập Cửu. Nếu bị hấn biết, vậy Phương Khác khó tránh bị kéo đi đo sức một hai.

Trí Tiêu nhìn Phương Khác, bất giác trợn trắng mắt. Bao nhiêu người cầu đến động phủ của ông giúp đỡ ông không muốn. Phương Khác này chẳng biểu hiện ra chút vui sướng nào cũng thôi đi, còn mang vẻ nghi hoặc nữa chứ, tiểu tử thú vị không biết tốt xấu.

“Ta cũng không còn chuyện gì nữa. Ngươi cầm bài tử này, ngày mai đến sở phát nhiệm vụ lĩnh nhiệm vụ này đi. Ngươi có thể đi rồi.” Trí Ngu nhàn nhạt nói, rồi ném một thẻ ngọc màu xanh qua. Sau đó lại nhìn Trí Tiêu một cái, cứ xem như là bồi thường cho chuyện thăm dò vừa rồi đi. Tuy cái bồi thường này cũng không hề dễ lấy.

Phương Khác nhận thẻ ngọc rồi cáo từ hai người, hiện tại trong môn phái, mỗi đệ tử đều có nhiệm vụ của mình, mà trước đó khi y chưa rời khỏi môn phái vì vừa mới qua thừa lễ, cho nên đệ tử giống như y đều nhàn rỗi. Chỉ cần y đi nhận nhiệm vụ môn phái là được. Mà bây giờ sau khi đệ tử rời trước trong môn phái cùng đệ tử đời này của họ giao tiếp, đệ tử nội môn đều được phân chức trách.

Nếu người nghĩ một môn phái to lớn, chỉ cần ngày ngày tu luyện, vậy thì sai rồi. Một môn phái, còn là đại môn phái như Côn Luân, muốn vận hành không hề dễ dàng. Mỗi người đều có trách nhiệm của mình. Bất kể là khu mua bán, linh mạch, linh điền, đều cần nhân thủ. Chỉ cần là đệ tử môn phái, thì phải có cống hiến cho môn phái, không có ai có thể ngồi không mà hưởng.

Chính là không biết Trí Ngu phân cho y nhiệm vụ gì?

Phương Khác vừa đi, Trí Tiêu đã cười, cười vô cùng đắc ý. Ông đây chính là tiên hạ thủ vi cường, Phương Khác này quả thật hợp khẩu vị ông. Hôm nay vừa gặp, lại là nhân tài có thể đào tạo.

Nhưng khi nhìn sang Trí Ngu, ý cười nhạt đi.

“Ngươi muốn để Phương Khác làm tầm bía?” Trí Tiêu hỏi, thẻ ngọc kia là củ khoai bồng tay, vị trí đó tuy tốt, nhưng hiện tại là chỗ gian nan nhất. “Ngươi kéo tiểu gia vào đây ta đã không nói gì rồi, tùy ý lời kéo đệ tử trong phái vào, không tốt lắm đâu.”

“Bất kể y có tiếp nhận nhiệm vụ này hay không, sau này y đến động phủ của ngươi giúp đỡ, trong mắt tất cả mọi người y đã theo phe của chúng ta rồi. Nếu bất kể thế nào y đều bị coi là người của phe ta, vậy còn không bằng cho y một chút chỗ tốt.” Trí Ngu cười nói.

“Vậy thì không nhất định.” Trí Tiêu nhướn cao mày, trên mặt có mấy phần cao hứng, bưng trà lên uống cạn, “Chuyện đời không có tuyệt đối.”

Ngoài tiểu viện, Phương Khác mở hộp gỗ Trí Tiêu đưa, bên trong chứa một chiếc nhẫn Nạp Hư đơn giản. Đây là thù lao, có phải hơi quý không? Sao y cứ cảm thấy kỳ quái như có miếng bánh từ trên trời rơi xuống vậy.

56. Chương 56: Trù Tính 1

Phương Khác nhìn nhìn, nhẫn Nạp Hư này là nhẫn Nạp Hư ngũ phẩm, thuộc dạng thượng đẳng trong nhẫn Nạp Hư, rõ ràng đây là một chiếc nhẫn Nạp Hư mới luyện chế không lâu, hơn nữa còn được luyện từ Luyện Khí phong của Côn Luân. Vật liệu chủ yếu của nhẫn là đá Nạp Hư quý giá. Có màu xanh xám, rìa nhẫn Nạp Hư là phù vân nhỏ đại biểu Côn Luân. Trí Tiêu sư thúc đúng là xuất thủ bất phàm.

Phương Khác đi trên con đường nhỏ mà y vừa ‘làm mới’ một phen, thì gặp một người đi đến, không quen biết. Phương Khác nhìn một cái rồi thu tầm nhìn lại, lịch sự cười gật đầu rồi đi ngang qua người đó.

Tướng mạo người này tại tu tiên giới quả thật là quá phổ thông, phổ thông đến mức chẳng có gì để phân biệt. Làn da hơi đen, ngũ quan không hề xuất sắc chút nào. Khí tức toàn thân cũng nhàn nhạt, không có chỗ chi đặc biệt. Ai sẽ nghĩ một người như thế này lại là đệ nhất đệ tử Côn Luân đời này Hách Liên Thập Cửu.

Phương Khác không biết Hách Liên Thập Cửu, nhưng Hách Liên Thập Cửu lại biết Phương Khác. Lúc đi ngang người Phương Khác, mắt Hách Liên Thập Cửu khẽ động, kiếm ý còn chưa thu liễm trên người Phương Khác khiến hắn khá là để ý. Hách Liên Thập Cửu xoay chiếc nhẫn ngọc bản bự trên ngón cái tay trái. Mấy hôm nay ánh mắt phần lớn mọi người đều tập trung trên người Diệp Vu Thời, chẳng mấy để ý đến Phương Khác, nhưng hắn thì ngược lại.

Không ai biết hắn từng giao thủ với Diệp Vu Thời, vào năm năm trước. Chưa phân thắng bại, đó là lần đầu tiên hắn biết cái gì là sợ hãi. Nhưng đồng thời, hắn cũng mất đi hứng thú với Diệp Vu Thời. Diệp Vu Thời không phải kiếm tu, Diệp Vu Thời không có tình cảm với kiếm. Mà Hách Liên Thập Cửu hắn chỉ hứng thú với kiếm, cho nên hắn cảm thấy hứng thú với Phương Khác, chỉ vì Phương Khác là kiếm tu. Không liên quan đến cái khác, cho dù hắn biết về một mặt ý nghĩa nào đó Phương Khác còn là biểu đệ của hắn, nhưng quá yếu. Hách Liên Thập Cửu tiếp tục đi tới [Cùng sơn cốc], bước chân không nhanh không chậm, lại lộ ra vị đạo trảm đình chặt sắt. Vẫn chỉ là kỳ trúc cơ mà thôi, kiếm ý còn chưa ngộ ra, càng không cần nói đến kiếm tâm.

Hách Liên Thập Cửu đột nhiên dừng lại, ở đây vốn nên là con đường phù chú, sao bây giờ lại biến thành thế này? Sau đó con người Hách Liên Thập Cửu rút lại, kiếm khí tàn lưu, Hách Liên Thập Cửu đưa thần thức ra thăm dò kiếm khí đó.

Sát cơ quá mạnh!

Đây là kiếm khí của ai? Chẳng lẽ Trí Tiêu sư thúc lại luyện được kiếm pháp nào hay sao? Không giống, nếu là Trí Tiêu sư thúc, vậy thì không phải kiếm khí mà là kiếm ý. Nếu Trí Tiêu sư thúc rút kiếm tại đây, vậy cả Côn Luân đều phải có cảm ứng mới đúng. Lẽ nào là... Hách Liên Thập Cửu khẽ kinh ngạc.

Hách Liên Thập Cửu quay đầu, nơi đó nào còn bóng dáng Phương Khác.

Lúc này Phương Khác sớm đã ngự kiếm trở về chỗ ở của mình, y không quên còn có hẹn ôn chuyện với Trần Chữ, Viên Kim. Hôm qua Trần Chữ nói bữa khác lại ôn chuyện thì chắc chắn bữa khác sẽ lại ôn chuyện, chứ không phải lời khách sáo, điểm này y vẫn có thể khẳng định. Phương Khác lấy hạc giấy ra, mở cấm chế trong viện.

Quả nhiên không bao lâu, Trần Chữ và Viên Kim liền xuất hiện bên ngoài viện.

“Phương Khác, đệ rời khỏi Côn Luân nhiều ngày. Huynh nghĩ, hình thức trong Côn Luân vẫn cần phải nói với đệ một chút.” Trần Chử vừa ngồi xuống đã đi thẳng vào vấn đề: “Hiện tại hình thức Côn Luân không mấy lạc quan...”

Phương Khác hơi suy ngẫm, hình thức Côn Luân này không khác mấy với y suy đoán. Nhưng Trần Chử nói thế, giúp Phương Khác càng thêm rõ ràng về phân chia những phe phái và cụ thể là những người nào. Phương Khác nhìn Trần Chử nói nửa ngày mới bưng trà trong tay giải khát, hiện tại đám người Trần Chử Viên Kim cũng giống như y, đều là người chưa đi theo phe nào.

Phương Khác ngẫm nghĩ, đột nhiên linh quang lóe lên.

“Trần sư huynh, không biết huynh có hứng thú làm một vụ mua bán với đệ không, chia năm năm thế nào?” Phương Khác cười lộ hàm răng trắng, ánh mắt nhìn Trần Chử đặc biệt nhiệt tình... cứ như nhìn một đồng linh thạch.

Trần Chử cảm thấy câu này khá là quen tai, sau đó nhìn con mắt phát sáng của Phương Khác, bất giác im lặng, hôm đó tại thành Thái An lúc Phương Khác thấy linh thú đó muốn mua để đổi linh thạch không phải đã nói câu này sao?

“Mua bán gì?” Viên Kim vung tay, cản ngay chỗ ánh mắt hai người Phương Khác và Trần Chử giao nhau, mở miệng, sắc mặt có chút khó coi.

“Kể tai lại đây.” Phương Khác cười híp mắt vẫy tay.

“Cái gì! Người phát hiện... ưm.” Viên Kim vừa la lên đã bị Trần Chử kéo lại, che miệng.

“Nhỏ tiếng chút.” Về mặt Trần Chử từ khó tin biến thành phức tạp, “Phương sư đệ... chuyện này đệ cho chúng ta biết, lẽ nào không sợ chúng ta nói ra ngoài. Hoặc dứt khoát chiếm lấy trận truyền tống đó sao?”

Phương Khác nghĩ thế này, chỉ riêng trận truyền tống đến đại lục Thanh Hoa đã là một thứ đủ để đẩy lên phong ba không nhỏ trên đại lục Cửu Châu, đại lục Thanh Hoa y đã nghe đã thấy, nếu có thể mở mang kiến thức một phen đương nhiên tốt. Mà kế hoạch này của Phương Khác, tuy đơn giản, nhưng... có cơ hội thương nghiệp vô hạn, hơn nữa, đây không chỉ đơn giản giới hạn trong cơ hội thương nghiệp, mà Phương Khác nói đến trận truyền tống, Diệp Vu Thời cũng biết.

Bây giờ chỉ sợ Diệp Vu Thời đã bắt đầu áp dụng hành động rồi. Từ chuyện này có lẽ y còn phải định nghĩa lại một chút quan hệ của mình và Diệp Vu Thời.

Phương Khác nhìn hai người kia cười cười, trong phòng có cấm chế, bất kể lớn tiếng thế nào bên ngoài đều không thể nghe được, Trần Chử rõ ràng thật sự kinh ngạc.

“Đệ tin tưởng con người Trần sư huynh... còn về Viên Kim...” Phương Khác vuốt cằm, như ngẫm nghĩ nhìn Viên Kim.

“Ta, ta làm sao? Nói ra lẽ nào có gì ích lợi cho ta sao.” Viên Kim phản hận kéo cánh tay Trần Chử đang bịt miệng mình ra, trừng mắt nhìn Phương Khác nói: “Chẳng qua đã thỏa thuận rồi đó, chia năm năm.”

“Nếu Phương Khác đệ đã nói thế.” Trần Chử phất tay cười, trong ngữ khí lộ ra kiên định: “Huynh không còn gì để nói nữa. Nhưng, nếu muốn làm, thì phải có kế hoạch cụ thể. Đầu tiên chúng ta phải điều tra xem những thứ nào chênh lệch giá giữa đại lục Thanh Hoa và Cửu Châu. Hơn nữa phải tìm ra cái có giá trị nhất. Còn một điểm nữa chính là, hai bên thu mua lượng lớn như thế, nếu đến những cửa tiệm khác nhau, vậy quá gây chú ý, đã thế lúc thu gom đồ cũng quá lãng phí thời gian và tinh lực, không phải là kế lâu dài. Vì thế, tốt nhất chúng ta đều có cửa tiệm ở đại lục Thanh Hoa và đại lục Cửu Châu. Ngoài ra chính là... trận truyền tống này, môn phái nhất định cũng có, chúng ta cần phải tránh bị người khác phát hiện. Mà mở một cửa hàng, tại đại lục Cửu Châu chúng ta không sợ, nhưng nếu tại đại lục Thanh Hoa, thì cần một vài biện pháp.”

“Cái này không cần lo lắng. Tại đại lục Thanh Hoa, đệ có một nơi, là chỗ tuyệt diệu để mở tiệm.” Mắt Phương Khác sáng lên: “Tại thành Bạch Cập ở đại lục Thanh Hoa đệ có một người quen, đến khi đó hai người có thể đi tìm nàng. Nàng là người có thể tin nhiệm.”

“Quan trọng nhất là phí tổn thế nào? Hiện tại chúng ta có bao nhiêu linh thạch có thể dùng trong mặt này?” Viên Kim nghe nửa ngày không chen vào, cuối cùng nhịn không được nói một câu. Thuận tiện liếc nhìn Phương Khác một cái, quỹ nghèo mọi người đều biết đang ngồi ở đây đó.

“Linh thạch không phải vấn đề.” Phương Khác cười híp mắt lấy túi chứa đồ trên eo xuống, mở ra. Bên trong là tất cả gia sản của Phương Khác, còn bao gồm gần một vạn linh thạch tiêu chuẩn lục được trên người Lý Đại Hồ, tổng cộng là hai vạn linh thạch tiêu chuẩn.

Trần Chử nhìn nhìn, nhẹ ho một tiếng, ánh mắt nhìn Phương Khác có chút kỳ quái. Viên Kim nhìn, bất giác bật cười ra tiếng.

“Cái gì, cái gì mà linh thạch không phải vấn đề, vấn đề rất lớn được chưa. Người biết thuê một tiểu *** cần bao nhiêu linh thạch không? Huống chi chúng ta còn nói là cửa hàng. Một cửa hàng, mua lại, đại khái cần con số này.” Viên Kim đưa ra hai ngón tay: “Hai trăm vạn linh thạch tiêu chuẩn, đây còn chưa bao gồm linh thạch chúng ta cần mua hàng trước đó.”

Phương Khác cười cười, lại móc ra hai túi chứa đồ khác, mở.

Viên Kim cười nhìn qua, thoáng cái vẻ mặt cứng đờ: “Người... người... người lấy đâu ra nhiều đá Tinh Thần như vậy?” Đá Tinh Thần này, Viên Kim vừa hay biết đến, còn Trần Chử vì cảm thấy rất hứng thú với luyện đan nên cũng rất quen thuộc với vật phẩm dùng luyện đan.

Trần Chử cũng đại ra, đối với một luyện đan sư mà nói, nhìn thấy đá Tinh Thần chính là một loại hưởng thụ. Dùng đá Tinh Thần luyện đan càng giống như một sự xa xỉ. Mà cực phẩm đan là một sự truy cầu. Hắn đang nằm mơ sao? Trần Chử thoáng cái đỏ mắt, hận không thể lập tức gom đá Tinh Thần trên bàn đem đến phòng luyện đan của mình thử xem. Lẽ nào Phương Khác đào được một mỏ Tinh Thần sao?

“Cơ duyên trùng hợp... khụ, đủ không? Nếu không đủ...” Phương Khác nhìn hai người, có chút lúng túng. Hai người này sao nhìn y như nhìn miếng xương vậy? Đương nhiên, thật ra y có thể lý giải, sau khi y biết đá Tinh Thần này có giá trị ra sao, y cảm thấy mình giống như một khúc xương ngon.

“Đủ! Đủ rồi! Tuyệt đối đủ.” Viên Kim đánh giá trọng lượng đá Tinh Thần một chút. “Nhưng, một lần không thể bán ra quá nhiều. Vật lấy ít làm quý, chúng ta lấy ra hai phần ba để bán, tiền có được thì mở hai cửa tiệm, cũng đủ mua luôn đợt hàng đầu tiên.”

“Phương Khác, huynh không cần chia phần, đệ cho huynh một phần ba đá Tinh Thần còn lại được không?” Mắt Trần Chử sáng không thể tin, dáng vẻ luôn văn nhã cũng trở nên rất cuồng nhiệt.

“Đó đương nhiên...” Phương Khác nói được một nửa, thì bị Viên Kim liếc một cái: “Không được, không bằng trừ trong phần của huynh đi.”

“Được, vậy quyết định thế đi. Vậy hiện tại chúng ta đến khu buôn bán Cửu Tinh của Côn Luân tìm xem có vị trí tốt không.” Nói rồi Trần Chử kéo Viên Kim lên vội vàng cáo từ.

Phương Khác ngốc lăng nhìn Trần Chử kéo Viên Kim lao vút đi. Trần sư huynh này vậy mà cũng có một mặt không ổn trọng, đá Tinh Thần quả là đầy mị lực.

Nhưng... như vậy, không phải y lại lần nữa không có một phân tiền trên người sao? Phương Khác nhìn hai túi chứa đồ trên bàn, y mang trên người còn chưa bao lâu đâu.

Không cần gấp, không cần gấp, sớm muộn cũng kiếm trở về. Y đây là dùng linh thạch kiếm linh thạch, lợi tăng lợi.

57. Chương 57: Trù Tính 2

Dù trong lòng Trần Chử không bình tĩnh nhưng ngoài mặt vẫn không thể hiện ra chút nào, đến khu mua bán Cửu Tinh tìm vị trí thích hợp để mở tiệm. Cửa hàng này mà mở ra, thì đảm bảo kiếm ổn không lỗ.

Trước mắt, đối với tu sĩ không có gia tộc hiển hách sau lưng như hần và Viên Kim, là một trợ lực rất lớn. Viên Kim đã tự mở một tiểu ***, đối với những thứ này cũng rất hứng thú. Đến lúc đó giao cửa hàng cho Viên Kim chăm lo thì họ không cần phải lo lắng nữa.

Mà hần, địa vị trong môn phái rất lúng túng, không phải tinh anh đệ tử, nhưng địa vị không thấp, không có bối cảnh hiển hách, nhưng cũng không phải tu sĩ bình thường. Cho nên nếu không đứng về phe nào, thì sẽ trở thành rắn chuột bên đường. Nếu theo phe phái, vậy e là cũng chẳng chiếm địa vị quan trọng gì trong phe. Nhưng nếu mở một cửa hàng thế này, địa vị sẽ rất khác, bọn họ có thể nắm giữ càng nhiều thứ hơn.

Hơn nữa Trần Chử còn nghĩ xa hơn, nếu ba đại môn phái khai chiến, vậy lẽ nào ba đại lực sẽ không khai chiến sao? Đối với hai đại lực kia, hần không biết bao nhiêu. Nhưng mấy năm gần đây, tin tức về hai đại lực kia lưu truyền càng lúc càng nhiều ở đại lực Cửu Châu. Vậy những tin tức này từ chỗ nào truyền ra? Chỉ có thể là ba đại môn phái.

Vậy tại sao ba đại môn phái lại cố ý thả ra tin tức về hai đại lực khác? Trần Chử siết chặt nắm tay, mơ hồ có chút hưng phấn, không chỉ là đại lực Cửu Châu đã loạn, chỉ sợ đến lúc đó đại lực Thanh Hoa, đại lực Hoang Mạc cũng không thể yên ổn. Đến khi đó, trận truyền tống trong tay họ sẽ có ý nghĩa chiến lược.

Hơn nữa, linh thạch kiếm được có thể làm gì đây? Phát triển thế lực của mình, không chỉ ở trong Côn Luân, mà còn có thể phát triển ở đại lực Thanh Hoa.

Loạn thế sắp tới, át chủ bài trong tay càng nhiều càng tốt, vậy càng đủ tự tin. Có lẽ Phương Khác đưa ra phương án này cũng vì nghĩ đến những điều này? Trần Chử nghĩ tới đây, bất giác đánh giá Phương Khác cao hơn nhiều, có lẽ còn có thể hợp tác với Diệp Vu Thời, đi theo phe Diệp Vu Thời...

Sau đó Trần Chử lại mím môi, Trần Chử hần cuối cùng lạc đến bước đường này. Trong Côn Luân bây giờ phân phe phái rõ ràng, tự mình làm chủ, trong lòng ai cũng có một bàn tính. Mà chương môn đã gần trăm năm nay chưa ra, tạo thành tình trạng này, đương nhiên không phải là công lao của những tiểu đệ tử như họ, mà là do các trưởng lão Côn Luân miệng thì nói bề quan ẩn cư thực chất đều ôm tâm tư riêng.

Năm đó vào Côn Luân, vinh quang vì Côn Luân, đệ tử như bọn họ sớm xem mình là người Côn Luân. Xem ra mọi người đều chưa có phản ứng gì, nên chia phe thì chia phe, nên làm thế nào thì làm thế đó. Thực tế, các hành vi của ngũ đại thế gia đã dẫn lên bất mãn của phần lớn đệ tử. Mọi người từ nhỏ đã gia nhập Côn Luân, bây giờ đại lực Cửu Châu căng thẳng như thế, mà trong phái Côn Luân lại còn chướng khí mù mịt.

Nghĩ nghĩ, đột nhiên linh quang lóe lên, Trần Chử lộ ra nụ cười hàm súc. Có lẽ, họ có thể làm nhiều hơn?

“Viên Kim.”

“Hả?” Viên Kim nghe tiếng Trần Chử gọi, nhanh chóng hoàn hồn. Thuận tay kéo Trần Chử vào một quán trà, ngồi xuống gọi một bình linh trà, lúc này mới nhìn Trần Chử.

“Không bằng thế này...?” Trần Chử cười cười, nói một phen với Viên Kim.

Viên Kim không tán đồng lắm: “Hợp tác mở tiệm với Phương Khác là chuyện tốt, mọi người đều cần. Nhưng nếu làm như huynh nói, chúng ta và Phương Khác chính là thật sự lên cùng một thuyền. Có phải chơi hơi lớn rồi không? Hơn nữa ông chủ của cửa tiệm này đương nhiên vẫn là Phương Khác, Phương Khác tìm chúng ta mở tiệm cũng chưa chắc thật sự tin tưởng chúng ta. Ta chưa tiếp xúc bao nhiêu với Phương Khác, giao tình giữa ta và y vẫn chưa đến mức độ này. Đem toàn bộ gia sản giao cho Phương Khác, tóm lại ta không đồng ý.”

“Ta không biết tại sao huynh lại nhìn Phương Khác bằng con mắt khác như thế. Chỉ tính giao tình còn có thể, nhưng làm như vậy, huynh không cảm thấy quá mạo hiểm? Phương Khác y có năng lực gì để gánh lấy?” Viên Kim kinh ngạc nhìn Trần Chử, hần không biết một Trần Chử hành sự ổn trọng sao lại có suy nghĩ này. Lẽ nào chính là vì đá Tinh Thần? Vậy thì quá khoa trương rồi? Tuy hần biết Trần Chử rất cuồng nhiệt với luyện đan.

“Huynh lỗ mãng rồi.” Trần Chử trầm mặc hồi lâu mới nói, quả thật là hần quá nôn nóng. Tuy hần cảm thấy con người Phương Khác không tồi, nhưng vẫn không hiểu rõ lắm, vẫn nên đi một bước nhìn một bước là hơn. Thật ra thực hiện suy nghĩ này, có lẽ Diệp Vu Thời mới là người thích hợp nhất?

Lúc này Viên Kim mới thả lỏng, không còn căng mắt nữa, nói: “Nhưng chuyện mở cửa tiệm, Phương Khác làm cũng rất có lòng. Theo suy nghĩ của Phương Khác là muốn phải tay làm chưởng quầy, chúng ta xuất lực y xuất linh thạch. Chia năm năm, thật là hào phóng. Người này đúng là kỳ quái, huynh nói xem rốt cuộc y là người thể nào? Ta thì nhìn không thấu lắm.”

Nói đến mở cửa tiệm, nhưng biểu hiện lại giống như tâm huyết dâng trào. Dù vậy kế hoạch này lại có thể nói là chu đáo chặt chẽ. Hơn nữa lại vừa đúng lúc chọn hắc và Trần Chử, giống như biết địa vị lung tung của hắc và Trần Chử hiện nay.

Phương Khác không biết Viên Kim và Trần Chử suy đoán gì về mình, y đang nhớ lại một vài điều phải chú ý trong việc trồng linh dược trên [Linh Dược đại toàn], đem một vài cây linh dược nguyên vẹn mua được trồng vào viện theo dược tính và thói quen.

Trong đó không thiếu một vài linh dược khá trân quý. Viện lạc thay đổi hình dáng mới dưới tay Phương Khác. Phương Khác vỗ bần đất trên tay, cảm thụ linh khí nồng đậm trong viện lạc. Vận một [Vân Vũ quyết], lập tức phiên linh điền nhỏ trong viện được tắm trong mưa rào rích, sinh cơ bừng bừng.

Phương Khác nhìn viện lạc hoàn toàn đổi mới trước mắt, tươi cười duỗi lưng một cái, lại nhớ đến những gì đã nói với Trần Chử hôm nay, bất giác bật cười. Thật ra chuyện đó thật sự là tâm huyết dâng trào, sau khi biết trận truyền tống kia, y đã nghĩ phải mở một cửa tiệm như thế. Người đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là Viên Kim, Viên Kim người này quả thật không dễ ở chung, tính cách cũng không tốt lắm, nhưng Viên Kim có đầu óc thương nghiệp, trong nội môn, tu sĩ không có gia tộc bối cảnh toàn dựa vào bản thân chỉ có một mình Viên Kim là từ sạp nhỏ buôn bán mà nên, đến bây giờ đã là chủ tiệm [Kim Linh ***] có chút danh tiếng.

Hơn nữa, y xem trong tiểu thuyết, có nhân vật Viên Kim này. Dường như cuối cùng Viên Kim nắm giữ đại quyền tài chính trong Côn Luân? Đương nhiên, điểm này y không thể xác định, đối với Viên Kim, trong sách chỉ nói sơ qua mà thôi. Phương Khác suy nghĩ một chút, đến bây giờ những điều biết trước trong sách y có thể dựa vào càng lúc càng ít. Bắt đầu từ lúc Diệp Vu Thời kết đan, chuyện sau đó đã không còn rõ nữa.

Nhưng như vậy cũng tốt lắm, hiện tại y không hề cảm thấy đây là một quyển sách chút nào. Không biết nhân sinh thì mới cảm thấy thú vị. Tuy y rất muốn biết... người có thể đề Diệp Vu Thời là ai? Phương Khác cười híp mắt. Chuyện này hiện tại nghĩ lại hoàn toàn là không thể nha, trừ khi tình tiết truyện triển khai.

Hít sâu một cái, Phương Khác cảm thấy tu vi của mình mơ hồ thả lỏng, không biết có phải sắp đột phá không, y luôn cảm thấy gần đây biên độ tăng tu vi có hơi bất thường, chỉ đành liên tục áp chế xuống, sau đó chậm rãi chỉnh lý một phen. Điều khiến y lo lắng chính là kiếm khí, sao y lại cảm thấy ngày mà mình ngộ ra kiếm ý rất xa vời?

Đầu tiên là kiếm khí không thuần, sau đó lại có kiếm chiêu Thái A tác quái, kiếm tu vốn yêu cầu thuần túy, bất kể là tâm của kiếm tu hay ý khi vận kiếm, mà tình trạng y bây giờ, ban đầu chọn [Sâm La Vạn Tượng] là sai lầm sao?

“Thái A, huấn luyện hôm nay vẫn chưa bắt đầu sao?” Phương Khác thăm nói, sau đó trước mắt xuất hiện võ đài hình vuông quen thuộc.

Đợi một lát, trên võ đài không xuất hiện tu sĩ hai hôm vừa rồi đã đánh bại y, mà là một tu sĩ khác, Phương Khác nhếch khóe môi, xem ra kiếm ngộ được hôm qua đã khiến thực lực của y tăng lên không ít.

Tu sĩ trước mắt có mái tóc đỏ như lửa, khí tức toàn thân có hơi bạo ngược, vũ khí trong tay là trường thương khá hiếm thấy.

Phương Khác nâng mũi kiếm lên, bày ra thức nâng tay, ánh mắt dần thản nhiên, nhàn nhạt nói: “Đến đi.”

Trên cổ tu sĩ có một vết máu, sau đó hóa thành linh quang tiêu tán. Phương Khác nhíu mày, luôn cảm thấy có chút bất thường, nhưng không thể nói được là bất thường ở đâu.

Côn Luân luôn an tĩnh và tĩnh mịch, đại khí mà bình yên. Nhưng Thái Hành ở ngoài ngàn dặm lại là một cảnh tượng khác.

Dưới núi cạnh phái Thái Hành, một tản tu hoàng bào cười một con dực điểu đi ngang qua.

“Giết!” Khí thế kinh thiên, vạn nhân hô hoán. Tản tu đó như bị sét đánh, phun ra một búng máu. Cùng dực điểu rút xuống từ giữa không trung. Lúc sắp rơi xuống đất, kéo mạnh dực điểu một cái mới tránh khỏi bị thương lần nữa.

Đây là tình huống gì? Tản tu có chút hoảng sợ nhìn sang chủ phong Thái Hành. Chỉ nghe tiếng hô giết rầm trời. Tiếng sau cao hơn tiếng trước, mỗi lần đều là vạn người cùng hô. Sát khí ngập trời, cảm giác áp bách mạnh không thể tả.

Tu sĩ này vội vã đi về hướng ngược lại.

Mà trong Thái Hành, lại là một mảnh tiêu điều. Chỉ thấy hai đội nhân mã đông nghìn nghịt, đứng đối diện nhau trên một trận pháp hình vuông to lớn. Hai bên đều là đệ tử phục sức Thái Hành, lớp lót màu đen, bên ngoài là khôi giáp màu đen chỉnh tề, trường thương, thuấn, cung tiễn... trận thế này giống như ở trên chiến trường. Chỗ khác biệt duy nhất giữa hai đội nhân mã chính là sợi dây cột trên vai trái, một bên cột dây đỏ một bên cột dây vàng.

Trong tay Mục Khuất cầm một lá cờ nhỏ màu vàng đứng phía trên đội nhân mã cột dây màu vàng. Về mặt đây thật trọng, cho dù ông biết trận này ông thắng chắc, nhưng nghiêm túc đối mặt với từng đối thủ là thói quen của ông. Mục Khuất là Căn trong tám Bát Quái của Thái Hành, cũng là nhân vật thực quyền của phái Thái Hành hiện nay. Hai trăm bảy mươi hai tuổi, tu vi trung kỳ nguyên anh, cũng tính là trưởng lão.

Hàn Không nhìn đối phương trên đài cao, mấy người đó nhàn tản tự đắc uống linh trà. Bất giác cười lạnh, đội lát nữa không biết họ còn có thể giữ dáng vẻ nhàn tản như thế không? Cho dù bọn họ lôi kéo được Mục Khuất thì thế nào. Mục Khuất quả thật có chút năng lực, nếu không làm sao có thể trở thành một trong Bát Quái.

Nhưng, chỉ sợ bọn họ không biết, hôm nay đại nhân đã xuất quan rồi? Trong mắt Hàn Không viết đầy cuồng nhiệt.

“Hàn Không, sao ngươi còn chưa lấy lá cờ đỏ của ngươi? Sợ rồi à? Vậy thì dứt khoát đầu hàng đi. Ha ha, để các sư đệ cũng ném thử mùi vị không chiến mà khuất phục đi. Sao? Thế nào?” Nhậm Vân Tập lớn tiếng cười nói với Hàn Không.

“Bớt phí lời, nhập trận đi.” Hàn Không lạnh giọng nói, vung tay, trận pháp hình tròn ầm ầm khởi động. Nhân mã hai bên lập tức bị linh quang bao trùm. Từ trên đài cao cúi nhìn trận tròn, chỉ thấy hai đội nhân mã đóng trong thành trì của mình, mà chính giữa là dãy núi liên miên bất tận.

Quả thật là một chiến trường thực địa.

Mục Khuất dùng binh như mọi ngày, cách đánh của ông luôn vững vàng, dần bao vây lại.

Đột nhiên, Mục Khuất không dám tin nhìn về hướng cánh trái. Nhánh kỳ binh này xuất hiện từ lúc nào? Đã đánh tới cánh trái của ông rồi? Người bố cục của đối phương là ai?

Mục Khuất nhìn ra xa, lòng siết lại.

“Tả Khâu.”

“Tả Khâu! Hắn xuất quan rồi sao!” Ly trà trên tay Nhậm Vân Tập rơi xuống, chạm vào mặt sàn bằng gỗ phát ra tiếng vang trầm đục.

Chỉ thấy quân đội đối phương mà họ vốn cho là ba ba trong lộ, không biết khi nào đã vòng sang phía sau họ, cắt đứt đội tiên phong và đội hậu phương của họ. Mà người cầm lá cờ đỏ, không phải chính là Tả Khâu đã bế quan hơn hai năm chưa lộ mặt sao?

Tả Khâu mặc khôi giáp màu bạc, đặc biệt chói mắt. Mà tóc vốn che đi mắt trái cũng được vén lên. Gương mặt vốn nên cực đẹp lại tỏ rõ vẻ quái dị, mắt phải trong vắt tươi cười nhu hòa, nhưng chỗ mắt trái lại là một lỗ trống.

“Xong rồi.” Sắc mặt Nhậm Vân Tập tái đi, gã rõ ràng cảm thấy vừa rồi Tả Khâu nhìn gã một cái. Ánh mắt đó khiến gã rét đến tận xương.

Chỉ thấy nhất thời binh bên màu vàng bại như núi đổ, một vùng linh quang lóe lên, đám đông đệ tử bị truyền tống ra, mà đệ tử bên kia chỉ có số ít bị truyền tống ra mà thôi.

Cuối cùng, Mục Khuất tái mặt bị truyền tống ra. Đây là sỉ nhục, Tả Khâu đuổi tận giết tuyệt đệ tử ông dẫn dắt, rõ ràng có rất nhiều cơ hội trực tiếp giết ông, lại cố ý tránh đi, cuối cùng để lại mình ông cô độc.

“Đại nhân! Đại nhân!” Tả Khâu cũng ra khỏi trận pháp, trận pháp hình tròn biến mất, trên sân diễn luyện là cả một vùng hò hét.

Tả Khâu nhìn những đệ tử đó, cười nhạt, giơ lá cờ trong tay lên.

“Giết!” Tiếng hô giết chấn trời, bất luận là đệ tử cột dây vàng hay cột dây đỏ đều cùng la.

“Giết!”

“Đại nhân.” Hàn Không cung kính cong lưng.

“Đây chính là thành quả hai năm nay của các người?” Tả Khâu ném lá cờ đỏ trong tay cho Hàn Không. Hàn Không càng cong lưng thấp hơn, không dám nói gì.

“Chẳng qua là một đám cừu con chưa từng trải qua giết chóc chân chính mà thôi. Trận pháp này cũng là trò đùa con nít, vô vị hết sức. Dẫn bọn chúng đi mở mang kiến thức trên chiến trường chân chính đi.” Tả Khâu gác tay lên vai Hàn Không, nhàn nhạt nói.

“Vâng. Ta biết rồi.” Con người Hàn Không lóe lên, hiện tại tuy đại lục Cửu Châu đầy sóng ngầm nhưng ngoài mặt vẫn coi là an ổn. Muốn đi chiến trường, vậy chỉ có đại lục Hoang Mạc. Ma tộc hiếu chiến, hiện tại đại lục Hoang Mạc quả thật là chiến loạn khắp nơi, dẫn những đệ tử này đi lịch luyện một phen cũng tốt.

Chỉ là không biết, cuối cùng có trở về được một nửa hay không.

58. Chương 58: Thái A Kiếm Ý

Đau đớn, đau đớn khiến người ta gần như sụp đổ... Phương Khác liên tục giãy dụa giữa tỉnh táo vào hôn mê.

Thanh kiếm nhỏ đó, khoa trương hoành hành bạo ngược không cố kỵ.

Lúc này sắp gần sáng, trời xam thẫm.

Tiểu viện được chủ nhân tỉ mỉ dọn dẹp qua, cho dù không thể nói là trang nhã, nhưng cũng lộ ra được chút phong cách của chủ nhân nơi này. Tiểu viện không lớn nhưng cũng không nhỏ, một bên là mảnh linh điền nhỏ, linh được trong linh điền phần lớn là loại thượng phẩm. Linh được được trồng nhìn khá là hỗn tạp, nhưng nếu xem kỹ lại thì vô cùng phù hợp với tương sinh tương khắc giữa linh được.

Mà nhìn kỹ lại, men theo góc tường còn trồng một loại linh dược. Không giống linh dược mà cứ như một vòng cổ đại, bên kia lại là một cái bàn đá, mấy cái ghế đá, và một cái ghế nằm bằng gỗ.

Chủ nhân của viện này thì đang nằm trên giường, trên người mặc đơn y màu trắng, đã bị mồ hôi thấm ướt. Y sam mỏng manh dán lên da thịt, thân hình trong hai năm cao lên không ít, khá là hao gầy, eo nhỏ, chân dài, cơ thịt hơi lộ ra dưới lớp áo. Ngón tay xương cốt rõ ràng lại siết chặt thành quyền, dùng lực đến mức khớp xương trắng đi.

Rõ ràng y không phải đang trong mộng, mà đang phải thừa nhận thống khổ cực lớn. Chân mày nhíu chặt, con mắt run run, trên sống mũi thẳng là mồ hôi mịn, cánh môi cũng tràn ra màu máu.

“Thái A kiếm ý không ai có thể ngộ sao? Ta không tin.”

Cuối cùng trong đầu vang lên một giọng nam trầm thấp mà vui tai. Phương Khác chợt mở mắt ra, vô lực nhìn xà ngang trên đỉnh trần. Sau đó ngồi dậy, nhẹ lắc cái đầu đau muốn nứt. Nửa đêm hôm qua, dấu ấn kiếm ý lại phát tác lần nữa, y vẫn không thể kháng cự. Trên mặt Phương Khác hiện nụ cười nhạt, mang theo mấy phần tự giễu.

Nửa năm không phát tác, lần phát tác trước còn đối diện với truy kích của Đông Thanh Mộc, nhưng lại đúng dịp y đột phá, vì thế đã áp chế được.

Phương Khác rút kiếm ra, chần chờ hồi lâu, rồi chém ra một kiếm. Chỉ thấy kiếm quang sắc bén lóe lên, mang theo khí bá đạo không thể ngăn cản.

Chiếc giường gỗ y chưa ngủ được nửa tháng rắc một tiếng, bị chém gãy ngang. Mặt Phương Khác hơi cứng lại, sau đó chân đột nhiên run rẩy, y ngẩn ngơ một lát mới chậm rãi phản ứng lại. Dưới chân nhẹ điểm, phi thân nhảy vọt ra khỏi cửa sổ. Vừa chạm đất, đã là một trận âm ẩm.

Tiểu lâu hai tầng của y, cứ thế sụp đổ một góc ngay trước mắt y, may mà chỉ một góc mà thôi, ngày mai sửa một chút là được. Dù sao phòng ngồi và xà nhà bằng gỗ, chỉ sụp một lầu không phải vấn đề lớn.

“Thái A ngươi có đó không?” Giọng Phương Khác khá khàn.

“Ngô luôn ở đây.” Tại nơi Phương Khác không thấy được, Thái A nhắm mắt lại, che đi đôi mắt không có chút sinh khí nào. Biện hoa quanh người hắn đã mất đi màu đỏ máu yêu diễm, chỉ còn màu hồng nhàn nhạt. Mà trường kiếm màu máu trong tay hắn cũng nhạt đi, giống như bong ra từng mảng màu máu, lộ ra màu bạc lốm đốm, giống màu tóc của hắn.

“Đây là... Thái A kiếm quyết? Không, không, đây là Thái A kiếm ý?” Phương Khác không biết mình nên tỏ vẻ mặt thế nào, y ngủ một giấc lại ngộ ra Thái A kiếm ý, Thái A kiếm ý cấp bậc truyền thuyết.

“Phải.” Thái A không có nửa điểm chần chờ.

“Đây chính là Thái A kiếm quyết được xưng là khó luyện nhất đó sao? Thái A kiếm ý muốn ngộ ra còn khó hơn cả kết anh đó sao? Ngươi chắc chắn đây không phải hàng bên đường, mà là Thái A kiếm ý chân chính à? Ta trước giờ chưa từng luyện Thái A kiếm mà?”

“Chính là Thái A kiếm ý không sai. Đây là chuyện tốt, ngộ đã đánh giá sai tư chất của nhữ.” Thái A vẫn thản nhiên.

Chắc, rõ ràng không có liên quan gì đến tư chất của y được chưa. Đây là y bị dấu ấn kiếm ý ngược mà ra. Phương Khác rửa thầm. Thái A không phản bác, hiển nhiên cũng tán đồng cách nghĩ này.

Thái A hơi ngửa đầu, hoa văn quái dị trên trán càng trở nên chói mắt. Hắn luôn xem thường Phương Khác, dấu ấn kiếm ý, không phải ai cũng có thể thừa nhận. Hắn cũng đã xem thường nhân tộc đó, Phương Minh Viễn. Ông làm được điều ông muốn, chuyện mà rất nhiều người không thể làm. Chẳng hạn như dấu ấn kiếm ý. Vốn chỉ là một dấu ấn kiếm ý tàn khuyết mà thôi, hiện tại lại thật sự phát huy tác dụng của nó.

“Chắc, Thái A à Thái A, ngươi xác định đây là Thái A kiếm quyết ngươi nói chứ? Ta ngộ ra đơn giản như vậy, cảm thấy có hơi rẻ giá đó.” Phương Khác cười mang theo mấy phần đắc ý, còn hơi trào phúng.

Hiển nhiên câu này Phương Khác và Thái A đều không nghĩ là thật. Đơn giản sao? Trải nghiệm sống không bằng chết đối lấy Thái A kiếm ý, thật sự đơn giản sao? Nếu Phương Khác không chịu đựng nổi, chỉ cần ý chí thiếu kiên định một chút thôi, vậy dấu ấn kiếm ý đã đủ khiến Phương Khác tan vỡ.

Thái A lặng yên không nói.

Phương Khác rút kiếm lại vào vỏ. Tay nhẹ vuốt lên ‘Tam’, lần này không bỏ kiếm vào túi chứa đồ, mà chỉ cầm trong tay. Phương Khác quay sang nhìn tiểu lâu đã sụp một nửa, mẹ nó... sao y lại thiếu não đi thử chiêu trong nhà cơ chứ?

Đột nhiên, mắt Phương Khác sáng lên, đi về một hướng nào đó. Khí tức này khá yếu ớt, nếu không phải y đã ra khỏi tiểu lâu, thì dựa vào tình trạng thức hải lại bị thương lần nữa như bây giờ tuyệt đối không thể cảm giác được dị thường ngoài viện.

“Diệp Vu Thời?” Phương Khác kinh ngạc nhìn người ngã bên ngoài tường viện. Nhéch nhác không chịu nổi, khí tức yếu ớt tựa ở tường viện.

Dường như Diệp Vu Thời khẽ động, nhưng cuối cùng lại không có phản ứng gì. Phương Khác nhíu mày, túm tay Diệp Vu Thời, miễn cưỡng đưa một tia linh thức vào thăm dò.

Sát cơ cực mạnh thoáng cái khóa chặt Phương Khác, Diệp Vu Thời khẽ mở mắt nhìn người đang tiếp cận mình. Trong con mắt hẹp dài hừng hực sát khí, sát khí cường liệt như thể khiến Phương Khác nghẹn lại, thức hải bị dấu ấn kiểm ý hoành hành giờ lại càng thêm đau đớn, miệng lập tức đầy vị tanh ngọt.

Tay Diệp Vu Thời rất lạnh, lạnh như không hề có nhiệt độ, mà linh lực trong người thì vẫn còn tốt, nhưng nội tạng lại bị thương rất nặng. Cũng may, bản thân Diệp Vu Thời chắc đã uống đan dược, thương thể cũng được không chế. Phương Khác nhẹ thở ra, rồi liếc Diệp Vu Thời một cái.

“Huynh thử thả sát khí với ta nữa xem.” Phương Khác cúi người, dứt khoát vác Diệp Vu Thời lên.

Lúc này Diệp Vu Thời đã nhắm mắt lại, nhưng vì vết thương bị đè mà hừ một tiếng. Phương Khác nghe thế, đổi sang thế ôm.

Còn chưa vào viện, bên phía đông đột nhiên truyền đến một giọng nói, phá tan tĩnh lặng của cả Côn Luân.

“Không... không tốt rồi! Âm sư huynh chết rồi!” Thoáng cái, đèn đuốc sáng rõ, mấy thân ảnh dùng tốc độ mắt thường khó thấy lao vụt về phía đó.

Phương Khác dừng lại một chút, rồi lập tức vào viện. Y có dự cảm, chuyện dẫn đến hỗn loạn này tuyệt đối không thoát khỏi can hệ với người y đang ôm trên tay. Rõ ràng tối hôm nay đã xảy ra chuyện lớn gì đó. An trí Diệp Vu Thời trong một căn phòng trống ở lầu một, lấy chăn nệm sạch ra khỏi nhả Nạp Hư, trực tiếp lót dưới đất, sau đó hai ba cái cối sạch Diệp Vu Thời, lúc này không thể bận tâm quá nhiều.

Ngoại thương trên người cũng vô cùng nghiêm trọng, đặc biệt là vết thương sâu thấy xương trên lưng, từ vai trái kéo đến sau eo phải. Phương Khác lấy ra hai viên đan dược, dùng ngón tay nhét vào miệng Diệp Vu Thời. Đan dược vào miệng liền tan, y không lo lắng. Sau đó y không xử lý vết thương cho Diệp Vu Thời, chỉ rảy một vài dược phấn rồi đứng lên ra ngoài.

Y nhớ trong tiểu thuyết, có một tình tiết là Diệp Vu Thời giết đệ tử nhập môn của tu sĩ nguyên anh nên bị phạt phải vào Thận Hành Nhai. Sau tại Thận Hành Nhai kết đan, bây giờ rất nhiều chuyện đã không còn giống nữa, nhưng... liệu có xảy ra trở hơn?

Phương Khác ra khỏi tiểu viện, tỉ mỉ xử lý vết máu và một vài dấu vết Diệp Vu Thời để lại. Nhưng rất rõ ràng y là một tay mơ, chỉ có thể dùng linh lực xóa khí tức Diệp Vu Thời lưu lại, sau đó là mấy thứ như dấu chân. Phương Khác men theo vị máu tanh đi đến nơi cách tiểu viện một đoạn. Lúc này, dường như tất cả đệ tử nội môn Côn Luân đều đã tỉnh.

Phương Khác đi ngược về.

Vừa đến cửa viện, đã bị một âm thanh chặn lại.

“Phương Khác.”

Phương Khác cứng người lại một chút, sau đó chậm rãi quay qua, trên mặt là vẻ kinh ngạc.

“Trí Ngu sư thúc, trong môn hình như phát sinh chuyện gì đó, sao sư thúc không qua đó?” Phương Khác hành lễ rồi mất tự nhiên chỉnh lại đơn y trên người.

“Âm Trầm Ngư chết rồi, ngươi biết không?” Đôi mắt Trí Ngu nhìn chằm chằm vào mặt Phương Khác.

“Hả?” Phương Khác thật sự kinh ngạc, có người chết thì y mơ hồ đoán được, nhưng người chết là Âm Trầm Ngư? Âm Trầm Ngư đó? Hiện tại Phương Khác còn có thể nhớ được, Âm Trầm Ngư cầm cây quạt, phong lưu đường đường. Nếu là Âm Trầm Ngư... Phương Khác thở phào nhẹ nhõm, vậy thì không thể là do Diệp Vu Thời động thủ.

“Ngươi từ chỗ nào trở về? Trở như vậy còn ra ngoài sao?” Trí Ngu hỏi.

“Đệ tử vừa nghe được xao động, nên muốn đi xem thử chuyện gì xảy ra, sau đó đi được một nửa mới phát hiện không ổn, cho nên vòng về.” Phương Khác nói.

Trí Ngu nhìn y phục của Phương Khác một cái, không nói gì thêm. Giấy tiếp theo, thân ảnh đã xuất hiện ở cuối con đường, đi về phía chuyện xảy ra. Ông vốn đi theo dấu vết tới đây, nhưng sau khi đến đây thì dấu vết đã bị người cố ý xóa đi, sau đó ông thấy Phương Khác.

Rất đáng nghi, nhưng không thể, dựa vào tu vi của Phương Khác bây giờ, không thể vô thanh vô tức dồn một tu sĩ kim đan vào chỗ chết. Trí Ngu thầm ghi lại chuyện này.

Phương Khác nhìn trời đã hơi sáng, đỡ trán vì suy nghĩ trước đó của mình. Sớm biết là Âm Trầm Ngư chết vậy y sẽ không căng thẳng như thế. Còn tưởng là Diệp Vu Thời, nếu là người của Âm gia, như Âm Trầm Ngư này, Diệp Vu Thời khinh thường giải quyết bọn họ như thế.

Nếu là Diệp Vu Thời, nhất định sẽ trực tiếp giết vào Âm gia. Một là không làm, hai là phải làm quyết tuyệt. Dưới vẻ ngoài ôn nhu của Diệp Vu Thời là sự lang độc không chút phù hợp. Nếu Diệp Vu Thời xuất thủ, nhất định không chỉ làm như vậy.

Vậy tại sao Diệp Vu Thời lại bị trọng thương? Ai có thể đã thương Diệp Vu Thời đến mức này... còn nữa, vừa rồi y đi xóa dấu vết, có phải đã tự chọc cho mình một thân máu tanh không, Trí Ngu đạo nhân chắc chắn đã ghim chuyện này vào lòng. Tại sao lúc đó y lại đi xóa dấu tích Diệp Vu Thời giết người chứ, đã thế còn làm rất tự nhiên.

Âm Trầm Ngư khẳng định không phải do Diệp Vu Thời giết, vậy y không cần phải che giấu Diệp Vu Thời, hoàn toàn có thể giao Diệp Vu Thời cho sư phụ hắn, La Thanh phong chủ Luyện Khí phong, hoặc Hộ Lạc?

Tác giả giải thích chút về chương trước:

[Hôm đó phái Thái Hành phân làm hai quân vàng đỏ, đi vào một trận pháp đặc biệt. Chỗ đó giống yêu phủ, nhưng yêu phủ là đan xen hư thật, còn chiến trận mô phỏng này hoàn toàn là một ảo trận.

Tác dụng của chiến trận mô phỏng, mô phỏng chiến, chính là giống như một chiến trường, một ảo trận không khác gì với hiện thực, ảo trận lớn như vậy có thể dung chứa trên vạn người. Lợi dụng tính chất đặc thù của ảo trận, tiến hành chiến đấu. Chỗ tốt của ảo trận này chính là lúc ở trong trận sẽ không bị thương, một khi bị thương sẽ được truyền tống ra ngoài. Vì thế dùng làm nơi luyện binh. Cho nên phái Thái Hành là đang luyện binh.]

59. Chương 59: Nhiệm Vụ Cao Cấp

Thôi vậy, coi như làm việc thiện một bữa?

Phương Khác cười híp mắt vuốt lại đơn y, nhẹ nhàng lôi ra một chiếc ngoại sam màu trắng, trùm lên. Thật ra con người luôn giả dối, y nói bản thân y chán ghét lời nói dối, vậy mà khi nói dối, sắc mặt chẳng hiện chút nào.

Không tiếp tục chậm trễ nữa, Phương Khác lại tiếp tục làm lang băm mà chẳng chút áp lực nào, người tu tiên, chỉ cần nguyên thần không bị thương, hoặc cơ thể bị tách rời, vậy đều là vết thương nhỏ. Nhưng còn cần một thời gian nhất định để tu dưỡng. Hiện tại trời đã hoàn toàn sáng, Diệp Vu Thời chưa tỉnh, con mắt dài vẫn còn khép, nên vẻ mặt cũng đầy nhu hòa. Bình thường cho dù cười, đáy mắt hắn cũng lạnh lùng không có chút độ ấm. Nằm trên “giường” Phương Khác tạm thời trải ra, Diệp Vu Thời làm gì còn đáng vẻ ôn nhu như ngọc ngày thường nữa, phối với mái tóc đen dài như mực xỏa tung, Phương Khác thay cho hắn chiếc đơn y màu mực, đáng vẻ thanh lãnh có thêm một vị đạo không thể nói rõ.

Nhìn sắc trời, lúc này Phương Khác mới nhớ ra, y còn một nhiệm vụ chưa đi lĩnh. Nhưng hôm nay chỉ sợ trong môn phái sẽ không yên bình, cái chết của Âm Trầm Ngư sẽ tạo ra phong ba thế nào không ai biết,

nước Côn Luân đã càng lúc càng đục. Chỉ hy vọng đừng liên lụy đến... Phương Khác nhìn Diệp Vu Thời một cái, rồi duỗi eo, đi ra ngoài.

Gió sáng sớm mang theo mấy phần se lạnh, Phương Khác chậm rãi cất bước, vẻ mặt rất thoải mái. Lúc đi ngang Duy Pháp đường, chân chợt dừng lại, thu đi biểu cảm.

Y thấy người quen, quả thật là một gương mặt quen thuộc.

“Tránh ra! Đám tạp nham các ngươi, đừng cản ta!” Nữ tử này dung mạo tú lệ, nửa thân trên là áo mỏng lục nhạt tay hẹp đặc chế, nửa thân dưới là một chiếc đầm dài màu nước. Eo mảnh tinh tế, thân hình uyển chuyển. Nhưng mái tóc rối loạn, người đầy bụi bặm, có vẻ như vội vã chạy trở về. Còn vẻ mặt là kinh hoàng mang đầy tức giận. Nữ tử này, chính là Thượng Quan Bình Thục lúc trước chỉ vì Phương Khác sẵn lòng hổ mà xuất thủ đã thương y trong rừng.

Nàng ta hung tợn trừng mắt nhìn hai đệ tử cản trước mặt mình, hơn nữa không chút lưu tình xuất thủ đánh văng hai người ra.

“Bình Thục, không được như vậy.” Lúc này trong Duy Pháp đường bước ra mấy người, rõ ràng không phải người của phái Côn Luân, một tu sĩ hắc bào dung mạo tương tự Âm Trầm Ngư bảy phần nói. Người này chính là phụ thân của Âm Trầm Ngư, Âm Văn Phù. Thượng Quan Bình Thục lập tức chỉnh lại vẻ mặt: “Âm thế bá... Trầm Ngư ca ca... Trầm Ngư ca ca...” Nói đến đây Thượng Quan Bình Thục lại không nói được nữa, vì vẻ đau đớn trên mặt Âm Văn Phù.

“Bình Thục, người vào nhìn Trầm Ngư ca ca của người một cái đi...” Âm Văn Phù thấp giọng nói, vẫy tay với Thượng Quan Bình Thục, sau đó thì không lên tiếng nữa.

“Không... không thể nào!” Thượng Quan Bình Thục lao vào Duy Pháp đường.

Mặt Thượng Quan Bình Thục xám xịt như đã chết, gần như lão đảo ngã xuống đất. Âm Trầm Ngư đã không còn chút sinh cơ nào, Thượng Quan Bình Thục nắm chặt tay áo Âm Trầm Ngư, thật lâu không lên tiếng.

Mà mấy người đó cũng đi theo vào Duy Pháp đường.

Âm Văn Phù nhìn Thượng Quan Bình Thục đau thương muốn chết ngẩn ngơ gục trên xác của Âm Trầm Ngư, lòng đầy đau đớn. Ông lên đến nguyên anh mới có đứa nhi tử Âm Trầm Ngư này. Bây giờ... bất luận thế nào, con ông nếu đã gặp chuyện ở Côn Luân, vậy phái Côn Luân phải cho ông một câu trả lời.

Âm Văn Phù lạnh lùng nhìn Trí Ngu đạo nhân và đệ đệ ruột của mình, một trong những trưởng lão Côn Luân là sư phụ của con trai ông Âm Văn Lục. Âm Văn Lục cũng mang vẻ mặt đau đớn và hổ thẹn...

Trong Duy Pháp đường nhỏ nhỏ tràn đầy sát khí.

“Nếu Côn Luân các ngươi không thể cho ta một câu trả lời vừa lòng, Âm gia ta và Côn Luân các ngươi nhất định không chết không thôi.” Âm Văn Phù lạnh lùng nói.

“Đại ca!” Âm Văn Lục nhẹ kêu lên, ông không ngờ đại ca nhà mình sẽ trực tiếp biểu đạt thái độ như thế. Nơi này không phải là Âm gia mà là Côn Luân đó.

“Âm Trầm Ngư là tinh anh đệ tử của Côn Luân ta.” Trí Ngu nói, nhìn sang chỗ để xác Âm Trầm Ngư, đáy mắt một mảng lạnh nhạt, thế nhưng có người dám làm ra chuyện này trong Côn Luân, chính là khiêu chiến và thị uy với Côn Luân.

Phương Khác nhìn những tu sĩ đó đi vào, không khỏi nhíu mày. Người Âm gia đến rồi. Âm Trầm Ngư này vừa chết, hiềm khích giữa Âm gia và Côn Luân càng thêm lớn.

Rốt cuộc là ai có thể lạng yên sát hại một tu sĩ kỳ kim đan trong phái Côn Luân chứ?

“Nghe nói Thượng Quan sư tỷ và Âm sư huynh vừa định thân không lâu... nói qua không bao lâu nữa sẽ cử hành nghi thức đạo lữ.” Trên mặt đệ tử vừa rồi bị Thượng Quan Bình Thục đánh văng cũng mang theo mấy phần cảm thán.

“Thượng Quan sư tỷ tuy hơi dã man chút, nhưng đối với sư đệ bốn môn vẫn khá tốt.”

“Đúng, tốt đến mức động một chút là thấy người ngứa mắt cho người một bạt tai.” Đệ tử khác chế nhạo.

Đệ tử vừa nói Thượng Quan Bình Thực tốt đỏ cả mặt, nói không mấy tự tin: “Khi đối mặt với đệ tử môn phái khác, Thượng Quan sư tỷ là rất bao che khuyết điểm.”

“Đó còn không phải vì nữ đệ tử phái khác đẹp hơn nàng sao?” Một nữ đệ tử cũng chen vào lạnh lùng nói. Tiếng ủng hộ vang lên, xem ra Thượng Quan Bình Thực trong môn phái chẳng được nhân tâm mấy.

Cũng vì cái cá tính dã man đó, cho dù bản tính không xấu cũng không ai thích nổi.

Phương Khác nghe những lời nghị luận này, đi về phía đại sảnh nhận nhiệm vụ. Hiện tại thời gian còn sớm, nhưng người ở nơi nhận nhiệm vụ không ít, đã xếp thành một hàng.

“Chào Phương sư huynh.”

“Đã lâu không gặp Lưu sư đệ...”

“Gần đây khỏe không?”

Gặp mấy tu sĩ từng có qua lại, lại là một phen hàn huyên. Kỳ thật tính tới nay nhân duyên của Phương Khác cũng không tính là kém, chẳng qua những người có quen biết trước đó không dễ gì mới thân thiết một chút, Phương Khác lại biến mất lâu như vậy, nên có hơi xa cách. Vì thế bây giờ cũng chỉ gật đầu chào mà thôi.

Hôm nay đúng lúc là Triệu Lịch Duyệt nhận nhiệm vụ giao tiếp, vừa ngồi chưa bao lâu, đã có người cầm một thẻ ngọc màu xanh tới. Thẻ ngọc màu xanh là nhiệm vụ cao cấp! Ngay cả hắn cũng không thể tự tiện kiểm tra nhiệm vụ cao cấp. Triệu Lịch Duyệt không khỏi nhìn về hướng đối phương, là một gương mặt xa lạ, hơn nữa còn rất trẻ. Nhiệm vụ cao cấp thế này, đời chữ ‘Nguyên’ của Côn Luân cũng chỉ có Hách Liên Thập Cửu, Tiêu Xương Thu từng nhận, người này rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Phương Khác nhìn Triệu Lịch Duyệt, báo tên của mình ra. Triệu Lịch Duyệt khá là kinh ngạc, bắt giác đánh giá Phương Khác một phen, thì ra Phương Khác là thế này đây. Y nhận nhiệm vụ cao cấp? Triệu Lịch Duyệt lấy bùa chú đặc biệt bỏ lên thẻ ngọc, hồng quang lóe lên, trên thẻ ngọc có thêm một pháp ấn bát quái màu đỏ.

Đây là pháp ấn mở cấm chế của thẻ ngọc, chỉ khi có pháp ấn mới có thể xem được nội dung trong thẻ ngọc, hơn nữa chỉ có người nhận nhiệm vụ mới xem được.

“Vị Phương sư huynh này, người mau giao nhận đi.” Triệu Lịch Duyệt cười đầy công thức.

Tướng mạo không tồi, nhưng cũng chỉ là không tồi mà thôi, tại tu tiên giới không thiếu nhất chính là dung mạo. Nhưng con mắt thì rất sáng, chân mày thanh tú, cũng coi như thuận mắt, thân hình cũng không tệ. Triệu Lịch Duyệt cười cười đoan chính, ánh mắt thì di chuyển từ tóc đến chân Phương Khác, cuối cùng dừng ở eo Phương Khác.

Ồ... hình như thân hình kiếm tu đều không tồi? Đường nét xinh đẹp. Xem ra về sau song tu tìm kiếm tu là tốt nhất, Triệu Lịch Duyệt cười cười nghĩ bậy trong lòng.

Phương Khác nghi hoặc nhũu mày, ánh mắt của sư đệ này... vô cùng kỳ quái. Nhận lấy thẻ ngọc đã mở pháp ấn từ tay Triệu Lịch Duyệt, Phương Khác đưa linh thức vào xem.

Chiến trận mô phỏng? Thứ gì? Một đồng lời thừa vô cùng phức tạp... lời mở đầu, lịch sử phát triển, quá trình nghiên cứu vân vân. Qua một lát Phương Khác mới chỉnh lý được trong thẻ ngọc đang nói cái gì.

Đây là một trận pháp đặc biệt, có chỗ giống yêu phủ, nhưng yêu phủ là đan xen hư thật, còn chiến trận mô phỏng này hoàn toàn là một ảo trận.

Tác dụng của chiến trận mô phỏng, mô phỏng chiến, mô phỏng chiến, chính là giống như một chiến trường, một ảo trận không khác gì với hiện thực, ảo trận lớn như vậy có thể dung chứa trên vạn người. Lợi dụng tính chất đặc thù của ảo trận, tiến hành chiến đấu. Chỗ tốt của ảo trận này chính là lúc ở trong trận sẽ không bị thương, một khi bị thương sẽ được truyền tống ra ngoài. Vì thế dùng làm nơi luyện binh.

Chiến trận mô phỏng, là trận pháp không lâu trước phái Thái Hành bán ra toàn tu tiên giới, nhưng cũng ra cái giá trên trời. Sắp tới sẽ bán ra năm phần ở đại hội Cửu Châu. Nhiệm vụ của y là đi tham gia đại hội Cửu Châu, hơn nữa còn là bí mật tham gia, không thể bại lộ thân phận đệ tử phái Côn Luân, lấy được pháp trận này đến tay. Cái gọi là đại hội Cửu Châu, là đại hội do ba đại môn phái và bốn tông môn, cùng năm đại thế gia cùng tổ chức. Đại hội này là hội giao lưu giữa các môn phái cũng là hội giao dịch một lần lớn nhất tu tiên giới. Ngay cả Côn Luân cũng chỉ có mười người tham gia, người có thể tham gia đại hội không ngoài tinh anh trong mỗi môn phái, hoặc nên nói là tinh anh trong tinh anh.

Phương Khác gần như muốn cười ra tiếng... trận pháp này, căn bản là gân gà. Luyện binh dùng ảo trận, y nên nói họ ngày thơ hay vẫn là ngày thơ?

Chỉ bị thương chứ không chết, nghe thì không tồi, hơn nữa độ mô phỏng rất được, nhưng quân đội luyện ra từ đó thật sự là quân đội sao? Luyện binh chân chính không phải là một trò chơi. Phương Khác cười chấp tay chào Triệu Lịch Duyệt rồi cầm thẻ ngọc đi ra ngoài.

Thật là buồn ngủ có người đưa gối đầu. Y vốn đang rầu về phiền phức giữa các thế lực trong môn phái, hiện tại không phải lo nữa rồi. Nhận nhiệm vụ này, y có thể biến mất một thời gian rất dài, hơn nữa là du lịch được cấp phí.

Triệu Lịch Duyệt thì lại sững sốt, Phương Khác này sao có vẻ thỏa mãn dữ vậy? Ngay sau đó hần lắc đầu, hần không tin Phương Khác có thể hoàn thành nhiệm vụ cao cấp, nhiệm vụ cao cấp có cái nào không phải vào sinh ra tử, cực kỳ hung hiểm đâu. Tỷ lệ hoàn thành cực thấp, đương nhiên phần thưởng cũng cực cao.

Y như vậy cũng tính là hưởng thụ đãi ngộ của đệ tử tinh anh đúng không. Đại hội Cửu Châu đó, y cũng lấy được tư cách tham gia rồi? Phương Khác không khỏi nghĩ thế.

Mà đệ tử xếp sau Phương Khác thì hiểu kỳ đánh giá y, người có thể nhận nhiệm vụ cao cấp nói sao cũng có chút bản lĩnh đúng chứ?

Phương Khác không để tâm nhún vai, dứt khoát xem nhẹ vẻ kinh dị của một đám người, bước ra ngoài.

Nhưng vẻ mặt của mấy đệ tử dung mạo tuấn tú phía sau thì cứ như vừa ăn phải thứ gì không sạch sẽ.

“Con chuột đường đệ của Phương Hiền Hoa đó... nhận nhiệm vụ cao cấp, không phải ta đang nằm mơ chứ?”

“Chắc... chỉ sợ không phải nhận nhiệm vụ, mà đi tìm chết. Người thì phải biết tự lượng sức mới được.” Một người chế nhạo.

“Ôm được cây đại thụ Diệp Vu Thời thì cho rằng bản thân rất tài ba sao? Chuột chung quy vẫn là chuột. Dù thế nào cũng chỉ thích hợp sống trong cống ngầm.”

Những người này khá quen mắt, Phương Khác nghĩ nghĩ, đám này không phải đám công tử bột theo Phương Hiền Hoa, nổi danh dùng linh thạch chọi người trong môn phái đó sao?

Hiển nhiên những người này căn bản chẳng kiêng kỵ gì Phương Khác, có lẽ cho rằng không cần phải kiêng kỵ. Hình tượng của y trong mắt một vài đệ tử vẫn là như trước, có lẽ nên nói hình tượng trước kia của Phương Khác quá mức khắc sâu lòng người. Những thứ này kỳ thật cũng không cần phải bận tâm làm chi, nếu muốn người khác cảm miệng, phải tự lấy ra thực lực đủ để đe dọa họ. Phương Khác cười cười, dứt khoát làm lơ bỏ đi.

Không biết Diệp Vu Thời đã tỉnh hay chưa?

60. Chương 60: La Thanh

Phương Khác bình thần dùng tốc độ khi đến rời khỏi chỗ này. Đại hội Cửu Châu này y không rõ lắm, xem ra còn phải đi tìm Diệp Vu Thời hỏi thử. Chắc, dù sao Diệp Vu Thời linh thông tin tức, nghĩ thế, Phương Khác nhếch môi cười. Lúc này một người đi tới – Tiêu Xương Thu.

Hai người gật đầu với nhau rồi đi, Tiêu Xương Thu luôn tạo cảm giác cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, lần trước gặp Tiêu Xương Thu, trong mắt nàng chỉ là lạnh nhạt. Nhưng lần này, hình như có thêm gì đó. Phương Khác khẽ nhú mày, y không biết đó là gì. Nhưng, thứ đó y không có.

Phương Khác cười cười, hình như nàng càng thêm kiên định rồi.

Lúc này Thái A không biết chui ra từ hồi nào, nhân nhạ nói: “Nữ tử này, kiếm tu, đơn hệ linh căn, kiếm ý quanh thân, kiên định hơn nữa trong cương mang nhu, cũng là bạn lữ song tu rất tốt. Không phân trên dưới với Diệp Vu Thời.”

“Người là nói Tiêu Xương Thu?” Phương Khác chớp mắt, ngăn người quay đầu nhìn Tiêu Xương Thu mặt như băng xương, một thân bạch y như tuyết.

“Đúng thế.”

“Vậy còn không bằng là Diệp Vu Thời.” Phương Khác vô thức nói, sau đó mới phản ứng lại: “Ý, không đúng. Ta là nói, sao ngươi luôn cứ song tu song tu vậy? Chúng ta có thể dừng đề cập đến song tu không?”

“Tại sao?” Thái A hiếm khi dùng ngữ khí nghi hoặc.

“Ngươi phải biết, đạo lữ rất quan trọng. Song tu không phải cứ có lợi cho tu vi là được, chuyện này cần có tình cảm.” Phương Khác cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

“Tình cảm?” Lần đầu tiên Thái A dùng ngữ khí nghi hoặc thế này, sau đó thì bắt đầu trầm mặc.

“Phải, tình cảm. Nếu không có tình cảm, chỉ vì tu vi mà song tu, như vậy có khác biệt gì với thả bỏ mà người nói đâu.” Nghĩ nghĩ, Phương Khác nói, ở chung càng lâu, y phát hiện Thái A tựa hồ ở một vài chỗ thực khiến người ta đau đầu. Chẳng hạn, Thái A không thể lý giải được tình cảm của nhân loại.

“Không đúng. Thả bỏ là lấy tình hoa của người khác để bỏ cho mình, là tổn người lợi mình. Mà song tu, là song phương cùng có lợi.” Thái A nói.

“Nhưng về mặt tình cảm mà nói... bỏ đi, ta nói thế này vậy, muốn trở thành đạo lữ, trước hết không phải là vì song tu, mà là vì tình cảm. Tu tiên giả, thọ mạng cực dài, khoảng cách thọ nguyên giữa người và người cũng cực lớn, tu vi quyết định thọ nguyên. Nếu một người tư chất cực tốt, vì thế hẳn có thể kết anh hoặc có tu vi cao hơn nữa. Nhưng người bên cạnh hẳn, là phụ mẫu, hoặc bạn bè, huynh đệ thậm chí là người yêu, tư chất đều không bằng hẳn. Vậy cuối cùng, chỉ còn lại có mình hẳn, như vậy thật sự đáng buồn lại đáng sợ. Cho nên ta luôn nghĩ, tu tiên tu đến cuối cùng rốt cuộc có ý nghĩa gì chứ? Phi thăng tiên giới thì thế nào nữa? Một mình người phi thăng rồi sống tiếp, cũng chỉ cô độc một mình...” Nói đến đây Phương Khác mím môi, hiện tại y không phải chính là thế sao, cô độc một mình mà thôi.

Xuyên việt, nghe thì cực huyền ảo, cũng khiến không ít người hướng tới. Nhưng thứ họ hướng tới chẳng qua là trải nghiệm đầy màu sắc của nhân vật chính trong tiểu thuyết, vì đó là những thứ không có trong cuộc sống hiện thực, hoặc nên nói là không làm được. Nhưng trong lòng mọi người đều thâm biết rõ, muốn xuyên việt, thì cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi. Ai thật sự xuyên việt rồi khó nói có chân chính vui vẻ được không.

“Khụ, lạc đề rồi. Cho nên ta cho rằng giữa đạo lữ chính là muốn bầu bạn với nhau trên con đường tu tiên dài đằng dặc và cô độc, tìm một người có thể nắm tay. Mà song tu chỉ là vì để tu vi giữa các đạo lữ chênh lệch nhỏ đi mà thôi. Đạo lữ kết hợp là vì tình cảm, chứ không phải vì song tu. Nếu chỉ vì tu vi mà đi song tu, rồi trở thành đạo lữ, vậy về bản chất không có gì khác biệt với thả bỏ. Cho nên cần phải có tình cảm mới được.” Phương Khác nói, hơi nhướng mày nhìn Thái A.

Thái A nhú chặt mày, đôi mắt như không chút ánh sáng nào lọt vào được, trông đầy mê mang.

Thái A thế này, mất đi mấy phần xa cách. Phương Khác cười cười, được một tác lần một thước vô vô vai Thái A như anh em tốt. Xem ra Thái A cũng không phải là vạn năng, không ngờ lão bảo thủ mấy ngàn năm ngay cả tình cảm cũng không hiểu rõ. Ôi.

Phương Khác đang ở trong thức hải của Thái A. Mà bên ngoài, Trí Tiêu cùng một tu sĩ đạo bào tím khác đang đứng ở không xa nhìn Phương Khác đỡ người trên đường. Tu sĩ đạo bào tím có tướng mạo cực đẹp, là

một loại tuấn mỹ tràn đầy tà khí. Nếu Phương Khác thấy ông nhất định sẽ nhận ra, tu sĩ đạo bào tím này chính là phong chủ Luyện Khí phong có duyên gặp mặt mấy lần, La Thanh.

“Y chính là Phương Khác?” La Thanh đảo mắt nhìn Phương Khác, vẻ mặt lạnh nhạt, không biểu thị gì khác. Chỉ là đột nhiên có chút thất vọng, đây là ánh mắt của Diệp Vu Thời sao? Ông đã điều tra Phương Khác, hôm nay nghe người nói y và Trần Chữ, Viên Kim lập kế hoạch mở một cửa hàng. Một kiếm tu nho nhỏ, tư chất lại không tốt, hiện tại xem ra tương mạo cũng không đạt đến mức lọt được vào mắt ông, y phục thì thô kệch... nhưng Diệp Vu Thời chính là cùng người này ở chung hai năm. Hơn nữa, Diệp Vu Thời rất tín nhiệm người này.

Ông vốn cho rằng lúc này Diệp Vu Thời nên ở chỗ của Hộ Lạc, ai ngờ lại ở chỗ người này.

“Thế nào, thất vọng?” Trí Tiêu cười cười, gương mặt nhẵn lại.

La Thanh đảo mắt nhìn Trí Tiêu, rồi lập tức dờ đi: “Nhìn dáng vẻ của ngươi, thật tổn hại mắt. Nếp nhăn đầy mặt, ngươi có dám cho thêm vài cái không? Khi cười quả thật nhẵn lại như cái bánh bao. Chắc... những người năm đó khuynh tâm vì ngươi mà thấy dáng vẻ ngươi bây giờ, nếu đang ăn linh mẽ chỉ sợ cũng muốn phun ra.”

Khóe môi Trí Tiêu giật giật, mặt thoáng cái đỏ lên: “La Thanh, miệng ngươi có thể thiếu đức thêm được không hả? Gia dù có nếp nhăn cũng thuận mắt hơn ngươi.”

“Ha ha, thật à?” Đôi mắt phượng của La Thanh khẽ nhướng lên: “Vậy ngươi dám nhìn vào gương nói câu này không? Dáng vẻ của ngươi, sợ là Tiêu Vân Dật cũng không có dục vọng hạ khẩu với ngươi nữa.”

“La phong tử!” Trí Tiêu suýt cắn nát răng, sắc mặt âm trầm. Hơn một trăm năm nay, người này cứ luôn thích gọi lại chuyện người ta không muốn nhắc đến, miệng luôn độc như vậy.

“Đừng giả vờ trước mặt ta, Côn Luân hiện tại, chỉ còn lại mấy người chúng ta, cũng chỉ có tiểu gia hỏa Trí Ngu còn ngốc nghếch không dám nhắc đến Tiêu Vân Dật trước mặt ngươi. Tiêu Tiêu, ngươi đổi thành họ Tiêu đi, ngươi vẫn là Tiêu Tiêu. Bày đặt nói gì mà Tiêu Tiêu đã chết, trên đời chỉ còn Trí Tiêu, lời này, ngươi giữ lại lừa bản thân đi.” La Thanh sờ lên cằm Trí Tiêu một cái, rồi chán ghét buông tay, vỗ vỗ.

“Dáng vẻ này cũng tốt, tránh cho ngươi đã một mớ tuổi rồi, còn muốn những sư huynh sư tỷ chúng ta phải đau đầu vì nợ phong lưu của ngươi. Phương Khác cũng coi như là người duy nhất có thể gọi là đồ đệ của ngươi bây giờ. Dụ đi đồ đệ nhà ta, ngươi tự xem rồi làm đi. Sau này Diệp Vu Thời chắc chắn không chỉ là một phong chủ. Nếu ngươi còn vui vẻ nhàn tản ở Cùng sơn “đền đơn ngắm tịch dương, Cùng sơn đọc binh thư” của ngươi, xem tiểu sư đệ Trí Ngu là nơi ký thác tinh thần, vậy đừng trách La Thanh ta khuấy cho vũng nước Côn Luân này càng thêm đục. Ngươi trông cho kỹ tiểu tử này, chính là nhi tử của Phương Minh Viễn. Ngươi biết trên người y có bao nhiêu phiền phức mà, có một người cha điên như vậy. Chắc chắn, thú vị.” Mắt phượng cong lên, tà khí trên gương mặt của La Thanh càng tăng thêm mấy phần. Dứt lời, vung tay áo, bóng người biến mất tại chỗ.

Trí Tiêu nhất thời cảm nín, nhìn Phương Khác tựa hồ hồn du thiên ngoại, lần đầu tiên có cảm giác đau đầu. Tiểu gia sống đến nay, còn chưa từng vì người khác mà đau đầu, hiện tại coi như đã có một người.

Khả năng lĩnh ngộ của Phương Khác đối với kiếm quả thật làm ông kinh ngạc, rồi lần đầu có ý định thu đồ. Hơn nữa... nói thật, ban đầu ông có hơn mấy phần chú ý đến Phương Khác, là vì y là nhi tử của Phương Minh Viễn.

Phương Minh Viễn, tại tu tiên giới không có bao nhiêu danh tiếng. Vì Phương Minh Viễn quả thật tư chất chẳng ra sao, tu vi cũng chẳng ra sao. Nhưng Phương Minh Viễn là quý tài, quái tài, hơn nữa còn đủ điên cuồng, lại có đủ lý trí. Điên cuồng? Lại có lý trí? Nghe rất mâu thuẫn, nhưng sự thật là thế, Phương Minh Viễn không tính là kiếm tu, nhưng ông dám nói, tu tiên giới này không có một kiếm tu nào hiểu kiếm hơn Phương Minh Viễn.

Ngộ được kiếm tâm, nhưng không thể tu kiếm, Phương Minh Viễn này, thật sự... đáng tiếc.

Bây giờ nhi tử của quý tài Phương Minh Viễn lại có vướng mắc với Diệp Vu Thời đồ đệ của La phong tử. Trí Tiêu đột nhiên có cảm giác nếu ông thu Phương Khác làm đồ đệ, nhân sinh của ông chỉ còn lại một vùng đen tối.

“Bọn họ đi rồi sao?” Phương Khác làm như không có chuyện gì tiếp tục đi về tiểu viện của mình, vừa đi vừa hỏi Thái A. Vừa rồi Thái A nói có hai tu sĩ tu vi cực cao nhìn chăm chăm y, y mới vội vàng kết thúc cuộc ‘giáo dục’ với Thái A.

“Đi một người, còn một người. Vị này là Trí Tiêu đạo nhân đó. Ngô cảm thấy – thâm sâu khó dò.” Thái A nói.

“Vậy người và ông ta, ai mạnh?” Phương Khác hỏi.

“Ngô là linh kiếm, chủ mệnh ngô mạnh, chủ yếu ngô yếu, chủ nhục ngô chết.” Thái A nhàn nhạt nói.

Lời thể này, làm Phương Khác không biết nói sao cho đúng. Thái A đặt mình vào vị trí phụ thuộc, linh kiếm, rốt cuộc là một tồn tại thế nào?

Y luôn không tin Thái A là linh kiếm, vì y luôn cảm thấy Thái A với y, có lẽ là với cả những tu sĩ khác không có gì bất đồng. Cho dù Thái A hoàn toàn không thông hiểu nhân tình thế thái. Nhưng Thái A biểu hiện ra... khiến y cảm thấy hẳn là một người sống, chứ không phải là linh kiếm có ý thức tự chủ nhất định thuộc về quan hệ phụ thuộc như thể ngọc ghi chép.

Vừa vào viện lạc, đã thấy Diệp Vu Thời nằm trên ghế đẩy bằng gỗ trong viện, mặt vẫn tái nhợt, khoác một cái ngoại sam màu trắng bên ngoài đơn y màu đen y đã thay cho. Về mặt nhàn nhạt, không biết đang suy nghĩ gì.

“Chắc, ta nói này Diệp sư huynh, hơn nửa đêm sao huynh lại để mình bị đánh đến thế này?” Phương Khác bước vội đến, cúi nhìn Diệp Vu Thời cười híp mắt hỏi.

Diệp Vu Thời nhìn Phương Khác một cái, cười nhạt: “Phương sư đệ.”

Nụ cười của Phương Khác cứng lại, vẻ cười như không cười của Diệp Vu Thời thật là... còn khiến y cảm thấy khó chịu hơn đáng về lạnh lùng. Phương Khác sờ mũi, ngồi xuống ghế đá cạnh đó.

Thấy nụ cười đắc ý của Phương Khác đã biến mất, Diệp Vu Thời mới nói: “Chuyện này về sau hãy nói.” Nói xong chỉnh lại đơn y trên người, trong y phục là lớp băng màu trắng thật dày, mùi được ập vào mũi Phương Khác, chẳng dễ ngửi chút nào. Lúc đó khi chọn được y đặc biệt chọn loại có mùi nặng, hiện tại xem ra là thất sách rồi.

Diệp Vu Thời nằm, nhưng y sam vẫn chỉnh tề không nhăn nhúm, hơn nữa tư thế cực đẹp. Còn y sam Phương Khác thì lại hơi mở, ngồi gác chân trên ghế dựa về tùy ý.

Diệp Vu Thời híp mắt nhìn Phương Khác một hồi, đảo linh thức trên người Phương Khác.

“Lại phát tác rồi? So với lần trước, lần này thức hải bị thương nhẹ hơn.” Diệp Vu Thời đưa tay ra, trực tiếp gác lên tay Phương Khác.

Phương Khác gật đầu, qua một lát, Diệp Vu Thời không có động tác gì nữa, vẫn giữ tư thế đó, ngón tay nhẹ điểm trên tay Phương Khác, Phương Khác nghi hoặc nhìn Diệp Vu Thời.

Diệp Vu Thời thả tay ra hỏi: “Về Phương Minh Viễn, đệ biết bao nhiêu?”

61. Chương 61: Tranh Cuộn 1

“Không nhiều.” Phương Khác nói.

Diệp Vu Thời đưa ra một cuộn tranh.

Phương Khác nhận lấy mở ra. Vì cuộn tranh quá lớn, nên trực tiếp trải dưới đất. Sau khi mở ra hoàn toàn cuộn tranh dài chừng hai mét, rộng khoảng một mét. Phía trên vẽ một nữ tử đứng dưới gốc cây, mặc hoa phục tay rộng đỏ nhạt, tóc dài vấn thành búi ngọc. Chân mày thanh tú, luận tướng mạo chẳng qua là bình

thường. Nhưng thứ khiến người ta chú ý lại là tình ý giữa mày của nữ tử trong tranh, mắt mang ý cười, khẽ cúi đầu, mang theo sự xấu hổ của nữ tử, người vẽ bức tranh này nhất định là ý trung nhân của nữ tử.

Phần ký tên là hai người Phương Minh Viễn và Hách Liên Nhược.

“Nàng ta là Hách Liên Nhược, núi Trường Bạch Hách Liên gia, con dâu trưởng của phân gia Phương gia Âm sơn, cũng chính là đạo lữ của Phương Minh Viễn.” Diệp Vu Thời nhìn mặt Phương Khác, lúc Phương Khác nghe cái tên Hách Liên Nhược, ngực hơi nghẹn lại, trào lên một cảm giác chua xót khó tả, còn có cả tiếng gào thét kiệt lực đã kéo y về ở biên giới sụp đổ vào thời khắc mấu chốt nhất.

Hách Liên Nhược, là sinh mẫu của Phương Khác. Trước kia Phương Khác đã mơ hồ có suy đoán này, xâu chuỗi lại một phen, một vài vấn đề cũng theo đó được giải thích. Dấu ấn kiếm ý làm sao mà tới, hận ý trong lời Hách Liên Nhược nói với Phương Minh Viễn, câu đố cuối cùng đã được mở ra.

Hách Liên Nhược là mẫu thân của Phương Khác, nhưng trong ký ức của Phương Khác, căn bản không có bất cứ tin tức nào về vị mẫu thân này, chỉ biết cha chứ không biết mẹ. Hai tử bảy tuổi đã ghi nhớ sự việc, hơn nữa có thể nói đã hiểu chuyện, nhưng không có bất cứ ký ức nào về mẫu thân. Đây là một chuyện rất kỳ quái. Vốn Phương Khác cho rằng ký ức y có được thiếu đi một phần, nhưng nghĩ kỹ lại thì thấy không đúng.

Trí Ngu đạo nhân hỏi ‘người có biết chuyện về phụ thân người Phương Minh Viễn không?’, bây giờ Diệp Vu Thời lại hỏi, rõ ràng họ cũng cho rằng Phương Khác không thể không biết chuyện của Phương Minh Viễn. Mà Phương Minh Viễn này nhất định có chỗ khác người thường? Thậm chí Phương Khác đang nghĩ, Phương gia gặp thảm họa diệt môn có thật sự chỉ vì yêu tu và ma tu nhất thời nảy sinh ý định? Có vài chuyện, cân nhắc xong khả năng thành lập quá nhỏ.

Chẳng hạn cách giải thích về chuyện diệt môn trong đầu Phương Khác, phân chi của Phương gia bị ma tu nhìn trúng, bất hạnh trở thành vật hy sinh cho lần đầu võ của thể lực ba đại lục. Nhưng, lần đó ma tu và yêu tu tới tấn công phải đối mặt với cường cường liên thủ của ba đại môn phái, tại sao lại lãng phí binh lực ở phân chi Phương gia? Huống chi còn diệt môn như vậy nữa? Trừ khi, phân chi Phương gia có gì đó khiến yêu ma tu chú ý.

“Phía sau cuộn tranh có cần khôn.” Diệp Vu Thời xoay cuộn tranh lại, vận một pháp quyết hệ hỏa bình thường, đầu ngón tay lóe lên từng điểm lửa đỏ, trực tiếp điểm lên đám dài màu đỏ nhạt của nữ tử trong họa.

Màn lửa như gặp được dầu, chợt bùng lên, nguyên cuộn tranh bị ngọn lửa kỳ quái bao phủ, nhưng bức tranh không bị cháy, mà dần biến màu.

Nữ tử trong họa cũng biến mất không thấy, chỉ còn lại từng hàng chữ nhỏ cực kỳ tuần dật.

Trên đó viết: ‘Ta dùng thân xác phế cốt, ngộ kiếm đạo. Kiếm đạo không thành, lại thành kiếm tâm. Thường nghe nói Thái A kiếm quyết thiên hạ vô song, nhưng ta thấy chẳng qua là thế. Cốc Lương Mâu kia, hai mươi tuổi ngộ ra Thái A kiếm ý, tám mươi tuổi thành Thái A kiếm tâm. Phương Minh Viễn ta không ngộ kiếm ý, nhưng Thái A kiếm ý với ta tựa trò trẻ nít...

Ngặt nổi phế cốt, không thành kiếm đạo. Nghe nói Hách Liên có nữ nhi, tuổi mười chín, căn cốt tuyệt diệu, trời sinh kiếm tu. Khổ nổi lại không tu kiếm đạo, cuồng ái thuật pháp. Lấy làm thê. Năm sau sinh một tử. Ta đặt tên Phương Khác, không nhập gia phả, không nhập đời chữ “Hiền”. Năm đầu tiên ta lấy Thái A kiếm ý, dùng pháp truyền thừa, ấn vào thức hải. Ngặt nổi thức hải yếu ớt, chịu đựng không nổi. Ta bắt đắc dĩ, chỉ đành lấy tinh hoa thiên địa để phục hồi thức hải. Tại cực bắc đại lục Hoang Mạc, lấy ma hoàng tước, tân hải chỉ lệ...

Không ngại, sinh là con của Phương Minh Viễn, cho dù trời sinh si ngốc, cũng cả đời vô lo. Năm sau, ấn vào đan điền, kiếm ý hoành hành. Chưa thành... trên đỉnh Thiên Sơn, lấy vạn năm tuyết liên tử.

Cuối cùng, chuyển này lấy tinh hoa huyết mạch của năm mươi tộc yêu tộc khắc chế sự cường liệt của Thái A kiếm ý. Ấn vào thượng đan điền, dấu ấn kiếm ý, liền thành.”

Xem tới đây, sắc mặt Phương Khác đã rất đặc sắc. Trước mắt y đã xuất hiện hình tượng của Phương Minh Viễn, tên điên cuồng vọng. Phương Minh Viễn này thật sự là một tên điên... cứ xem thử những gì ông ta

đã làm đi? Lấy con trai của mình ra thí nghiệm, đi khắp nơi bứt lông trên đầu hổ. Cái gì là đến cực bắc đại lục Hoang Mạc, lấy ma hoàng tức? Đại lục Thanh Hoa, lấy tinh hoa huyết mạch năm mươi tộc? Ông cha tiện nghi của y còn cảm thán năm mươi tộc nhân tài điều linh, bị giết hầu hết. May mà còn một vài tên may mắn sinh tồn. Rồi còn lên đỉnh Thiên Sơn lấy vạn năm tuyết liên tử... đó là bảo vật trấn phái của người ta đó.

Nếu vậy, Phương Khác chỉ cảm thấy ảm đạm không có ngày mai, chỉ hy vọng không ai biết y là nhi tử của Phương Minh Viễn. Y đoán, Phương Minh Viễn đi nhiều chuyến như vậy, tính ra đã đắc tội với cả tu tiên giới rồi. Mà người này cũng cực kỳ đáng sợ, tu vi không cao, nhưng giỏi chơi trò quyền thuật, ngay cả chuyện yêu tu ma tu xâm lấn đại lục Cửu Châu mười năm trước cũng có bóng dáng của ông đứng sau.

Hơn nữa từ lúc ông ta biết Hách Liên Nhược đến lấy làm vợ, sau đó sinh ra Phương Khác, đều là sản phẩm trong kế hoạch, mà Hách Liên Nhược đối với Phương Minh Viễn, có lẽ có tình cảm?

Xem tiếp phần sau, vết chữ đã ngoáy hơn nhiều, cũng không còn tường thuật tỉ mỉ như báo cáo nghiên cứu khoa học nữa.

“Thái A kiểm, kiểm thiên hạ tối chí tôn. Còn sinh ra linh kiểm. Kỳ tích. Ta đột nhiên nghĩ, kết nối dấu ấn trong đầu Khác nhi với...”

Không biết từ khi nào Nhược biết chuyện ta làm, liền nát lòng nát dạ. Ta không hiểu. Cứ mở miệng là ‘tàn nhẫn, đáng sợ, điên cuồng’ là tại sao? Ngày ta cầu thê đã từng nói rõ, ta không phải người tốt. Lúc đó còn nói ‘nguyên gả đi, nắm tay quân không hối hận’...

Khác nhi ba tuổi, Nhược chết. Lòng ta thấy đau đớn, không rõ nguyên do. Cả ngày đau đớn, không khắc nào yên ổn. Chẳng lẽ, lời nguyện của Nhược thành thật. Làm quỷ cũng không bỏ qua cho ta. Nghĩ thế, liền cảm thấy đau đớn giảm bớt. Nhưng, không hiểu sao rơi lệ. Tại sao?

Khác nhi bốn tuổi...

Khác nhi bảy tuổi. Ta cảm thấy đời này đã không còn gì thú vị. Chuyện muốn làm, đều đã làm được. Không vương không bận, giờ muốn chết. Nhánh phân chi Phương gia này, nguyện đi theo ta. Chỉ còn Khác nhi, mười năm sau, sợ là vô cùng thú vị. Tuy ta không còn thấy được nữa, nhưng có thể tưởng tượng. Hoàn cảnh của con ta. Cực tuyệt.

Thôi, gác bút tại đây, tắt cả bụi về bụi, đất về đất. Đời ta, đã đủ.”

Sau khi xem xong, Phương Khác ngẩn người. Trên cuộn tranh này ghi chép một vài thứ từ lúc Phương Minh Viễn biết đến Hách Liên Nhược rồi muốn lấy vợ cho đến trước khi Phương Minh Viễn chết. Lượng tin tức lớn đến kinh người.

Ví như một chuỗi chuyện điên cuồng Phương Minh Viễn làm, còn có thể lực trong tay Phương Minh Viễn lúc đó. Quan trọng nhất là, phân chi Phương gia căn bản không phải bị yêu tu ma tu diệt môn, mà là tự mang theo tất cả mọi người đi xuống hoàng tuyền. Phương Khác ngẩn ngơ, phân chi Phương gia có tận bao nhiêu người chứ? Cái gì mà đều nguyện đi theo ông ta? Điên cuồng cỡ nào vậy chứ? Điên không còn biên giới luôn à? Kỳ thật không phải tất cả mọi người đều theo ông ta, mà là ông ta để tất cả mọi người chôn cùng ông ta đúng không?

Ngon lửa trên cuộn tranh đã tắt, cuộn tranh lại trở thành cuộn tranh của Hách Liên Nhược. Phương Khác ngẩn ngơ một lúc thì ngẩng đầu đối diện cặp mắt hẹp dài của Diệp Vu Thời, không biết Diệp Vu Thời đã đứng lên từ lúc nào, đang đứng ngay cạnh Phương Khác.

Diệp Vu Thời sờ đầu Phương Khác, mang hàm ý an ủi.

“Ta nghĩ những điều này chắc là thật. Cái này ta vô ý nhìn thấy trong đồng tàn cốt của Phương gia đệ. Không ngờ sẽ như thế này. Ta nghĩ đệ sẽ cần nó.” Diệp Vu Thời nói.

Phương Khác cuộn cuộn tranh lại, nói: “Quả thật cần, biết được rất nhiều chuyện khủng bố...”

62. Chương 62: Âm Gia 1

Nói xong Phương Khác mỉm cười, không rõ hàm nghĩa. Phương Minh Viễn bố trí nhiều cớ nào cũng không thể ngờ Phương Khác đã chết rồi. Ngay cả một lần dấu ấn kiểm ý phát tác cũng chưa trải qua đã chết. Cái nhân sinh tuyệt diệu mà ông ta tưởng... hiện tại toàn bộ đổ lên người Phương Khác y đây.

Còn Thái A, lặng lẽ ngẫm nghĩ trong thức hải. Hóa ra mười mấy năm trước, người đánh thức hắn là Phương Minh Viễn. Nếu là vậy, Phương Minh Viễn đã từng đến tòa di phủ kia, hơn nữa còn ngộ ra kiếm tâm.

“Âm Trầm Ngư chết rồi.” Diệp Vu Thời híp mắt, cười nhạt, cười rất băng quơ. Diệp Vu Thời này, trước đó Phương Khác đã từng nói, rất giỏi giả vờ. Nếu hắn đứng trước mặt người, thì sẽ phiêu nhiên như tiên, không mang theo chút khói bụi nhân gian. Cho dù vỏ ngoài không phải cực đẹp, nhưng khí chất lại siêu phàm thoát tục. Thật ra cũng không thể nói là giả vờ, bản thân Diệp Vu Thời chính là như thế. Tựa như Ti Lan đã hình dung, Diệp Vu Thời giống như cơn mưa sáng đầu xuân, nhìn thì mông lung dịu dàng xinh đẹp, nhưng nếu đứng trong đó, sẽ cảm thấy lạnh đến tận xương.

Thân phận hoàng tử, là cực phú quý, sau đó chạy trốn trở thành ăn mày, là cực ti tiện. Hắn muốn làm một chuyện gì đó, thì cực kỳ chuyên chú. Cũng như lúc hắn vẽ bùa, hắn có thể không ngủ không nghỉ, không để ý linh lực hao tổn cùng với hình tượng cá nhân. Loại chuyên chú đó, tạo nên Diệp Vu Thời hiện tại.

Nhận thấy ngữ khí của Diệp Vu Thời là trần thuật chứ không phải nghi vấn, Phương Khác cũng không cảm thấy kỳ quái. Chỉ là nụ cười của Diệp Vu Thời làm y rét lạnh. Nụ cười cực bình tĩnh, không dao động, như đang trần thuật lại một chuyện chẳng chút quan trọng.

Nhưng Phương Khác lại biết thù hận giữa Diệp Vu Thời và Âm gia.

Tuy không biết tiểu thuyết nói đúng mấy phần, nhưng có lẽ không chệch bao nhiêu.

Diệp Vu Thời vốn là con trai của quý phi Diệp Doanh cũng chính là nhị hoàng tử, Đông Phương Vu Thời. Mà hoàng hậu là muội muội ruột thịt của Âm Văn Phù, Âm Văn Linh, vị hoàng hậu này trước là lợi dụng thân phận đặc biệt của mình – nữ nhi của ngũ đại thế gia tu tiên giới, còn có một chuỗi những việc phạm nhân không thể làm để bức chết vị quý phi được sủng mười hai năm còn sinh được một vị hoàng tử. Sau đó thì đuổi tận giết tuyệt Diệp Vu Thời, khiến đường đường một hoàng tử phải lưu lạc nhân gia, trở thành ăn mày.

Trong tiểu thuyết không kể nhiều, nhưng có nói ‘Người bên cạnh, đều bị hoàng hậu phái người tu tiên giết chết. Lúc năm tuổi chỉ còn lại một mình. Thế phải giết sạch người Âm gia, hắn muốn nợ máu trả bằng máu.’

Cho nên Diệp Vu Thời bình tĩnh thế này mới là không bình thường, cho dù là chút vui sướng hay lãnh ý gì đó thì mới là phản ứng bình thường.

“Thế là Âm gia đại khái sẽ yêu cầu Côn Luân đưa ra một lời giải thích. Mà người đến lần này nhất định là gia chủ hiện nhậm của Âm gia, Âm Văn Phù. Tên Âm Văn Phù này, tu vi bình thường, nhưng trí tuệ không tồi. Âm gia trong tay ông ta phát triển rất ổn. Bình thường Âm Văn Phù cực ít xuất hiện trước mặt người khác, cũng rất ít khi rời khỏi Âm sơn. Vì ông ta sợ chết, nếu ông ta chết cả Âm gia sẽ rối loạn. Nhưng lần này Âm Văn Phù nhất định phải ra mặt, vì người chết là nhi tử thân sinh độc nhất của ông ta.” Diệp Vu Thời nhàn nhạt thuật: “Người có thể dễ dàng giết chết Âm Trầm Ngư như vậy, mục đích nhất định không đơn giản chỉ vì muốn giết Âm Trầm Ngư, cho nên kẻ này là muốn bắt Âm Văn Phù phải ra mặt.”

“Âm Văn Phù cũng tự biết điều này, nhưng ông ta không thể không ra. Không còn cách nào khác, ông ta phải ra mặt, thế thì nhất định mang theo không ít người, vậy thì người lưu lại Âm gia cũng ít hơn bình thường.” Nụ cười của Diệp Vu Thời không đổi, chỉ nhìn Phương Khác nói.

Phương Khác bắt đầu dĩ trợn trắng mắt, được rồi, trong mắt tên Diệp Vu Thời này rõ ràng là thích thú khi xem kịch. Biểu tình đầy vui sướng khi chắc chắn lần này Âm gia phải chịu thiệt lớn, quả nhiên là có thù mà...

Cũng may là Diệp Vu Thời vẫn tự biết mình, biết cái gì là tự lượng sức, không nhân cháy mà đi đánh cướp. Phái biết Âm Văn Phù dù có không mạnh cũng là hậu kỳ nguyên anh.

Phương Khác vừa nghĩ thế, đã nghe có tiếng gọi.

“Phương sư đệ.” Diệp Vu Thời cười cong mắt, có thể nói là dịu dàng nhìn Phương Khác, trong mắt là sát ý tuyệt mỹ: “Chúng ta làm một võ lớn đi.”

Âm Văn Phù ở lại Côn Luân một đêm, sáng hôm sau thì nhận được tin tức không tốt. Có người đang đêm tấn công Âm gia, bọn họ tử thương mấy trăm người, nhưng ngay cả một cọng lông của đối phương cũng không lưu lại. Ngay cả đối phương cụ thể có bao nhiêu người cũng không biết, chỉ nói khoảng hai ba chục người.

Âm Văn Phù suýt nữa thổ huyết tại chỗ. Hai ba chục người, lại khiến họ tử thương mấy trăm người? Còn phá hỏng mỏ linh thạch của Âm gia! Đó là linh khoáng tam phẩm, là một nửa nguồn thu nhập của Âm gia.

Giỏi, giỏi, giỏi! Âm Văn Phù suýt nghiêng nát răng, giỏi cho kẻ sách diệp hồ ly sơn, kẻ diệp hồ ly sơn quá lợi hại. Ra tay rất bạo, giết nhĩ tử của ông dụ ông ra ngoài, đúng là rất bạo, kẻ sạch thật lang độc!

“Gia chủ.” Âm Giáp lo lắng nhìn Âm Văn Phù, bất giác lên tiếng. Âm gia là gia tộc mới hưng thịnh trẻ nhất trong ngũ đại thế gia. Nếu là mới, đương nhiên có chỗ thiếu hụt. Đó chính là không có lão tổ tông tọa trấn. Còn Phương gia hay Hách Liên gia, đều có mấy lão tổ tông, khiến người ta không dám tùy tiện mạo phạm, mà Âm gia của ông chỉ dựa vào thủ đoạn.

Khác với tứ đại thế gia còn lại, Âm gia của ông tỏ rõ đi theo phái Côn Luân, con cháu trong nhà hầu hết đều vào Côn Luân. Không như Hách Liên gia, Tiêu gia, ở mỗi môn phái đều có con cháu trong nhà.

Hơn nữa Âm gia ông còn có một môn bản lĩnh luyện đan, nhờ vào những cái đó Âm gia mới có thể đứng vững gót chân ở Âm sơn. Hơn nữa cách Âm gia bồi dưỡng người kế nhiệm cũng khác. Tài nguyên mỗi đời đều cực kỳ hiện thực, người có tư chất tốt đều được dùng thứ tốt nhất, tư chất bình thường tự nhiên cũng chỉ được dùng những gì còn lại.

Mà Âm Trầm Ngư chính là người kế nhiệm đời sau được Âm Văn Phù bồi dưỡng, không phải vì Âm Trầm Ngư là nhĩ tử thân sinh nên ông bồi dưỡng, mà vì Âm Trầm Ngư quả thật có tư chất thượng thừa.

Bất luận nhìn từ điểm nào, đều là ứng cử viên kế nhiệm tốt. Ai biết... lại có người tàn nhẫn và lớn gan đến mức này, dám hành hung trong Côn Luân. Âm Trầm Ngư cứ thế mà chết, chết không có một chút giá trị.

Âm Giáp vừa dứt lời, Âm Văn Phù đã đập một cái.

“Ừ.” Âm Giáp bị đá đi thật xa, ngã gục dưới đất phun một ngụm máu, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Âm Văn Phù.

“Không cho phép người nhìn ta như thế, người còn nhìn ta ta sẽ móc mắt người ra, đồ phế vật.” Âm Văn Phù lại đập một cái, Âm Giáp nằm bẹp dưới đất không dậy nổi, mắt cũng không còn nhìn Âm Văn Phù, chỉ nhẹ giọng thở dốc co ro dưới đất như tiểu thú bị thương.

Những người khác mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tựa hồ chẳng hề thấy cảnh tượng vừa rồi. Âm Giáp là đệ đệ của Âm Văn Phù, đệ đệ nhỏ nhất, nhỏ hơn Âm Văn Phù một trăm hai mươi tuổi, là do phụ thân của Âm Văn Phù lúc còn sống cùng một cơ thiếp sinh ra. Vì thế Âm Giáp chỉ lớn hơn Âm Trầm Ngư năm tuổi. Âm Giáp, là phế vật. Âm Giáp trời sinh đã là ngụy linh căn tứ linh căn, hơn nữa còn là phế cốt. Thuật pháp không được, luyện thể cũng không xong, hiện tại chỉ mới hậu kỳ trúc cơ mà thôi.

“Đi, chúng ta về Âm sơn, ta muốn xem thử, là độc kế của thần tiên nào!” Âm Văn Phù hung tợn nói, làm gì còn sự độ lượng ung dung trước mặt người khác nữa.

Phương Khác nhìn một đồng đồ nát, ai có thể nghĩ đến, nơi này một khắc trước còn là khoáng mạch tam phẩm.

Hai mươi mấy hắc y nhân tuân tự thả những khoáng nô đó xuống, xóa đi dấu vết của họ. Trước đó còn đặc biệt thả đi mấy nhân viên không quan trọng, Phương Khác nghĩ, đại khái là dùng để báo tin cho Âm Văn Phù.

Nói cho chính xác hơn, hắc y nhân tại đây cộng thêm Phương Khác, Diệp Vu Thời tổng cộng là hai mươi bảy người. Hai mươi bảy người đều là đệ tử Côn Luân. Phương Khác nhìn những người này cõi ngoại bào

Côn Luân ra, trực tiếp trù m hắc y lên, động tác thuần thực, có thể thấy không phải lần đầu làm chuyện này.

Hơn nữa tu vi của tất cả mọi người đều không yếu, cao nhất có kỳ kim đan, thấp nhất cũng là hậu kỳ trúc cơ. Hộ Lạc cũng ở trong đó. Phương Khác híp mắt lại, bên trong những người này ngoại trừ Hộ Lạc ra, đều là gương mặt xa lạ. Theo lý mà nói, đệ tử tu vi kỳ kim đan không nhiều, một khi lên đến kim đan sẽ tự động lan truyền trong môn phái, ai ai cũng biết. Phương Khác coi như đã rõ, những người này, chắc là người theo phe Diệp Vu Thời, hơn nữa còn là một tốp người đã tạo thành từ lâu.

Đây là lần đầu tiên y gặp người theo phe Diệp, Phương Khác nghĩ thế.

Nghiêng mặt nhìn Diệp Vu Thời, hắc y dường như càng thích hợp với hắn hơn, bớt đi mấy phần phiêu nhiên, có thêm mấy phần tiêu sát. Người này vừa rồi thoả mái chỉ huy một trận chiến, hai mươi lăm người, dưới sự chỉ huy của Diệp Vu Thời, phối hợp cứ như một người. Giải quyết mười lăm kim đan, hơn trăm trúc cơ và... một nguyên anh.

Thật là điên cuồng. Phương Khác híp mắt, giấu đi chiến ý khó thể che đậy trong mắt.

Chỉ nhìn thôi đã cảm thấy huyết mạch sôi sục.

Nam nhân, quả nhiên trời sinh hiếu chiến, thích giết chóc.

“Tiếp theo, chúng ta đợi ở con đường này.” Diệp Vu Thời đưa tay chỉ trên bản đồ, đây là con đường lớn thông đến Âm gia, cũng thuộc phạm vi Âm sơn, hơn nữa coi như là quan đạo, bình thường thuyền bay đều đi đường này, vì khoảng cách gần nhất, là một đường thẳng.

Phương Khác nhướng mày không nói gì. Tin tức vừa hỏi được là Âm Văn Phù luôn từ một con đường khác vào Âm sơn, con đường đó là một con đường nhỏ cực kỳ hẻo lánh.

Những người khác, bao gồm Hộ Lạc, ngay cả hỏi một câu cũng không hỏi, đều gật đầu, chỉnh tề đứng theo vị trí, rồi ngửa kiếm bay đi.

Bên này Diệp Vu Thời đổi đường, bên đó Âm Văn Phù cũng đổi đường.

“Đổi đường.” Lúc gần con đường nhỏ hẻo lánh Âm Văn Phù đột nhiên nói.

Những người khác không hiểu lắm, con đường nhỏ này đặc biệt mở để ra ngoài. Không chỉ ẩn mật, mà chỉ rộng đủ cho một chiếc thuyền bay. Nếu đổi con đường khác, bọn họ ngồi thuyền bay giữa không trung, không phải huênh hoang bại lộ mình sao?

“Ta nói đổi đường, nghe không hiểu sao?” Âm Văn Phù sầm mặt nói.

Những người khác vội dâng bản đồ lên, phía trên ghi chú mấy con đường. Âm Văn Phù tỉ mỉ đánh giá hồi lâu, chỉ vào một con đường lớn. Đúng là đường lớn, thuyền bay của cửa hàng còn cả thuyền bay của phố phường bay cũng đi nơi này, cự ly ngắn nhất.

Phái Côn Luân, sau khi Âm Văn Lục biết Âm gia xảy ra chuyện, bắt giác sinh ra một dự cảm không tốt. Muốn chạy qua, nhưng lại nghĩ, có năm nguyên anh đi cùng Âm Văn Phù. Hơn nữa Âm Văn Phù cũng là hậu kỳ nguyên anh, nên không mấy lo lắng nữa, chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

63. Chương 63: Âm Gia 2

“Gia chủ, không thể. Khụ... con đường này...” Âm Giáp vốn được an trí trên giường trong phòng thuyền, hôn mê một hồi. Sau khi tỉnh lại, vừa nhìn, một mảng trống trải, thuyền bay đang đi trên con đường mà hắn quen thuộc. Lập tức sắc mặt tái nhợt, gần như lăn lê bò lết tới trước mặt Âm Văn Phù.

Lúc này Âm Văn Phù đang đầy khí độ đại gia ngồi đoan chính uống linh trà thượng hảo. Thấy Âm Giáp xuất hiện cũng không có phản ứng quá lớn, ít nhất so với lần trước dữ tợn đập mấy cái, như thế này đã coi như rất cao nhân rồi.

“Mệnh lệnh ta hạ, có chỗ cho người chen vào sao?” Âm Văn Phù cười lạnh ra tiếng: “Thật không biết Âm gia ta sao lại sinh ra một phế vật như ngươi. Cút sang một bên, đừng chướng mắt ta.” Nói xong Âm Văn Phù đặt ly trà trong tay xuống, nhắm mắt bắt đầu điều tức.

Không có gì quan trọng hơn Âm gia, nhưng đó là thân sinh cốt nhục của ông... từ lần đầu tiên ôm Trầm Ngư trong tay, dạy hắn đọc sách viết chữ, cho hắn hết những thứ tốt đẹp nhất, mà Trầm Ngư không phụ kỳ vọng, từ nhỏ đã vô cùng ưu tú...

Âm Văn Phù lúc này càng hận, thì khí tức càng bình ổn, ông phải bấm thay hung thủ chuyện này thành vụn đoạn!

Âm Giáp nhìn vẻ mặt Âm Văn Phù, rụt rè không dám nói tiếp nữa. Chỉ cong lưng cúi người đứng ở góc, còn khi không chịu mấy ánh mắt khinh bỉ xem thường. Tại Âm gia trước mặt những đệ tử này, hắn ngay cả chó cũng không bằng. Nhưng hắn biết, gập đái ngộ thế này không phải do vấn đề tư chất của hắn, như muối ruột thịt của Âm Văn Phù, Âm Văn Linh. Vào đêm mà Âm gia chủ mẫu sinh ra nàng, Âm gia gặp phải ám toán của một gia tộc không nhỏ khác, khiến Âm gia chủ mẫu khó sinh mà chết.

Mà Âm Văn Linh, bị chặt đứt con đường tu tiên, đời này chỉ có thể làm một phàm nhân, có thọ mạng cực ngắn, cũng không cách nào giữ dung nhan vĩnh hằng như nữ tu khác. Nhưng Âm Văn Linh lại được toàn bộ Âm gia thương yêu. Âm gia gia chủ, phụ thân của hắn, cho rằng nếu đã vậy, không bằng đưa Âm Văn Linh đến phàm giới. Nếu không thể tu tiên, vậy thì để nàng làm nữ nhân tôn quý nhất phàm giới. Bọn họ quả thật đã làm được. Âm Giáp cúi đầu mặt không biểu cảm, một thanh niên hai mươi sáu tuổi, cong lưng đứng ở góc tường lại giống như một ông lão.

Âm Giáp cúi đầu nhìn mũi giày của mình, trong đầu không ngừng tính toán. Hết lần này đến lần khác suy đoán, xây dựng, rồi khảo nghiệm, kết luận cho ra là, không nên đổi đường, con đường này là con đường nguy hiểm nhất.

Âm Văn Phù khẳng định nghĩ đối phương suốt đêm tập kích Âm gia cũng có thể làm lặng yên vô thức như vậy, thì nhất định trong Âm gia có mật thám. Vậy con đường mật đạo đó, đối phương nhất định cũng biết, cho nên mới đột nhiên đổi đường. Mà quan đạo, nếu đã là quan đạo, tự nhiên không có tính ẩn náu gì. Đối với một thuyền bay hào hoa như bọn họ đang ngồi hiện tại, là uy hiếp rất lớn. Nếu đối phương có trọng hình nỏ, hoặc có đủ kiếm tu... cướp thuyền bay này cũng không phải vấn đề gì.

Âm Văn Phù cảm thấy đối phương sẽ không hành binh hiểm chiêu như thế, nhưng... thật sự không nghĩ đến sao? Âm Giáp nhíu mày, tràn đầy lo lắng.

Trong một khu rừng rậm rạp, một tổp người tuần tự bày bố trận pháp dưới đất. Trên người ai cũng có khí sát phạt chưa tan hết, thậm chí có người đầy thân máu tanh, may mà mặc hắc y.

Hộ Lạc bày vật liệu trên tay, ánh mắt lạnh lùng đảo qua Phương Khác. Tất cả mọi người đều có chức trách, cực khổ bày trận pháp phức tạp bọn họ không thuận tay mấy, Đám người họ đối với trận pháp đều chỉ biết một nửa, nhưng lại bị Diệp Vu Thời bức đến vô cùng thuần thục.

Trận pháp ngũ phẩm, đừng nói những kiếm tu như họ, cho dù là trận pháp sư bình thường trong môn phái cũng không thể nói hoàn toàn hiểu rõ. Nếu để người khác biết đám người bọn họ hoàn thành trận pháp ngũ phẩm trong thời gian hai nén hương, tính ra sẽ lại nháo âm trời.

Hộ Lạc nhớ tới kinh nghiệm bị Diệp Vu Thời yêu cầu ‘học thuộc lòng’, toàn thân rét run, ánh mắt nhìn Phương Khác càng thêm phần hận bất bình. Đãi ngộ khác biệt, không công bằng. Duy chỉ có mình Phương Khác không cần phải vẽ trận pháp khiến người đau đầu hoa mắt, linh khí bất ổn này.

Phương Khác nhìn bố trí của Diệp Vu Thời, ánh mắt lấp lánh, trận pháp này bố trí xong, chắc, quả thật là thiên la địa võng. Trận này tên là [Kiếm Bát trận], cũng là một trận pháp hung danh đỉnh đỉnh bên ngoài, một sát trận trăm phần trăm.

Cái gọi là Kiếm Bát, chính là bố trí kiếm trận này, cần tám kiếm tu áp ở tám phương vị của kiếm trận. Kiếm tu áp trận càng mạnh, trận pháp càng mạnh.

Hành động hôm nay, y cũng chỉ giúp đỡ một chút lúc đối phó với tu sĩ kỳ nguyên anh kia. Những lúc khác hoàn toàn nhàn nhã, không phải y thích nhàn nhã, mà là hai mươi mấy người này phối hợp với nhau, nếu tùy tiện chen một chân vào ngược lại không phối hợp được. Chú ý thấy ánh mắt Hộ Lạc, Phương Khác nhìn qua.

Lúc này Hộ Lạc làm gì còn đáng vẻ lạnh nhạt cự tuyệt người ngoài ngàn dặm như lúc ở môn phái nữa. Kiếm đeo trên lưng, ngồi xổm dưới đất bố trí góc trận. Ánh mắt lạnh lẽo, nhưng loại lạnh này... sao y nhìn thế nào cũng thấy hơi ai oán.

Phương Khác liếc một cái, y chỉ nhìn thôi đã cảm thấy góc trận chi chi chít chít vô cùng đau đầu, đành lặng lẽ dời tầm mắt chuyển lên người Diệp Vu Thời. Diệp Vu Thời cũng đang bố trí gì đó, so với những người khác dù thuần thục nhanh chóng nhưng động tác không có linh tính, lúc hấn bố trí trận pháp, giống như hoàn toàn dung nhập vào trận pháp, động tác như mây trôi nước chảy. “Đợi lát nữa, đợi đến áp trung trận.” Diệp Vu Thời không ngắt đầu, nhàn nhạt nói: “Thái A kiếm ý bá đạo vô cùng, dùng áp trận là lựa chọn tốt nhất.”

Trung trận, chính là vị trí mắt trận, vô cùng quan trọng, Phương Khác gật đầu, đồng thời cảm thấy rất nhiều ánh mắt tập trung lên người mình. Bất luận là quyết định để Phương Khác đến áp trận hay Thái A kiếm ý Diệp Vu Thời nói đến, đều như ném một hòn đá lên mặt hồ bình lặng.

Tuy mọi người đều hiểu Diệp Vu Thời mang Phương Khác đến tham gia hành động này, đã chứng minh thực lực và sự đáng tin của Phương Khác. Nhưng, thực lực sao, sau khi đánh qua mới có thể nói phục hay không phục. Nhất thời có mấy ánh mắt rục rịch ném lên người Phương Khác.

Lúc này Hộ Lạc lại chuyên tâm bày tài liệu trong tay, hẳn đã hẹn với Phương Khác rồi, còn về mấy người khác sao, bị diệt nhuệ khí cũng tốt. Chỉ cần bọn họ không giành giật đối thủ của hắn vào lúc không thích hợp, hắn tỏ vẻ chẳng sao hết.

Hộ Lạc nghĩ đến những gì người Âm gia nói, bên người Âm Văn Phù có năm tu sĩ kỳ nguyên anh. Nguyên anh đó, trong mắt Hộ Lạc tràn đầy chiến ý, đồng thời còn có một tia huyết sắc. Trận giết chóc trước đó, đã khơi lên hung tính của tất cả mọi người, kỳ thật hẳn rất ít khi tham gia hành động thể này, so với phải đứng phối hợp, hẳn thích đơn đả độc đấu hơn.

“Thật sự có năm nguyên anh?” Hưng phấn trong mắt Hộ Lạc càng lúc càng khó che giấu, nhin không được sắp lại gần Diệp Vu Thời, những người khác cũng tụ lại, chẳng có ai lơ lửng, ngược lại còn nôn nóng chờ đợi.

Diệp Vu Thời dừng lại, cười đảo mắt nhìn tất cả mọi người: “Ta không phải đưa các ngươi đến chịu chết.” Thật sự cho rằng sau khi giết được nguyên anh thì có thể không xem tu sĩ kỳ nguyên anh ra gì sao?

Dưới ánh mắt lạnh lẽo của Diệp Vu Thời, mọi người yếu ớt dời tầm nhìn, một người cao gầy trong đó nói: “Đúng ha, đúng ha, năm nguyên anh đó, lại thêm Âm Văn Phù, vậy chúng ta hôm nay không phải đến để thử kiếm, thuần túy là sống lâu rồi rảnh quá đi tìm chết.”

“Ồ, tên sào trúc điên này, lá gan quá nhỏ. Nguyên anh thì sao, còn không phải bị Diệp sư huynh của chúng ta nhẹ nhàng giải quyết sao.” Một tu sĩ tướng mạo tuấn mỹ văn nhã nói, còn vỗ mạnh lên lưng người được gọi là sào trúc, khiến sào trúc lão đảo.

“Lần này, có lẽ người của Thái Hành muốn động đến Âm gia, chúng ta đến phá đám. Tính ra trong năm nguyên anh có hai ba người của Thái Hành. Đến khi đó, chúng ta muốn động đến Âm Văn Phù, người của Thái Hành không giúp chúng ta bỏ đá xuống giếng đã tốt rồi, sao có thể sẽ giúp Âm Văn Phù chứ? Phái Thái Hành không phải muốn Âm Văn Phù chết sao. Diệp sư huynh, là vậy đi?” Một tu sĩ tươi cười sáng lạn ghé lại, nói.

Diệp Vu Thời gật đầu.

“Mẹ nó, tên mặt trắng ngươi lại khoe khoang tình báo của ngươi đúng không.”

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt mọi người lại bất giác đảo qua Phương Khác, mọi người trao đổi với nhau một ánh mắt. Phương Khác sờ cằm, sau này có lẽ y không thiếu người đến cọ sát đầu nhĩ.

Thời gian dần trôi, Âm Giáp càng thêm bất an, mồ hôi lạnh trong tay khiến cả bàn tay đều ẩm ướt bết dính, đã sắp đến Âm sơn rồi, nhưng loại bất an này lại càng thêm cường liệt.

Phía trước là một khu rừng rậm rạp, từ trên không nhìn xuống, toàn bị lá cây chắn hết, cái gì cũng không thấy. Âm giáp lại cảm thấy trong khu rừng xanh bích đó có một con dã thú chọn người cắn nuốt, bất cứ lúc nào cũng sẽ nhào đến cắn chết họ.

Âm Văn Phù đảo mắt nhìn Âm Giáp, rồi khinh thường quay đầu đi, phể vạt.

Thời gian trôi qua từng chút một, cũng đã sắp đến cuối khu rừng. Xa xa là dãy núi Âm sơn quen thuộc, trái tim luôn treo cao của Âm Giáp đã hơi thả lỏng.

Chỉ là hẩn yên tâm quá sớm.

Khắc tiếp theo, một mảng tối đen, mọi người đều giật mình.

Một cảm giác tuyệt vọng trào lên trong lòng Âm Giáp, trúng mai phục rồi.

Những người khác lại khinh thường nhìn Âm Giáp một cái, chỉ một chút động tĩnh đã khấn trương như thế, đúng là mất mặt. Mục Ảnh nhìn Âm Giáp một cái, bước ra ngoài.

“Đừng hoảng, ra ngoài xem thử.” Âm Văn Phù trầm ổn nói.

“[Kiểm Bát trận], thật bạo... lão Bạch, hôm nay ngươi có hơi bất thường đó.” Tôn Cương nhìn hoàn cảnh xung quanh trước, sau đó đi theo sau Mục Ảnh, nụ cười đầy âm trầm.

Mục Ảnh đảo mắt, không nói.

Tôn Cương hung tợn nói, pháp khí hình dù trong tay đã sẵn sàng chờ phát: “Lão Bạch, hai chúng ta tuy đều không phải người Âm gia, nhưng không có Âm gia chúng ta sẽ không có hôm nay, Âm gia có đại ơn với chúng ta. Xem tình hình, lần này thật sự có người muốn động đến Âm gia, người không phải bị người thu mua rồi chứ?”

Mục Ảnh cười cười, tiếng cười thấp trầm.

Tôn Cương biến sắc, thất thanh nói: “Ngươi không phải lão Bạch!”

Tiếng kêu này, tất cả mọi người đều nghe được. Đúng ngay lúc này trước mắt lóe lên lưu quang, tám phương vị bên dưới xuất hiện kiếm khí bất đồng, mà thuyền bay của họ bị vây trong trận này, không có cách nào ra ngoài, trừ khi phá trận.

64. Chương 64: Kiểm Bát Trận

Trên không là một vùng tối đen, bên dưới là phi kiếm giao nhau nhàn nhạt lưu quang, những phi kiếm này đều là thực thể.

Không ngừng xuyên qua tấm lưới đan chéo lưa thưa nhưng lại tràn đầy sát khí, đầu đầu cũng ẩn chứa sát cơ, trong trận pháp, chỉ thấy phi kiếm chứ không thấy bóng người.

Trên chiếc thuyền bay cỡ trung của Âm Văn Phù, người đi theo không nhiều, bao gồm cả Âm Văn Phù trong đó tổng lại là sáu tu sĩ nguyên anh, mười hai kim đan điều khiển thuyền bay, chỉ có Âm Giáp là trúc cơ.

Sáu nguyên anh, tọa trấn môn phái cỡ vừa đã có thể. Nhưng Âm Văn Phù vẫn luôn không có cảm giác an toàn, vì trừ Âm gia ra, lão tổ tông của tứ đại gia tộc khác đều đã đến kỳ xuất khiếu. Nếu phải ra một tu sĩ xuất khiếu, ông sẽ gặp nguy hiểm.

Âm Văn Phù chưa từng nghĩ sẽ có lúc bị tu sĩ kim đan vây khốn, đối với ông nó quả thật là trò đùa.

Âm Văn Phù lạnh mắt nhìn Kiếm Bát trận bên dưới, lại nhìn thuyền bay đã bị vây trong trận, trong mắt không che giấu được nộ ý, ngay cả tu sĩ kim đan nho nhỏ cũng dám đánh chủ ý với Âm Văn Phù ông sao? Âm Văn Phù vừa muốn mở miệng, đã nghe tiếng kinh hô của Tôn Cương, không khỏi giật mình.

Đúng rồi, nếu đối phương chỉ có tu sĩ kim đan, vậy làm sao dám có ý đồ với ông. Có thể giết chết Trầm Ngư, sắp đặt độc kế thế này sao có thể chỉ phái ra mấy kim đan?

Tôn Cương vừa kêu lên, nhất thời, Mục Ảnh đã bị ngăn cách bên ngoài.

Âm Văn Phù nhìn Mục Ảnh, lạnh lùng nói: “Dám hỏi các hạ là thế lực phương nào, có vương mắc gì với Âm gia ta?”

Mục Ảnh chỉ đưa tay lau lên mặt, liền đổi thành gương mặt khác, không trả lời câu hỏi của Âm Văn Phù, chỉ nhàn nhạt nhìn tu sĩ sau lưng Âm Văn Phù một cái. Âm Văn Phù quay phắt người lại, mấy người Tôn Cương vội bảo vệ Âm Văn Phù, tu sĩ tên Tiền Triều thản nhiên đến cạnh Mục Ảnh.

Lúc này sắc mặt Âm Văn Phù đã biến đổi, có đến hai mặt thám! Mà Kiếm Bát trận này lại là sát trận nổi danh.

Trong trận, đột nhiên vang lên thanh âm của tu sĩ bị gọi đùa là mặt trắng: “Hai vị đạo hữu, chuyện này là ân oán riêng của chúng tôi và Âm gia, kẻ địch của kẻ địch là bằng hữu, mong đạo hữu đừng chen vào, đợi trừ Âm Văn Phù rồi, các người có thể đi.”

Tu sĩ bị gọi là mặt trắng tên là La Tất, lúc này đang đứng ở vị trí tương đồng với Phương Khác, vì tu vi của La Tất cực thấp, chỉ mới sơ kỳ trúc cơ mà thôi, cho nên hắn ở chỗ mặt trận mới an toàn nhất.

Mục Ảnh nhìn Tiền Triều một cái, Tiền Triều lắc đầu, tỏ vẻ không nhận được mệnh lệnh hạ thủ. Mục Ảnh cười cười, chấp tay mà đứng, lùi về sau mấy bước, tỏ rõ thái độ của mình.

Âm Văn Phù lập tức hiểu ra, hai bên không phải cùng một bọn. Mục Ảnh làm vậy tỏ rõ sẽ không giúp đỡ bên nào, sắc mặt Âm Văn Phù lập tức trở nên cực khó coi, không biết nên cảm thấy may mắn vì tình hình chuyển tốt hay tức giận vì tu sĩ kỳ kim đan cũng dám có ý đồ với ông.

“Hừ, đợi mà xem, lão thất phu đó không đặt Kiếm Bát trận của chúng ta vào mắt, sẽ chịu thiệt thật lớn.”

La Tất cười vô cùng tà ác, trong ngữ khí tràn đầy lòng tin. Sau đó mang chút ý đồ xấu nhìn Phương Khác, nói: “Người và Diệp sư huynh của chúng ta...”

La Tất còn chưa nói xong.

“Giết!” Mấy tiếng quát phẫn nộ trào lên từ tám phương vị, Phương Khác đồng thời rút Tam ra, trở tay một cái, kiếm ý ngập trời.

La Tất vội ổn định thân hình, kinh ngạc nhìn Phương Khác, bá đạo quá! Xung quanh lập tức dấy lên gió mạnh vờn quanh mặt trận này.

Kiếm Bát trận, trận thành.

Gió lớn nổi lên trong trận, mang theo kiếm khí vô cùng sắc bén, chỉ hơi chạm vào thôi sẽ bị cắt thành mảnh nhỏ.

Nụ cười trên mặt lên đến môi của La Tất vẫn đành nuốt trở về. Vị trí mặt trận này trước kia luôn là Hộ đại ca, hắn chưa từng cho rằng Phương Khác có thể so được với Hộ đại ca, nhưng hôm nay xem kiếm ý của Phương Khác...

Tu vi của hắn tuy thấp, nhưng nhãn quang không thấp, kiếm ý của Phương Khác này, dùng để áp trận so với Vô Hối kiếm ý của Hộ đại ca quả thật càng thích hợp hơn. Kiếm Bát trận vốn là chủ sát trận, muốn áp được trận, thì càng phải bá đạo hơn.

La Tất ngửa đầu nhìn quanh thuyền bay, chỉ có Âm Văn Phù và mấy tu sĩ nguyên anh cùng Âm Giáp còn ở đó, những tu sĩ kim đan kia đại khái đã đi dò thám trận rồi. Lúm đồng tiền bên má La Tất như ẩn như hiện, hắn dứt khoát nhắm mắt lại.

Quả nhiên, tiếng thét vang lên trong trận.

Mục Ảnh híp mắt lại, nhìn quanh một lượt, lầm bầm: “Thái A kiếm ý... thì ra có Thái A kiếm ý áp trận.”

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng...

Những tu sĩ đó phát công kích đến góc trận qua những khe hở của phi kiếm, lại bị kiếm không biết từ đâu ra cắt cổ, hoặc chém đầu. Thậm chí hơn chút nữa là tiếp xúc với gió bị chém thành miếng thịt.

Chỉ thấy kiếm quang không thấy bóng người, người trong trận này, bị tước đoạt sinh mạng đầy quỷ mị... Mười hai tiếng. La Tất lặng lẽ đếm tiếng thét, lúc đồng tiền càng thêm rõ ràng.

Phương Khác nhìn vẻ mặt đầy hưởng thụ của La Tất, bên tai là âm thanh của Thái A.

“Kiếm Bát trận vốn là một đại trận kiếm ý, đội quân dưới tay Cốc Lương Mâu năm đó đều là trận pháp sư và kiếm tu. Mỗi một phương vị đều có trên trăm kiếm tu cùng ngộ ra kiếm ý của một loại kiếm quyết, khi đó chính kiếm trận này dùng không tới ngàn người để giết một nhánh đại quân ma tu gần vạn người. Nhưng Kiếm Bát trận cũng không phải không thể phá, chỉ cần đối phương phá giải từng kiếm chiêu của tám hướng, kiếm trận này sẽ bị phá.” Thái A âm u nói.

“Diệp Vu Thời thật đúng là kỳ tài trận pháp, hẳn đã thay đổi Kiếm Bát trận. Người không cần ngộ được kiếm ý cũng có thể bỏ trận, hơn nữa hẳn còn làm sống lại trận này. Có sự khống chế của hắn, Kiếm Bát trận này có thể nói là biến hóa vô lường.”

“Gia chủ, kiếm trận này có cổ quái!” Sắc mặt Tôn Cương biến đổi: “Nếu là Kiếm Bát trận, chỉ cần phá giải từng kiếm chiêu là được, nhưng trận này tự biết biến hóa, ngài tấn công hướng nào, đồng nghĩa với cùng tấn công tám hướng. Uy lực kiếm chiêu của tu sĩ kim đan này đã vượt qua kỳ kim đan!”

Ngự kiếm.

Hộ Lạc rút kiếm ra, không giống như lúc cận chiến bình thường giữ kiếm trong tay, mà ngự kiếm trên không. Một đạo kiếm quang, nhắm thẳng Tôn Cương. Đồng thời kiếm ở tám phương vị cùng tấn công Tôn Cương.

Sắc mặt Âm Giáp tái trắng, rụt rè muốn nói gì đó với Âm Văn Phù nhưng không thể nói ra.

Âm Văn Phù trợn mắt nhìn tu sĩ kỳ nguyên anh như Tôn Cương dễ dàng bị giết chết, ngay cả thuận do nguyên anh tạo ra cũng bị kiếm quang đánh tan. Ông kéo mạnh Âm Giáp qua, hung tợn hỏi: “Làm sao phá trận?”

Đúng, Âm Giáp tuy phế vật, nhưng hẳn vẫn có sở trường, nếu không làm sao lại được Âm Văn Phù mang theo bên người? Nhưng Âm Văn Phù cũng cực kỳ chán ghét Âm Giáp, nếu không sẽ chẳng chờ tới lúc này mới hỏi ý kiến Âm Giáp. Đối với trận pháp, trời sinh Âm Giáp đã có cảm giác nhạy bén, do điểm này, đãi ngộ dành cho Âm Giáp cũng coi như không tồi. Ít nhất người khinh khi hắn cũng chỉ có mấy người Âm Văn Phù.

“Hướng đông nam yếu.” Âm Giáp nói.

Âm Văn Phù vung cây phát trần màu đen trong tay, đập vào một đạo kiếm quang, khí thế không giảm chút nào, tiếp tục va lên. Cả trận pháp đều chao đảo, quả nhiên hữu dụng.

“Hướng tây bắc... gia chủ, để ta tính toán một phen.” Âm Giáp run rẩy lấy ra một cái la bàn, vẻ mặt lập tức biến đổi, làm gì còn dáng vẻ vâng vâng dạ dạ mọi khi. Ngón tay vô cùng linh hoạt, liên tục tính toán, miệng không ngừng mệnh lệnh.

Kiếm Bát trận chao đảo càng lúc càng dữ dội. Phương Khác vẫn ổn định áp trận, ngưng thành kiếm ý như mới rút một thanh kiếm ra từ hư không, khí thế ngàn vạn tấn công Âm Văn Phù. Tạo không ít vết thương trên người Âm Văn Phù, tiếc rằng đều không nặng gì.

Trận pháp chao đảo, làm lộ ra những người khác, không ít người đã bị thương.

“Mẹ nó, gặp phải kẻ chuyên nghiệp.” An Thường Lạc nuốt máu trong miệng xuống, hung tợn nói.

Bên này, Diệp Vu Thời nhắm mắt, dùng linh thức khống chế trận pháp liên tục biến ảo. Tốc độ không tính là nhanh, nhưng mỗi lần Âm Giáp đó đều có thể tính đúng, Âm Văn Phù đã mấy lần đánh trúng.

Diệp Vu Thời nhếch môi, không chế trận pháp tiếp tục thay đổi.

“Ngay hướng nam, mắt trận.” Âm Giáp kích động lớn tiếng nói.

Bên này Phương Khác vừa nghe Âm Giáp nói thế, khê tắc lưỡi. Y rõ ràng đang ở hướng bắc, cảm ơn, hướng nam, là phương vị Diệp Vu Thời trấn thủ... nơi đó là chỗ lợi hại nhất của trận pháp.

Phi kiếm bay loạn trước mắt Âm Văn Phù đều biến mất, sắc mặt ông ta hòa hoãn lại. Phế vật này cũng có tác dụng, tùy tiện ném Âm Giáp sang một bên, Âm Văn Phù cầm phát trần trong tay vung mạnh.

Âm Văn Phù không dám tin nhìn ngàn đạo kiếm mang đâm xuyên tim, và cả thanh niên tuấn mỹ mặt hắc y đối diện, còn có thứ bị ngọn lửa màu băng lam đốt cháy chính là nguyên anh của ông ta.

“Phía nam là tử địa.” Diệp Vu Thời nhàn nhạt nói.

Khi Âm Văn Phù nuốt xuống hơi thở cuối cùng, quay đầu lại nhìn Âm Giáp. Mà Âm Giáp lúc này ở mắt mũi miệng tai đang không ngừng trào máu tươi, tay còn ôm la bàn, bấm ngón tay tính toán, “Không thể nào, làm sao có thể, rõ ràng phía nam là mắt trận...”

Âm Giáp nhìn Diệp Vu Thời, trong mắt đầy khát cầu: “Cho ta biết, làm sao người làm được? Rõ ràng là sinh địa... làm sao có thể bố trí thành tử địa?”

Lúc này, Mục Ảnh lại ra tay, hai ngón tay chặp lại, nhắm thẳng hướng bắc.

Con người Phương Khác co rút, chỉ này không đơn giản, người này tuyệt đối không chỉ là kỳ nguyên anh! Phương Khác vung kiếm trong tay, đối chọi chính diện, rồi lùi liên vài bước, chân hăm sâu vào bùn đất.

Biểu tình thả lỏng trên mặt La Tất thay đổi, hẳn không ngờ lúc này Mục Ảnh kia lại ra tay, hơn nữa vừa ra tay đã ngay mắt trận!

Phương Khác còn chưa đứng vững Mục Ảnh đã tiếp một chiêu nữa.

“Chạm.” Phương Khác bị bức lui đến chỗ gió xoáy xung quanh mắt trận, nếu Phương Khác đã ra khỏi mắt trận, vậy không ai áp trận, Kiếm Bát trận này sẽ lập tức sụp đổ.

Phương Khác nhìn trước mắt, lại là một chỉ tập kích, ngón tay đó như đang ở ngay trước mắt y.

[Cửu Thiên Vân Tiêu]

Phương Khác khơi mũi kiếm lên.

“Keng!” Một đạo kiếm ý ngập trời xuất hiện, trong Kiếm Bát trận tối thui, đột nhiên sáng lên một đạo kiếm quang, khí thế như điện, không thể ngăn cản.

Keng một tiếng, Phương Khác cảm được một chỉ của Mục Ảnh.

Cùng lúc này, mấy đạo phi kiếm nhắm thẳng vào hai người Mục Ảnh.

Mục Ảnh hít một hơi, nhìn tay mình, trên tay là một đường máu cực nhỏ, không phải Thái A kiếm ý... Mục Ảnh cười lớn mấy tiếng: “Hiện tại đã trừ Âm Văn Phù, đạo hữu cũng nên thả hai người chúng ta ra khỏi trận thôi.”

65. Chương 65: La Tất

Mục Ảnh và Tiền Triều rời đi. Diệp Vu Thời lại nhìn sang Âm Giáp, Âm Giáp đã tuyệt khí rồi, do máu chảy quá nhiều mà chết. Mà dưới tay hắn là một hàng trận pháp chính tề biến ảo. Lần này Âm Giáp đã tính đúng, Diệp Vu Thời nhìn rồi nhẹ nhàng lau đi.

Sau đó là lửa cháy, đất chôn, sau mấy thuật pháp, khu rừng không nhìn ra được nửa dấu vết dấu pháp. Cũng không tìm ra nửa vết tích từng bố trí Kiếm Bát trận nào. Nói ra cũng khiến người kinh ngạc, giết bốn nguyên anh, mười hai kim đan. Diệp Vu Thời bên này lại chỉ có năm tu sĩ trọng thương, những người

khác bị thương nhẹ, không ai tử vong. Chiến quả huy hoàng như thế, nếu truyền ra, nhất định có thể tạo nên nghị luận náo nhiệt.

Đám người Phương Khác lúc này đang thay đổi trang phục, ai cũng đều mặc đạo bào mây gợn màu trắng đặc trưng của Côn Luân, ngồi một chiếc thuyền bay cỡ nhỏ, không nhanh không chậm đi về Côn Luân. Lúc này Phương Khác mới coi như chính thức chào hỏi với mọi người, lúc đó sau khi Diệp Vu Thời kéo theo y, thì trực tiếp tìm những người này, lên đường, dạy tập, mai phục, ngay cả thời gian rảnh để nói chuyện cũng không có.

Tu sĩ tướng mạo văn nhã tuấn mỹ thích chửi má nó là An Thường Lạc, tu sĩ bị gọi là mặt trắng tên La Tất, người cao cao gầy gầy mặc đạo bào mà trông cứ như “treo” trên người tên Thôi Cát...

Không gian trong thuyền bay cỡ nhỏ không lớn, hai đầu khá hẹp, chính giữa là một hình chữ nhật, có một cái ghế dài đủ chứa ba mươi người. Sau khi năm tu sĩ bị trọng thương được người khác nhét cho một đồng đan dược, băng bó thành xác ướp, thuyền bay bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Bọn họ đầu tiên là cướp sạch một khoáng mạch, hiện tại lại giành được ích lợi từ trên người những tu sĩ này. Nói ra thì mấy người tu sĩ nếu mà có mấy thứ như Nhẫn Nạp Hư, luôn thích bỏ phần lớn gia sản vào đó, đúng là thu hoạch phong phú.

Đem tất cả chiến lợi phẩm bày trên phần ghế ngồi rộng nửa mét phía trước. Các loại túi chứa đồ, chất đầy một đồng, đa phần có được lúc đánh cướp Âm gia. Những người này, trên người ai cũng đeo đầy các túi chứa đồ để chiến đấu.

Phương Khác tròn mắt nhìn mọi người móc túi chứa đồ ra từ những nơi có thể giấu đồ trên người. Bọn họ đoạt được những thứ này từ lúc nào? Sao y không biết?

Phương Khác gần như vô thức chuyển sang nhìn Hộ Lạc, trước người Hộ Lạc cũng chất không ít. Hộ Lạc lạnh mặt, đầy lạnh nhạt móc túi chứa đồ từ khắp nơi trên người. Sau khi chú ý đến ánh mắt Phương Khác, tay móc đồ khựng lại, rồi động tác càng thêm nhanh.

Lẽ nào chỉ mình y ngốc nghếch không lấy cái gì hết sao? Khó trách sao mà trong động khoáng đó cái gì cũng không có, hóa ra bị bọn họ lấy trước một bước rồi.

Phương Khác ưu thương lục tay áo... chẳng kiếm chác được gì hết.

La Tất thấy vậy liền nói: “Khụ, quen rồi thì tốt. Quen là tốt, ban đầu ta cũng không quen, chúng ta đường đường là kiếm tu, mấy chuyện như dọn dẹp chiến trường, thu gom chiến lợi phẩm sao có thể để chúng ta làm chứ? Bị người ta thấy thì mất thân phận cỡ nào, kiếm tu chúng ta nên cao ngạo...”

“Bốp.” Một tiếng thanh thúy, Hộ Lạc nhanh chóng gọn lẹ lấy vỏ kiếm đánh La Tất ngã xuống đất, nói: “Ngậm miệng, làm việc.”

La Tất đáng thương ngồi dậy, tiếp tục phân loại đồ đạc. Một bên còn nói với Phương Khác: “Kiếm cuối cùng của người là kiếm pháp gì? Là Thái A kiếm pháp sao?”

“Không phải, là một loại kiếm pháp khác, [Sâm La kiếm pháp], ta thấy chỉ pháp của người đó trong nhu có cương, dùng tứ lạng bát ngàn cân. Dùng Thái A kiếm pháp chọi cứng với hắn không chiếm ưu thế, nên dùng Sâm La kiếm pháp.” Phương Khác ôm kiếm, ngồi khoanh gối, nhìn họ phân loại cũng rất thú vị. Những sư huynh hoặc sư đệ này trong môn phái có ai không phải bạch y phiêu phiêu, đoan chính tràn đầy ngạo khí. Làm sao nghĩ được sẽ có bộ dáng ủ trong khoang thuyền ‘phân chiến lợi phẩm’?

Phương Khác cười cười, ngược mắt nhìn Diệp Vu Thời từ lúc lên thuyền bay đến nay đã nhập định. Bị thương nặng như thế, sau đó vừa chỉ huy tác chiến vừa bố trận, quả thật cần phải điều tức một phen. Cũng chỉ có hắn mới có thể khiến những thiên chi kiêu tử này làm mấy chuyện như thế. Trong Kiếm Bát trận thì còn tốt, nhưng lúc dạy tập thì thật dọa y nhảy dựng.

Những người này chẳng có nửa phần do dự nào với mệnh lệnh của Diệp Vu Thời, hoàn toàn giao mạng vào tay hắn.

“Nếu là tính toán thì chỉ cần sư huynh là được rồi, còn cần đến chúng ta sao? Một mình hắn đã có thể làm được rồi. Dù sao những thứ này sau khi theo quy củ cho mỗi chúng ta một món, còn không phải đều cho

vào kho...” La Tất làm xong chuyện trong tay, thở dài một tiếng rồi cảm thán. Với Phương Khác lại càng lúc càng ghé sát: “Phương sư huynh, người luyện hai loại kiếm pháp?”

Con mắt xinh đẹp của La Tất không chớp một cái nhìn Phương Khác, lúm đồng tiền bên má chợt ẩn chợt hiện.

“Đúng.” Phương Khác tươi cười không giảm, nhưng trong lòng lại chửi thầm. Cái cảm giác khuyến cõ bự này là sao? La tiểu sư đệ, cõ tà khí của người lúc ở trong trận pháp đâu mất rồi? Đừng cho rằng ta không thấy biểu cảm hưởng thụ xuất hiện trên mặt người lúc nghe được tiếng thét. Bình thường khi có người bày vẽ mặt này với người, thì nhất định là – có chuyện cầu người.

“Phương sư huynh bình thường khi nào có thời gian? Có thể chỉ dẫn sư đệ ta chút không, ta luyện Vân Tiêu kiếm quyết, khá giống với ý cảnh trong chiêu cuối cùng của sư huynh. Chúng ta cộ sát, không, là sư huynh chỉ dẫn sư đệ...” La Tất mong ngóng nhìn Phương Khác.

“Tên mặt trắng, mỗi ngày người vung kiếm hai vạn lần, vung chưa?” Sào trúc Thôi Cát chen một chân vào: “Với cái thân hình nhỏ bé của người, chỉ sợ Phương đạo hữu chỉ ra mấy chiêu đã đánh ngã người, mong sư huynh chỉ bảo cho ta trước đi.”

Thôi Cát hưng phấn bừng bừng nhìn Phương Khác, trong mắt tràn đầy khiêu chiến.

La Tất bắt mắt trực tiếp ôm vai Phương Khác. Chưa từng thấy cướp đối thủ như thế! Hắn muốn tấn công sào trúc, vừa định mở miệng nói chuyện, khéo mắt lại đúng lúc đảo qua Diệp Vu Thời. Sau đó thấy Diệp Vu Thời bỗng mở mắt, mỉm cười ôn hòa với mình. Hắn lập tức run rẩy, quá khủng bố, Diệp sư huynh cười với hắn, cười đó! Nói thật, bình thường tất cả mọi người trong môn phái đều nói Diệp sư huynh là quân tử khiêm nhường, ôn nhuận như ngọc. Mà Diệp sư huynh quả thật cũng luôn mang dáng vẻ mỉm cười...

Đúng nha, là cười rất dịu dàng, sau đó dịu dàng chính chết bọn họ. Nhìn thấy nụ cười của Diệp sư huynh còn không bằng nhìn gương mặt lạnh của Hộ Lạc sư huynh! So với Diệp sư huynh gương mặt của Hộ Lạc sư huynh chính là ngày xuân đó!

“Hoan nghênh các sư huynh sư đệ tới cộ sát.” Phương Khác cười híp mắt nói, nụ cười sáng lạn khéo mắt cong cong nhưng tay thì vẫn ra vẽ anh em tốt gác lên vai La Tất. Thôi Cát không hiểu sao lại nhìn thấy vẻ đặc chí khó tả trên mặt Phương Khác.

La Tất run run ngón tay, khóc không ra nước mắt, vẽ mặt có thể nói là xoắn xuýt, sao hắn lại quên vụ này chứ, quan hệ của sư huynh Phương Khác này với Diệp sư huynh của bọn họ... không bình thường. Người sẽ hại chết ta đó... La Tất nhanh chóng rút tay về, thuận tiện nâng tay Phương Khác lên, xong xuôi nhào tới chỗ Thôi Cát.

“Sào trúc chết tiệt lại nói ta là mặt trắng, mẹ nó, sào trúc chết tiệt.”

Hai người liền bắt đầu đánh nhau, nhưng linh lực được khống chế rất tốt, trông hai kẻ quyền đầm cước đá vậy mà cũng không yếu chút nào.

Phương Khác sờ cằm, vừa rồi trên mặt La Tất rõ ràng là vẻ phiền não... còn có kinh sợ. Y quay qua nhìn Diệp Vu Thời vẫn đang nhập định, đã xảy ra chuyện gì mà y không biết sao?

Thôi Cát thì đầu đầy sương mù, danh hiệu mặt trắng rõ ràng đã gọi gần mười năm rồi, sao hôm nay lại không thể gọi? Được rồi, tên này hôm nay thiếu thu thập.

Những người khác thì ở một bên bày vẽ xem kịch, có người dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần, hoàn toàn không bị ảnh hưởng

Lúc này Mục Ảnh cung cung kính kính đứng trước mặt Tả Khâu, kể lại chuyện phát sinh trong Kiếm Bát trận. Hóa ra Mục Ảnh và Tiên Triều này là người của Tả Khâu, Mục Ảnh còn cung kính với Tả Khâu như vậy.

“Biết bọn họ là ai không?” Tả Khâu hỏi.

Mục Ảnh lắc đầu nói: “Những người này toàn mặc hắc y, dung mạo trong trận pháp cũng không thể phân biệt được, trong Bát Kiếm trận, không có cách nào phân biệt ra bọn họ sử dụng kiếm chiêu gì. Trừ người

áp trận ban đầu sử dụng Thái A kiếm pháp ra thì không biết gì hơn. Đúng rồi, người áp trận cuối cùng có sử ra một chiêu, nhưng không phải Thái A kiếm pháp, mà là một loại kiếm chiêu ta chưa từng thấy, phá được Phật Đà chỉ của ta.”

“Thái A kiếm pháp, người nói người đó đã ngộ được Thái A kiếm ý?” Trên mặt Tả Khâu xuất hiện vẻ trầm tư.

“Đúng.” Mục Ảnh gật đầu, vô cùng khẳng định.

Tả Khâu cười cười, rồi vung tay bảo Mục Ảnh lui xuống.

“Thứ trong huyết trì còn sống không?” Tả Khâu hỏi Hàn Không, Hàn Không gật đầu.

“Phân chi Phương gia mười năm trước... Phương Minh Viễn, nhi tử của Phương Minh Viễn, ma tộc, Thái A kiếm... hiện tại lại có người ngộ được Thái A kiếm ý. Chuyện trên đời, nếu quá nhiều thứ trùng hợp thì không còn là trùng hợp nữa.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khac-thu-tien-quy>